Jean Christophe Grange _ Siyah Kan Priscilla için...

Bambular.

Ona, bugüne kadar, hışırtılı yaprakların arasında ve cangıldaki patikalarda hep kılavuzluk etmişlerdi. Sanki her seferinde ağaçlar ona izleyeceği yolu fısıldamışlar, nasıl davranacağını sadece onun duyabileceği bir sesle söylemişlerdi. Ancak bütün bunlar artık geçmişte kalmıştı. Kamboçya'da. Tayland'da. Ama şimdi Malezya'daydı. Yapraklar yüzüne sürtünmüş, onu çağırmış, ona işaret yollamıştı...

Ama ne olduysa olmuş, sonunda ağaçlar ona cephe almış, aleyhine dönmüştü.

Ve sonunda da onu tuzağa düşürmüşlerdi. Bütün bunların nasıl olup bittiğini bilmiyordu, ama bambular iyice birbirlerine yaklaşmış, dikleşmiş ve geçilemez, aşılamaz bir hücre halini almıştı. Parmaklarını kapı boyunca dolaştırdı. İmkânsız. Kaplama tahtalarını sökmek için yeri eşeledi. Boşuna. Kafasını yukarı kaldırdı ve sımsıkı palmiye yapraklarından oluşan tavanı gördü. Nefes almayalı ne kadar zaman olmuştu? Bir dakika? iki dakika?

İçerisi hamam gibi sıcak olmuştu. Suratı ter içindeydi. Bütün dikkatini içinde kapalı kaldığı bölmeye verdi: en küçük aralık bile rotang sicimiyle sıkı sıkıya kapatılmıştı. Bu sicimlerden birini çözmeyi başarabilirse, içeri hava girebilirdi. İki parmağıyla denemeye çalıştı: yapacak bir şey yoktu. Birkaç saniye boyunca duvarı tırmaladı, tırnakları kırıldı. Öfkeyle duvarı yumrukladı ve sonunda yere, dizlerinin üzerine çöktü. Geberecekti. O, apne ustası, bu kulübede havasızlıktan ölecekti.

O anda, gerçek tehlikeyi hatırladı. İleri doğru baktı: koyu renkli bir sıvı ona doğru ilerliyordu; ağdalı, ağır, katran gibi bir sıvı. Kan. Az sonra ona ulaşacak, her yanını kaplayacak, onu boğacaktı...

İnleyerek duvarın dibine büzüldü. Ne kadar az hareket ederse, o kadar az havaya ihtiyacı olurdu; havaya duyduğu açlık ciğerlerine acı veriyor, zehir dolu bir kabarcık gibi gırtlağını yakıyordu.

İyice büzüldü ve bir yarık, zayıf bir nokta bulmak umuduyla zemindeki köşeleri takip etti. Bu şekilde, dörtayak üzerinde ilerliyordu, başını çevirip baktı. Kan, ondan sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Ulur gibi bağırdı, sırtını bölmenin duvarına dayadı, to-puklanyla döşemeyi itekliyor, geri geri gitmeye çabalıyordu.

Sırtını dayadığı duvarın direnci kırıldı. Birden hücrenin içine toz ve samanla karışık beyaz bir ışık doldu. Onu düştüğü yerden kaldırdılar. Malezya dilinde bağırışlar, emirler duydu. Aşağıda palmiye ağaçlarını, gri kumları ve çivit mavisi denizi gördü. Ciğerlerini patlatırcasına temiz havayla doldurdu. Havada bir balık kokusu vardı. Beyninde iki isim yankılandı: Papan, Çin Denizi... Adamlar onu sürüklercesine götürürlerken, diğerleri kulübenin kapısında toplasmış, bir şeyin üzerine çöreklenmişlerdi. Vücudunun her yerine yumruklar inip kalkıyor, zıpkınlar bedeninde delikler açıyordu. Büyük bir soğukkanlılıkla her şeye göğüs geriyordu. Aklında sadece tek düşünce vardı: mademki artık o hücreden kurtulmuştu, onu görmek istiyordu.

Kanın kaynağını, geldiği yeri Yarı karanlığın içindeki kişiyi.

Gözlerini kulübenin olmayan kapısına doğru çevirdi. Dip tarafta, derme çatma bir direğe kıskıvrak bağlanmış, çırılçıplak genç bir kadın gördü. Vücudunun her yerinde, baldırlarında, kollarında, gövdesinde, yüzünde onlarca yara vardı. Gırtlağı kesilmişti. Genç kadın, kanı ağır ağır, ancak sürekli akacak şekilde doğranmıştı.

O anda gerçeği kavradı: bu korkunç görüntü onun eseriydi. Bağırışlar, suratına inen darbeler arasında ürkütücü gerçeği kabulleniyordu.

O bir katildi.

Bir kan dökücüydü.

Bakışlarını kaçırdı. Balıkçılar kumsala doğru iniyor, öfkeyle onu sürüklüyordu.

Gözyaşları arasında, bir daim ucunda sallanan ipi gördü.

[Özel haber]

TROPİKLERDE SERİ CİNAYETLER İŞLEYEN BİR KATİL Mİ?

7 şubat 2003. Yerel saatle, sabahın on biri. Papan'da, Malezya'nın güneydoğu kıyısında yer alan Johore Sultanlığı'na ait bu küçük köyde diğerlerinden farksız sıradan bir gün. Turistler, tüccarlar, gemiciler; hepsi gri kumlarla kaplı büyük plaj boyunca uzanan yolda gidip geliyor. Birden çığlık, bağırışlar yükseliyor. Balıkçılar palmiye ağaçlarının altında rahatsız, kıpırdanıp duruyor. İçlerinden bazıları silahlı: sopalar, zıpkınlar, bıçaklar...

Plajın diğer ucundaki patikaya yöneliyorlar ve küçük bir tepenin eteğinde yer alan ormana doğru tırmanıyorlar. Gözlerinde öfke var. Suratlarındaysa şiddet, öldürme tutkusu... Çok geçmeden başka bir tepeye varıyorlar, burada yöreye has bildik cangıl, yerini bambu ormanına bırakıyor. Artık sakin olmaya çalışıyorlar, sessizce yürüyorlar. Aradıkları şeyi bulmuş gibiler: damı dallarla örtülü bir kulübe. Yaklaşıyorlar. Kapı kapalı. Hiç tereddüt etmeden zıpkınlarını saplayıp kulübenin duvarını söküp atıyorlar.

İçerisi cehennemi andırıyor. Belden yukarısı çıplak bir adam, bir mat salleh (bir Beyaz) kapı eşiğinin yakınında büzülmüş duruyor, trans halinde. Kulübenin dip tarafında bir iskemleye bağlanmış genç bir kadın görülüyor. Vücudunun her yanında yaralar var ve kanıyor. Suç aleti kadının ayaklarının dibinde duruyor: bir balıkadam bıçağı.

Balıkçılar suçluyu yakalıyorlar ve kumsala doğru sürüklüyorlar. Bir darağacı hazırlamışlar bile. İşte

o anda beklenmedik bir şey oluyor, Papan'm kuzeyinde on kilometre uzakta yer alan Mersing şehrinden polisler olay yerine varıyor. îhbar alan polisler bu linç girişimini önlemek için tam zamanında geliyor. Zanlı kurtarılıyor ve Mersing Polis Merkezi'nde gözaltına alınıyor.

Ama asıl şaşırtıcı olan, Singapur sınırından fazla uzak olmayan bu yerde son üç günde gelişen olaylar. Aslında tüm bu olanlar pek şaşırtıcı değil. Güneydoğu Asya'da idam cezası uygulaması var, hem de alelacele yapılan bir yargılama sonucunda. Ama bu kez durum farklı, şüpheli hiç beklenmedik biri. Bir Fransız. Adı Jacques Reverdi ve tanınmış bir kişi.

1977 ile 1984 yılları arasında "serbest dalış" ve "limitli ağırlıkla dalış" dallarında birkaç kez dünya rekoru kırmış, uluslararası çapta eski bir sporcu.

Seksenli yılların ortalarında sporu bıraktıktan sonra Güneydoğu Asya'ya yerleşmiş ve on beş yıldan fazla bir süredir de bu bölgede yaşıyor. Malezya, Tayland ve Kamboçya arasında mekik dokuyor, dalış hocalığı yapıyor, kırk dokuz yaşında. Tanıkların ilk ifadelerine göre, güler yüzlü, sosyal ilişkileri güçlü, ama kıyıdaki küçük koylardan birinde yalnız yaşayan, Robinson Crusoe hayatı sürmekten hoşlanan biri. 7 şubat 2003'te neler oldu? Genç bir kızın cesedi, onun birkaç aydan beri yaşadığı kulübede ne anyordu ? Ve niçin Malezyalı balıkçılar onu kendi elleriyle cezalandırmak istediler ?

Jacques Reverdi, 1997'de de Kamboçya'da Linda Kreutz adında genç bir Alman turisti öldürmekten tutuklanmış. Delil yetersizliğinden serbest bırakılmış. Ama olay, o dönemde Güneydoğu Asya'da büyük gürültü kopardığından Papan'a gelip yerleştiğinde artık herkes onu tanıyordu. Ve köyde yaşayanlar tarafından göz hapsinde tutuluyordu. Kulübesine, Pernille Mosensen admda Danimarkalı bir genç kızı götürdüğünü gördüklerinde herkesin yüreğini bir korku kapladı. Günlerden beri ilk kez köylerine Avrupalı bir kız gelmişti. Evet, şüphelerinde ne kadar haklı olduklarını anlamaları için fazla bir zaman geçmesi gerekmemişti...

Johor Bahru Hastanesi doktorlarının yaptığı ilk açıklamalara göre, Pernille Mosensen'in vücudunda "delici ve kesici bir alefle açılmış yirmi yedi yara var. Kollarda ve bacaklarda, yüzde, boyunda, göğüslerde ve üreme organında boydan boya açılmış yaralar. Uzmanlar 9 şubatta yaptıkları basın açıklamasında bunun "patolojik bir vahşet" olduğunu söylediler.

Malezya'daki gazeteler bu olayı, bu cinayet çılgınlığını, genelde Malezyalıları etkileyen ve öldürücü delilik anlamına gelen "amok" olarak adlandırdılar bile.

Mersing'de bir gece kaldıktan sonra Reverdi, Malezya'nın en meşhur enstitüsüne, Ipoh Akıl Hastanesi'ne yollandı. Reverdi yakalandığı andan bu yana tek kelime söylemedi. Şoka girmiş gibi bir hali var. Doktorlara göre, bu, travma sonrası bir akıl durgunluğu ve fazla sürmeyecek. Acaba kendine

geldikten sonra bütün yaptıklarını itiraf edecek mi? Yoksa kendini aklamaya mı çalışacak?

Limier'mn yazı kurulunda yer alan biz gazeteciler, bu olaya ışık tutacak her şeyi araştırmaya söz verdik. Reverdi'nin tutuklanmasının ertesi günü ekibimiz Kuala Lumpur'a ulaştı ve Jacques Reverdi'nin izini sürmeye başladı. Onun yaşadığı, gittiği yerlere gitmek ve arkasında başka kayıplar, cinayetler var mı öğrenmek istiyoruz...

Bu satırları yazdığımız sırada, özel haber kaynaklarımızdan beklenmedik önemli ipuçları elde ettik. Gelecek sayımızda, bu uğursuz "dalgaların prensi"nin gizli yüzü hakkında çok daha fazla şey öğreneceksiniz.

Marc Dupeyrat

Limier[A]ıân Kuala Lumpur'daki özel muhabiri 1

Marc Dupeyrat makalesinin son satırlarını yazarken gülümsedi.

Sözünü ettiği "ekip" sadece kendisinden oluşuyordu ve yaptığı yolculuk da 9. Bölge'den öteye geçmemişti. "Özel haber kaynaklarına gelince, Kuala Lumpur'da AFP muhabiri olarak çalışan birkaç eski dost ile Malezya gazetelerinden başka bir şey değildi. Elektronik posta kutusunu açtı, yazı işleri müdürü Verghens'in gözüyle birkaç satırı okudu, düzeltmeleri yaptı, sonra makalesini ek doküman olarak Verghens'in posta adresine ekledi. Dizüstü bilgisayarını bulduğu ilk telefon prizine taktı ve iletiyi yolladı.

Bilgisayarda veri dağıtım logosuna bakarken bir yandan da düşünüyordu. Gerçekler üzerinde yapılan bu küçük düzenlemeler, sıradan işlerdi. Le Limier bu tür şeylerle asla canını sıkmaz, fazla titiz davranmazdı. Zaten Verghens daima hep fazlasını isterdi: çok farklı alanlarda uzmanlaşmış olan dergisi, diğer gazete ve dergilerin hep önünde olmalıydı. Marc ise çoğunlukla sürekli rötar yapan bir uçak gibiydi...

Gerindi ve çevresini saran altın renkli parıltılarla süslü alacakaranlığı hayranlıkla seyretti: deri koltuklar ve cilalı bakır eşyalar. Birkaç yıldan beri Marc, Saint-Georges Meydam'nın yakınlarındaki lüks bir otelin barını kendine mekân edinmişti. Bu barı seçmişti, çünkü atölyesine birkaç yüz

metre uzaktaydı: İngiliz pub'larına has bu atmosferi seviyordu; kahve kokusunun sigara dumanına karıştığı, starların gelip her konuda röportaj verdiği bu atmosferi.

Yalnızken yazamıyordu. Eskiden de, fakülte yıllarında, hatta lisede okurken bile, ödevlerini, kompozisyonlarını hep gürültülü, espresso makinelerinden yayılan buhar bulutlan arasında, tıklım tıkış dolu kafe köşelerinde yapardı. Tüm bunlar onun yazma korkusunun üstesinden gelmesini, çekingenliğini üstünden atmasını sağlıyordu. Ve böylece de kendi kendisiyle baş başa kalmamış oluyordu. Marc yalnızlıktan korkuyordu. Boş bir evde yaşamak onu zaten tedirgin ediyordu, her an bir yabancı içeri girip onu öldürebilirdi. Bir anda ürperdi; bir hava akımı sanki bütün vücudunu yaladı. Kırk dört yaşındaydı ve hâlâ bu çocuksu korkulanyla yaşıyordu.

- Başka bir arzunuz ?

Beyaz ceketli bir garson onu küçümser bakışlarla süzüyor, buyandan da masasının üzerine serili belgelere, kâğıtlara bakıyordu.

- Burası bir bar, Mösyö. Kütüphane değil.

Marc ceplerini karıştırdı ve birkaç bozukluktan başka bir şey bulamadı. Garson alaycı bir ses tonuyla ekledi:

- Belki bir kahve? Yanında bir bardak suyla, ha?

- Evet bir bardak suyla. Kesinlikle.

Garson çekip gitti. Marc avucundaki avrolara baktı. Paralar lambalann solgun ışığında parlıyor, onun malî durumunu kısaca özetliyordu. Hızla kenarda köşede parası olup olmadığını düşündü; yoktu. Ne bankada ne de başka bir yerde. Bu duruma nasıl gelmişti? Yaklaşık on yıl önce, Paris'in en iyi ücret alan röportaj muhabirlerinden biriydi.

Bozukluklardan birini masanın üstüne dikey olarak koydu ve bir fiske darbesiyle döndürdü. Paranın bu fır dönüşü ona, kendi hayatım bir film şeridi gibi perdeye yansıtan bir büyülü feneri anımsattı.

Bu filmin adı ne olmalıydı ? Birkaç saniye düşündü, sonra karannı verdi: "Bir Saplantının Portresi". Cinayet saplantısı.

Her şey masumca başlamıştı.

Piyanoyla. Yeniye tmelik dönemi boyunca, Marc'in hep bir inancı vardı. Hayatı bir partisyon gibi düzenlenmiş olmalıydı. Lisede müzik sınıfı. Paris Konservatuvan. Resitaller ve CD kayıtla-n. Piyanist Marc, aynı zamanda da pragmatik olmak istiyordu. Her türlü tumturaktan uzak duruyor, romantizmi reddediyordu. Johann Sebastian Bach'm Goldberg Çeşitlemelerim çalarken asla pedal kullanmıyor, kontrpuanlann matematiksel özelliğini iyice vurguluyordu. Chopin'i yorumlarken sol elinin rubatosunu asla abartmamaya, suda ilerleyen eski bir tekne gibi parçanın baş-kıç vurmasını engellemeye çaba gösteriyordu. Ve Rahmaninov'la mücadele ettiğinde de, iki zamanlı melodiyi sol elinin üçlü salı-nımlanyla gergin ve doğru bir kesinlikle yorumlamayı seviyordu.

Tüm gerçekler ve doğrular parmaklarının altından hızla akıp gidiyordu. Yazgısında en küçük bir yanlış notanın olabileceğine ihtimal vermiyordu. Ama ansızın karşısına çıkıverdi o yanlış nota.

1975 ilkbaharında, hem de büyük bir yıkımla. Lise yıllarını birlikte geçirdiği, en iyi arkadaşı d'Amico'nun ölümü hayatını altüst etti. Marc bu olayı kafasında hep reddetti. Komaya girdi ve altı gün sonra kendine geldi. Uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne cesedi buluşunu ne de bu olayın öncesindeki birkaç saati.

Bu olayın sadece hayatını altüst etmekle kalmadığını anlamakta gecikmedi. Yaşadığı bu dramın onun üzerinde karanlık ve yoldan çıkarıcı bir etkisi oldu. Müziğe bakışı, algılayışı değişti. Piyanonun önüne oturduğunda artık büyük bir huzursuzluk duyuyor, bir bıkkınlık onu çalmaktan değil, ama parçayı içten bir duyarlılıkla yorumlamaktan alıkoyuyordu, içindeki çatlak her geçen gün biraz daha büyüyordu. Tüm umutları birer birer yok olmuştu. Konservatuvar, yarışmalar, resitaller... Anne ve babasına hiçbir şey söylememişti, bilincini kaybettiği günden bu yana onu takip eden psikiyatrına da. Müzik bakaloryasını şöyle böyle de olsa vermişti. Ama makine bozulmuştu bir kere. Diğer virtüözlerle arasında bir fark yaratabileceğine dair en ufak umudu kalmamıştı; büyük yorumcuların

dünyasına ne verebilirdi ki artık. Tutunacak bir dal bulmalıydı, edebiyatı seçti ve Sorbonne'a kaydını yaptırdı.

Annesi ile babası öldüğünde master yapıyordu. Darbe üstüne darbe, ikisi de aynı şekilde kanserden ölmüştü. Yaşadığı travmanın hâlâ etkisinde olan Marc, duyarlılığını kaybetmiş, hisleri kö-relmiş bir halde bu trajediyi uzaktan izledi. Aslında, Nanterre'li bu iki eczacıya hiçbir zaman fazla bağlanmamıştı, hayattayken onun tutkularını, heyecanlarını asla anlamamışlardı. Bu çifti, yani annesi ile babasını hep bir tomar paraya tutturulmuş bir çift ataşa benzetmişti. Onun hiçbir çıkar gütmeyen müzisyen hayalleriyle bağdaşmıyorlardı. Marc'ın bir de kız kardeşi vardı, anne ve babasıyla aynı küçük burjuva modeliydi, eczanenin başına geçmek için sabırsızlanıyordu. Bir atlama taşı, para basan bir darphaneydi eczane onun gözünde.

Marc master tezini bitirdi: "Apuleius ve Metamorphoses", sonra iş aramaya başladı. Büyük bir özenle curriculum mtae'sini yazdı, içine mesajlar koyduğu şişeyi denize atan bir kazazedeyi andırıyordu. Çağdaş iş dünyasında yeniplatoncu şairler konusunda uzman birini kim işe almak isterdi ? Kalemini kullanabileceği bütün alanlardaki işlere başvurmuştu: gazetecilik, reklamcılık, yayıncılık... Aslında tüm bunların onun için bir anlamı yoktu: hâlâ yarası acıyordu. Piyanosundan vazgeçmişti.

Mucize gerçekleşti. Yerel bir gazete ona olumlu cevap verdi. Bu, Nîmes'de faaliyet gösteren, sıradan, basit bir gazeteydi, ama yazdığı için ona para ödeyeceklerdi, önemli olan da buydu!

Kendini yeni mesleğine adadı. Güney Fransa onun tutkusu haline geldi ve bu bölge için söylenen övgü dolu sözlerin hepsinin gerçek olduğunu keşfetti. Güneş, altın şansı ovalar, lavantanın ve biberiyenin pastel renkleri. Her duygu, onun için çarşafların arasına konulan küçük lavanta torbalarından biriydi sanki. Kokular onun içine, ruhuna nüfuz ediyor; içten ve yumuşak bir tatlılıkla varlığının kıvrımlarının arasında dolaşıyordu.

Yıllar geçti. Mesleğinde ilerledi, iyi kazanıyordu. Aile eczane-sindeki hissesini kız kardeşine sattı ve Sommieres yakınlarında bir ev satın aldı. Orada bir arkadaş çevresi de edinmişti, alışıldık bir çevre, "nişanlı" çiftlerden oluşan bir grup. Otuz yaşındaydı, Gard'da yaşayan o gençlerden

biri haline gelmişti. Arkadaşının, d'Amico'nun dramı sanki çok gerilerde kalmıştı, hayatında tek bir amaç vardı artık: yazmak; o günlerde bir roman taslağı üzerinde çalışıyordu. Her sabah "büyük eserini" yazmak için erkenden kalkıyordu. Ama her şeyden önemlisi, hemen hiçbir rahatsızlığı kalmamıştı. Nîmes'deki bir psikiyatrla görüşmeye devam ediyordu, kâbusları azalmıştı. Kırmızılık, kafasının içini kaplayan bu kırmızılık, uyandığında sabahın ışıklarıyla birlikte koyuluğunu yitiriyor, kayboluyordu.

Ama bu kez de, yeni bir zehir hayatına nüfuz ediyordu: monotonluk. Yaşamını bir çember gibi saran alışkanlıklar onu boğacak kadar sıkmaya başlamıştı. Her geçen gün biraz daha bunalıyordu. Gitgide geç kalkmaya başlamıştı, sabah toplantılarına ucu ucuna yetişiyordu. Akşamlan, bütün gün eşek gibi çalıştığını bahane ederek televizyonu açıp karşısına geçiyordu. Yavaş yavaş iş hayatının küçük ama yoğun uğraşılan onun yazarlık hayallerine baskın çıktı. Çok yemek yiyordu, kilo almaya başladı, hareketsizlikten hoşlanıyordu. Bir ara piyanosunun başına bile geçti, ama istemeye istemeye.

işte tam bu dönemde ona rastladı.

Önce onu görmedi. Tıpkı psikolojik testlerde kullanılan, ama oynanması imkânsız iskambil kâğıtları gibi: kırmızı renkli maça ası, siyah renkli karo onlusu içeren bir deste iskambil kâğıdı. Hasta nasıl bunun farkına varmaz, normal oyun kâğıdı sanırsa, Marc da Sophie'yi alışıldık görüntünün bir parçası olarak algıladı ve onun farklı yanlarının ayırdına varmadı.

Aslında o, Sophie, imkânsız kâğıttan başka bir şey değildi.

Onunla Saignon'da, Luberon'daM doğal parkta, bir arkeolojik sit alanının açılışında tanıştı. Bir taşın üzerinde, Tarihöncesi hayvan fosilleri bulunmuştu. O gün Sophie, Marc'la konuştu: arkeolojik kazıları finanse eden vakfın iletişim sorumlusuydu. Kız Marc'ın dikkatini çekmedi. Kırmızı renkli sinek damı. Siyah renkli kupa kızı. Sop-hie'nin ısrar etmesi, onu birçok kez vakıf tarafından finanse edilen başka kazı alanlarına davet etmesi gerekti; sonunda Marc anladı.

Sophie her bakımdan Marc'ın idealindeki kadındı.

Kafasının içinde daima var olmuş bir kadın tipiydi. Ancak kendine, bile itiraf etme cesaretini bulamadığı bu düşünceleri gizli kaldı, korkudan bu fikri hemen kafasından atmaya çalıştı. Bugün bile hâlâ Sophie onun tam olarak tasvir edemediği bir kadın. Uzun boylu, esmer, kimi kez kararlı, kimi kez de muğlak düşüncelere kapılan biri. Onunla ilgili hatırladığı tek şey, kusursuz bir dengeye sahip oluşuydu. Müthiş bir çekiciliği vardı. O yıllarda hep onu düşünmüştü ve bugün artık bunun nedenini biliyordu: aslında Sophie'nin saçlarının rengiyle, yüzünün yapısıyla, cildindeki pütürlerle alay edilebilirdi. Dikkati çeken tek şey, bütünün kusursuz uyumuydu. Hatların duruluğu, vücut çizgilerinin belirginliği. Hangi enstrümanla çalmırsa çalınsın değerinden, heyecanından hiçbir şey yitirmeyen olağanüstü bir melodi gibi.

Onun kafa yapısını, kişiliğini sevmemesi imkânsızdı, üstelik tamamen Sophie'ye has özelliklerdi hepsi -dikkat, kararlılık, duruş- ve onun sözle anlatılması imkânsız çekiciliğini gölgede bırakıyordu. Marc onu dinlemiyor, söylediklerini su gibi içiyordu. Onu sevmiyor, ona tapıyordu. Tek arzusu vardı: Sophie'nin yanında yaşamak, hac görevini yerine getiren biri gibi bu güzelliğe sonuna kadar eşlik etmek. Onun gizemini anlamaya çalışmadan güzelliğini ehlileştirmeyi, kırışıklıklarının ortaya çıkışını görmeyi arzuluyordu. Bir rahip gibi Tann'nın icraatını tartışmadan imana, duaların kudretine kendini bırakarak sadece onun sorunlarıyla ilgilenmeyi istiyordu.

İşinde de yeni bir atılım yaptı. İki yıldan beri, Paris'teki büyük bir fotoğraf ajansının muhabirliğini yapıyordu. Yaşadığı bölgede tüm ülkeyi ilgilendirecek bir olay olduğunda derhal merkez büroya haber veriyor, onlar da ona bir fotoğrafçı yolluyordu. Bu iş sayesinde önemli röportaj muhabirleriyle karşılaşıyordu. Sürekli yolculuk eden, gerçeğin başka bir skalasında yaşayan insanlarla. Marc onlara dünya çapmda bir işbirliği -gazeteci ile foto muhabirinin beraber çalışması-önerdi.

Marc'a güvendiler. O da bir sürü yere yolculuk yaptı, onlarca konuyu ele alıp işledi. Uzaklardaki etnik çatışmaları, parasının miktarını bilmeyen milyarderleri, gangster savaşlarını: her şey yolunda gidiyordu. Tabiî tek bir koşul vardı: yaptığı röportajların şimdiye kadar hiç kimse tarafından yapılmamış olması, sıradışı özellik taşıması, okurun adrenalinini yükseltmesi gerekiyordu. Kazancı artmaya başladı. Aldığı riskler de. Paris'e

dönmek için Sommieres'deki evini sattı. Elbette Sophie de onun peşinden gitti, zaten her şey Sophie içindi. Tuhaf bir biçimde seyahatlerini bile Sophie'ye biraz daha yaklaşmak ve aralarındaki ilişkiyi yüceltmek için yapıyordu. Sophie'nin güzelliği karşısında kahraman olmaktan başka çaresi yoktu. Denge sorunu.

1992 sonunda, Sicilya mafyası üzerine bir yazı dizisi hazırlamaya karar verdi. Yapacağı röportajlar, toplayacağı belgeler için birçok şehri dolaşacaktı: Palermo, Messina, Agrigento. Seyahatinin son durağı olan, Etna'nın eteklerindeki Catania'da ona katılmaya Sophie ikna oldu.

İşte orada, bu yanardağ kentinde, yıllar önce yaşadığı dram tekrarlandı.

Sophie 14 kasım 1992'de öldü. Bu tarihi asla unutmayacaktı. Kutsal kadın, Pitia, d'Amico'nunkiyle aynı rengin içinde yok oluyordu. Kırmızının. En azından Marc öyle sanıyordu, çünkü onunla ilgili başka hiçbir şey hatırlamıyordu. Cesedini gördüğünde, bilincini yitirdi ve hiç rüya görmeyeceği derin bir uykuya daldı. Her şey ilk seferindeki gibi tekrarlandı. Cesedin bulunması. Şok. Ve koma. Paris'te bir hastanede kendine geldi. Büyük bir dikkatle ona olup bitenleri açıkladılar. İki ay geçmişti. Onu Paris'e nakletmiş-lerdi. Sophie, Avignon bölgesinde ailesinin yanında toprağa verilmişti. Marc konuşamıyordu. Etrafında, eski hayaletler yeniden belirivermişti: ablası, amnezi uzmanlan, onu daha önce de tedavi etmiş psikiyatr. Marc onları dinliyor, yemek yiyor, uyuyordu. Hissettiği tek şey vardı: uzun bir diş tedavisinden sonra ağızda duyulan alçı tadı. Bu tat içini kaplıyor, her yanını sarıyor ve onu uyuşturuyordu. • Bir maden kütlesi gibiydi. Hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir tepki vermiyordu.

Yeniden ayağa kalkması için iki hafta beklemek gerekti. Odasındaki aynaya uzun uzun baktı ve sadece zayıflamış buldu kendini. Teni alçı gibi bembeyazdı ve ağzında hâlâ aynı tat vardı.

Bir ay sonra, aklı tamamen yerine geldi. Her şeyi kaybettiğini anladı. Sadece Sophie'yi değil, ondan kalan son hatırayı da. Bu

kara delik yakasını bir türlü bırakmıyor, pijamalanyla hastane koridorlarında gezinip duruyordu. Zamanın açtığı bu yara hiç

kapanmayacak, silinmiş bu sayfanın eksikliğini hep hissedecekti, hiçbir şey onun yerini alamazdı.

Sonra kendisindeki değişimin büyüklüğünü düşündü. D'Ami-co'nun ölümüyle piyano çalma zevkini kaybetmişti. Bu kez, yaşama zevkini, gelecekle ilgili planlarını, tüm çalışma şevkini yitiriyordu. Sommieres'deki evin satışından gelen parayla özel bir kliniğe yattı. Aylar geçti. Marc her gün aynada zayıfladığını görüyordu. Benzi solmuş, avurtları çökmüş, elmacıkkemikleri fırlamıştı. Soyut bir âlemde yaşıyordu, dışarıda onu bekleyen dünyaya karşı koyacak güçte değildi.

Ancak yine de kendine yeni bir çıkış yolu buldu: hayâsızlık.

Sophie'nin ölümüne saplanıp kalmak, kötü günlere geri dönmek demekti. Yeniden mesleğine dönecekti, ancak titizlik göstermeyecek, boş hayaller peşinde koşmayacaktı. Sadece para için çalışacaktı. Hem de çok para kazanmak için. Başarmanın tek yolunun, popüler ve patavatsız olmaktan geçtiğini bilecek kadar basın-yayın organlarını tanıyordu. O sabah kendine bıyık altından gülümsedi; solgun yüzüne biraz renk katması için bıyık bırakmıştı.

Mademki hiç umudu kalmamıştı, içinde bulunduğu umutsuz durumdan en iyi sonuçlan almalıydı. Paparazzi olacaktı.

Bir gazetecinin bundan daha aşağı seviyeye inmesi imkânsızdı. Paparazzilik fıçının en dibiydi. Hiçbir değeri, hiçbir ilkesi yoktu: her yol mubahtı. Aynı zamanda da uzun araştırmalan gerektiren, heyecanı, adrenalini yüksek bir meslekti. Aynca gizlenmeyi, kılık değiştirmeyi, riyakâr davranmayı gerektiriyordu. Tabiî bazı risk-, leri de yok değildi: bu mesleği yapanların ağızlannın burunlarının dağıtılması, makinelerinin kınlması sıradan şeylerdi. O bir fotoğrafçı değildi, ama eşsiz bir araştırmacı paparazzi olacaktı. Bir skandal avcısı.

Birkaç yıl içinde mesleğin en iyilerinden biri haline geldi. Yani en kötülerin iyisi. Her şeye burnunu sokan, entrikacı, yalancı biri. Artık bu tuhaf dünyada, altın aradığı bir bataklıkta ayakta kalmaya çalışıyordu. Sık sık pahalı fahişelerle, borç batağındaki aynasızlarla, yüksek sosyeteyle düşüp kalkan muhbirlerle görüşüyordu. Kapıcılara, şoförlere, doktorlara rüşvet

vermeyi öğrenmişti. Çöp tenekelerini kanştırma, seçkin gecelere çaktırmadan sızma sanatında uzmanlaşmıştı.

Çok geçmeden adı "Süpürücü"ye çıktı. Uzmanlık alanı, şu ya da bu nedenle herkesin tanıdığı ailelerin özel fotoğraflannı çalmaktı. Aileler çocuklannın başansının medyada yer bulmasından hoşnut muydu ? Süpürücü Marc güler yüzü, sıcak bakışlarıyla oradaydı, tabiî şöminenin üstünde duran resimleri kimseye çaktırmadan aşırmak için. Küçük kızlan yeni öldürülmüş bir anne baba büyük bir yıkım mı yaşıyordu? Marc onlann acısını paylaşıyor, ama ailenin fotoğraflarının bulunduğu ayakkabı kutusunu karıştırmak için evdeki yas havasından yararlanmayı da ihmal etmiyordu.

Fotoğraflan çalmak değil de "çekmek" gerektiğinde, projenin önemine göre genellikle uzak bir yerdeki en iyi fotoğrafçıyla çalışıyordu. Monaco'nun tepelerinde kıyak bir iş mi vardı? Derhal, Prensliğe gümrükten geçmeden, falezlere tırmanarak girecek bir dağcıyla temas kuruyordu.

Orphelie Winter'ın memelerinin en çabuk biçimde ve gizlice fotoğraflan mı çekilecekti? En hızlı fotoğrafçıyı -yüz metre depannı kusursuz bir biçimde fotoğraflayan Olimpiyat Oyunlan'nın şu ünlü fotoğrafçılarından birini-buluyordu. Sekiz yüz metre yukandan bir gece fotoğrafı mı alınacaktı ? Gece çalışmaya alışkın, elinden her tür iş gelebilen, kızılaltı objektifle hayvan fotoğraflan çekmede uzmanlaşmış birine başvuruyordu.

1994'te, kendine nihayet dört dörtlük bir yardımcı buldu, her alanda başarılıydı. Adı Vincent Timpani'ydi, uzun saçlı, hırçın, ağzı bozuk dev gibi bir adamdı, ama bütün gece pusuda bekleyebiliyor, her konumda net fotoğraf çekebiliyordu. Gerektiğinde korumalara kafa tutabilen, yasalan çiğnemekten çekinmeyen -birçok kez birlikte starların evlerine kilidi kırarak girmişlerdi-bir gorildi. Tehlikeli, ama yararlı bir tipti.

İngiliz havacılann yeşil ceketinden giyiyorlar, kafalanna da alınlanna kadar indirdikleri siyah bir bere geçiliyorlardı, gerçek bir komando harekâtına hazırlanır gibiydiler. Günlük hayattan da hareketliydi, ama asıl macera ikilinin bir araya gelmesiyle başlıyordu. Pupa yelken ilerliyorlardı. Doksanlı yıllann ortalarında Fransız magazin dergileri arasında büyük bir sansasyonel fotoğraf rekabeti vardı. Paris-Match, Voici, Gala, Point de vue, en iyi fotoğrafları dergilerinde yayımlamak için açık bir savaş yürütüyordu.

İkili önemli bir servet kazandı.

Ama Marc para için çalışmıyordu. Daha yeni 9. Bölge'de tiko para vererek bir atölye satın almış, ancak içini döşeyecek zamanı olmamıştı. Onun başka bir isteği, arzusu vardı: unutmak. Bugüne kadarki tek zaferi, yaşadığı hareketli hayat sayesinde kâbuslarından kurtulmayı ve Sophie'nin hayalini beyninin bir köşesine itmeyi başarmış olmasıydı. Hiçbir şeyi uzun uzun ölçüp biç-memişti. Ama yine de tüm bunlar bir başarıydı. Artık gururla, başı dik dolaşabilirdi.

Marc, öldükten sonra yeniden doğmuş biriydi.

Ve bu tip kişiler her türlü hakka sahipti.

1997. Marc ve Vincent, Gstaad'daki Moustique'te, Korsika'daki Sperone'da, Florida'daki Palm Beach'te iyice tanınmaya, ünlenmeye başlamıştı. Durdurmak imkânsızdı: magazin dünyasının ateşi tavana vurmuştu. Marc bunun daha fazla devam etmeyeceğini hissediyordu. Rüzgâr elbet bir gün

yön değiştirecekti ve sadece onları değil, herkesi etkileyecekti. Magazin dergileri bu ahlaksız ve pervasız fotoğrafların altında ezilmeye başlamıştı. Ve tabiî mahkemelerden gelen celp kâğıtlannın da. Ünlüler de diğer basın-yayın organlarındaki serbest kürsülerde magazin dergilerine aynı şekilde karşılık veriyordu. Okurlar da bu kadar röntgencilik karşısında kendilerini kötü hissetmeye başlamışlardı. Hoşgörü eşiği gitgide aşılıyordu.

Marc ağır ağır bir düşüş, yavaş yavaş bir kan kaybı tasarlamıştı. Bu düşüşün birkaç saat içinde olabileceğini tahmin etmemişti. Her şey bir anda oldu, bir balyoz gibi.

Balyoz 30 ağustos 1997 gecesi indi.

Marc, Lady Diana'yla hiçbir zaman ilgilenmemişti: bu konuda pa-parazziler arasında büyük bir rekabet vardı. O daha karmaşık, daha şaşırtıcı olaylar üzerinde çalışmayı yeğliyordu ve de tek basma. Bu durumda Lady Diana'nın öldüğünü, herhangi biri gibi ertesi sabah, yani 31 ağustosta radyodan veya televizyondan öğrenecekti.

Ama öyle olmadı. Gecenin birinde Vincent onu aradı.

Marc olaylar arasındaki bağlantıyı kurmak için birkaç dakika düşündü. Diana ile Dodi El-Fayed bir grup paparazzi tarafından Sen rıhtımı boyunca takip edilmişti; kaza Alma Tüneli'nde meydana gelmişti. Vincent, Diana ile Dodi'nin içinde bulunduğu Mer-cedes'i izleyen fotoğrafçılardan biriydi. Telefonda çabuk çabuk konuşuyor, bütün ayrıntıları peş peşe ve karmakarışık bir biçimde anlatıyordu: arabanın içine sıkışmışlardı, arabanın klaksonu takılmış, tünelin içinde yankılanıyordu, bu arada fotoğrafçılar resim çekmeyi sürdürmüşlerdi.

Marc, bu beklenmedik kazanın paparazzilik mesleğinin, dolayısıyla da kazanılacak büyük paraların sonunun habercisi olduğunu anladı. Bu, uzun vadede düşünülecek bir meseleydi. Kısa vadede önemli olan kaza fotoğraflarıydı, Vincent'ın çekmeyi başardığını umduğu fotoğraflar. Evet, fotoğrafları çekmiş, diğer pa-parazziler polis tarafından yakalanırken o kaçabilmişti. Birkaç saat içinde Vincent magazin pazarında o fotoğraflara sahip tek kişi olup çıkmıştı. Servet sahibi biri.

Marc, kendine sormadan edemedi: bu adam bir insan mıydı yoksa leş kargası mı? Cevabı bulmak yerine, soğuk bir ses tonuyla sormayı tercih etti:

- Çektiğin fotoğraflar dijital mi?

Paris'in en büyük magazin dergilerinin birinin yazı işlerinde , buluşmak üzere randevulaştılar. Vincent önce, ivedilikle resimleri banyo etmeliydi; çekimlerde gümüş bazlı film kullanmıştı. Marc saat iki otuzda dergiye vardı. Işıklı masanın çevresinde ayakta duran, pilot ceketli adamları görünce haberlerin kötü olduğunu anladı. Diana, La Pitie-Salpetriere Hastanesi'nde can çekişiyordu, iki defa kalbi durmuştu, hâlâ ameliyattaydı.

Marc, üzerine diapozitiflerin serili olduğu masaya yaklaştı. Parçalanmış bedenlerin, kan içindeki kaportanın resimlerini görmeyi bekliyordu. Prensesin ışık saçan, duru yüzünü gördü. Göz çukurları hafifçe şişmişti, alnındaki kan damlası bir inci gibi parlıyordu, ama güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Hatta bu kadar yara bereye rağmen daha genç, insanın başım döndürecek derecede hoş görünüyordu. Mor halkalarıyla,

çürükleriyle ve kanlı yüzüyle, ete kemiğe bürünmüş gerçek bir melekti ve arabanın içindeki bu hali insanın yüreğini burkuyordu.

Diğer fotoğraf çok daha kötüydü, büyük bir ihtimalle Diana bilincini yitirmeden hemen önce çekilmişti. Patlayan flaşın etkisiyle, arabanın arka camına, peşindeki fotoğrafçılara korku dolu gözlerle bakıyordu. Marc, onun bu bakışında saklı olan gerçeği gördü. Prenses ne şoför hatasından ne de bu gece peşinde olan paparazziler yüzünden ölecekti. Uzun yıllardan beri, sadece fotoğrafçılar değil, tüm dünyanın onu izliyor, gözetliyor olmasıydı ölüm sebebi. Bu sürek avı çok uzun zaman önce başlamıştı. Görmek, öğrenmek arzusu insanoğlunun genlerinde vardı.

- Sizi uyarıyorum. Bu fotoğraf satılık değil.

Marc konuşan fotoğrafçıyı tanıdı: gözlerinde yaş vardı. "Arka cam"dan çekilen fotoğrafın sahibi olduğunu anladı; diğer resimler, hurdahaş olmuş arabadaki Diana fotoğrafları ise Vincent'a aitti. Marc gözleriyle onu aradı: irikıyım adam, elinde kaskıyla, sürekli ayak değiştirerek durduğu yerde sallanıyordu, ürkmüş bir hali vardı.

Marc, bir süre oradaki diğer adamları, kadrolu gazetecileri, ge-ceyarısı uyandırılarak dergiye çağırılmış fotoğraf servisi şefini seyretti. Hepsinin yüzleri ışıklı masanın aşağıdan yansıyan aydınlığıyla solgunlaşmıştı, boş gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. 0 anda, kimse hiçbir şey söylemediği halde aralarında zımnî bir anlaşma olmuştu: bu resimler ne basılacak ne de satılacaktı. Sabahın dördünde, haber bomba gibi düştü: Diana ölmüştü.

Odadaki heyecan arttı. Cep telefonları bir an bile susmuyordu. Dünyanın dört bir yanındaki gazete ve dergilerin yazı işlerinden teklifler geliyordu. Artırma kızışmıştı. Marc göz ucuyla Vincent'a ve ellerinde başka resimlerle biraz önce dergiye gelmiş diğer fotoğrafçılara bakıyordu. Hepsi telefonlara tereddütlü cevaplar veriyor, sürekli artan para miktarlarını da not etmekten geri kalmıyorlardı. Arada bir yazı işlerini çepeçevre saran camlardan kendilerine bakıyorlar ve büyük bir olasılıkla da aynı soruyu soruyorlardı: insan mıydılar yoksa leş kargası mı? Marc, kimseye fark ettirmeden sabahın altısında ofisten ayrıldı; Vincent'la mutabık kalmışlardı: satılık hiçbir şeyleri yoktu.

Cep telefonu çaldığında Marc arabasına doğru yürüyordu. Sesi tanıdı: Quai des Orfevres'deki muhbirlerinden biriydi. "Diana. Otopsi sonucu bekleniyor. İlgilenir misin ?" Marc, bir an ameliyat masası üzerine yatırılmış, rengi uçmuş solgun bedeni düşündü. Birkaç yıl önce o da bu bedeni kötüye kullanmış, Prenses'in bacaklarında, baldırlarında yeni yeni oluşan selülitlerin fotoğraflarını satmıştı. Gazete bu resimleri büyüterek ve "ilginç" yerleri kırmızı yuvarlak içine alarak yayımlamıştı. Marc, büyük ilgi gören bu röportajdan seksen bin frangı cebe indirmişti. İşte yaşadığı dünya böyle bir yerdi. Cevap vermeden telefonu kapattı.

Bir saat sonra aynasız yeniden aradı: "Otopsi raporu faksla geldi. Kan tahlillerinin neticeleri de var. Prenses hamile olabilir. Hâlâ ilgilenmiyor musun ?" Marc, âdet yerini bulsun diye bir süre daha kararsız kaldı, sonra yeniden polisin uğursuz sesini duydu: "Otuz dakika içinde Soleil d'Or'da bekliyorum. Kâğıdı da getireceğim." Soleil d'Or, Quai des Orfevres 36 numaraya en yakın kafeydi. "Kâğıda" gelince, fotokopi makinesinde çoğaltılmış birkaç belge olmalıydı: şu üzerinde özel işaretler taşıyan ve kovuşturma esnasında delil olarak kullanılan, polis birimlerinin yararlandığı kâğıtlardan. Bir saat sonra, belgenin fotokopisi elindeydi. İki saat sonra, belgeyi Paris'in en büyük yayın kuruluşlarından birine teklif ediyordu. Paha biçilmez bir haberdi. Ama yayın kuruluşunun yönetiminin bu belgeyle ilgili bazı kuşkulan vardı: ölüm kâğıdının gerçek olduğunun hiçbir garantisi yoktu ve çok ileri gidip başlarına iş açabilirlerdi. Aynı anda, dışarıda paparazzilere karşı bir linç hareketi başlamıştı, "Diana'nın katilleri" medyaydı. Yayımlayıp yayımlamama konusunda kuşkulan olan magazin gazetesi Marc'a itimat etti ve sayfasını değiştirdi; bizzat Marc hemen orada haberi hazırladı. Ama beklenmedik bir olay oldu. Yazı işleri sekreterleri makaleyi yazmayı reddetti. Bu kadarı da fazlaydı artık. Bu isyan her şeyi altüst etti: yazı işleri de yan çizdi. Haberin ancak bir kısmını yayımlayabilirlerdi. Makalede Prenses'in olası hamileliğinden söz edilebilirdi, ama otopsi raporunun yayımlanması söz konusu bile olamazdı.

Öfkeden kuduran Marc, otopsi raporunu kaptığı gibi gazetenin tuvaletine daldı. Kabinlerden birinde belgeyi yaktı. O anda boğazında pis bir tat hissetti. Evet hiç şüphesi yoktu: pisliğin tekiydi. Parmaklan arasında kıvnla kıvnla yanan kâğıda baktı ve bu mesleğin artık kendisi için sona erdiğine

karar verdi. Beş yıldan beri şeytanla gizli bir anlaşma yapmıştı, ama şimdi bu uğursuz anlaşmayı yakıyordu işte.

Seyahate çıktı. Kendisine rağmen Sicilya'ya geri döndü ve geçmişi düşünmemeye gayret ederek, Catania'da iki gün boyunca kendini bulmaya çalıştı. Bir tür hacdı bu onun için, ama hiçbir şey hatırlamadığı bir hac. Lavdan simsiyah olmuş sokaklarda, Sophie'nin kaybolmasından önceki birkaç saati hatırlamaya çalıştı. En son neler konuşmuşlardı ? Bir zamanlar onu düşünmeden bir gün bile geçirebileceğine inanmayan Marc, Sophie'ye duyduğu bu tertemiz aşka rağmen onunla beraber olduğu son saatleri hatırlayamıyordu.

Sicilya'da yeni bir karar aldı. Yıllarca av peşinde koşmuş bir adam olarak yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı ve avcılarla savaşma yolunu seçti, Marc Fransa'ya geri dönmeye ve kendi iblislerinin

karşısına çıkmaya karar verdi. Çeşitli dümenler döndürerek, gizli gizli uygunsuz fotoğraflar çekerek geçen beş yıllık hareketli bir yaşamdan sonra artık tek bir amacı vardı: karttan yeniden karmak, asıl takıntısını maskelemek. Evet gerçek saplantısı üzerine yoğunlaşmasının zamanı gelmişti.

Cinayet.

Kan ve ölüm.

Farklı konularda yayın yapan yeni bir dergiye, Le Limier'ye

başvurdu. Marc bu iş için aradıkları kişi değildi, ama araştırmacılığı kariyerinin bir göstergesiydi. Kırk yaşında, yeniden sıfırdan başlayacaktı. Hem de beşinci kez. Piyanist, yerel gazeteci, ünlü röportajcı, paparazzi; şimdi farklı alanlara yelken açıyordu. Ondan adlî davaları izlemesini istediler. Günlerini mahkemelerde ağır ceza davalannı izlemekle, sanık mahallindeki katilleri gözlemlemekle geçiriyordu. Hesaplaşmalar, hırsızlıklar, aşk cinayetleri, çocuk katilleri, ensest... Diz boyu namussuzluk, alçaklık. Marc hayal kırıklığına uğramıştı. Tüm bu sanıklar karşısında gerçeği bulmaya, İlkçağ'dan bu yana suçun nedenini anlamaya çalışıyordu.

Ancak karşılaştığı şey çok daha ürkütücüydü: kocaman bir hiç. Kötülüğün bayağılığı dışında. Az ya da çok pişmanlık duyan, az ya da çok anlamlı yüzler. Sebep oldukları olaya yabancı suratlar. Çocuklan öldürmüş, eşlerini katletmiş, birkaç avro için komşularının karınlarını deşmiş bu insanlar, sanki bilinmeyen, yabancı bir gücün etkisi altındaydı.

Marc'ın, kimi kez tersi fikirlere kapıldığı da oluyordu. Yıkma, öldürme, yok etme hep oralarda bir yerlerdeydi, insan beyninin derinliklerinde. İnsanın genlerinde, ilkel beynindeydi ve açığa çıkmak için fırsat kolluyordu.

Yıllar geçti. Yüzlerce olay üzerinde çalıştı. Davalar, çözümlenmemiş cinayet soruşturmaları; cinayet masasındaki bütün polisleri, savcıları, avukattan tanıyordu. Ve katilleri de. Evinde bulunduğu zamandan çok daha fazla Quai des Orfevres'deki sorgu odalarında vakit geçiriyordu. En başarılı polis müfettişleriyle yemek yiyor, en azılı katillerle röportaj yapıyordu. Araştırıyor, gözlemliyor, avını yakalıyordu. Ama her seferinde en önemli şey, işin özü elinden kaçıyordu. Kötülüğün gerçek yüzünü görmeyi başaramıyordu. Yine de umutsuzluğa kapılmıyordu: Limier'deid beş yılın sonunda, hâlâ o vakayı, o "suçüstü"nü, böylece de karanlık ışığı görmesini sağlayacak itirafları bekliyordu. Aslında sonu büyük bir sürprizle bitecek o vakanın çevresinde dolaşıyordu.

- Bir kahve daha?

Garson yeniden karşısına dikilmişti. Marc saatine baktı: on yediydi. Eski günleri düşünerek bir saat geçirmişti. Sanki sinemadan çıkmış gibi gözlerini ovuşturdu.

- Hayır, teşekkür ederim. Bugünlük bu kadar yeterli. Garson, kendinden hoşnut sırıttı; Marc'ın dosyalarını ve notlarını topladığını görünce hoşnutluğu daha da arttı. Kafeden ayrılmadan önce Marc elini yüzünü yıkamak için tuvalete gitti. Kendisini, bir genç kızın aşk acısıyla ıslattığı buruşuk bir mendil gibi hissediyordu.

Aynada kendine baktı. Her zaman olduğu gibi neye benzediğine karar veremedi: piyanist, Sorbonne'lu, röportajcı, paparazzi, polis muhabiri ? Aslında bu rollerin hiçbiri haydut gibi görünüşüne göre değildi. Bodur, kızıl saçlı, bıyıklı bir adam; bir İngiliz veya İrlanda takımında oynayan minyatür

bir ragbiciyi andırıyordu. Bu görüntüsünü biraz düzeltmek için giyimine dikkat ediyordu: tam beline oturan, belli belirsiz desenli, krem rengi ve kahverengi ceketler ile manşetleri ceketin kolundan dışarı çıkan İngiliz yakalı beyaz gömleklerden başkasını giymiyordu. Sonucun etkili olduğundan emin değildi. Keyifli olduğu günlerde, kendini şık, çok "ingiliz" bulurdu.

Keyifsiz olduğunda da, üzerinde kahve yansımaları bulunan çikolata rengi ceketiyle tam tersini hisseder, kendini pastane vitrinine benzetirdi.

Soğuk suyla yüzünü yıkadı. Geçmişine yeterince kafa yormuştu. Ama bugün, bugün kimdi gerçekten ? Amaçlarının peşinde koşmaktan başka bir şey düşünmeyen, cinayet tutkusunun ardından giden biri mi? Bu düşünce onu bugün üzerinde çalıştığı konuya götürdü: Jacques Reverdi. "Tropikler'de seri cinayetler işleyen bir katil", gerçekten doğru muydu ?

Musluğu kapattı ve elleriyle saçlarını sıvazladı.

Gidip katilin yüzünü görmenin zamanı gelmişti.

Beyaz ve tertemiz çizgiler.

Kusursuz simetriye sahip bir Zen okulu.

Buraya her gelişinde hep aynı duyguya kapılıyordu. Bu profesyonel fotoğraf laboratuvarı bir meditasyon merkezine benziyordu. Siyah çerçeveler içine yerleştirilmiş fotoğrafların asılı olduğu bembeyaz duvarları olan bir hol. Sonra film tesliminin yapıldığı odaya açılan, küçük küçük lambalarla tavandan aydınlatılmış bir koridor. Fotoğrafçılar filmlerini banyo için buraya bırakıyorlar ve karta basılmış olarak geri alıyorlardı. Bir kez daha beyazlık, temizlik... sanki her şey düşüncede boşluk yaratmak, ruhsal bir denetim oluşturmak için düzenlenmişti. Sütbeyazı ışık halelerini foto muhabirlerinin yüzlerine yansıtan ışıklı masalar da, parlak beyaz bloklar da fütürist dua iskemlelerine benziyordu.

Marc'ın saat 17.30'da Vincent Timpani'yle randevusu vardı. Saat çoktan 18.00 olmuştu ve dev her zamanki gibi gecikmişti. Kafeteryaya doğru yönelmişti ki, tanıdık bir yüzle karşılaştı: önemli haber muhabirleri kastına

mensup, Güney Amerika kökenli fotoğrafçı Milton Savario'yla. Sanki iki savaş arasında zorlukla hayatta kalmış, kadidi çıkmış biriydi.

Savario, Marc'a selam verdi. El sıkıştılar. Marc bir baş hareketiyle, ışıklı masanın üzerine dağılmış diapozitifleri işaret etti:

- Dijital çalışmıyor musun?

- Bu tür konularda, hayır.

- Konu ne ?

- Arjantin'de açlık.

- Bakabilir miyim?

Marc, krom bir armatüre monte edilmiş küçük bir pertavsızı kendine doğru çevirdi ve dialara doğru eğildi. Avurtları çökmüş

etsiz yüzüyle, iskeleti çıkmış bir çocuk, serum yemekten delik deşik olmuş vücuduyla bir hastane yatağında yatıyordu. Teni yeşilimsi bir renk almış, koca kafalı bir sütçocuğu, küçük melek kanatlan olan bir beşikteydi. Bir hemşire, kucağında bacakları uzun birer kemik parçasına dönüşmüş, ölü gibi hareketsiz bir çocukla gri bir merdivenden iniyordu. Marc kafasını kaldırdı:

- Çok acı değil mi, yani tüm bunlar? -Nasıl?

- Bu çocuklar, açlık...

Savario gülümsedi. Üç günlük sakalı ve kirpi gibi dimdik siyah saçları, ona sanki odunkömürüyle makyaj yapmış havası veriyordu.

- Arjantin'de açlık maçlık yok.

- Peki, ya bu fotoğraflar?

Güney Amerikalı cevap vermeden, dialan zarfa koydu. Pertavsızını katladı, ışıklı masayı söndürdü.

- Sana kahve ısmarlayayım. Bu arada fotoğraf meselesini de anlatırım.

Kafeteryaya indiler. Kahve makineleri, tek ayaklı yuvarlak masalar, koltuklar, her şey bembeyazdı. Foto muhabiri bar taburelerinden birine tünedi.

- Açlık maçlık yok, diye tekrarladı, fincanından tüten dumanı üfleyerek. Hepsi birer aldatmacadan ibaret.

Çantasından, biçimsiz vücudu serumdan delik deşik olmuş çocuğun fotoğrafını çıkardı:

- Çocuk felci. Açlıkla bir ilgisi yok.

- Çocuk felci mi ?

- Fotoğraf bir yanlışlık sonucu elden ele dolaşıyordu herhalde. Ajanslarda. İnternette. Herkes üzerine atıldı. Arjantin'de açlık: bu inanılmaz bir şeydi. Ama Tucumân'da açlıktan eser yoktu.

- Peki sen ne yaptın ?

- Diğerlerinin yaptığını: çocuk felci olmuş küçük çocuğun fotoğrafını çektim. Arjantin'e bir uçak bileti kaç para biliyor musun ?

Marc'ın bu açıklamaya ihtiyacı yoktu zaten. Onca masraftan sonra, Savario'nun bu işten eli boş dönmesi söz konusu bile olamazdı. Açlıktan kadidi çıkmış birkaç çocuk fotoğrafı, dispanserlerden,

sefil varoşlardan çekilmiş birkaç fotoğraf onun becerisini sergilemesi için yeterliydi. Her zaman bu fotoğrafları satın alacak ve bu bet-ıenme bozukluğunu abartacak bir dergi olurdu. Açıkçası kimse yalan söylemiyordu, şeref kurtulmuştu ve para kaybı da yoktu. Latin, kahve fincanını uzattı:

- Habere!

Marc da fincanını kaldırdı. Beş yıldan beri birbirinden farklı birçok olayla ilgilenmiş, bir ajanslar girdabından çıkmıştı, ama hayâsız bir mutlulukla

hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu görüyordu.

Arkalarında pes bir ses yükseldi:

- Yine dünyayı mı kurtarıyorsunuz ?

Marc, koltuğunun üzerinde döndü ve Vincent Timpani'yi gördü. Bir metre seksen santimlik boyu, kas ve yağdan oluşan yüz kilo ağırlığıyla, açık renk ince kumaştan elbisesi içinde Tlmpani Tropikler'deki bir plantasyon sahibini andırıyordu. Gizemli bir biçimde, güneş hep onun üzerine doğuyordu sanki: Nice'te büyümüştü ve belirgin bir Güneyli aksanı vardı.

Kahkahalar atarak Marc'ı ve Savario'yu selamladıktan sonra gazlı içeceklerin bulunduğu makineye doğru yöneldi. Savario oradan sıvışmak için bu durumdan yararlandı. Vincent elinde bir kola şişesiyle geri döndü. Fotoğrafçıyı gözleriyle takip etti:

- Kahramanımızı kaçırttım mı yoksa?

- Fotoğrafları getirdin mi ?

İriyarı adam ceketinin cebinden üç zarf çıkardı. Lady Diana'nın dramından sonra yeniden moda fotoğrafları çekmeye başlamıştı, ama geçmişin hatırına, bazen Marc'm araştırma yazılarını resimlemek için birkaç fotoğraf bulmayı ya da çekmeyi kabul ediyordu. Sahte bir keyifsizlikle açıklama yapma gereği duydu:

- Bu pis fotoğrafları çoğaltmak için neden bu kadar canımı sıktım anlamıyorum. Hele de stüdyoda beni bekleyen güzel kızları düşündüğümde...

Marc elini ilk zarfın içine daldırdı. İçinden Jacques Reverdi'nin antropometrik bir portresini çıkardı.

Fotoğrafın altındaki yazıyı

okudu.

- Bu Kamboçya'da tutuklandığında çekilen fotoğraf, Malezya'daki tutuklanma fotoğrafı yok mu ?

- Hayır, Bayım. Kuala Lumpur'daki AFP muhabirlerini aradım. Malezya'da resmî makamlarca çekilmiş bir fotoğraf yok. Zaten Reverdi polislerin elinde uzun süre kalmamış. Derhal bir akıl hastanesine kapatılmış ve...

- Biliyorum, teşekkür ederim.

Marc, Reverdi'nin yüzünü inceliyordu. Bugüne kadar gördüğü bütün resimler, dalgıcın saygın geçmişiyle ilgiliydi. Elinde, kırdığı rekorun derinliğini gösteren bir plaket tutan, dalgıç kıyafetleri içindeki bir şampiyonun fotoğraflarıydı bunlar. Oysa şu anda elinde tuttuğu portre çok farklıydı. Reverdi'nin zayıf, kaslı, pütürlü yüzü artık gülümsemiyordu. Dudaklarının birleştiği yer somurtkan bir ifadeyle bükülmüştü. Bakışlarında ise karanlık, anlaşılmaz bir şey gizliydi.

Marc ikinci zarfı açtı, genç bir kızın resmi vardı. Yeniyetme sayılabilirdi. Pernille Mosensen. Meleklere yaraşır bir ifadeye sahip açık renk gözleri, siyah saçlarla çevrili bir yüzü vardı. Ve teni sanki ışık saçıyordu. Marc, bazı egzotik meyvelerin solgun etini düşündü.

- AFP sadece bunu yolladı, diye açıkladı Vincent. Pasaportundaki fotoğrafı. Bilgisayarda biraz rötuşladım...

Danimarkalı genç kızın yüz ifadesi, ciddi görünme isteğini boşa çıkarıyordu. Yine de, bu ağırbaşlı havaya rağmen kirpiklerinin altındaki taşkın gençliğin kıpırtısı hissediliyordu. Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme vardı. Marc, kızı Güneydoğu Asya'ya yapacağı yolculuğa hazırlanırken hayal etti. Şüphesiz bu onun ilk büyük gezisiydi...

- Peki, ya ceset? diye sordu.

- Nada1. Malezya Yüksek Mahkemesi bu konuda hiçbir bilgi vermiyor. Açıklama yapmak gibi bir niyetleri olmadığı anlaşılıyor.

- Ya diğeri ? Kamboçya'daki kız ?

Vincent, kolasından büyük bir yudum aldı ve üçüncü zarfı masanın üzerine bıraktı:

- Sadece bunu buldum. Parisien'm arşivinden. Gerçekten bir mucize gerçekleştirdim. Phnom Penh gazetelerinden alınmış bir röprodüksiyon. Baskıdaki tram görülüyor.

Linda Kreutz, küçük fırça darbeleriyle hafifçe belirginleştirilmiş güzel hatlara sahip, sarıya çalan kızıl saçlı bir kızdı. Kıvırcık, dağınık saçların altında, büzüşmüş ince fizyonomisi, gazetenin grenli baskısına karşı direnecek güçte değildi. Yüzü tramın etkisiyle tüm ifadesini yitirmiş ve gerçekdışı bir görünüm kazanmıştı. Haberlerin içinden fırlamış bir hayaletti sanki.

- Peki bu kızın cesediyle ilgili bir şey yok mu?

- Hiçbir şey. Yayımlanabilir tek resim yok. Cambodge Soir bana fotoğrafları yolladı. Kız, bir ırmakta bulunmuş, öldükten üç gün sonra. Patlayacak kadar şişmiş bir halde. Dili bir hıyar gibi olmuş. Yayımlanamaz; inan bana. Hatta senin o boktan gazetende bile.

Marc her üç zarfı da cebine koydu. Vincent suç ortaklarına mahsus bir tonla sordu:

- Bu akşam ne yapıyorsun?

Fotoğrafçının yüzünün görünüşü, bir cesedinkiyle aynıydı: şiş,

I. ispanyolca "hiç", (ç.n.)

mor ve çürümüş. Bir korsan bandı gibi sol gözünün üzerine düşmüş bir tutam saçın yansını gizlediği bir canavar suratı. Dudakları hâlâ, soluğu tükenmiş bir buldogunki gibi yarı açıktı. Sırıtarak Marc'a başka bir zarf uzattı.

- Bu seni ilgilendirir mi ?

Marc hızla bir göz attı: çıplak genç kadınların fotoğraflarıydı bunlar. Dergiler için çektiği resmî fotoğraflann yanı sıra, Vincent yeni başlayan

mankenlerle bu tür resimler de çekiyordu. Sonra da yeri geldiğinde bu fotoğraflan kullanıyordu.

- Nasıl, iyi ama, değil mi ?

Nefesi, alkol ve Coca-cola kokuyordu. Marc fotoğrafları şöyle bir karıştırdı: mükemmel beden ölçülerine sahip, buluğa ermiş vücutlar; en ufak bir kusuru olmayan sütbeyazı tenler; birbirinden güzel yüzler.

- Ne dersin, çağırayım mı? diye sordu, göz kırparak.

- Üzgünüm, dedi Marc, resimleri geri verirken. Hiç keyfim yok. Vincent küçümser bir tavırla fotoğrafları aldı.

- Senin hiçbir zaman keyfin olmadı. Tabiî bu senin sorunun.

Bütün yüzler oradaydı.

Hem tanıdık, hem de korkunç yüzler.

Çarpılmış, ezilmiş, deforme olmuş yüzler. Jacques Reverdi korkusunu bastırmaya ve onlara karşı koymaya çalıştı: yamyassı olmuş yanakları, kınşmış alınlan, dağınık saçlan gördü. Gözleri karanlığın içinde onu seçmeye çalışıyordu. Elleriyle duvarlara tutu-nuyorlardı. Sözcükleri anlamadan onların boğuk seslerini, fısıltı-lannı duyuyordu.

Sonra, birden bazı tuhaf aynntılan fark etti. Yüzlerden birinin gözkapaklannda yaralar vardı. Bir diğerinin ağzı yoktu, yanakla-nnın arası donuk bir deri parçasıyla örtülüydü. Bir başkası boncuk boncuk terliyordu, ama bu ter sıvılaşmış etten oluşmuştu: ter bütün vücut hatlannı uzatıyor, tek bir damla halinde eritiyordu.

Jacques, hâlâ uykuda olduğunu anladı. Bu insanlar, onun her zamanki -onu asla terk etmeyen-kâbusuna aitti. Sakinleşmeye çalıştı. Bu gudubet canavarlann onu bu bitkisel elyafın arasından göremediğini biliyordu; karanlıkta güvendeydi. Rotang dallarından yapılmış, bir dolabı andıran bu hücreye girmeye ve onu gizlendiği bu yerden çıkarmaya asla muvaffak olamayacaklardı.

Ama yine de, birden rotang sicimiyle iyice örülmüş bu duvar-lann arasından onlann korkunçluklannın sızdığını ve tüm bedenine işlediğini hissetti. Yüzü uzadı, kasları gevşedi, kemikleri ça-tırdadı... Gitgide onlara benziyordu, "onlardan biri" oluyordu. Ba-ğırmamak için dudaklannı ısırdı. Yüzü parçalanıyor, deforme oluyordu, ama bağırmamalı, bulunduğu yeri belli etmemeliydi...

Tüm vücudu yay gibi gerildi. Göğüs kafesi sıkıştı. Bütün varlığı dış dünyaya kapandı. Solunum sistemini, geceleri tüm hayatî organlannı saran bir ağaç olarak hayal etti. Tercihi apneydi; çok daha yumuşak, çok daha doğal. Bebekleri uykuda yakalayan ve bazen de öldüren gece apnesi. Jacques artık uyumuyordu, ama gözleri kapalıydı. Saniyeleri saydı. Ne saate ne de kronometreye ihtiyacı vardı. Damarlarında akan kan onun saatiydi. Yavaşladı. Dinginleşti. Birkaç saniye sonra tüm sesler sustu. Ardından yüzler silikleşti. Rotang dallarından duvarlar geri çekildi, sanki diğer tarafın baskısı azalmıştı. Evet en güçlü kendisiydi. Bütün gözlerden, bütün canavarlardan, bütün... herkesten.

Gözlerini açtı, kafasının içi bomboştu. Derin bir nefes aldı. Aynı anda hem acı hem de tatlı bir şeyler hissetti. Yeşil çaydan büyük bir yudum almıştı sanki. Neredeydi? Bilinci yavaş yavaş, dalgalar halinde geri geliyordu. Bir yere uzatılmıştı. Etraf çok sıcak ve karanlıktı. Beş duyusu derhal harekete geçti. Yüzünde yakıcı bir rüzgâr hissetti. Sonra ağır, baş döndürücü, mide bulandıran bir koku duydu: ormanın ıtırlı kokuşuydu herhalde. Kesif bitki örtüsünün kokusu. Gürültü artık kesilmişti. Bazı sesler vardı artık. Kâbusundaki seslerle hiç ilgisi olmayan sesler. Güçlü bir Malezya aksanıyla İngilizce konuşmaya çalışan sesler: "Hetto... Hello...", "Cigarettes ?" Başını sağa çevirdi ve yeşile boyalı tahta parmaklıkların arasından karanlık ve bulanık suratlar gördü. Hapiste miydi? Gözlerini sola çevirdi. Yıldızların titreştiği karanlık bir gökyüzü gördü. Hayır. Dışarıdaydı.

Sakinleşmeye çalıştı; her zamanki gibi. Geceydi. Tropikler'e has, mavi ve yeşil bir gece. Bir galerinin koridorundaydı. Sol tarafta, zemini çimento kaplı bir avlu vardı. Sağda ise, arkasında bir grup tutuklunun bulunduğu parmaklıklar görülüyordu. Tutukluların hemen gerisinde demir ranzalar göze çarpıyordu. Evet, kesinlikle hapisteydi. Ama bir açık hava hapishanesinde.

Gayri ihtiyarî doğrulmaya çalıştı. İmkânsızdı: el ve ayak bileklerinden bağlanmıştı çünkü. Bir kez daha, yatağının krom ayaklarını gördü; bir hastane yatağıydı. Aynı anda üzerinde yeşil bir giysi bulunduğunu fark etti. Diğer tutuklular da aynı şekilde giyinmişti. Bir başka aynntı daha dikkatini çekti: herkesin kafası sıfır numaraya vurulmuştu. Karanlıkta adamların gözleri, beyaz, irinli birer yara gibi parlıyordu. Sırıtmalar, homurdanmalar. Kulak kabarttı ve onların Malayca, Çince, Tayca bazı sözcüklerini ayırt etti... Birbirleriyle tutarsız sözcükler. Saçma, anlamsız kelimeler. Deli saçması sözcükler. Bir tımarhanedeydi.

Aklına bir isim geldi: Ipoh, Malezya'nın en büyük psikiyatri enstitüsü. İçini büyük bir sıkıntı kapladı. Onu neden buraya nakletmiş-lerdi ? Deli değildi. Yüzlere rağmen, kâbuslara rağmen bir deli değildi. Son günlerini hatırlamaya çalıştı ve bambu yapraklarından ve rotang dallarından örülmüş duvarlardan başka bir şey anımsaya-madı. Ne olmuştu ? Yeni bir kriz miydi bu ?

Arkasında bazı gürültüler duydu. Bir koltuk gıcırtısı, kâğıt hışırtıları. Gecenin karanlığında, bu sesler öncekilerden çok daha tuhaftı. Reverdi, olan biteni görmek için kafasını iyice eğdi. Galeride, birkaç metre ötede, üzerinde bir yığın kâğıt bulunan demir bir çalışma masası vardı.

Masada uyuklayan gardiyan, karanlığın içinde doğruldu ve üzerinde bir tabanca, bir cop ile gözyaşartıcı bir bombanın takılı olduğu kemerini düzeltti. Bir hastabakıcı olmadığı kesindi. Jacques suçluların konduğu bölümdeydi. Gardiyan el fenerini yaktı ve ona doğru ilerledi. Reverdi adama Malayca bağırdı:

- Tutup lampu tu. (Söndür şunu.)

Gardiyan geriye doğru sıçradı; ses onu şaşırtmıştı. Özellikle de Malayca söylenen kelimeler. Kısa bir tereddütten sonra fenerini söndürdü ve ihtiyatla yatağın etrafından dolandı. Karanlığın içinde, Jacques adamın elinin elektrik düğmesine doğru uzandığmı gördü.

- Yakma, diye bağırdı emreden bir tonda.

Adam olduğu yerde kaldı. Diğer eli tabancasına doğru gitti. Etrafa büyük bir sessizlik hâkimdi: diğer tutuklular susmuştu. Birkaç saniye sonra elini elektrik düğmesinden çekti. Reverdi fısıltıyla konuştu:

- Suratını görmek istemiyorum. Hiçbir suratı. En azından şimdi.

- Hastabakıcı çağırayım. İğneni yapsın.

Reverdi ürperdi. Bir anda tüm vücudu ter içinde kaldı. Uyuma-malıydı. "Gudubet yüzler" uykusunda onu bekliyordu, rotang dallarının ardında.

- Hayır, diye mırıldandı. Olmaz.

Malezyalı sırıttı. Bir anda kendini güvende hissetti. Duvara monte edilmiş telefona doğru ilerledi. -Bekle!

Adam sinirle döndü. Elini copuna attı. Bir mat salleh'm. canını sıkmasına müsaade edemezdi.

- Boğazıma bak, dedi Reverdi.

Gardiyan, ona aldırmaz bir tavırla geri döndü. Jacques ağzını açtı ve sordu:

-Ne görüyorsun?

Malezyalı kuşkuyla eğildi. Jacques dilini çıkardı, sonra var gücüyle çenelerini kapattı. Kan, dudaklarının birleştiği noktadan fışkırmaya başladı.

- Tanrım... diye bağırdı gardiyan, telefona doğru yönelirken. Reverdi, telefonu açmasına fırsat vermeden, yeniden seslendi:

- Dinle beni! Eğer hastabakıcıyı çağırırsan, o gelmeden dilimi tamamen koparırım. (Gülümsedi, alnı boncuk boncuk ter olmuştu.) Beni dövdüğünü, bana işkence yaptığını söylerim.

Adam kıpırdamadan duruyordu. Jacques bu durumdan yararlandı:

- Olduğun yerde kal. Yarın sabaha kadar uyur gibi yapacağım. Her şey yolunda gidecek, merak etme. Sadece sorularıma cevap

ver.

Malezyalı hâlâ tereddüt içinde gibiydi, sonra omuzlan düştü; teslim olmuştu. Tekerlekli bir sandalyenin üzerinde duran tuvalet kâğıdı rulosunu aldı. İhtiyatla Jacques'a yaklaştı ve ağzını temizledi. Reverdi, başıyla adama teşekkür etti.

- îpoh'ta mıyım ?

Adam başıyla onayladı; bıyıklı bir yüzü, çiçekbozuğu bir teni ' vardı. Yüzündeki çukurluklar, gecenin maviliğinde Ay'daki kraterleri andırıyordu.

- Ne zamandır buradayım?

- Beş gündür.

Jacques, kafasından acele bir hesap yaptı: ,

- Günlerden salı mı, çarşamba mı?

- Çarşamba. 12 şubat. Gecenin ikisi.

Son cumadan bugüne kadar geçen zamanla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Buraya hangi koşulda getirilmişti? Yeniden ter içinde kaldı.

- Peki, ben... bilincim yerinde miydi?

- Sayıklıyordun.

Teri buz kesti. Un ufak olmuş korku parçacıkları gibi göğsüne batıyordu.

- Ne söyledim ? '

- Hiçbir fikrim yok. Fransızca konuşuyordun.

- Defol! diye bağırdı.

Gardiyan, onun bu otoriter ses tonu karşısında kaskatı kesildi, sonra gidip büyük bir gürültüyle masasına oturdu. Reverdi de sa-kinleşti, kendini

yatağına bıraktı.

Uzun bir süre sonra, gardiyanın oturduğu taraftan hiçbir gürültü gelmediğini fark etti; uyumuştu. Yeşil parmaklıkların bulunduğu diğer tarafta da mırıldanmalar, homurdanmalar azalmıştı: herkes yeniden uykuya dalmış olmalıydı.

Bir kez daha olan biteni hatırlamaya çalıştı. Hastaneye yatırılışıy-la ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama bularak da olsa, bölük pörçük bazı şeyler anımsıyordu. Sözcükler "Oda" "Direkler." "Yol"... Bambu kamışından duvarları, yerdeki kan izlerini gördü. Korku, yeniden bütün benliğini sardı. O anda beyninde bir şimşek çaktı: gözlerinin önünden yara bere içinde bir kadın geçip gitti...

Neden paniğe kapılmıştı ? Niçin bir anda bu kadından bu kadar korkmuştu ? Kontrolünü kaybetmesi onun hayatına mal olacaktı. Bu tutarsızlığın, aslında yaşadığı süreçle ilintili olduğunu hatırladı. Her seferinde, ayinin sonunda kendini kaybediyordu. Ama her zaman olduğu gibi yalnızdı. Arınma Odası'nda tek başınaydı ve bu terk edilme anının hiçbir önemi yoktu.

Yeniden düşüncelerine yoğunlaştı ve o sahneyi hatırlamaya çalıştı. Kadının vücudunda bir sürü bıçak yarası vardı. O ise, elinde bir bıçak tutuyordu. Bu görüntü çok net ve çok belirgindi, kendini yeniden "Oda"daymış gibi hissetti... Önünde savunmasız bir halde duran, kan içindeki vücudu okşamak istedi, ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Bu pınar onun için bir tabuydu.

Bununla birlikte sevgilisine yaklaştı ve yaralarını hayranlıkla seyretti. Bu esmerleşmiş ten üzerinde, birer yol bulup akmakta olan kan ırmaklarına tutkuyla baktı. Ona huzur veren bu ırmak-laf karşısında sınırsız bir minnet ve sevgi duydu.

Eğildi. Yaraların uğultusunu duymak ister gibiydi. Vücudun hararetini hissetmek ister gibiydi... Gözlerini kapadı ve yaralı ağzının içinde, kendi kanının bakır tadını hissetti.

Yavaş yavaş, yeniden uykusu geliyordu.

Ama bu defa, bütün kâbuslardan uzak, rahat bir uyku olacaktı.

Son bir kez daha, kadının çevresinde, ayaklarının dibinde oluşan kan gölünü gördü. Kendisi de, yumuşak bir yastığa gömülür gibi, düşüncelerine gömüldü.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Artık hiç korkusu kalmamıştı: iyileşmişti.

6

Araştırmalarında, seri cinayetler işleyen katillerin ayrı bir yeri vardı.

Marc'ın gözünde, onlar saf birer elmas gibiydi, işlenmemiş birer değerli taş. Onlarda, boş ve gereksiz hareketler, kör tutku ve son dakika paniği yoktu. Ama hiçbir ruh hali, öldürme eylemini açıklayamaz, hatta haklı gösteremezdi.

Ancak söz konusu olan öldürme itkisinden başka bir şey değildi.

Soğuk, aykırı, eşsiz.

Bu konu hakkındaki bütün kitapları okumuştu. Hikâyeler. Biyografiler. Bizzat katiller tarafından kaleme alınmış otobiyografiler. Psikiyatrik eserler. Hatta bu eserlerin, en ünlülerinin bazılarını henüz yayımlanmadan önce okumuştu. Onları herkesten daha iyi tanıyordu. İçine asit boşaltmak için kurbanlarının kafatasını matkapla delen Jeffrey Dahmer'i. Kurbanlarının kanını içen ve mükemmel bir hayat sıvısı elde etmek için onların organlarını mikserde karıştıran Richard Treton Chase'i. Şöminenin üzerine koyduğu kurbanın başıyla konuşurken, bir yandan da onun başsız vücudunu arkadan düzen, nekrofil, yamyam, iki metre boyunda, yüz kırk kiloluk Ed Kumper'ı. Kurbanlarının yüz derisinden maskeler yapan Ed Gein'i.

Fransa'da, 2000 yılından itibaren seri cinayetler işleyen hapisteki katillerle görüşebilmek için adlî makamlara sayısız dilekçe vermişti. Böylece de Francis Heaulme, Patrice Allegre, Guy George, Pierre Chenal gibi katillerle, kimi kez saatler süren görüşmeler yapma fırsatı bulmuştu...

Ayrıca bu katillerin yakın çevresiyle, anne babalarıyla ve kurbanların aileleriyle de görüşmüştü.

Ama her seferinde, aynı hayal kırıklığına uğramıştı. Yargılanmaları esnasında da gözlemlediği gibi, bu adamlar sıradan insanlardı. Bazıları çok iriyanydı, bazıları tik sahibi, bazıları ise çok çirkindi, ama bu görünüşleri, onların işlediği seri cinayetleri açıklamakta yeterli değildi. Sırlan, yaşadıkları ruhsal yıkım içlerinde gizliydi.

Bu tür anlarda, Marc kendi araştırmacı yeteneğinden şüphe ediyordu. Neden onları anlamayı başaramıyordu ? Niçin kafalarının içine giremiyordu? Niçin onları cinayet işlerken hayal edemiyordu ? Onları, kurbanlarının soğumuş cesetleri önünde diz çökmüş, elleri kanlı bir halde suçüstü yakalayamamış olmaktan pişmanlık duyuyor gibiydi.

Bu korkunç olayları araştırırken, topladığı bazı resimler, bazı laytmotifler geceleri rüyasına giriyordu. Ama bundan dolayı üzülmüyordu. En azından, katillerle bir şeyler paylaşmış oluyordu. Bir bıçağın eti keserken çıkardığı ses kulaklarından gitmiyordu. Francis Heaulme'un, Brest yakınlarındaki Moulin Blanc Pla-jı'nda genç bir kadının gırtlağını keserken bıçağının çıkardığı ses. Marc, kadının gırtlağındaki bıçak yarasının fotoğraflarını görmüştü: belirgin, derin, boynun ortasından başlayıp sol kulağın arkasına kadar uzanan bir yara. Kurban, üzerinde mayosuyla çakıl taşlarının üstünde bulunmuştu ve bu açık yara ile rüzgârın ve dalgaların etkisine maruz kalmış gri çakıl taşları arasında tuhaf bir bağ vardı. Bu korkunç görüntü önce uykusunda zararsız bir rüya olarak yer almış, sonra bir anda Marc için kâbusa dönüşmüştü. Gırtlağı kesen ahşap saplı bıçağın çıkardığı ses.

Ayrıca rüyasına, elleri kesilmiş, çok zayıf bir kadınm esrarengiz görüntüsü de giriyordu. Kadın silueti, vakur bir tavırla, ancak dalgın bir şekilde yürüyordu, karnı boydan boya yarılmıştı ve bağırsakları dışarı sarkıyordu. Her seferinde de, rüyadan uyanacağına yakın Marc kendine hep aynı soruyu soruyordu: bu kadın kimdi? Onu daha önce nerede görmüştü? Sonra, yavaş yavaş uyanacağına yakın bu sorunun cevabı şekilleniyordu. Le Specfre du sex-appeal. Salvador Dalî'nin bir tablosu.

1998 yılında, Marc, Perpignan'da işlenmiş bir dizi cinayeti araştırmış ve katilin Dali'nin bu tablosundan esinlendiğinden şüphe-lenmişti. En azından,

bir vakada, genç kadının, yani kurbanın elleri kesilmiş ve bağırsakları deşilmişti. Katil henüz yakalanamamıştı ve Marc, onun bu Dalı takıntısını ilk fırsatta bir kez daha uygulamaya koyacağını biliyordu.

Telesekreterinin "bip" sesi onu düşüncelerinden uyandırdı; yataktan kalktığından ben Reverdi'nin resimlerine boş gözlerle bakıyordu. Verghens'in sesi atölyeden bozma dairesinin büyük salonunda yankılandı: "Benim. Malezya'daki olayla ilgili olarak bana verdiğin o boktan haberin üzerinden üç gün geçti. Umanm gelecek sayı için yeni bir haberin vardır. Bu sabah beni aramanı istiyorum. Kesinlikle. (Kısa bir sessizlik.) Birkaç hafta içinde savaş çıkacağını sana hatırlatırım. Ondan sonra da bizim hikâyelerimizle ilgilenecek birini bulamazsın. Tanrı aşkına, sansasyonel bir haber bul!"

Marc, Irak'ta çıkması muhtemel savaşın bu şekilde anımsatıl-masına gülümsemekle yetindi. Sanki o, bu işin peşinde değildi. Saat on bir olmuştu. Elektronik posta kutusuna baktı. Hiç mesaj yoktu, ne AFP'den ne Reuters'tan ne de Associated Press'ten. Kuala Lumpur'un en önemli gazeteleri News Staits Times ile Star'daki bağlantılarından da bir haber yoktu. Bir dilekçeyle başvurduğu Malezya'daki sorgu hâkimliği DPP'den de (Deputy Public Prosecutor) cevap gelmemişti. Fransız Büyükelçiliğinden de ses seda çıkmamıştı. Şüphesiz, Reverdi akıl hastanesinin ücra bir köşesinde hâlâ sinir krizi geçiriyordu. Avukatının ismi bile açıklanmamıştı. Sanki her şeyin üzerine ölü toprağı serpilmişti.

Marc kendine bir espresso hazırlamak için Amerikan mutfağına gitti. Kahvenin her çeşidine karşı büyük bir tutkusu vardı; bu, kart bekârın kötü alışkanlıklarından biriydi. Eşsiz arabicalan, ender bulunan robustaları, çeşitli ülkelerden kavrulmamış kahveleri edinebileceği bir dost çevresi vardı ve zengin olduğu yıllarda, üzerinde, kapuçino yapabilmesi için bir "buhar" hortumu ile kahvenin özünü çıkartabileceği bir presin bulunduğu çok gelişmiş bir makine satın almıştı. Zaman zaman markasını ve menşeini değiştirdiği bu etkili içeceklerden her gün en az yirmi tane içiyordu. Bir Kolombiya kahvesinde karar kıldı, çok sert olduğundan ona "şeytan telvesi" adını vermişti. Bir ölüyü bile diriltebilirdi. Ona gereken de buydu.

Kahveyi küçük küçük yudumlarla tadına vararak içerken, beyaz ahşaptan mutfak tezgâhının arkasında ayakta durdu, bir yandan da gözleriyle etrafını

tarıyordu. Görkemli tavanın altında, yüz yirmi metrekarelik geniş bir alandı. Burayı satın aldığında, böyle dümdüz bir alan onda havalanma duygusu uyandırmıştı. Sekiz yıl sonra bile hâlâ aynı duyguyu taşıyordu.

Zemin katta yer alan atölye, iki cüce palmiyenin süslediği, taş döşeli küçük bir avluya açılıyordu; pencere boşluklarında iki büyük ananas nöbet tutuyordu. Diğer duvarlarda, üzerinde kitapların, partisyonların, CD'lerin durduğu raflar vardı. Hafif eğimli çatıya doğru yükselen ve gerçek kütüphanesinin girişini oluşturan

bu duvarlarda hayatının tüm izleri vardı. Alttaki, ilave küçük oda ise özel kitaplarıyla doluydu.

Seri cinayetler işlemiş katiller hakkında yazılmış hemen her şey buradaydı: yığın halinde, fihristlenmiş. Ayrıca, çeşitli cinaî olayların yer aldığı bir sürü eski gazete. Bu kan tiyatrosu o kadar eksiksizdi ki, Limier'de çalışan diğer muhabirler bile şu ya da bu olayı araştırmak veya geçmişte

işlenmiş bir cinayetin katili hakkında bilgi edinmek için sık sık buraya gelirdi. Havaya yayılan ve buraya her gelişinde Vincent'a "artık sigarayı bırakması gerekti-ği"ni hatırlatan küf kokusu bu küçük odaya sinmişti.

Büyük odadaki mobilyalar ise son derece sadeydi: çalışma masası yerine geçen, dört ayaklı bir destek üzerine yerleştirilmiş ince bir tahta; dipte, salonun bir köşesine konmuş, hafifçe bel vermiş bir kanepe ve üzerine dağınık bir şekilde atılmış yastıklar ile birkaç metre ötede, sağda bir girintiye yerleştirilmiş bir yatak. Ayrıca yerde, üzerinde büyük ekran bir televizyon ile bir yığın elektronik cihazın -DVD, teyp, kolonlar, başka hi-fı cihazlar- durduğu alçak bir sehpanın tam karşısında somyasız bir şilte vardı.

Marc yerde uyumayı seviyordu. Bu pusuya yatmış asker pozisyonuydu; her an saldırıya hazır. Aslında bu onun hayatının da bir özetiydi: hep zulada, hep pusudaydı. Gece olduğunda, avludan duvardaki kitaplar üzerine yansıyan ışığı gözlemliyordu; önünde asılı duran bir dizi kırmızı küçük lamba bir pistin ışıklarını andırıyordu. Peki o ne zaman pistten havalanacaktı? Aradığı gerçeği ne zaman bulacaktı ?

Kendine ikinci bir kahve daha hazırladı ve gidip çalışma masasına oturdu. Hepsi tek ve aynı konuya ait bir yığın belge, fotoğraf, yazı ve kaseti düzenledi. Jacques Reverdi'nin muhteşem bir biyografisini yazmak için gerekli her şey. Ama bu biyografi, bir ka-tilinkinden çok büyük bir sporcunun yaşamını anlatmalıydı.

Son iki gün içinde, Marc, adım adım onun geçmişine ulaşmıştı. Seksenli yılların başında, Jacques gerçek bir stardı. Hakkmda yazılan makaleler, yapılan röportajlar, çekilen fotoğraflar; yüzyılın son döneminin en ünlü serbest dalış yapan sporcularından biri olarak kabul ediliyordu. Jacques Mayol ile Umberto Polizzari arasında bir yerdeydi. Bununla birlikte, röportajlarında bu spor dalı hakkında asla bildik, klişe laflar etmiyordu: farklı bir dünyanın keşfi, bir besin deposu olan denize dönüş, deniz memelilerinin karmaşık yaşamı vb... Tam tersine, aletsiz dalmanın doğaya aykırı karakteri ve tehlikeleri üzerinde duruyordu: bayılma tehlikesi, aşın basıncın yarattığı olumsuzluklar, derinlik sarhoşluğu.

Marc bu sporu biliyordu -Korsika'dayken biraz yapmıştı- ve küçük bir koyda dalarken bilinç kaybıyla ilgili bazı sorunlar yaşadığını hatırlıyordu. Dalmayı hemen kesmişti; bilincini kaybetmek üzere olduğu aklına geldi.

Aslında, şampiyon, Jacques Reverdi aletsiz dalışı insan ile deniz arasındaki bir savaş olarak değerlendiriyordu. Derinliklerde, bedeniyle kazanması gereken bir savaş. Yapılan röportajlarda, sadece aletsiz dalış yapan dalgıcın bildiği bu gizemli sınırdan söz ediyordu hep. Bu sınır, bir önceki rekorun sınırıydı elbette, ama aynı zamanda düşüncenin de sınırıydı. Akla aykın bir biçimde, derinliklerde ulaşılan bir üst evreydi bu. Derinliklerde, karanlığın ortasında, olağanüstü bir basınca maruz kalınıyordu, akciğerler ise iki küçük çakıl taşma dönüşüyordu ve ışık, sadece anılarda kalan bir kavramdı; dalgıca gelince, o, madalyadan ya da kupadan çok daha başka bir şey kazanıyordu. Marc, 1987 ağustosunda L'Ezpress dergisinde yayımlanmış, Reverdi'yle ilgili son makalelerden birini de bulmuştu; Fransa'da, binlerce yeniyetmenin dalmaya karşı büyük bir tutku duymasına yol açan Besson'un Derinlik Sarhoşluğu filminin rüzgârının sürdüğü dönemlere aitti. Reverdi, röportaja gelen gazetecilerin karşısına, Tayland'da dalgıç hocalığı yapan sıradan biri gibi çıkmıştı. Ama çok daha dingin, bilgeliğe çok daha yakın ve aletsiz dalışın ruhunu kavramış görünüyordu.

Marc, Reverdi'nin yaşamını araştırırken çok eski tarihlere kadar ulaşmıştı. Bugünkü olaylara bir açıklama getirebilecek çok ilginç keşiflerde bulunmuş, onun hayatındaki ruhsal travmaları sezinler gibi olmuştu.

Jacques, 1954'te, Val-d'Oise'ın taşrasında, Epinay-sur-Seine'de doğmuştu. Yetimdi, tek çocuktu, bir sosyal yardım kuruluşunda çalışan annesinin yanında büyümüştü. 1968'de, annesi Monique Reverdi intihar edene dek sorunsuz bir çocukluk yaşamıştı. Jac-ques -o sırada on dört yaşındaydı- annesinin cesedini, evde kanlar içinde yatarken bulmuştu: bileklerini kesmişti.

Böylece bu yeniyetme bir anda kişilik değiştirdi. Çekingen, ihtiyatlı çocuk saldırgan biri haline geldi, bir çocuk yurdundan diğerine yollanan, hırsızlık yapmayı âdet haline getirmiş, şiddete başvurmaktan çekinmeyen bir serseriye dönüştü. On yedi yaşındayken, Marsilya'ya, bir "yaşam evi"ne, sorunlu ergenlerin eğitildiği bir merkeze yollandı. Bu onun hayatında, en önemli ikinci dönüm noktası oldu. Orada, açık fikirli bir psikiyatr olan Jean-Pierre Ge-noves'la karşılaştı ve ondan ilk serbest dalış derslerini almaya başladı. Bu beklenmedik bir şeydi. Jacques bu spora büyük bir tutkuyla bağlandı ve bu dalda eşsiz bir yeteneği olduğunu gösterdi.

1977'de, askerlik görevini bitirdikten sonra, yıllarca süren antrenmanların ardından sabit ağırlıkta ilk dünya rekorunu kırdı. Dalma sporunun bu dalı oldukça zor bir disiplindi; limitli ağırlıkla dalışta olduğu gibi demir külçelerle dalmak ve bir paraşütle yüzeye çıkmak söz konusu değildi, dalışta ve yüzeye çıkmada sadece palet gücünden yararlanılıyordu. Jacques altmış metreye inmeyi başardı.

Üç yıl sonra altmış üç metreye kadar indi. Bunun yanı sıra, limitli ağırlıkla dalışla da ilgilenmeye başladı ve 1976 yılında Jacqu-es Mayol tarafından kırılmış olan rekoru yüz metreye taşıdı.

1982'den sonra ise şampiyondu; artık yirmi sekiz yaşındaydı, yerinde saymaya başladı. Yarışmaları bıraktı ve Güneydoğu Asya'ya yerleşti; burada, Derinlik Sarhoşluğu filminin başarısı onun başarılarını gölgede bırakana dek ortalarda gözükmedi.

Marc, onunla ilgili bir sürü resim de toplamıştı. Kuşkusuz çoğu onun, üst üste zaferler kazandığı döneme ait şampiyonluk resimleriydi. Ama Monique Reverdi'nin bir fotoğrafını da elde etmeyi başarmıştı. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı, üzerinde boğazına kadar kapalı, Laura Ashley marka çiçekli bir elbise vardı. Canlılığını yitirmiş, hüzünlü bir güzelliğe sahipti. Dar ve uzun yüzü, tam ortadan aynlmış uzun kestane rengi saçlarının etkisiyle daha da uzun gözüküyordu. En çarpıcı özelliği, karamsar ve dalgın bakışlarıydı; yüzünü iyice belirginleştiren, taçyapraklan andıran şehvetli dudakları vardı. Bu fotoğraf Marc'a, nedendir bilinmez, farklı cinsiyetteki iki rock yıldızını hatırlattı: Cher ile Ma-rilyn Manson'u. Ayrıca, kadının duruşunda, hayatı umursamaz bir katılık, acıyla yoğrulmuş bir heybet seziliyordu. Monique Reverdi, dinî bir resim ile bir CD kabındaki fotoğrafın bir karışımıydı sanki.

Marc, kadının sosyal yardım kuruluşundaki eski arkadaşlarıyla da telefonda konuşmuştu: herkesin ortak fikri, Monique Reverdi'nin, candan, yüce gönüllü bir kadın olduğuydu. O bir "azi-ze"ydi. Peki, öyleyse neden bileklerini kesmişti ?

Cinaî suçları araştırmadaki deneyimlerinden Marc tek bir şeyden emindi: seri cinayetler işleyen katillerin tek ortak noktası travrnatik bir çocukluk geçirmiş olmalarıydı. Aile içi şiddet, alkolizm, terk edilme, ensest... Ama, annesinin üzerine titrediği Jac-ques için böyle bir şey söz konusu değildi. Annesinin cansız vücudunu bulmasının yarattığı travma, onun öldürme psikozunu açıklamaya yeterli miydi ?

Ağzına kadar kahve dolu fincanını bir dikişte bitirdi; soğumuştu. Evet, Reverdi'nin cinayetlerini açıklayabilmek için yeni bir neden bulması gerekiyordu. Yazacağı yeni bir makale için değil, leş-çinin profilini daha iyi anlamak için gerekliydi bu. Kâğıtlarını, fotoğraflarını, notlarını çeşitli kronolojik dönemlere göre bir düzene koydu. Üzerinde "KAMBOÇYA" yazan zarfı eline aldı, içinde elle tutulur pek bilgi yoktu. Linda Kreutz'ün bir fotoğrafı ve Fransızca yayımlanan gazetelerden kesilmiş birkaç kupür dışında... Marc, Phnom Penh'teki Fransız Elçiliği'yle temasa geçmiş, ancak personel değiştiğinden istediğini elde edememişti. Hükûme: darbesinin henüz gerçekleştirildiği bir ülkede mahkeme kayıtlarına ulaşmak imkânsızdı. Reverdi'nin Kamboçyalı avukatının izini bulmak da mümkün

değildi. Marc'ın anlayabildiği tek şey, Kamboçya adalet sisteminin çok karmaşık olduğuydu...

Marc'ın aklına bir fikir geldi. Bir yerlerde kurbanın ailesinin varlıklı olduğunu okumuştu. Kreutz'ler, o dönemde davayı takip etmesi ve müdahil taraf olarak katılması için bir Alman avukat tutmuşlardı. Belki de, olayı aydınlatması için bir özel detektifle de anlaşmış olabilirlerdi. İçgüdüsel olarak Marc, Linda'nın anne ve babasının, Reverdi'nin suçlu olduğuna kesinkes inandıklarını, serbest bırakılmasıyla da perişan olduklarını düşündü.

Jacques Reverdi'nin, yeniden hem de suçüstü yakalanması onları harekete geçirebilirdi. Kamboçya'daki dosyanın yeniden açılması için çaba harcayabilirlerdi. Evet: bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. Marc davayı takip eden avukatı bulmalıydı.

Marc'ın bilgi toplamak için birçok yöntemi vardı; internet, öncelikli stratejisi sayılmazdı. Kapsama alanı çok genişti, çok karmaşıktı. Genellikle telefonun ve insan ilişkilerinin yerini hiçbir şey alamazdı. Basın ve halkla ilişkiler yetkilisini tanıdığı Almanya Elçili-ği'ne telefon etti. Yetkili, onu hemen Stern dergisinin muhabiri olan bir dostuna bağladı; adam birçok konuda uzmandı ve Kreutz davasını bizzat takip etmişti. Muhabir, Kreutz ailesinin avukatlığını yapmış olan Erich Schrecker'in irtibat telefonlarını hâlâ saklıyordu.

Birkaç dakika sonra, Marc avukatla konuşuyordu. En güzel în-gilizcesiyle isteğim avukata açıkladı: Johor Bahru olayında da Kamboçya'daki olayda da şüphelerin dalgıç üzerinde toplanmasının olası bağlantılarını ispatlamak istiyordu. Schrecker sertçe onun sözünü kesti:

- Üzgünüm, bir şey söyleyemem.

- Yeniden dava açacak mısınız, en azından onu söyleyin. Reverdi'nin Malezya'da yakalanması, Kamboçya'daki olayı yeniden gündeme getirebilir mi ?

- Dava sonuçlandı. Takipsizlik karan çıktı.

Avukatın ses tonundan, Marc, Schrecker ile Kreutz ailesinin bir stratejisi olduğunu sezinledi.

- Malezya'daki davaya, müdahil taraf olarak katılacak mısınız?

- Bir şey söylemek için çok erken.

- Ama her iki olay da benzerlikler arz ediyor, değil mi ?

- Dinleyin. Her ikimiz de zaman kaybediyoruz. Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Sizin de bildiğiniz gibi bir avukat gazetecilerle konuşmaz, tabiî kendi dava dosyası için gerekli olmadıkça. Bu tür konularda lüzumlu olan tek şey vardır: ağzı sıkılık. En ufak bir riski göze alamam.

Marc boğazını temizledi:

- Benim hakkımda bilgi toplayabilirsiniz. Ben ciddi bir gazeteciyim.

- Söz konusu olan bu değil.

- Yayımlamadan önce makalemi size okutacağıma dair söz \ î-riyorum. Ben...

Avukat kahkahalarla güldü, sesi birkaç saniyede sanki gençleş-mişti.

- Yayımlanmadan önce bana okutulacağı söylenen makalelerin sayısını bir bilseydiniz; ben ne yazık ki bunların hiçbirini görmedim bile!

Marc ısrar etmedi; bir kez bile bu konuda verdiği sözü tuttuğunu hatırlamıyordu. Pragmatik davranmaya karar verdi:

- Yirmi yıldır adlî konularda gazetelere yazılar yazıyorum. Önüme çıkan her konuda yazmak gibi bir âdetim yoktur. Bana sadece hangi noktada olduğunuzu söyleyin. Kamboçya'daki olay ile Papan'daki olay arasında bir bağ kuruyorsunuz, değil mi?

Avukat suskunluğunu koruyordu.

- iki adalet sistemi arasında bir işbirliği olabilir mi?

- Bakın, ben...

- Malezya'daki sorgu hâkimliği, Kamboçya'dan yardım isteyecek mi?

Schrecker hâlâ suskundu, ama bir farkla, artık sıkılmıştı ve hızlı hızlı soluyordu:

- Johor Bahru'yla temasa geçtim. Ancak hiçbir yanıt alamadım. Ve Kamboçyalıların Kreutz dosyasını Malezyalılara verip vermediğini hâlâ bilmiyoruz.

- Dosyayı neden siz vermiyorsunuz ?

Avukat yeniden güldü, ama bu kez sesinde hüzün vardı:

- Çünkü bizde dosya yok. 1997'de biz yabancı danışmandan başka bir şey değildik. Khmerler yetki konusunda çok alıngandırlar. Batılılardan üstün olduklarını her fırsatta ispatlamak isterler.

Avukat ısınmaya başlıyordu; Marc, bu davanın onda bir tutku haline geldiğini anladı.

- Anlamanız gereken bir şey var, diye devam etti. Kızıl Khmerler, Kamboçya'daki adlî personelin yüzde seksenini öldürdü. Bugün oradaki avukatlar, hâkimler bir ilkokul öğretmeniyle aynı eğitim

düzeyinde. Aynca rüşvet, kokuşmuşluk ve siyasî etkiler de var. Tam bir karmaşa. Bütün bunlara, Kamboçya ile Malezya arasındaki sorunlu ilişkiler de ekleniyor. Ve dahası, Tayland'la da böyle bir deneyim geçirdik, biz...

-Neden Tayland?

Avukat cevap vermedi. Ama Marc çoktan anlamıştı:

- Reverdi hakkında Tayland'da bir dava mı açıldı ? Schrecker suskunluğunu sürdürdü. Marc ısrarla sordu:

- Reverdi, Tayland'da da mı sıkıntı oldu?

- Sıkıntı denemez, hayır. Hiçbir şeyle suçlanmadı.

Marc, karton dosyalarını açarken hızla düşündü. Notlarım buldu; Schrecker'e, Reverdi dosyasını a'dan z'ye bildiğini göstermesi gerekiyordu. Sıralamaya başladı:

- 1991'den 1996'ya, sonra da 1998'den 2000'e kadar Reverdi Tayland'da yaşamış. Aynca 2001'de ve 2002'de de Tayland'a gitmiş. Bu dönemlerde başka cinayetler de mi oldu?

Alman cevap vermedi. Marc, adamın güçlükle soluk alıp verdiğini duyuyordu. Konuşmak istemiyor, ama bir güç telefonu kapatmasını engelliyordu.

- Cesetleri buldunuz mu?

Schrecker, yüreğinden gelen bir sesle bağırdı:

- Ceset yok, hayır! Eğer olsaydı, her şey ortaya çıkardı.

- Peki ne oldu?

- Kayıplar.

- Kayıplar mı, Tayland'da? Yılda sekiz milyon turistin geldiği Tayland'da hem de. "Kayıp" olduklannı nasıl saptadınız?

- Ortak noktalar var.

- Yer olarak mı ?

- Hem yer hem de tarih olarak, evet.

Marc dokümanlarına baktı; Reverdi'nin kaldığı yerlerden birini buldu:

-Phuketmi?

- Phuket, evet. İki kayıp vakası var. Özellikle Koh Surin'de, Phuket'in kuzeyinde. Reverdi'nin evinin olduğu yerde.

- Coğrafî yakınlık bir şey ispat etmez.

- Dahası var. Avukat yeniden coşmuştu; şüphesiz bu ipuçlan-na ulaşmak için aylarını vermişti. Kadınlardan biri onun dalış derslerine katılmış. Diğeri bir süre onun bungalovunda yaşamış. Şahitler var. Adama aşıkmış. Sonra onu bir daha gören olmamış.

Marc ürperdi: karşısında gerçek bir leşçi vardı.

- Kurbanlar. Bana onların adlannı verin.

- imkânsız, hayır. Dosyayı oluşturmak için yıllanmızı verdik. Bir gazeteci çıkıp her şeyi berbat etsin diye yapmadık bunu.

- "Biz" demekle kimleri kastediyorsunuz?

- Aileleri. Avrupa'daki bütün aileler bulundu. Bir araya geldik.

Tek amacımız Malezya'daki davaya odaklanmak. Aniden sırıttı. Şimdi fare gibi kapana kısıldı. Schrecker iyice coşmuş gibiydi; Marc ise tam havasındaydı. Reverdi kaç kez öldürmüştü ? Bir Güneydoğu Asya haritasının üzerinde, eski dalgıcın cinayet işlediği yerleri keçeli kalemiyle işaretlerken, bir yandan da düşünüyordu. Bir anda aklına, sabıka dosyası kabarık katiller için yapılan tanım geldi: "Cinsel sadistlerin çoğu gibi, böyle bir katil sürekli yer değiştiren, gezgin bir adamdır, sosyal bakımdan faaldir, en azından görüntüde, çünkü kurbanlarını ürkütüp elinden kaçırmamak için normal bir insan maskesi takınmak zorundadır; cinayet mahallini kusursuz bir biçimde denetler... "

Marc yeni bir teşebbüste daha bulundu:

- En azından bana kızların uyruklarını söyleyebilirsiniz.

- Hoşça kalın! Şu ana kadar çok şey söyledim zaten.

- Durun, kapatmayın!

Neredeyse bağınr gibi konuşmuştu. Sesini alçalttı.

- Onların yüzlerini görmek istiyordum. Hepsi bu. Fotoğraflarını yollayın lütfen.

- Gazetenizde yayımlamanız için mi?

- Yayımlamayacağıma dair size söz veriyorum. Sadece diğer kurbanların yüzleriyle karşılaştırmak istiyorum.

- Hiçbir benzerlik yok. ilk teyit ettiğimiz şey bu oldu.

- Sadece fotoğraflar, isim yok, uyruk yok.

- Söz konusu bile olamaz. Elimizdekiler tahminden başka bir şey değil. Farklı hukuk sistemleri olan ülkeler arasında bir işbirliği kurmaya çalışıyoruz. Gerçekten yorucu ve içinden çıkılmaz bir iş. En ufak bir riski göze alamam, hem de bir gazeteci için...

- Gazeteciyi unutun. Gazete haberini unutun. Sadece bu hikâyeyi anlamak istiyorum. Bu benim için artık kişisel bir olay, anlıyor musunuz?

Yeniden bir sessizlik oldu. Marc, bu kez çok ileri gitmişti; ama bu önemli açıklamayla da hedefi tam on ikiden vurmuş gibiydi, iki avcı karşı karşıyaydı.

- Bu resimleri yayımlamayacağınıza dair nasıl bir garanti veriyorsunuz ?

- Fotoğrafları elektronik postayla, düşük çözünürlükte yollayın. Böylece onları gazetemde kullanamam. Sadece bilgisayarımda görebilirim.

Marc'm e-posta adresini not ettikten sonra avukat ekledi:

- Size, onun ikamet ettiği dönemler ile bu dönemlerle uyuşan ORHAH

kayıp tarihlerini de vereceğim. Belki böylece siz bir şeyler bulabilirsiniz.

- Teşekkür ederim.

- Ancak unutmayın, bu bir tür al gülüm ver gülüm. Bulduğunuz en ufak bir şeyden bile beni haberdar edeceksiniz.

- Bana güvenin.

İşte bir yalan daha: Marc tek başına çalışan biriydi. Bilgileri asla bir başkasıyla paylaşmazdı. Telefonu kapatmadan önce son bir soru sormaktan kendini alamadı. Bu adam onunla aynı düşüncede miydi, öğrenmek istiyordu.

- Reverdi'nin seri cinayetler işleyen bir katil olduğundan emin misiniz?

Avukat hemen cevap vermedi. Cevabını düşünüyor olmalıydı. Kelimelerinin bir vecize gibi etkili olmasını istiyordu.

- Yırtıcı, vahşi bir hayvan, dedi sonunda. Bilinen her iki olayda da bıçağını yirmi kereden fazla kullanmış. Kurbanlarının suratını, cinsel organını, memelerini parçalamış. Ruhsal bir kriz anında vuku bulmuş, herhangi bir tedbir almadan onu, öldürmeye mecbur etmiş olmalı, yani bir plan, bir hazırlık yok. Yırtıcı bir hayvan. Sadece bu zavallı kızların kanını dökmek istiyor.

Schrecker yanılıyordu. Tecrübelerine dayanarak, Marc, Reverdi'nin olgunlaşmış bir plana göre hareket ettiğini biliyordu. Aksi takdirde, daha ilk cinayetinde yakalanırdı. Tam tersine tuzağını önceden hazırlıyordu. Genç kadınları inine çekmeyi, sonra da cesetlerini ortadan kaldırmayı başanyordu. Ama avukat bir konuda haklıydı: evet bir ruhsal kriz söz konusuydu. Ölçüsüz, karmaşık bir kriz hali. Bir şeyler, bir ayrıntı öldürmesini emrediyordu. Ama ne?

Bütün vücudunun karıncalandığını hissetti, işte çözmeyi sevdiği kilit nokta buradaydı. Katilin beynindeki kötülüğün kaynağında. Bu düşünceyle, bir kez daha sordu:

- Onunla röportaj yapabilme şansım nedir?

- Hiç yok. Şu anda afallamış bir durumda, ama kendini toparladığında da tek kelime etmeyecektir. Kamboçya'dan bu yana, hiç röportaj kabul etmedi.

- Kamboçya'dan bu yana mı ?

- Phnom Penh Hapishanesi'nde, T-5'te yatarken bir kadın gazeteci onunla görüşmeyi başardı.

Ancak ağzından tek kelime bile alamadı. Her zamanki gibi "dalgalar prensi"ni oynadı, bütün sorulan geçiştirdi, insanları enayi yerine koydu. Bütün suçlamaları reddetti.

- Kadın gazetecinin adını biliyor musunuz?

- Pisaî, bir şey sanırım... Phonom Penh Post'ta çalışıyor.

Marc, avukata saygılarını sundu, verdiği sözleri kısaca bir kez daha yineledi ve teşekkür etti.

Saatine baktı: sabahın on biriydi. Phnom Penh'te on yedi olmalıydı. Kamboçya gazetesinin irtibat telefonlarını bulmak için internete bağlandı. Schrecker'den bir elektronik posta gelmiş olduğunu gördü: Phuket kurbanlarının resimlerini yollamıştı.

Marc, Picture Viewer programıyla iki dokümanı da açtı. Avukat haklıydı: kayıp kızlar çok güzeldi, ama birbirlerine benzemi-yorlardı. Ne Pernille Mosensen'le ne de Linda Kreutz'le ortak noktalan vardı. Kızlardan birinin yüz hatları kareydi, iyice arkaya taranmış saçlarının daha da belirginleştirdiği kararlı bakışlara sahipti. Diğer kız, uzun lüle lüle saçlarının altına gizlenmişti, fotoğraf hafif profilden çekilmişti. Tek benzer yanlan yaşlan ve bronzlaşmış tenleriydi: tatilci kızlar.

Schrecker, kızlann kaybolduğu tarihleri de iletiye eklemişti: ilki mart 1998'de, ikincisi ocak 2000'de. Marc fotoğraflan, Pernille ile Linda'nın resimleriyle aynı formatta bastı, sonra hepsini çalışma masasının üzerine, iskambil kâğıtları gibi yan yana yerleştirdi. Sadece tek bir kazananın olduğu, tuhaf bir iskambil falına bakıyordu sanki...

Eğer bu dört kadın gerçekten Reverdi'nin kurbanlanysa, neden onlan seçmişti? Marc'in göremediği, anlayamadığı, adamın öldürme dürtüsünü harekete geçiren bir şeylere, bir işarete, bir özelliğe mi sahiptiler?

Resimleri duvara raptiyeledi, sonra Phnom Penh Post'un telefonunu çevirdi. Yazı işlerinden, ingilizce konuşan bir gazeteci ona, Pisai van Tham'ın cep telefonu numarasını verdi.

Numarayı çevirdi:

-Alo?

Marc İngilizce konuşarak derdini anlatmaya başladı, ama kadın Fransızca olarak sözünü kesti. Hem de belirgin bir neşeyle. Sesinde olağandışı bir şey vardı, hem yumuşaktı hem de genizden geliyordu. Gazeteci kadın Marc'ın telefonuna şaşırmamış gibiydi; kuşkusuz ilk arayan o değildi.

- Reverdi'yle yaptığım mülakatı mı istiyorsunuz, e-postayla? İngilizce metni mi?

Marc elektronik posta adresini verdi, sonra ekledi:

- Jacques Reverdi'yle röportaj yapmayı başaran tek gazeteci sizsiniz. O günden sonra bir daha konuşmadı...

Hattın diğer ucunda övünme göstergesi hafif bir gülüş duyuldu.

- Nasıl başardınız ? Bu başanyı nasıl açıklayabilirsiniz ?

Bir gülüş daha duyuldu; daha çok bir miyavlamayı andınyor-du. Marc, karşısında değerli bir kedi bulunduğunu hayal etti. Altın şansı tüyleri, yeşil gözleri olan bir kedi.

- Çok basit. Ben bir kadınım. -Kadın mı?

- Jacques Reverdi baştan çıkancı biri. Kadınlann gönlünü fethetmeyi bilen bir erkek.

- Onunla ne zaman karşılaştınız, nasıldı ?

- Cazibeli. Yeniden miyavladı. Söylediğim gibi o bir gönülçe-len.

Marc'ın aklına bir anısı geldi. Geleneksel olarak bütün dalgıçlar kadınlan baştan çıkaran usta gönülçelenlerdi. Jacques Mayol, Umberto Pelizzari: gerçek birer donjuandılar. Ama Reverdi için, aşk sadece bir maskeydi. Pisai' devam ediyordu:

- Özellikle güldüğünde. Çok etkili, çok hoş. Bir meyve gibi, anlıyor musunuz? Sesi de... Çok sıcaktı. Bilirsiniz, kadınlar bundan hoşlanır... Ve o, kadınlan seviyor.

Fransızca yanlışlan ve cilveleri Marc'ın sinirlerini oynatmaya başlamıştı.

- Onun suçlu olduğunu düşünüyor musunuz ?

- Şüphesiz. Kadınlan öldürüyor.

- Phnom Penh'te aklandı, beraat etti, değil mi ?

- Bu, Kamboçya adaleti. Ama suçlu, hiç şüphe yok. Gülümsemesinin ardında bunu hissettim... Kadınların canını istiyor.

- Ama biraz önce onlan sevdiğini söylemiştiniz.

- Doğru. Öldürmek: kadınlan sevmenin en uç noktası. Sorbon-ne'da Fransızca okudum. Moliere'in Don Juan'ı. Gerçeği derinlemesine biliyorum. Sevmek yok etmektir. Don Juan da bir katil. Elvire'i öldürdü. Onun kalbini, ruhunu, hayatını çaldı. Reverdi de aynı. Kadın katili.

Yeniden güldü, bu kez sesinde korku vardı. Marc belli belirsiz de olsa, kadının ne demek istediğini anlıyordu. Cinayet, tutkunun zirvesiydi. Kedi cümlesini tamamladı:

- O bir gönülçelen. Eğer onunla mülakat yapmak istiyorsanız, yerinize bir hanım arkadaşınızı yollayın.

- Onunla îpoh'ta temas kurulabilir mi ?

- Artık îpoh'ta değil. -Nasıl?

- Reverdi hastaneden aynldı.

Marc bütün kibarlığını bir kenara bıraktı:

- Tanrım! Peki nerede ?

- Kuala Lumpur yakınlarında, Kanara Ulusal Hapishanesinde. Dün öğleden sonra, 13 şubat perşembe günü nakledildi. Psikiyatrlar iyileştiğini söyledi. Anlayacağın, artık aklı başında. Bütün icraatlarından sorumlu tutulacak.

Marc, bu haberin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu. Artık bir temas kurmanın imkânı

yoktu. Ve hâlâ avukatının adını

bilmiyordu.

- Nakline kim karar verdi?

- O. Hapse gitmeyi istedi... kendiliğinden. -O mu istedi?..

- istemediği tek şey, onu deli sanmaları!

8

Plastik bir kapağın altında, yiyecekler çeşitli bölmelere yerleştirilmişti.

En büyük bölmede, yağlı bir sosun içinde kahverengi parçalar -kuşkusuz koyun eti- yüzüyordu. Onun hemen yanında, lapa gibi yapış yapış biraz pilav vardı. Diğer iki bölmedeyse yine plastik bir kapağın altında bir parça peynir ile kararmış küçük bir muz vardı.

Vücudunun üst kısmı çıplak bir halde yerde oturan Jacques Reverdi, aklından hızla bir kalori hesabı yaptı. Bu yemeğe, sabah kahvaltısı ile akşam yemeği eklendiğinde yaklaşık bin altı yüz kalori yapıyordu. Bu da günlük beslenme rejiminden bin kalori kadar eksik demekti. Bu dengesizliği telafi etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Kafasını kaldırdı, güneşten korunmak için elini gözüne siper etti. Saat on birdi, avlu kör edici bir ışığın beyazlığına boğulmuştu. Tutuklular tek sıra

olmuş yemeklerini bekliyorlardı. Hepsinin üzerinde beyaz tişört vardı ve duvarın gölgesine sığınmışlardı. Gölgeleri, zeminde siyah sarmaşıklar gibi uzuyordu. Mahkûmların bazıları, biraz ileride, bina duvarlarına sırtlarını dayamış, iki büklüm bir halde yemeklerini yemeye başlamışlardı bile.

Hapishanenin ana binaları -kantin, görüşme odaları, yönetim büroları- meydanda toplanmıştı ve doğrudan anayola bakıyordu. Tutuklular bu meydanda özgürce dolaşıyor, ancak her birkaç adımda ya bir duvarla ya da sürgülü bir kapıyla karşılaşıyorlardı. Burada söz konusu olan sadece görünürde bir özgürlüktü; bir serap.

Reverdi başım iyice yukarı kaldırdı ve avlunun dört bir yanında yükselen gözetleme kulelerini gördü. Bu kulelerin arasında uzayıp giden duvarların üzerinde, sivri kısımları bir bıçak gibi keskin dikenli tel ruloları vardı.

Gülümsedi: bu düşmanca görüntü onu mutlu ediyordu.

Böylesi Ipoh'ta kalmaktan çok daha iyiydi.

Aynca, suçüstü yakalanmış bir adamın burada kalması çok daha iyiydi. Elleriyle yemeğini yerken bir yandan da ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Önce Papan'da linç edilmekten kurtulmuştu. Sonra, trans halinde olduğunda bile gizli servis elemanlarına en ufak bir ipucu vermemişti. Şimdi artık kendinden emindi, îpoh'tan ayrılmadan hemen önce kadın psikiyatrla yaptığı son görüşmede, onu inandırmayı başarmıştı: kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Ardından, kendini Kanara Hapishanesi'ne tıktırmaya muvaffak olmuştu, burada kalabalığın içinde kaynayıp gidecekti. Aralarında ülkenin en azılı suçlularının bulunduğu iki bin mahkûm: katiller, tecavüzcüler, uyuşturucu kaçakçıları. Bir blok, kadın mahkûmlara, bir blok da çocuk suçlulara tahsis edilmişti. Gün boyunca güneş ışınlarını yansıtan beyaz ve bej renkli bloklardan oluşan gerçek bir şehirdi.

Buraya ilk geldiğinde, çok daha kötü şeyler olmasından korkmuştu. Üst baş araması yapılırken kabul bürosunun duvarlarında, tutuklanışıyla ilgili basında çıkan haber kupürlerinin asılı olduğunu görmüştü. Gardiyanlar bu Batılı "vahşi"nin canına okumaktan zevk alabilirlerdi. Artık, numarayla,

"243-554" olarak çağırılacaktı, Batılı bir star olmaya devam ediyordu. Ne de olsa hapishane yönetimini takmayan ünlü bir katildi.

Ama yanılmıştı: amaç hapishanenin huzurunu korumaktı. Onu yüksek güvenlikli bölüme bile koymamışlardı. Açıklanması zor bir mucizeyle, onu bütün hareketlerinde özgür bırakmışlardı; bu da, on saat boyunca bu avluda pişmek demekti.

Burada, bir koruyucu meleğin kanatlan altında olduğuna inanmaya başlamıştı. Özellikle de hücresini gördükten sonra. Bir yanı beş metre uzunluğunda, neredeyse bir stüdyoydu. Krem rengi duvarları çıplaktı, zemin betondu ve yere bir hasır serilmişti. Her şey hoşlandığı gibiydi: temiz ve gösterişsiz. Sağ tarafta, gri fayans kaplı alçak bir duvar, duş, klozet ve lavabodan oluşan tuvalet ile odayı birbirinden ayırıyordu. Ne duvarlarda berbat grafittiler, ne çimento zeminde kötü kokuların girmesini önlemek için üzeri kartonla kapatılmış delikler, ne de önceki mahkûmların izlerini taşıyan siyah lekeler vardı. Hücre her şeyiyle yeni gibiydi.

Üstelik yalnızdı. T-5'te yatarken olduğu gibi, bir yığın insan, pis kokan hücre arkadaşları, kafa şişiren komşular yoktu. Hücresini

paylaşacağı bir başka tutuklu da yoktu. Bu tecrit olayı güvenlik açısından değildi, bundan emindi, bu gerçek bir ayrıcalıktı.

Gardiyan bir sabun ile havlu getirdiğinde, Reverdi bütün bunların ne demek olduğunu sormuştu. Adamsa bilmiyorum anlamında omuzlarını silkinişti.

- Avrupa mönüsü.

Ses yan tarafından geliyordu, Fransızca olarak. Reverdi kafasını çevirdi: tişörtünün içinde kaybolmuş ufak tefek bir adam hemen yanı başında duruyordu.

- Peynir, diye ekledi. Batılılar için küçük bir "ilave".

Adam, Asyalılara özgü bir tavırla çömeldi. Jacques, adama "kapa çeneni" demek için ağzını açtı, ama sonra vazgeçti. Avluda herkes ona bakıyordu. Tamillere özgü yanık yüzler, Malezyalıların safran rengi, Çinlilerin bakır

tonlanndaki tenleri. Yıllardan beri iç içe yaşadığından bu halkları iyi tanıyordu. Onlarla konuşmak, hatta onların dillerini, alışkanlıklarını, batıl itikatlarını öğrenmek zorunda kalmış olması onu boğuyordu. Sonuçta bir Fransız'dı: o da değişecekti.

Cevap vermeden gülümsedi. Adam çok ufaktı. Reverdi'nin aklına küçük gri maymunlar geldi: hani, ormanda kendilerini korumak için bir arada yaşayan maymunlar. Suratı kösele gibi esmerdi, berbat görünüyordu. Sanki usturayla kazınmış ya da muştayla dövülmüştü. Bu görünüşüyle Chet Baker'a benziyordu. Şu "co-ol" şarkıcı ve trompetçiye; gençliğinde baygın bir güzelliği olan, sonra yaşlandıkça suratı kırışan, çukurlaşan, gözyuvalan iyice içeri kaçan Chet Baker'a. Mahkûm biçimsizliklerini abartılı bir biçimde sergilemeye devam ediyordu: dudakları tavşandudağıy-dı, suratının simetrisi sola doğru kayıktı.

- Adım Eric, dedi elini uzatırken. Reverdi uzatılan eli sıktı.

- Jacques.

- Kendini tanıtmana gerek yok. Burada bir yıldızsın zaten.

- Başka Fransız var mı ?

- Seninle iki kişi. îki ingiliz, bir Alman, bir avuç kadar da İtalyan var. Avrupalıların tamamı bu. Hepsi uyuşturucu kaçakçılığından burada. Çoğu müebbede mahkûm. Ben ise ölüm cezasına çarptırıldım. Otuz gram eroin yüzünden. Ama cezam yirmi yıl hapse çevrildi. Eğer iyi hal

gösterirsek, hepimizi on ila on beş yılın sonunda salıverirler. Kimse koşullardan hoşnut değil. Ama ipe gitmekten daha iyi.

Eric duraksadı, şüphesiz Jacques'ın önünde idamdan söz etmekten tedirgin olmuştu. Kıçını yere koydu ve ayak tırnaklarını temizlemeye başladı.

- Fransız olmak bir şans tabiî. Elçilik sağlık durumumuzu kontrol etmek için her ay bir doktor yolluyor. Bu nedenle bize kötü davranamıyorlar. Gardiyanlar da hırslarını, Endonezyalılardan veya Malezya'da elçiliği

olmayan ülkelerin vatandaşlarından alıyorlar. Sırıttı, bütün dikkatini ayak parmaklarına vermişti. Anlayacağın, kabak onların başına patlıyor!

Reverdi, avludaki tentenin altında, ayakta duran, yeşil üniformalı, elleri coplu bir grup gardiyana bakıyordu. Mahkûmlardan bile daha karanlık bir halleri vardı.

- Bana gardiyanlardan bahset.

- Geçen yıla kadar, her şey yolunda gidiyordu. Yönetim etliye sütlüye karışmazdı. Kanara'dan modern tarzın örnek hapishanesi olarak söz ediliyordu. Ama geçen aralıkta, güvenlik amiri değişti. Raman adında bir herif, adamlarıyla birlikte paldır küldür göreve geldi. Cehennem hayatı böylece başladı.

Jacques başını duvara dayadı:

- Cehennemin her türlüsünü gördüm.

- Raman tam bir çatlak. Kokuşmuş, bayağı bir herif, ama bu çok normal. Aslında sofu denebilecek derecede inançlı bir Müslüman, aynı zamanda da oğlancı. Ama tüm bunlar, küçük aptal kafasında dolaplar döndürmesine mâni değil. Bazen aşın öfke krizlerine kapılır. Hırsını bizden çıkarır. Yine de dayak asla en kötüsü değil. En kötüsü, onun uysal, yumuşak dönemlerinde gerçekleşendir, ne demek istediğimi anlamışsındır. Şu ana kadar ondan uzak durmayı başardım; duşlarda olup bitenleri düşünmek bile istemiyorum.

Reverdi gülümsedi, "Sanki yüzüne bakılır hali var da..." diye düşündü. Ara sıra kendisine bakan üniformalı adamları dikkatle incelemeye devam ediyordu. Sinirli, hatta çok sinirli görünüyorlardı.

- Uyuşturucu kullanıyorlar mı ?

- Sadece Raman'ın adamları. Koko, asit, amfetaminler. Yaa-Baa içtiklerinde, onların sopalarından uzak durmak yararına olur.

Yaklaşık on beş yıldan bu yana, Güneydoğu Asya amfetaminle-re yönelmişti. İçlerinde en revaçta olan Yaa-Baa'ydı. Çilek veya çikolata aromasıyla kokulandırılmış kalp şeklinde küçük haplar; içen kişinin nöron devrelerini tahrip ediyor ve görülmemiş şiddet krizlerine yol açıyordu. Tayland'da, gazetelerin ilk sayfalarında düzenli olarak Yaa-Baa cinayetlerine yer veriliyordu.

-Ama artık Ortaçağ'da değiliz, diye devam etti Eric, kendi kendini ferahlatmak ister gibiydi.

Cezaevi müdürü bu herifleri sürekli olarak izliyor. O da bu durumdan rahatsız, ilk fırsatta, o it herifi, "büyük yaraklı vurucusu"yla birlikte disiplin kurulunun karşısına çıkartacak. Beklerken, günleri saymaktan başka çare yok.

Jacques, mahkûmların sahanlıkta etnik kökenlerine göre toplanmaya başladıklarını gördü, iki büklüm, kamburlarını çıkararak yere çömeliyorlardı; toplu halde yemek yedikleri gibi yine toplu halde sıçmaya hazırlanıyorlardı sanki.

- Topluluklar bloklarına göre mi gruplandınlıyor?

- Genellikle hayır. Ama parasal nedenlerle mahkûmlar kendi aralarında gruplar oluşturuyor. Yani doğal bir temayül. Yetkililer de bu duruma göz yumuyor. Ancak en ufak bir bokluk çıktığında bir anda bozuşup ayrılıyorlar. Bir kahkaha attı. Yeter ki an kovanına çomak sokulmasın...

-Ya Beyazlar?

- Onlar kalabalığın içinde kaynayıp gidiyor, ingilizler birlikte kalacakları bir hücre bulmayı başardı. Çinlilerin yanında, italyanlar da Hintlilerle birlikte kalıyor.

Reverdi, tuvaleti olan küçük stüdyosunu düşündü. Hangi topluluk içinde yer aldığını henüz anlamamıştı. Ama en azından, Malezyalıların ve zengin hanların kaldığı özel bölümde olduğunu biliyordu.

- Her klanın kendi uzmanlık alanı var mı?

- Evet. Çinliler ve Malezyalılar kendi düzenlerine göre yaşamayı sürdürüyor: Çinliler her şeyi satıyor, Malezyalılar ise hiçbir iş yapmıyor, boş boş oturuyor. Hintliler idarî sorunlarla ilgileniyor: birkaç ringgite2 oraya buraya mektup yazıp avukatçılık oynuyorlar. Endonezyalılara gelince, onlar köle. Bir parça peynir karşılığında her gün birini tutabilirsin. Filipinlilerle bu iş daha zor.

- Düzeni kim sağlıyor?

- Katiller. Buradakilerin en kötüleri: kaybedecek bir şeyleri yok.

Reverdi meraklı gözlerle çevresini inceliyor, ana binaların ilerisindeki, sac damlı büyük yapılara bakıyordu. Eric bakışları yakaladı:

- Atölyeler. Her blok için bir tane. Amacı biliyorsun: kafanın acayip düşüncelerle dolmaması için ellerin meşgul olması gerek. Ve bize sardalye konservesi vererek ödeme yapıyorlar. Ama bu seni ilgilendirmiyor: koruma programındaki herifler çalışmak zorunda değil.

2. Malezya'nın para birimi, (ç.n.)

Eric boğum boğum olmuş kolunu ileri doğru uzattı:

- Bu barakaların biraz ötesinde de bir futbol sahası var. Sonra, daha ileride, bataklık boyunca, kazıklar üzerine inşa edilmiş kulübeler yer alıyor; bunlar bazı mahkûmlar tarafından, gardiyanlardan malzeme satın alınarak yapıldı. Bir tür ikinci ikametgâh, anlayacağın...

- Peki ya bunlar?

Jacques, sağ taraftaki, üzerinde rutubet lekeleri bulunan üç alçak yapıyı işaret ediyordu.

- îlki, guian. "Yokluk". Uyuşturucu ücretini kendini düzdürerek ödeyenler için. Eğer bunu uluorta, her yerde anlatırlarsa Ra-man onları ikinci yapıya kapatıyor: disiplin hücresine.

- Peki üçüncüsü ?

- Üçüncü, şey... şey için...

Eric tereddüt ediyordu, ama Jacques anlamıştı.

- idam mahkûmları için, dedi sonunda. Darağacı da orada. Yani öyle sanılıyor...

Yeniden sustu. Ayak tabanındaki kabukları incelemeye koyuldu. Reverdi yutkundu. Ölüm koridoru. Bunu düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi, ama bir gün mutlaka o koridorda yürüyeceğini biliyordu. Yeni şiarı bir tür meydan okumaydı: ölümü düşünmeden son saniyeye kadar yaşamak.

Yüzünü güneşe doğru çevirdi ve yakıcı ışığın tüm bedenini sardığım hissetti. Gülümsedi. Heyecan. Yaşam. Kapattığı gözlerini açarak sordu:

- Ya kaçma şansı ?

- Yüzde sıfır. Kanara'dan kaçılamaz.

Auschwitz'deki gardiyanların hoş geldin cümlesini düşündü: "Buradan tek bir çıkış var, o da fırınlar." Kendisi içinse, bu ipti. Eric anlatmaya devam ediyordu:

- Duvarlar yedi metre yüksekliğinde. îki yıl önce, bazı tipler kantinin damından geçerek duvarları aşmayı başardılar. Ancak biri dikenli tellere takılarak karnını yardı. Diğeri, duvann öbür yanma düştü ve iki dizkapağı kırılmış bir halde yamacın dibinde ele geçirildi. Sonuncusu bataklıkta bulundu, çamurda boğulmuştu. Burada çok özel köpekler var, suyun içinde bile koku alıyorlar. ABD'den getirtmişler. Hapishane ortamına uyumlu kılınmış, değişime uğramış bir köpek ırkıymış. Ama pek hızlı değiller: sadece cesetleri buluyorlar.

Birden Reverdi tuhaf bir sahneye şahit oldu. Yüz metre kadar ötede, solda, binalardan birinin ıssız bir köşesinde dazlak kafalı

bir adam duvar boyunca bir başka mahkûma doğru yürüyordu: sürdüğü hindistanceviziyağıyla siyah uzun saçları pırıl pınl parlayan genç bir

oğlandı bu; üzerinde bir tişört ile taşaklannın bütün hatlarını belirgin kılan bir şort vardı. Bu hünsa yaratık, adamı elinden tuttu ve birlikte gri bir tentenin altına girip gözden kayboldular.

- Taylandlılar, dedi Eric. Sana söylemeyi unuttum. Yüz ringgit yeterli. Ameliyat olabilmek için bir servet toplamaları gerekiyor, istersen sana kadın da bulabilirim. Gardiyanlardan biri, cuma günleri, dua sırasında onları içeri alıyor. Eğer istersen, yani...

- Hayır. Kadın yok.

Eric, Reverdi'nin gövdesinin tamamen tıraş edilmiş olduğunu fark etti.

- Ya Taylandlılar, diye fısıldadı sırıtarak. Belki senin tarzın da bu.

- Dalış için.

- Ne dalış için ?

- Kıllarımı tıraş etmem: sadece dalış için. Dalgıç elbisesi vücuda daha iyi yapışıyor.

Eric rahatlamış gibiydi:

- Eğer dumanlanmak veya sniflemek istersen, bu konularda bazı...

- Uyuşturucu da yok.

- Cep telefonu?

- Hayır.

Eric sustu, şaşırıp kalmıştı. Reverdi sonunda ona, yalayacak bir kemik attı:

- Merak etme, eğer bir şey istersem, sana başvuracağım. Eric, otuz iki dişini göstererek sırıttı: siyah beyaz tuşları olan

piyano klavyesini andırıyordu. Ayağa kalktı, yüzünde sözleşme imzalamış bir satıcının memnuniyet dolu ifadesi vardı. Aynı anda Reverdi duyduğu

başka bir sesle irkildi:

- Jumpa!

Bir gardiyan tepesine dikilmişti. Jacques şaşkın bir halde ayağa kalktı. Jumpa: uzun bir süredir bu kelimeyi işitmemişti. Sadece, "ziyaretçi" demekti.

9

Görüşme odasına girer girmez, koruyucu meleğinin karşısında olduğunu anladı.

Otuzlu yaşlarda, pahalı bir takım giymiş bir Çinliydi. Kısa boylu, oldukça kilolu, tropik iklimin .etkisiyle sürekli terleyen, vücudu ince ve parlak bir ter tabakasıyla kaplı bir Çinli. Sağ elinde, kırmızı renkli deri bir evrak çantası vardı. Sol koltukaltına ise bir karton sigara, çikolata ve çeşitli dergiler sıkıştırmıştı. Evet hiç şüphe yoktu: koruyucu meleği oydu.

Gardiyan onu odanın ortasına doğru itekledi. Bir önlem olarak el ve ayak bileklerinden zincirlenmişti. Kendisinin bile inanmadığı bir kanlı katil rolü oynaması isteniyordu. Zincirler, gardiyanın pompalı tüfeği, küçük ağır adımlar: tüm bu detaylar ona sahte, düzmece geliyordu; gösterişten başka bir şey değildi. Eğer Reverdi aniden gerçek rolünü oynamaya karar verseydi -gardiyanı zincirleriyle boğmak gibi- adam silahına davranamadan tahtalı köyü boylardı.

Görüşme odası, tavanında vantilatörler bulunan dar ve uzunca bir salondu, iki tarafında koltuklar olan birkaç masa vardı. Tavan pencerelerinden içeri güneş giriyordu. Güneş ışınları salonun köşelerinde lazer ışıklan gibi kınlıyordu.

Çinli, elindekileri masaya bıraktı ve coşkuyla ona doğru ilerledi:

- Adım Wong-Fat, dedi ingilizce olarak, elini, Jacques'm zincirlenmiş eline uzatmakta tereddüt ediyordu. Sizin avukaünızım. Bana Jimmy diyebilirsiniz. Tercih ederim. Bu benim ingilizce önadım.

- Ben avukat talebinde bulunmadım.

Avukat, yapacak bir şey yok anlamında kollarını iki yana açtı.

- Resen atama.

Reverdi bir anda kendini bitkin hissetti. Sergilenecek komediyi düşündükçe -sorgulamalar, yüzleştirmeler, olayın nasıl olduğunu canlandırma, sonra beyaz perukalarını takmış Malezyalı yargıçların başrolde olduğu yargılama süreci- Papan'da linçten kurtulmuş olmasına neredeyse üzülüyordu.

Wong-Fat gardiyana masayı işaret etti. Adam Reverdi'yi zor kullanarak oturttu, el ve ayak bileklerindeki zincirleri yerdeki demir bir halkaya geçirdi. Bu esnada Çinli de, evrak çantasını, çiko-latalan ve sigara kartonunu kenara çekerek masanın diğer tarafına yerleşiyordu.

Reverdi muhatabını büyük bir dikkatle gözlemliyordu: Amerikan pankekleri ve yağda kızartılmış erişteyle semirmiş bir muhallebi çocuğu, diye düşündü. Ceketinin altında, onu sımsıkı saran Ralph Lauren marka gömleğiyle bir sosisi andınyordu. Buram buram parfüm kokuyordu, şişenin yansını üzerine boca etmiş olmalıydı. Sarı teniyle, kokulu mumdan yapılmış küçük heykellere benziyordu. Jacques gülümsedi: avukatı bir Noel mumundan farksızdı.

Gardiyan kapıya doğru geriledi, tüfeği elindeydi. Wong-Fat getirdiklerini Reverdi'ye doğru itmek için uygun anı kolladı:

- Birkaç hediye.

Reverdi bir şey söylemedi. Önündekilere bakmadı bile. Çinli, yüzündeki gevrek gülümsemeyi eksiltmeden ekledi:

- Umarım hücreniz hoşunuza gitmiştir. Bu aptallar sizi yüksek güvenlikli bölüme koymak istiyorlardı.

Reverdi herhangi bir tepki vermedi. Wong-Fat, oturumun açıldığını belirtir gibi, neşeyle ellerini şaklattı. Özenle çantasını önüne çekti, aşınmış deri kapağını okşadı. Sonunda iki başparmağıy-la altın renkli tokalarını açtı.

Gerçekleştirdiği bu küçük seremoniden, Jacques, Çinlinin bu evrak çantasına karşı farklı duygular beslediğini anladı; bütün eğitimi boyunca yanından ayırmadığı bir eşya olmalıydı. Kuala Lumpur'daki özel okullar, ingiltere'de fakülte. "KL"ye dönüş, burada babasının ona zengin ve uluslararası müşteriler bulması. Peki ama bu davaya neden resen atanmıştı ?

- Sizinle açık konuşacağım, dedi ağzından tükürük saçarak. Davanızın durumu pek parlak değil. Hem de hiç. Mersing polisinin tutanağı burada, yanımda. Sizi cinayet mahallinde suçüstü yakalamışlar. Aynca otopsi raporunun bir kopyası da ilişikte; Malezya'nın en iyi patologları tarafından hazırlanmış bir belge. Cesette tam yirmi yedi bıçak darbesi saptamışlar.

Jacques hâlâ sessizliğini koruyordu. Oturduğundan beri kıpırdamamıştı bile.

- Bütün yaraların ayrıntılı bir dökümünü çıkarmışlar ve bu yaralan bir "vahşet", "patolojik bir gözü dönmüşlük'le açıklıyorlar...

Avukat sustu, müvekkilinin tepkisini bekliyordu. Ama beklediği olmadı. Evrak çantasından bir tomar kâğıt daha çıkardı:

- Petaling Jaya'daki Government Chemistery Department'tan analiz sonuçlannı da aldım. Sonuçlar çok can sıkıcı. Bıçağın üzerinde parmak izleriniz var. Ayaklarınızın altına ve vücudunuza bulaşmış olan kan da kurbana ait...

Başka raporlar da vardı:

- Papanlı balıkçıları da unutmamak gerekiyor. Ama onların tanıklığını şiddetle reddedeceğim, zaten adamlar da linç girişiminde bulunmaktan içerdeler. Tombul elini belgelerin üzerine koydu. Anlayacağınız, dava dosyası oldukça ağır, Jacques. Size Jacques diyebilirim, değil mi ?

Yine bir cevap alamadı, bir kez daha tekrar etti, artık gülümse-miyordu:

- Suçlamalar çok ağır... Bu açıdan bakıldığında, sizi temize çıkarmanın, hiçbir yolu yok.

Reverdi adamın ses tonunda bir hukukçunun ukalalığını, kışkırtıcılığını hissetti. Bu genç tipi, savunmayı düşündüğü bu cinayet davası ne ürkütüyor ne de yılgınlığa düşürüyordu. Dava, tam tersine, onu cezbetmişti. Jacques'ın burnu iyi koku alırdı: Wong-Fat "canavara yaklaşmak için davayı alma konusunda gönüllü olmuştu.

- Tek çıkış yolu var: ruhsal dengenin bozuk olduğunu ileri sürerek bir savunma yapmak. Ölüm cezasından kurtulmanın tek çaresi bu. Ömür boyu akıl hastanesinde kalacaksınız. Ama iyileşme belirtileri gösterirseniz, uzmanların vereceği rapor doğrultusunda bir on yıl kadar sonra özgürlüğünüze kavuşursunuz.

Reverdi hâlâ susuyordu. Çinli öksürdü, sonra:

- Bu durumda, Papan'da geçirdiğiniz küçük kriz bizim için bir artı. Aynca îpoh'ta geçirdiğiniz günler de. Ama enstitüde kalmamış olmanız kötü. Yumruğunu sıktı. Sizi oradan çıkartan sersemi bir elime geçirsem, ben...

- O sersem benim. Jimmy duyduğu sesle irkildi.

- Kanara'ya nakledilmeyi talep ettim.

- Anlamıyorum... Bu çok can sıkıcı... Savunma için...

- Deliliği bahane ederek savunma yapmayacağım. Ben deli değilim.

Wong-Fat, masanın üzerine kapanarak kahkahalarla güldü. Bir anda hırpani kılıklı kötü bir öğrenciye benzemişti.

_ Ama asılmaktan kurtulmanın tek yolu bu!

- Dinle, diye kestirip attı Reverdi. Henüz zincirinin bir halkası bile oynamamıştı. Asla Ipoh'a dönmeyeceğim. Tedavi olmaya ihtiyacım yok.

Çinli kaşlarını çattı.

- Ne yapmak istiyorsunuz ? Suçlu olduğunuzu mu söyleyeceksiniz?

- Hayır.

- Her şeye karşın, masum olduğunuzu haykırmayacak mısınız?

- Savunma yapmayacağım. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Malezya adaletinin işini yapmasını bekleyeceğim. Bu da beni ilgilendirmiyor. Zaten hiçbir soruyu cevaplamayacağım.

Jimmy, eski çantasının üzerine parmaklanyla trampet çalar gibi vurdu; bunu beklemiyordu. Âdemelması bir bilye gibi indi çıktı. Reverdi'ye baktı, sonra bir kez daha deneme riskini göze aldı:

- Şimdilik, bir şeyin sözünü vermeniz gerekiyor. Ses tonu bir sır verir gibiydi. Kimsenin size yaklaşmasına müsaade etmeyin. Özellikle de Fransız Elçiliği'nden kişilerin! Size bir danışman vermek isteyeceklerdir. Dosyaya burnunu sokacak bir Fransız avukat, bu davanın gidişatı üzerinde olumsuz bir etki yapar. Malezyalı yargıçlar çok alıngandır.

Jacques susuyordu, ama bu suskunluk kabul etme anlamına gelebilirdi.

- Ve elbette, diye devam etti avukat. Gazetecilerle de görüşmek yok. Ne bir beyanat ne de röportaj. Mazlumu oynamak gerekiyor. Anlıyor musunuz ?

- Sana biraz önce söyledim. Konuşmayacağım. Ne yargıçla. Ne gazetecilerle. Ne de seninle. Wong-Fat gerilmişti. Reverdi ses tonunu değiştirdi:

- - Ama hiç olmazsa sen, sen bana bir şeyler söyleye
- - Bu... Bu yasalara aykırı, dedi Jimmy çekine çeki
- Birasından bir yudum aldı:
- - Sen gazeteleri okumuyor musun? Bu herif Malezya'
- Arınma Odası'na girdin ve bilmeden, "0"nun da kalb
- Evet o bir suç ortağıydı. Soruşturmanın ilerlemesi
- Aslında Marc'ın kuşku götürmez bir korkusu vardı.

- Ama hiç olmazsa sen, sen bana bir şeyler söyleyebilirsin. -Nasıl?

- Sırlanmı öğrenmek istiyorsan, önce kendi sırlarım bana anlatmalısın.

- Ne demek istediğinizi...

- Şişşt, diye fısıldadı Reverdi, işaretparmağıru dudaklarına yapıştırarak. İlk kez zincirleri şıngırdamıştı.

Çinli yine kahkaha attı. Ama bu kez daha güçlü ve abartılıydı: rahatsızlığının bir göstergesiydi.

- Malezya'da mı doğdun ? Jimmy başıyla onayladı. -Hangi eyalette?

- Perak. Cameron Highlands.

Reverdi, Cameron Highlands'te yaşayan bir Wong-Fat tanıyordu. Bir rastlantı olmalıydı...

- Orada, baban ne iş yapıyor?

- Bir yetiştirme çiftliği var. -Kelebek mi?

- Evet. Siz... Siz bunu nereden biliyorsunuz? Reverdi gülümsedi:

- Babanı tanıyorum. Bir dönem ondan mal satın alırdım. Çinli iyice şaşırmıştı:

-Ne... ne malı?

- Soruları ben soruyorum. Orada, ormanda mı büyüdün?

- On beş yaşına kadar, diye cevapladı Jimmy, istemeye istemeye. Sonra İngiltere'ye okumaya gittim.

- Ülkeye ne zaman döndün?

- Yirmi yaşında. KL'de hukuk eğitimimi bitirmek için.

- Sonra?

- Evime, Cameron Highlands'e döndüm.

Kuş uçmaz kervan geçmez bu yere dönüş biraz anlamsızdı. Cameron Highlands yüksek rakımlı bir bölgeydi, tuzu kuru Kuala Lumpur sosyetesi tarafından çok revaçtaydı, ama sadece hafta sonlarını geçirmek için. Jacques, avukatın ormanlık bir bölgede inzivaya çekilmiş olmasına anlam veremiyordu.

- Orası benim doğduğum topraklar, diye ekledi Jimmy, sanki Jacques'ın ne düşündüğünü anlamıştı. Reverdi'nin aklına başka bir fikir geldi. Bu azgelişmiş, şişko yeniyetme gözünde gitgide netleşiyordu.

- Bölgede hiç dolaşmaya çıktın mı? -Bölgede mi?

- Cameron Highlands'in çevresinde, hiç dolaştın mı?

- Hem evet hem hayır. Hafta sonları...

Jacques tuhaf bir koku aldı. Keskin bir asit kokusu, Çinlinin parfümünden yayılan. Korkunun kokusu. Üsteledi:

- Nereye gidiyorsun?

- Kuzeye.

- Tayland sınırına mı ?

Jimmy koltuğunda kıvranıp duruyordu. Koku iyice belirginleşmişti. Korku ve kaygı molekülleri havada uçuşuyordu. Reverdi son darbeyi indirdi:

- Neden orası ?

- Kelebek... kelebek avlamak için.

_Ne tür kelebek?

Jimmy cevap vermedi. Reverdi sormaya devam ediyordu:

- Sakın bu kelebekler, sıcak ve tatlı amcıklar olmasın ?

_ Nasıl? Ben... ben ne demek istediğinizi anlamıyorum... Bu çok saçma.

Çinli evrak çantasını kapattı, titriyordu. Jacques, avukatın tombul ellerine dikkatle baktı ve düşündü: bu şişko herif, çok gençken, babasının kelebeklerle, bokböcekleriyle, akreplerle dolu depolarında, böcek yuvalarının arasında çüküyle oynayarak kendini doyuma ulaştırıyordu. Ama şimdi bunu elle tutulur hale getirmesi gerekmişti ve bunu nasıl yapacağını biliyordu; Çinli için bu bir tutku haline gelmişti.

- Doksanlı yıllardan itibaren, yani AiDS'in yaygınlaşmasıyla birlikte, Malezyalılar Tayland sınırından bakire küçük kızlar getirtmeye başladılar. Bildiğim kadarıyla beş yüz dolar karşılığında bir kızın bekâretini bozmak mümkün. Senin gibi bir zengin çocuğu için büyük bir meblağ değil...

- Siz... siz delisiniz.

Wong-Fat ayağa kalktı, ama Reverdi onu bileğinden yakaladı ve yeniden oturmaya zorladı. Bu hareketi o kadar hızlı olmuştu ki gardiyan durumu fark etmedi. Jacques fısıltıyla konuştu:

- Bana bunun doğru olmadığını söyle! Her hafta sonu çocuk yaştaki kızları becermek için gitmediğini söyle! Keroh'a, Tanah Hi-tam'a, Kampong Kalai'ye. Çok zevk alıyorsun herhalde. Ah evet: prezervatif takmadan o sübyan kızlara atlamak büyük bir zevk olmalı.

Avukat suskunluğunu koruyordu. Gözlerini kaçırıyor, sanki sığınacak bir liman arıyordu. Reverdi, ağır hareketlerle Jimmy'nin elini tuttu ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

- Hiçbir şeyden pişmanlık duymamalısın. Asla.

Çinli başını kaldırdı. Gözlerinden yanaklarına yaşlar süzülüyordu.

- Rinzai Roku'nun şu lafını biliyor musun ? "Eğer Buddha'yla karşılaşırsan, Buddha'yı öldür; eğer ebeveynlerinle karşılaşırsan, ebeveynlerini öldür; eğer atanla karşılaşırsan, atanı öldür! Sadece bu şekilde

özgürlüğüne kavuşursun!" Her şeyi göze almalısın. Asla utanç duyma, anlıyor musun ? Jimmy'nin gözbebeklerinde bir ışık parladığını gördü. İşte aradığı da buydu: kötülükle suç ortaklığı. Jacques, avukatın kendini toparlaması için, hiç konuşmadan bir dakika kadar bekledi, sonra devam etti:

- Şimdi benim sıram.

Çinli sandalyesinde kıpırdandı. Tedirginliği geçmiş, rahatlamış gibiydi.

- Ayağa kalk ve arkama geç.

Büyük bir tereddütle, Wong-Fat söyleneni yaptı. Gardiyan doğruldu; olup biteni dikkatle takip ediyordu. Jimmy ona sakin olmasını işaret etti.

- Enseme bak.

Arkasındaki adamın, güçlükle kesik kesik soluk aldığını duyuyordu. Terinin keskin, iğrenç kokusunu alıyordu. Buna karşılık o, kupkuruydu. Vücudu hiç terlemezdi. Alabros saçları asla yapış yapış olmazdı. O farklı bir dünyaya aitti.

-Ne görüyorsun?

- Ben... bir iz. -Ne tür bir iz?

- Bir çizgi. Bir çeşit yara izi, saçsız bir yerde.

- Yaranın şekli nasıl ?

Sessizlik oldu. Reverdi, Çinlinin ensesine doğru eğilmiş olduğunu ve kelimelerini özenle seçmeye çalıştığını tahmin ediyordu.

- Nasıl söyleyeyim... bir kıvrım, bir spiral.

- Geç, yerine otur.

Jimmy yerine döndü, iyice sakinleşmiş gibiydi. Reverdi, en ciddi -dalış dersleri verirken kullandığı-ses tonuyla:

- Bu bir yara izi değil. Yani bildiğin anlamda değil. Bir dış etken sonucunda oluşmadı. Bir tür saçkıran.

-Saçkıran mı?

- Psikolojik bir travmanın sonucu, kafanın herhangi bir yerindeki saçlar dökülebilir ve bir daha da çıkmaz. Cilt, travmanın izlerini hep taşır.

- Nasıl... nasıl bir travma? Reverdi gülümsedi:

- Bugünkü sır ifşaatları arasında bu yok. Ama bilmen gereken, buna çocukluğumda başıma gelen bir şeyin yol açtığı. Bu şoktan sonra bu iz sanki cildime kazınmış gibi hep orada kaldı. Akrep kuyruğuna benzeyen bir kıvrım.

Çinlinin ağzı bir karış açık kalmıştı. Âdemelması hiç kımıldamıyordu; tükürüğünü yutmayı unutmuştu herhalde.

- Başka kim olsa, bu izi gizlemek için yeniden saçlarının çıkmasına uğraşırdı. Ama ben yapmadım. Çünkü gizlenen bir yara insanı güçsüz kılar.

Wong-Fat gözünü ayırmadan hâlâ ona bakıyordu. Sanki ışıktan gözleri kamaşmış gibi gözkapaklannı hızla kırpıyordu.

- Benim yaram ne bir zayıflık işareti, ne de bir kusur. Bu bir güç işareti, herkes bunu görecek ve kabul edecek. Asla hiçbir şeyi saklama Jimmy. Ne tutkularını ne de günahlarını. Hataların, bakirelere olan düşkünlüğün, senin bu dünyaya vurduğun damgandır.

Reverdi yeniden sustu; Jimmy ona hayran kalmıştı. Sonra, zincirleriyle havayı döverek, daha az tumturaklı bir ses tonuyla devam etti:

- Benim dostum olmak istiyorsan, yüreğinden utancı söküp at. Ve benimle bir daha küçümser bir ses tonuyla konuşma. Bir daha bana ülkenin yasalarını açıklamaya kalkma. Penang açıklarında, ben, kaçak avlanan balıkçılarla dalarken sen henüz yürümüyordun. Ve özellikle de, bana bir daha ruhsal bozukluk saçmalığından söz etme.

Jacques ulur gibi bağırdı:

- Warden! (Gardiyan!)

Sonra yumuşak bir sesle konuşmayı sona erdirdi:

- Sigaralarını geri götürebilirsin. Kullanmıyorum.

10

Aradığı şeyi kütüphanesinde bulamamıştı.

Şimdi şansını bir de Limier'nm arşivinde deneyecekti. Çok büyük, labirent gibi bir yerdi arşiv. Aynı zamanda gazetenin sahibi de olan yayın kurulu, bir yığın eski gazeteyi satın almıştı, içlerinde XX. yüzyılın başlarında yayımlanmış gazeteler de vardı. Görünürde, metal dolaplarla dolu olan bu koridorlar sanki bir sürü sigorta sözleşmesini veya sosyal güvenlik dosyasını banndınyor-muş gibi bir izlenim bırakıyordu. Aslında, arşivdeki belgelerin çoğu insanlık suçlarına -cinayetler, tecavüzler, ensest- aitti. Akla gelebilecek bütün alçaklıklar buradaydı ve yıllara göre özenle sınıflandırılmış, numaralanmıştı.

Marc çalışmak için buraya çok sık gelmişti, özellikle de Limier'nm eski cinayetlere aynlmış özel sayfalannda yayımlanan "Tarihin Karanlık Dosyalan" adlı sütunu hazırlarken. Arşiv olmanın yanı sıra, burası masalan ve kahve makinesiyle bir çalışma salonu gibiydi. Gerçek bir kütüphane hatta.

Ama buranın anahtar kişisi, "sülaleden" arşivci olan Jerö-me'du, sanki bu bir yığın eski gazeteyle birlikte onu da satın almışlardı. Marc onun soyadını bilmiyordu. Adamın burada arşiv-lenmiş bütün davalara ve soruşturmalara bizzat şahit olmuş gibi bir hali vardı. Her ismi, her tarihi biliyordu. Fiziken bir karikatürü andınyordu. Yaşı yoktu, belirgin bir özelliği yoktu, yaz kış üst üste birkaç kazak giyerdi. Yünden ve naylondan bir lahanaya benziyordu. Söz konusu Marc olunca, Jerome en ufak bir tereddüt göstermeden ona yardımcı olmuştu.

Bu pazartesi sabahında, metal dolaplar arasındaki koridor boyunca ilerlerken Marc geçirdiği hafta sonunu düşünüyordu. Jac-ques Reverdi'yi düşünmekten bir an bile kendini alamamıştı. Zorlu katil. Vahşi hayvan.

Kadın avcısı. Gönülçelen... Erich Schrec-ker ile Kamboçyalı kızın söyledikleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Şüphesiz haklıydılar, ama şimdilik kimsenin bu adamın gerçeğini ve icraatlarını bilmediğinden emindi.

Cuma günü, 1997'deki Kamboçya vakasını işleyen yeni bir makale yazmıştı. Zaten Verghens için ilginç bir makale yazmaya veya sansasyonel bir haber bulmaya pek hevesli değildi. İçinde, kendisine bile açıklayamadığı bir inanç vardı. Jacques Reverdi kötülüğün bir tecessümüydü ve gizli bir amacın peşinde gidiyordu. Marc'ın uzun zamandan beri bulmaya çalıştığı da buydu. İçinde bulunduğu ruhsal durum nedeniyle, kendi nevrozunu doğru değerlendirebilen ve cinayetin yüzünü bütün saydamlığıyla gösteren bir katil.

iki gün boyunca çalışma odasına kapanmış ve bir kez daha belgelerinin içine gömülmüştü. Gazete kupürleri, fotoğraflar, biyografiler, internet siteleri: her şeyi yeniden gözden geçirmişti. Reverdi hakkındaki bütün kaynakçayı ezbere anlatabilirdi. Ama tüm bu vakalar, soruşturmalar, yorumlar, övgüler hep Rever-di'nin "müspet" dönemlerine aitti. Pisaî'nin röportajına gelince dingin bir deniz gibiydi.

Kırk sekiz saat süren, yorucu ve verimsiz bir çalışmanın sonucunda, pazar akşamı tek bir gerçek ortaya çıkmıştı: ivedilikle katille temasa geçmek. Her yola başvurarak ondan bir röportaj koparmak. Daha fazlasını öğrenmenin tek çaresi buydu. Aklına, küçük bir araştırma daha gerektirecek, biraz muğlak bir fikir gelmişti. Marc, iki yanı metal dolaplarla dolu başka bir koridorda durdu: aradığı dolabı bulmuştu. Dolabın kapısını rayların üzerinde kaydırarak açtı ve Limier'nin eski bir sayısını aldı. Hâlâ ayaktaydı, gazetenin sayfalanm kanştırdı ve yeniden okumak istediği makaleyi buldu.

Bu, tutuklular ile hapishane dışındaki kişiler arasındaki mektuplaşmalarla ilgili bir yazıydı. Marc bu konunun uzmanı değildi; sadece seri cinayetler işleyen katillerin çuval dolusu mektup aldığını biliyordu: hakaretler, pişman olduklannı söylemeleri için yapılan çağnlar, merhamet dolu mektuplar, aynca şiirler, ilanı aşklar, hayranlık tiratları...

Makaleyi hızla okurken rakamlan ve olayları hatırladı. Guy Ge-°rge gibi bir katil, mahkemesi sürerken günde yüz kadar mektup almıştı. Daha çarpıcı

olanları da vardı: Amerikalı katiller, kendilerini tanıttıkları, fotoğraflarını, yaptıklan resimleri, eskizleri,

yazdıkları metinleri ve şiirleri sattıklan internet siteleri kuruyorlardı; Charles Manson'un çok zengin bir sitesi vardı.

Ama röportaj sadece "starları" ilgilendirmiyordu. Bütün mahkûmlar temasa, ilişkiye açıktı. Hapishaneyle mektuplaşma, kendiliğinden oluşmuş bir hareketti. Genellikle alanında uzmanlaşmış sosyal yardım dernekleri tarafından organize edilmiş karşılıklı ilişkilerdi. Fransa'da bu tür dernekler "Bovet Postası", "Genepi", "Adsız Dostluklar" diye adlandırılıyordu. Binlerce mektup bu şekilde yerlerine ulaştırılıyordu. Bu dernekler, bir önlem olarak, gönüllülere takma ad kullanmalarını ve adres olarak da derneğin adresini vermelerini tavsiye ediyordu. Gazetelerdeki küçük ilanlar da sürüyleydi. Mesela L'ltinerant dergisinin "Gölgedeki Duygular" sütununda, içten bir mektup arkadaşı, bir kadın arkadaş veya bir ruh kardeşi arayan mahkûmların ilanları yayımlanıyordu.

Ruh kardeşi.

Marc'ı ilgilendiren de buydu. Mektuplaşmalar sonucu kurulan temiz ve saf gönül ilişkilerinin sayısı hiç de az değildi. İki rakam durumu özetlemek için yeterliydi: dışarıyla mektuplaşanların yüzde doksanı erkek mahkûmdu, hapishaneyle mektuplaşanlann yüzde sekseni de kadındı. Dostça yazılan mektuplar çok çabuk aşk mektuplanna dönüşüyor ve bazen de mutlu sonla noktalanıyordu: hapishane çıkışında veya cezaevinde evlilik.

Aşk vardı.

Seks de vardı.

Mahkûmlara yazan kadınlar, açıkça veya satır aralarında, onların hayallerinin, fantezilerinin ortaya çıkmasını bekliyor olmalıydılar. Mahkûmlar içinse bu mektup ilişkisi uyduruk bir fiziksel etkinlik halini alıyordu.

Marc okumaya devam etti, evet o muğlak fikir artık olgunlaşmaya başlıyordu. Bir gazeteci bu konuda bazı küçük hilelere başvurabilirdi.

Mahkûmlar kolay avdı; kimseye güvenmeyen, acımasız katillerdi, ama aynı zamanda da canları sıkılan yalnız adamlar.

Gazetede yer alan bazı küçük öykülere göz attı. Fransa'da, bir kadın şehvet dolu mektuplarıyla bir mahkûmu "azdırmış", onun da kendi fantezilerim satırlara dökmesine neden olmuştu. Cezaevi yönetimi bu pornografik oyun karşısında harekete geçmiş ve kadının aslında evli olduğunu ortaya çıkarmıştı. Bu mektupları kocasıyla birlikte yazıyordu: sonra da iki ahlaksız, adamın cevaplarını okuyarak tahrik oluyordu.

ABD'de, bu aldatmacalar kârlı bir iş halini almıştı. Kaliforniya ve Florida hapishanelerinde, birçok mahkûmun aşk nameleri aldığı bir mektup arkadaşı vardı ve her yeni mektupta sühunet artıyordu. Çok geçmeden, kadınlar onlara belli bir para karşılığında kendilerinin iç gıcıklayıcı, tahrik edici fotoğraflarını yollamayı öneriyorlardı. Herifler de parayı bastırıp, tanıdıklarını sandıkları kadınların karşısında ter içinde kalıp spermlerini fışkırtıyorlardı. Aslında tüm bunlar düzmeceydi: basit bir pornografik şebekeden başka bir şey söz konusu değildi; kötü niyetli birkaç açıkgöz, standart-porno fotoğraflarına biraz tat katarak para kazanmak için bu yolu bulmuştu.

Sert, acımasız katiller.

Ama aynı zamanda da can sıkıntısından patlayan yalnız adamlar.

Marc gazeteyi katladı ve fotokopi makinesine doğru yöneldi. Pisai'nin sesi hâlâ kulaklarındaydı: "Bir gönülçelen. Eğer onunla röportaj yapmak istiyorsanız kendi yerinize bir hanım arkadaşınızı yollayın." Makinenin yanına varmıştı ve dosyanın, kapağı da dahil, sayfa sayfa fotokopisini çekmeye başladı.

Makinenin ışığının yüzünü her aydınlatışında, planı biraz daha pişiyordu. Birden aklına birkaç hece takıldı.

Elisabeth.

Seçeceği isim bu olmalıydı. î

11

Kasting için beklerken Hatica kendini oyalamanın yolunu bulmuştu: felsefe.

Sigara ve birbirine karışmış parfüm kokularının leş gibi kokuttuğu, kıkırdamaların ve fısıltıların yol açtığı sürekli bir uğultunun duyulduğu salonlarda beklerken felsefe notlannı ezbere gözden geçiriyordu. Diğerleriyle birlikte penceresiz, birkaç kınk sandalye dışında mobilyasız bir odaya tıküdığmda Spinoza'nın Üç Bilgi-si'ni birbiri ardınca sıralıyordu. Her zamanki anatomik sınava tabi tutulduğunda Hegel'in "Efendi ve Kölesfni hatırlıyordu. Bu tür anlarda, dikkatini bu konular üzerinde yoğunlaştırması, sadece güzel bir et parçası olmadığını hatırlamasını sağlıyordu. Bu et parçası Paris'in en ünlü siması olmayı istese bile.

Bugün ise, doktora tezinin ensest yasağıyla ilgili bölümü üzerinde düşünüyordu. Akrabalığın Temel Yapıları adlı kitabında Claude Levi-Strauss, insan toplulukları ile hayvanlar arasındaki tek ortak özellik, doğa ile kültür arasındaki tek ortak nokta, en-sestin yasak olmasıdır, diyordu. Bu sosyal yasa aynı zamanda evrenseldi.

Hatica özellikle bu çözümlemeyle ilgileniyordu. Çünkü antropolog yanılıyordu: Antikçağ toplumlarının -ki içlerinde tarihe damgasını vurmuş olanlar da vardı- akrabalar arası ilişkileri teşvik etmiş olduğunu bilmiyor gibiydi. Mesela Mısır hanedanlıklarında kız kardeş ile erkek kardeş, anne

ile oğul evlenirdi. Bu krallığın kutsal kanım korumanın bir yöntemiydi. Bu konuyla ilgili başka fikirler de geldi aklına, ama yazacak, not alacak hiçbir şeyi yoktu. Derin derin iç çekti, kitabını kapattı ve çevresindeki kızlara bakmaya başladı.

Her zamanki topluluk yine buradaydı: "Anoreksiya nevrozalı

meslektaşlar", "bohem bebekler", "Doğu'nun kırlangıçları"... Her seferinde olduğu gibi yine düşünmeden edemedi: burada ne arıyordu ? Cevap çok basitti: para. Cezayir-Mısır asıllı yirmi iki yaşında Mağripli bir kızsan, Gennevilliers'deki "Muz" mahallesinde büyüdüysen, küçüklüğünde ve gelişme çağında sadece hamur ağırlıklı beslenmene rağmen, boyun bir metre yetmiş dokuz santim, kilon elli yediyse tereddüt etmenin gereği

yoktu: şansını denemek kaçınılmazdı. Kalça kıvrımları ve siyah gözleri sayesinde binlerce avro kazanmak mı, evet; bir kendini beğenmişlik dalgası içini kapladı. Bu fırsatı kaçıramazdı.

Mekanik bir şekilde, Alice Ajans'ın finanse ettiği ve bu savaşımında onun en büyük desteği olan katalogunu karıştırdı. Fotoğraflar, hiç de fena değildi... En azından bu kitabın konusu ondan başkası değildi. Parlak kâğıt üzerinde kendine doğal bir hava vermeye çaba gösteren, mat tenli, kahverengi saçlı bir kız. Yine de Hatica bu görüntüsünü seviyordu. Tenini, hareli ve ipeksi çok değerli bir kumaş gibi taşıyordu. Köşeli, olağandışı yüzünü seviyordu; çocukken çirkin olan bu yüz, yeniyetmelik döneminde, denizin yüzeyinde beliriveren volkanik bir ada gibi güzelleşivermişti. Ama özellikle, hafifçe asimetrik olan gözlerini seviyordu; kalın kaşlarının altında, etrafı altın sarısı bir haleyle çevrili simsiyah gözbebekleri vardı. Bazı sabahlar, aynada kendine alıcı gözle baktığında, bir gerçeği dile getirmekten kendini alamıyordu: Paris nasıl olmuştu da bugüne kadar onu es geçmişti ?

Bugün kendini huzursuz hissediyordu. Kastingin sıkıntısı mıydı? Hayır. Bu otuzuncu olmalıydı ve artık iyice pişmişti. Diğer kızlar karşısında duyduğu tedirginlik miydi? Hayır. İlk bakışta insanı etkileyen, göz kamaştırıcı ancak çekilmez kızlar topluluğuna alışmıştı. Başka bir şey vardı. Onu içten içe rahatsız eden bir bilinçaltı ayrıntısı. Bütün adayları gözden geçirdi ve gerçekdışı bir güzelliğe sahip, düz saçlı bir sansın -bir tür kanı çekilmiş melek -gözüne çarptı.

Hatica, bilimkurgu karakterlerini andıran kendi gezegenleri enerjisini kaybettiği için yeni bir dünya arayan bu soluk benizli kızlan düşündü. Hafifçe kavislenmiş kaşların altındaki mavi yıldızları fark etti: gözbebekleri. Gökyüzünde bulutların arasındaki bir yırtıktan, bir boşluktan görünen kobalt maviliği.

Bulantısının arttığını hissetti. Onu rahatsız eden bu şansındı. Kızın makyajının altındaki tehlike belirtileri hemen dikkatini çekti: mor halkalar, ıslak burun, yan inik gözkapaklan. "Uçmuş" diye içinden geçirdi Hatica. Birkaç santimetre ötede oturan bir uyuşturucu müptelası çaktırmadan onu gözlüyordu.

Hatica kafasını çevirdi ve yeniden bütün dikkatini kitabına vermeye çalıştı, ama çok geçti.

Hatıraları çoktan canlanmıştı bile.

Gennevilliers'deki "muz" mahallesi.

Üç odalı evde geçirilen krizler.

Acil tıbbî yardım çağırmalar.

Ve anne babası.

Onların eroinle olan uzun birlikteliği.

Uyuşturucu onun için beşikte başlamıştı.

Anne ve babası evlendiğinde.

Tam olarak ne zaman ve nasıl bu durumu fark ettiğini bilemiyordu. Bu, yavaş yavaş anlamaya başladığı bir gerçek, bir hastalıktı. Beş yaşındayken, düzensiz yemek yemeye, okul avlusunda bitmek tükenmek bilmeyen beklemelere alışmak zorunda kalmıştı. Aile yaşamını düzenliyormuş gibi görünen gizemli bir saate uyum sağlaması gerekmişti. Hiçbir mantığa uymayan bir zamana kurulmuş, akrep ve yelkovanı cansız bir saat. Anne babası gecenin ikisinde akşam yemeği yiyorlardı. Günlerce ortadan yok oluyorlar, sonra eve dönüp yirmi dört saat boyunca uyuyorlardı.

Ama özellikle, korkuya alışmak zorunda kalmıştı. Önceden kestirilmesi imkânsız, bir anda patlak veren nedensiz bir şiddet. Bir anlam verememekle birlikte, bu kötülüğün kaynağı başka yerdeydi. Hatica, büyüdükçe anlamaya başladı: tüm bu acıların sebebi, anne ve babasının "hasta" olmalarıydı. Bu durum onların kendilerine iğne yapmalarını, gecenin bir vakti acilen dışarı çıkmalarını ve kimi kez birkaç hafta hastanede kalmalarını gerektiriyordu.

Hatica dokuz yaşına gelmişti. Yavaş yavaş anne babasına bakışı değişti. Korkularını, kırgınlıklarını, sessiz öfkesini bir kenara bıraktı, onlarla ilgilenmeye başladı. Evet, dayaklar, hakaretler yanlıştı, özellikle de dört yaşındaki erkek kardeşi ile altı ve yedi yaşlarındaki kız kardeşler için, ama

bu kimsenin suçu değildi. Anne ve babası evde hapisti; hastaydılar ve aslında onların gerçek birer "yetişkin" oldukları söylenemezdi.

Hatica işleri ele almıştı. Mademki büyük kızdı, kendisinin hiç göremediği düzeni evde sağlamalıydı. Bundan böyle kardeşlerini okuldan almaya gidecek, onlara yemek hazırlayacak, okul ödevlerini yapmalanna yardım edecek ve uyumadan önce onlara hikâyeler okuyacaktı. Karnelerini imzalayan, sosyal yardım formlarını dolduran oydu; evde okuma ve yazmayla ilgili her şey ona aitti. On yaşına gelince, Gennevilliers'nin öbür ucuna, diğer çocuklar ekmek almaya giderken, o anne babasına "mal" almaya gitti.

Bir uzmandı. Özellikle de "vuruş"ları hazırlamada. Eroini suda eritmek. Karışımı arıtmak için ısıtmak. Uyuşturucunun daha incelmesi için bir damla limon veya sirke eklemek. Sonra tamamını, içinde en ufak bir toz zerresi kalmaması için bir parça pamuktan süzerek şınngaya aktarmak. Diğer çocuklar çörek yapmayı öğrenirken, o eroin hazırlıyordu. Ya da duruma göre "crack".

Kendini bir hemşire gibi görüyordu. Aklını temizlikle bozmuştu. Sürekli olarak banyoyu, mutfağı, tuvaleti -suyla ilgili her yeri- ovarak temizliyordu. Her köşeyi alkolle dezenfekte ediyor, eczaneden yedek bir sürü şırınga alıyordu. Anne babasına iğne yapmayı da biliyordu. Uzun bir süredir, kollarındaki damarlar iğnenin giremeyeceği kadar sertleşmişti. Yaralar, kabuklar, apseler: iğne yapacak başka yerler bulmak gerekiyordu. Ayağa, dilin altına, kas altına.

Hatica gizli cennetine, bütün ev işleri bittikten sonra, gecenin on birinde çekiliyordu. Ancak o zaman okul ödevleriyle ilgilenebiliyordu. Aslında bu onun tercihiydi. Bugün bile hâlâ, o renkli defterleri, kaleminin mavi kareli kâğıtlar üzerinde kayar gibi yazmasını hatırlıyordu. Hayatındaki tek mutluluktu bu. Kâbusun ortasında bir vaha.

Yıllar geçiyor, durum daha da kötüleşiyordu. On iki yaşında, Hatica "uyuşturucu" kelimesinin, "umut" kelimesiyle taban tabana zıt olduğunu öğrenmişti. Eroin, batağa saplanmak, yolundan sapmak, tepetaklak olmak demekti; ölüm gelene dek. Hastane günleri birbirini izledi. Gitgide sıklaştı. Neyse ki annesi ve babası aynı anda akıl hastanesine kapatılmıyordu. Aksi

takdirde, dört çocuğa bakımevinin yolu gözükürdü. Anne babasından biri tedavi sonrası döndüğünde, kısa bir soluklanma oluyordu. Ama hastalık bir süre sonra hortluyor, çılgınlık artıyordu.

On dört yaşında, Hatica zamana karşı bir yarış halinde yaşıyordu. Dört yıl daha vardı ve sonra rüştünü ispat edecekti. Her sabah, anne babasının bu tarihten önce ölmemesi, delirmemesi için dua ediyordu. Kardeşlerinin vesayetini almak için gerekli bilgileri toplamıştı. Hazır bekliyordu. Her şeyin bir felaketle sonuçlanmasından korkmadığı tek gün yoktu. Bu delirmenin ve ölümün yavaş yavaş olmasını hayal ediyordu.

Ancak kıyamet kaçınılmazdı.

On altı yaşındaydı: liseye henüz başlamıştı. Sonbahardı, bugün bile hatırlamayı istemediği o tarih.

O gece, uykusunda, kâbus bir

anda gerçeğe dönüştü. Boğucu bir kokuyla uyandı; asla kafasından atamadığı yangın korkusu, işte şimdi gerçek olmuştu. Gözlerini açtı, hiçbir şey göremiyordu. Yoğun, kapkara bir duman odayı kaplamıştı. Ne olduğunu anlamadan, mırıldandı: "Küllükler" ve birden anne babası aklına geldi. Yatağından hızla indi ve el yordamıyla aynı odada yatan kardeşlerinin yardımına gitti. Sanki hiç uyanmadan ölmüşler gibi vücutları hareketsizdi. Hatica bağırdı, onlara vurdu, ayağa kalkmaları için zorladı ve onları dumandan boğularak ölmekten kurtarmayı başardı. Pencereyi açtı, kıpırdamadan burada durmalarını, derin derin nefes almaları söyledi.

Odadan çıktı ve karanlık koridora daldı. Alevlerden ısınmış duvarlardan güç bela destek almaya çalışarak, el yordamıyla "onların" odasına doğru ilerledi. Sendeliyor, vücudu sıcaktan titriyordu, ama yılgınlık göstermiyordu. Artık şimdiki zamanda değildi: gelecek zamanda yaşıyordu. Kendininkileri -"küçükleri"- asla yalnız bırakmayacağına dair yemin ediyordu.

Kapı, hatıralanndaki gibi gerçekten kıpkırmızı mıydı, kor haline mi gelmişti? Hayır. Bu belleğinin bir deformasyonuydu. Zaten kapıyı bir omuz darbesiyle açmış, herhangi bir yeri yanmamıştı. İçeride, alevler öfkeli

kıvrımlarla yükseliyordu. Babası yatağın içine oturmuş, cayır cayır yanıyordu, yüzünü kemiren alevlere tamamen duyarsızdı. Kollarını iki yana açmış hareketsiz duruyordu. Aşın doz. Yanık bir sigara da gerisini halletmişti herhalde.

Hatica annesini aradı. Onu kocasının yanma büzülmüş bir halde gördü, saçlan çıtırdayarak yanıyordu. "Hiçbir şey hissetmediler, acı duymadılar" diye düşündü ve aynı anda iki vücut çöktü, somutluğunu kaybederek yatağın içine gömüldü. Belki de bu bir sanrıdan başka bir şey değildi, gözyaşlarının ve alevlerin biçim değiştirmiş haliydi... Hafızasında yer etmiş olan o son görüntüydü: babasının, gövdesinden aynlarak, küllerin içine düşen, bir odun gibi yere yuvarlanan kollan. Kendine geldiğinde bir hastane yatağındaydı ve saydam bir maske nefes almasına yardımcı oluyordu. Bir doktor yapmacık bir ses tonuyla onunla konuştu. Kardeşleri kurtulmuştu, ama anne babasının cesetlerini teşhis etmesi gerekiyordu. O ailenin büyük kızı değil miydi? İki gün sonra morgda, bir soğuk hava dolabının önündeydi, sürgülü dolabı açtılar. Birbirlerine sıkı sıkı sanl-mışlardı: onlan ayırmak imkânsızdı; etlerinin erimesiyle birbirlerine yapışmış, kapkara iki kütle. Kömürleşmiş bu vücutlar karşısında Hatica hıçkınklara boğuldu. Sinir krizi geçiriyordu. Onu morgdan çıkardılar, teselli ettiler, avutucu sözler söylediler. Ama o, kinle doluydu. Uzun zamandır bastırdığı öfke ve acı sonunda patlak vermişti. Tanınmayacak hale gelmiş bu iki vücut karşısında daha da artmış bir öfke. Bir kez daha her türlü yargıdan, her türlü suçlamadan kurtuluyorlardı. Onları bu dünyada tek başlarına bırakıyorlar ve bir kez daha on-lann sorumluluklarından kaçıyorlardı. Kahrolası lanetler! Morgun koridorunda sakinleşti. Doktorun sesi, bugün bile hâlâ ku-laklanndaydı. Ama sadece sesi, yüzünü hatırlamıyordu. Onu sakinleştirmeye çalışan yumuşak bir ses. Hep aynı kahrolası ses tonu. Ve hiçbir şey ifade etmeyen kelimeler.

Hatica, o iki vicdansızla ilgili her şeyin sona erdiğini sandı. Ya-nılıyordu. Psikolog onu uyardı: bu tip bir şok -"duygusal hema-tom" diye bir şeyden söz ediyordu- kolayca geçmezdi. Haklıydı. Farkına varmadan alevlerden o da etkilenmişti. Her şeyden önce yanmıştı. Ama o anki heyecanla bunun farkına bile varmamıştı. Sol önkolunda uzun süre yanık izi kaldı, derisi kınş kınştı. Ama Hatica'nın sadece dışı değil, içi de yanmıştı. Her gece aynı yangını yeniden yaşıyordu. Babası, alev alev yanan gözleriyle ona

bakıyordu. Ve sonra kol düşüyordu, bir daha, bir daha, rüyalarını paramparça ediyordu. Kimse görmüyordu, ama Hatica canlı canlı yanıyordu. Yıllar boyunca Hatica, kendini atom bombasına maruz kalan bir kuşaktanmış gibi hissetti; tıpkı, genlerine kadar kavrulmuş, kanserden ve anormal çocuklardan başka bir şey üretmeyen Hiroşimalılar gibi.

Yangın başka yıkımlara da neden oldu. On altı yaşındaydı: kardeşlerinin vesayetini alamazdı.

Erken rüşt talebinde bulundu: reddedildi. Kendilerini farklı farklı bakımevlerinde buldular. Hatica kızgındı: her hafta sonu erkek kardeşinin yaşadığı Trappes'a gidiyordu, sonra da kız kardeşlerinin dört gözle beklediği Melun'e. Ama bu bir işe yaramadı. İki yılın sonunda, artık nihayet on sekiz yaşındaydı, hepsi birer yabancı olmuştu. Kabul etmeseler de, herkes bu görüşmelerin kötü hatıraları anımsattığının farkındaydı. Dayak. Uyuşturucu. Yangın. Ve çocuklarının hayatını heder eden iki zorba.

Hatica, onları kendi kaderlerine terk etti. Onların iyiliği için. Bu ona acı verse de. Erkek kardeşi Samir'i son gördüğü yer, Fresnes Hapishanesi'nin görüşme odasıydı; bir hastanede kavga çıkarttığından içeri atılmıştı. Görüşme boyunca, cezaevinde katılacağı rap yanşmasından başka bir şeyden söz etmemişti. Hatica dinlemiyordu: ona bakıyor ve bu eğitimsiz, kaba suratta sevdiği, okşadığı, koruduğu küçük Samir'in -hâlâ bazı dişleri eksikti ve bir zamanlar onu "gravyer peynirim" diye severdi- izlerini boşuna aradı. Hatica oradan ayrıldı, bir daha asla gelmeyeceğini biliyordu. Artık kapıları yangının üzerine kapatıyordu.

Biri ona seslendi. Hatica gözlerini kırpıştırdı: salonun yansı boşalmıştı. Kararsız adımlarla asistan kızı takip etti, hâlâ hatıralarının etkisindeydi. Seçme odası, bekleme salonundan daha parlak değildi: bir yığın karton kutu, eski püskü mobilyalar, tütün kokusu.

Metal bir masanın ardına oturmuş, koltuklarında hafifçe kaykılmış beyzbol şapkalı iki tip alçak sesle konuşuyor, bir yandan da önlerine bırakılan kataloglardaki farklı boy ve renkteki kadınları büyük bir dikkatle inceliyorlardı. Önlerindeki eskiP/a?/öoî/'lara bakarak, mastürbasyon yapmaktan bitap düşmüş iki yeniyetmeye benziyorlardı. Hatica hiçbir şey

söylemeden katalogunu uzattı; boş yere nefes tüketmemeyi öğreneli çok uzun zaman olmuştu.

İki adam, Hatica'nın fotoğraflarına baktı. Şapkalarının siperliklerinden yüzleri görünmüyordu. Birinin şapkasında New York şehrinin başharfleri "N" ve "Y", diğerininkindeyse Budweiser markasının logosu vardı. Moda dünyasında, belli bir düzeyden sonra bu tür dar eğilimler şaşmaz birer değerdi. Alaycılıkla eşdeğer, ancak mizahtan yoksundu.

Fotoğraflara bakmayı bitirdiklerinde sırıttılar. Hatica irkildi:

- Ne var? Ne oldu?

Adamlardan biri kafasını kaldırdı: bronzlaşmış bir ten, üç günlük sakal. Katalogdaki resimlerden birini aldı ve kayıt listesindeki ismi okudu:

- Fotoğrafların, hiç de fena değil Katica.

- "Ha-ti-ca" diye düzeltti Hatica, ilk heceyi iyice vurgulayarak. "Ha-ti-ca" diye telaffuz ediliyor.

- Tamam tamam, diye soludu adam, ensesini kaşıyarak. Ama sonuçta katalogun, bir karnaval kataloguna benziyor.

- Beğenmediğiniz ne ?

- Görüntüler, makyaj, sen. Her şey.

Hatica bir anda alevlerle sarıldığını hissetti, vücudu tutuşmuş, çıtırdıyordu sanki:

- Ne yapmam gerekiyor?

- Fotoğrafçını değiştir.

- Benim ajansım...

- Öyleyse, ajansını da değiştir. Kaşların, için bir şey düşünüyor musun ?

I

- Kaşlarım mı ?

- Bak açıklayayım: makineler var. Ağda da. Hatta cımbız da işe yarayabilir. Ama gözlerinin üzerindeki bu ormanı daha fazla ko-rumasan iyi olur.

Adam artık gülmüyordu. Sesinde bir bıkkınlık vardı. Hatica sabahtan beri aşağılanan ellinci kız olmalıydı. Yanındaki herif sayfaları hışırtıyla açarak hâlâ fotoğraflara bakıyordu.

Gözlerinin önünde sanki bir şimşek çaktı: salondaki kanepenin üzerinde iki büklüm oturan babasını gördü, bütün öğleden sonrayı dergilere bakarak geçiren, sabit gözlerle uyuşturucu zamanını bekleyen babasını.

Bu görüntü her zamanki tutumuna, onu çelikleştiren dikbaşlı-lığına dönmesini sağladı. Gülümseyerek katalogunu geri aldı. Hoşlarına gitmeye, onları tahrik etmeye karar vermişti.

Onları can evinden vuracaktı.

Çok geçmeden arzuyla tutuşmaya başlayacaklardı.

Ve onları tutuşturan meşale vücudu olacaktı.

12

Günler geçiyor, ama zaman hep aynı şekilde akıp gidiyordu, farklılık yoktu.

Sabah beşte kalkış.

Çatı penceresinden sabahın ilk ışıklarının mavi aydınlığı görülüyordu. Sonra Jacques parmak uçlarında yükseliyor, diğer binalara bir göz atıyordu. Işıklar pencerelerde titreşiyordu. Ardından ilk gürültüler duyulmaya başlıyordu: öksürme, işeme, sümkürme sesleri. Önce boğuk bir uğultu yükseliyor, sonra bu homurtular, bağırışlara dönüşüyordu, iri cüsseli hayvan uyanıyordu.

Saat altıda ışıklar yanıyordu.

60 wattlık ampullerin cılız aydınlığı. Gözkapaklarının altında belli belirsiz bir yara. Ve gardiyanlar, koridorları arşınlıyor, her kapıya vuruyor ve avluyu geçip gidiyorlardı. Ve bulantı saatleri başlıyordu. Yavaş yavaş Jacques her duyguyu tadıyordu, durum dayanılmaz hale geleli çok olmuştu.

Duvarlar çok yakındı. Sıcak boğucuydu. Hamamböcekleri yerdeki hasır boyunca dörtnala gidip geliyordu. Ve koku. Kanara bütün temizlik çabalarına rağmen, çürümeye ve kokmaya devam ediyordu. Her taş, her döşeme, her çatlak rutubetliydi. En kuru mevsimde bile cezaevi muson ikliminin etkisi altındaydı.

Ve başka birçok koku: sidik, bok, ter... Yayılan osuruk kokuları duvarların arasında daha da yoğunlaşıyor, daha da iğrenç hale geliyordu. Sonra yemek denilen o boktan şeyin kokusu. Ağır, yağlı, dayanılmaz. Kahvaltı yola çıkmış demekti. Ama önce yerine getirilmesi gereken birkaç işlem daha vardı.

Saat yedi.

Sayım.

Cezaevi hastalığı. Sayım ritüeli -Malaycası muster- günde beş

1

kez yineleniyordu. Bir denetlemeden çok bir efsunlamaydı; sanki bu uzun ve bıktırıcı işlem, en ufak bir kaçma girişimim bile engelleyebilecekti.

Kilitlerin metalik gürültüsü. Kapıların gıcırtısı. Sürünen ayaklardan çıkan sesler. Tüm bunlar zamanla, insana kalbinin atışları kadar tanıdık, bir o kadar yakın geliyordu. Sonra büyük avluda toplanılıyordu. Bütün mahkûmları bir arada görünce Jacques'ın bulantısı daha da artıyordu.

Buruşuk kâğıtlar gibi, yere bağdaş kurarak, numara sırasına göre oturmuş iki bin mahkûm.

Saat yedi buçuk.

Güneş altında, ulusal marş.

Sonra, nihayet kahvaltı. Mahkûmlar, kantin binası boyunca bir kuyruk oluşturmak üzere yeniden sıralanmak için dağılıyorlardı. Ardından kalabalık, avluda küçük gruplara ayrılıyordu; önlerindeki bulamaca yoğunlaşmış küçük gruplara.

Jacques bu esnada duşa gitmeyi tercih ediyordu. Elinde ga-yong'u (içinde sabun, diş macunu ve fırçası, tıraş takımları bulunan plastik kutu), bir omzunda havlusu, diğerinde temiz tişörtü, yemekhaneden üç yüz metre uzaklıktaki binada gözden kayboluyordu. Reverdi'nin hücresinde özel bir duş vardı, ama o üstü açık bu yapıyı, büyük su tanklarının arasında geçirdiği bu anı seviyordu. Kendi sayımına kendi cevap veriyordu. Suyun yaptığı sayıma...

Saat sekiz.

Angarya işler başlıyordu.

Bu işler her hafta değişiyordu. Şubat ayının bu son haftasmda hapishanenin demir parmaklıklarının kazınıp zımparalanması gerekiyordu, sonra boyacılar gelip pas önleyici sürecekti. Yüzlerini bir bez parçasıyla örtmüş "gönüllüler" kazıyorlar, zımparalıyorlardı, üzerleri metalden sıçrayan çapaklarla kaplanıyor, demir parmaklıklarla bütünleşiyorlardı.

Saat dokuz, angarya işler sona eriyordu.

Atölyeler işbaşı yapıyordu.

Eric ona önceden söylemişti: bir önlem olarak, Reverdi'nin bu çalışmalara katılma hakkı yoktu. O da yaşlılarla, topallarla, hastalarla kalıyordu. Sıcaklık iyice artmaya başlıyor, saatler ilerledikçe tahammül edilmez bir hal alıyordu. Jacques, avluda tentenin altında, tek başına oturuyor, kendi dillerinde gevezelik eden diğer heriflerin salaklıklarını dinlememeye çalışıyordu. Dedikodular, homurdanmalar, amok ve kriss (Malezya'ya özgü hafifçe eğri bir tür hançer) hikâyeleri.

Saat onda, spor başlıyordu.

Esneme hareketleri. Karın hareketleri. Sınav. Sonra halter: burada ağırlık olarak taş kullanılıyordu. Aslında mahkûmların tek amacı buradan daha güçlü ve daha tehlikeli olarak çıkmaktı. Ama kendi durumundaki biri için bunun ne anlamı vardı? Felsefî bir soru olmaktan başka: formunu en iyi şekilde koruyarak ölmek istiyordu. Ayrıca spordan, vücudunu canlı tutmaktan zevk alıyordu.

Derisinin altında, her kası, etinin her noktasını sulayan bir ışık, bir yağ gibi akan bu gücü hissetmeyi seviyordu.

Bu güç gösterisinin bir başka avantajı daha vardı: fiziksel diriliğini, canlılığını herkese göstermek. Spor yaparken, atölyelerin pencerelerinden bir sürü gözün kendisini izlediğini biliyordu. Gardiyanlar bile, göz ucuyla, Reverdi'nin sergilediği güç gösterisini değerlendiriyordu. Saat on bir buçuk. Yeni bir sayım. On iki. Öğle yemeği.

Hiçbir tat almadan, iştahsızca yiyordu, ama büyük bir dikkatle kalorileri hesaplamaya devam ediyordu. Burada beslenmek hayatta kalmanın tek yoluydu. Jimmy'nin sayesinde günlük öğünlerini iyileştirebilmişti: her gün fazladan bir meyve, şeker ve süt. Saat on dört. Atölyelere geri dönüş. Onun içinse siesta vakti. Günün en kötü zamanı. Yüzüne konan, sessizliğin ortasında vınlayan iri, sinir bozucu sinekler. Jac-ques, yarı uykulu, diğerleri gibi hareketsiz bir halde yere boylu boyunca uzanıyor ve beyaz bir ışık seline boğulmuş avluda sinekler ile insanları birbirine karıştırmaya başlıyordu. On beş otuz. Yeni bir sayım daha.

Okunan numaralar, havaya kalkan kollar, uğultu... Bir hipnoz seansı gibi. Jacques o sırada uyanıyordu. Ve uyuyup kaldığı için kendine kızıyordu. Sonra bu zombilerin arasında işleyen, kıpırdayan vücudunu hissediyordu. Sıcağa, gözetime, başkalarının varlığına rağmen kimseye çaktırmadan çalışan bir makine. Ölmüyordu. Ve son saniyeye kadar da bu düzenli yaşamını sürdürecekti. Saat on altı. Akşam yemeği.

Saat on altı otuzdan itibaren de serbest zaman. Serbest zaman mı ? Sıcaklığın etkisi yavaş yavaş azalırken avlu da hareketlenmeye başlıyordu. Tutuklular kantinden alışveriş yapmaya başlamıştı. Mal değiş tokuşu yapılıyordu; tabiî her şey gardiyanların lehine oluyordu; kapı sundurmasının altında kurulmuş pazar benzeri bir yerde ıvır zıvır

satılıyordu. Özellikle de uyuşturucu. Hapishanenin kendine özgü bir iç mantığı vardı, tamamen rüşvete dayanan bir mantık. İstenilen her şey satın alınabilirdi, elbette parasını vermek veya değiş tokuş yapacak bir mal sahibi olmak koşuluyla. Reverdi'nin, Jimmy'nin sayesinde yanında parası vardı, ama har vurup harman savurmuyordu. istekleri bir transistorlu radyoyla ya da çikolata tabletleriyle giderilecek türden değildi. Ne de bir vuruşluk uyuşturucuyla.

Saat on sekiz.

Mahkûmların hücrelerine dönüş zamanı.

Kapı üzerine kapandığında Jacques, bir süre hareketsiz kalıyordu, kuşku doluydu. Yaşadığı bugünün neresi gerçek, neresi hayaldi ? En kötü saatler asıl şimdi başlıyordu. On iki saatlik bir gece vardı önünde. Dört duvar arasında, hiçbir meşguliyet olmadan geçen on iki saat. O anda hücresinden nefret ediyordu. İşte o sırada hücresi ölüm ve gübre kokmaya başlıyordu. Bitlerden, pirelerden, böceklerden ve sıçanlardan oluşan, gözle görülmeyen bir yeraltı dünyası onu gözetliyordu.

Bu gece de, her şeye rağmen, çatı penceresinden dışarı bir göz atmayı ihmal etmedi. Gün henüz kararmaya başlamıştı. Bambuların arasındaki kulübeyi hatırladı. Son odasını. Paniğe kapılmasına, korkmasına neden olan hatayı nerede yaptığını düşündü...

Sonra "çılgınlık" kelimesi kafasının içinde şekillenmeye başladı, olduğu yere çöktü, bacaklarını karnına doğru çekti. Duvara doğru bir top gibi yuvarlandı ve hıçkırıklarını güçlükle bastırdı. Ne olursa olsun var olmak, yaşamak için bir neden bulmalıydı; birkaç aylık ömrü kalsa da.

Kilitte dönen anahtarın sesiyle kafasını kaldırdı. Hücresinin kapısı açıldı:

- Jumpa!

13

Jimmy Wong-Fat her zamanki gibi giyinmişti. Yakası açık, şık bir kostüm, kırmızı evrak çantası ve elinde kahve fincanı. Bu şişko herifin tek eğlencesi

haline gelmeyi Jacques'ın aklı bir türlü almıyordu.

- Kötü haberlerim var, diye söze girdi. Karşı keşif yapmak için sizi sorgulayan Kuala Lumpur'daki psikiyatrların verdiği ilk raporu ele geçirdim. Bu rapordan bayağı umutluydum. Ama çıkardıkları

sonuç olumsuz. Onlara göre sağlıklısınız. Hareketlerinizden, eylemlerinizden tümüyle sorumlusunuz.

- Sana söylemiştim.

Jimmy masanın etrafında dolanıyordu; her zamankinden daha yavaş soluk alıyordu sanki. Jacques zemine zincirlenmişti.

- Beni anlamıyorsunuz, diye soludu. Her ne olursa olsun bir çıkış yolu bulamazsam durum boka saracak. Bu da ölüm cezası demek!

Reverdi sessizliğini korudu; daha önce söylediklerini tekrarlamak istemiyordu. Konuyu değiştirmeyi tercih etti:

- Kitaplarımı getirdin mi?

Soru avukatı şaşırttı. Kısa bir tereddütten sonra, masanın yanına, yere bıraktığı koca çantayı karıştırdı. Reverdi, Çinliye güvenmişti: banka hesaplarının denetimi için ona vekâlet vermişti. Wong-Fat masanın üzerine bir yığın kitap koydu: Kanjur, Yo-ga-Sutra, Mevlânâ'nın Rubaiyat'ı.

- Eksik.

Avukat cebinden bir liste çıkardı ve ikiye katlanmış kâğıdı açıp okudu:

- Kudüs'ün Kitabı Mukaddesi. Üstat Eckhart'ın Eğitsel Konuşmaları. Plotinos'un Ennead'ı. Bu kitaplan nereden bulmamı istiyorsunuz?

- Hepsi İngilizce'ye çevrildi.

- Biliyorum, söylemiştiniz. Hepsinin siparişini verdim. Yeniden çantanın içini karıştırdı. En azından bedeninize uygun birkaç pantolon buldum.

Memnun bir ifadeyle, özenle katlanmış pantolonları masanın üzerine bıraktı. Sonra iskemleyi çekip oturdu ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

- Artık ciddi konulara dönelim. Tedavinize düzenli olarak devam ediyor musunuz ?

-Tedavim mi?

- Dr. Norman'ın talimatları. Her gün düzenli olarak anksiyoli-tik almanız gerekiyordu. Bu reçeteye uyuyor musunuz, bilmek istiyorum. Ve tabiî her çarşamba, öngörüldüğü üzere îpoh'tan gelen psikiyatrla görüşüp görüşmediğinizi. Bu konuda her şey yolunda mı ?

Jacques, hap pazarlayan Eric'i düşündü: anksiyolitiklerden tekini bile almamıştı. îpohlu psikiyatra gelince, onu sadece bir kez görmüştü ve Jimmy'nin yolladığı bilirkişi heyetiyle -her seferinde aynı bulanık soruları soran Tamiller- birlikte.

- Her şey yolunda.

- Çok güzel. Tedavi altında olmanız sizin psikolojik profiliniz için çok önemli.

Reverdi kafasını salladı. Wong-Fat işaretparmağını kaldırdı:

- Yine de sizin için iyi bir haberim var. Pernille Mosensen'in ailesi, müdahil taraf olarak katılması için Johor Bahru'ya Danimarkalı bir avukat yolladı. Ayrıca Almanların kurduğunu düşündüğüm bir dernek, davaya burnunu sokmak istiyor. Kamboçya dosyasını yeniden açmaya çalışıyorlar. DPP bunu değerlendirmeye almayacaktır, bana güvenin. Suçlama, dolayısıyla da dava giderek antipatikleşiyor. Bu bizim için çok iyi.

Reverdi, sürekli tekrarlanan bu argümanları ilk defa duyuyordu. Karşısında oturan bu soytarıya biraz takılmaya karar verdi:

- Babanın evinde mastürbasyon yaparken böceklerden mi yararlanıyordun ?

- Buraya işimi yapmaya geldim. Beni bu tür şeylerin içine çekmeyin...

- Peki ya küçük bakireleri bozduktan sonra, kanlarının rengine bakıyor musun ?

Avukat dudaklannı "pekâlâ" dercesine büzdü. Çantasını kapattı. Alınmış, kırılmış bir öğrenci gibiydi. Reverdi sordu:

- Sırlarım artık seni ilgilendirmiyor mu ?

Çinli gözlerini kaldırdı. Jacques gülümsedi:

- Ya Pernille Mosensen'i öldürdüğümü söylersem? -Nasıl?

- Bir çocuk.

- Siz neden bahsediyorsunuz?

Reverdi, aniden çok üşümüş gibi elleriyle omuzlarıru tuttu. Zincir gövdesinin üzerinde şıkırdadı...

- Duvarçocuk, diye fısıldadı. Benim içimdeki çocuk... soluğunu tutan...

Wong-Fat, günah çıkarma kabininin kafesine yapışan bir rahip gibi ona doğru eğildi:

- Tekrar ediniz, lütfen.

- Kafamdaki saçkıranı hatırlıyor musun?

Başını, çaprazladığı kollarının arasına almış konuşuyordu, ensesi Jimmy'ye dönüktü.

- Sana sözünü ettiğim şoku hatırlıyor musun? Sesi boğuktu. İşte o dönemde duvarçocuk doğdu... Parmaklarıyla kafasını sıktı:

- O çocuk sayesinde ellerinden kaçıp kurtuldum.

- Kaçıp kurtuldunuz mu ? Kimlerden ?

- Yüzlerden... rotangların arkasında. İçime nüfuz etmiş yüzler. Çocuk olmasaydı, durumum...

- Ne? Durumunuz ne olurdu? Reverdi kafasını kaldırdı, sırıtıyordu.

- Boş ver. Dalga geçiyordum.

Çinlinin beti benzi atmıştı. Kafasının karıştığı yüzündeki tiklerden anlaşılıyordu.

- Olacak şey değil. Benimle alay ediyorsunuz. Bu tavrınızı anlamıyorum. Evrak çantası ile yerdeki büyük çantayı hırsla aldı. Daha sonra gelsem iyi olacak.

Ayağa kalktı. Jacques hayal kırıklığına uğramıştı: bu küçük numarası eğlendirmemişti. Aslında bu yağ tulumu onu hiç ilgilendirmiyordu.

- Az kalsın unutuyordum. Mektuplarınız.

Jimmy masanın üzerine büyük bir kraft zarf bıraktı.

- Röportaj talepleri. Avukat önerileri. Aşk mektupları. Sırıttı. Ve gerçek bir yıldız.

İki parmağıyla Reverdi zarfları araladı. Bütün mektup zarflan açılmıştı.

- Okudun mu ?

- Herkes onları okudu. Kanara'dasınız. Sheraton Oteli'nde değil.

Wong-Fat ceketinin koluyla suratını kuruladı; işte yeniden ter-lemişti:

- Hapishane müdürü, yazılanları satır satır çevirtmek için elçiliğinizden bir çevirmen talep etti. Sonra da mektuplann tümünü, gardiyanlara para vererek satın almam gerekti. Kural böyle.

Jacques büyük kraft zarfın içinden birkaç mektup çıkardı:

- Hesaba geçersin.

- Geçtim bile.

Mektuplann üzerindeki adresler elle yazılmıştı. Bazılanna dikkatle baktı: yuvarlak, özenli harfler. Kadın yazısı. Zincirlerini paketin üzerine koydu ve avukata bakmadan fısıldadı:

- Teşekkür ederim. Görüşmek üzere.

14

Hücresinde, Reverdi bütün mektuplan yere yaydı. En az, yüz mektup vardı. İçini bir gurur kapladı. Kanara'ya hapsedileli üç hafta olmuştu ve başta Fransa olmak üzere Avrupa'nın dört köşesinden mektup yağıyordu. Mektuplan üç kategoriye ayırdı, sonra okumaya koyuldu.

Önce medya organlanndan gelenleri. Röportaj talebinde bulu-nanlan hızla geçti. Dört yayınevinden gelen mektup ise hep aynı cümleyle sona eriyordu: "Niçin anılarınızı yazmıyorsunuz ?" Ardından diğer gruba, resmî mektuplara hızla bir göz attı. Fransız Elçiliği ona sayısız mektup yollamıştı, sessiz kalmasının sebebini soruyorlardı. Çok sayıda Fransız avukattan gelmiş mektup da vardı: her biri uluslararası hukuk konusunda ün yapmış "profesyoneller" di; aşağı yukan benzer dosyalar üzerinde çalışmışlardı - Güneydoğu Asya'da uyuşturucu kaçakçılığı yapmaktan tutuklanmış Avrupalılar gibi- ve onun davasını almak istiyorlardı. Ara-lanndan bazılan bu davayı üstlenmekten şeref duyacaklannı bile yazıyorlardı. Niyetleri çok açıktı: Reverdi'yi savunmak, dava boyunca tüm dikkatlerin odağı olmak demekti. Çeşitli insan hakla-n derneklerinden gelmiş mektuplar da vardı, hapishane koşulla-nnın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Gülmekten ölebilirdi.

Bir sürü maskaralık içeren bu mektuplan bir köşeye attı.

Ve daha özel mektuplara geçti. İçerikleri -öfke, kaygı, hayranlık, aşk...- ne olursa olsun bunlar çok daha coşku vericiydi. Bir saatten uzun bir süre okudu. Ama bu mektuplar onun için yeni bir hayal

kı-nklığı oldu. Her biri diğerinden daha ahkçaydı. Hakaretler de iyi dilek temennileri de hep aynı vasatlıktaydı.

Onun ilgisini üslup çekiyordu. Satır aralarından, cümlelerin gelişiminden algılayabildiği üslup, her virgülde, korkuyu, kızgınlığı,

hayranlığı hissedebiliyordu. Aynca el yazılarını da seviyordu; elin kâğıda temasını, her kelimenin sonundaki titrek heyecanı. Sanki bu kadınlar -mektuplann hemen hepsi kadınlardan geliyordu-onun kulağına fısıldıyorlardı. Ya da hafifçe tenine dokunuyorlardı. Bambu yaprakları gibi. Gözlerini kapattı, kendini anılarının okşayışına bıraktı. Yapraklar. Fısıltılar. İzlenecek yol...

Sonra her mektubu tek tek incelemeye başladı, ampulünün ölgün ışığı altında her birini en ince aynntısına kadar okudu. Yazım hatalannı, sözdizimi yanhşlanm sayıyordu. Mektuplann bayağılığı karşısında şaşkınlığa düştü. Üsluptaki senlibenlilikten rahatsız olmuştu. İster öfke, ister acıma dolu olsun veya daha da kötüsü anlayış ve sevgi dolu olsun tüm mektuplar çok senlibenliydi. Hem de haddinden fazla.

Bu mektuplar arasında bir tanesi ön plana çıkıyordu. Çok dikkat çekici, doğal ama biraz bönce bir üslubu vardı. Anlaşılması güç bir ruh haliyle birkaç kez okudu bu mektubu; öfkeyle kanşık bir aşağılamayla.

Paris, 19 şubat 2003 Sayın Bayım,

Adım Elisabeth Bremen. Yirmi dört yaşındayım, Nanterre Fakülte-si'nde (Paris X) psikoloji master'ı yapıyorum ve psikolojik profil üzerine bir tez hazırlıyorum; Fransa'da bu yönteme "soruşturmaya psikolojik yardım" adı veriliyor ve cinayet mahalli ile soruşturmayı yürütenlerin buldukları diğer delillerin incelenmesinden sonra katilin psikolojik profilini saptamaya dayanıyor. Araştırmalarım boyunca, özellikle de birçok tutukluyla yaptığım görüşmeler sırasında tez konumun, aslında beni gerçekten ilgilendiren temaya ulaşmak için sadece bir bahane olduğunu anladım: cinayet itkisi, yani ancak öldürme eylemiyle sona eren ya da hafifleyen fizyolojik veya ruhsal gerginlik teması.

Böylece, geçtiğimiz aylarda tez konumu değiştirmeye karar verdim. Tüm dikkatimi bizzat hükümlülere odaklamayı ve her türlü cezaî ve ahlakî değerlendirmeleri bir kenara bırakarak onların psikolojik profilini ortaya çıkarmayı hedefledim. Onların ortak noktalarını, hikâyelerini, kişiliklerini,

öldürme biçimlerini gruplandırarak bir tür "üstpro-fil" çıkarmayı umuyordum. Araştırmalarımda belirli bir yere gelmiştim ki, geçtiğimiz 10 şubatta, sizin yakalanmanız ve olağanüstü durumunuz hakkında yazılmış ilk makaleleri okudum. O anda bir karar aldım: tezimde sadece sizi konu edinmek.

Elbette bu tür bir çalışma sizin onayınız, yani yardımınız olmadan yapılamaz. Sorularıma cevap vermeyi kabul ettiğiniz takdirde bu çalışmayı bitirebilirim...

Jacques okumayı bıraktı. Bu kız, sadece, seri cinayetler işleyen bir katili serinkanlılıkla malzemesi yapmakla kalmıyor, bir de bunu herkesin okuduğu bir mektupta, üstelik dava henüz başlamadan yapıyordu. Onun, yere yaydığı diğer mektuplann sahipleriyle arasındaki benzerlik büyüktü, ancak bu mektup, diğerlerinden daha fazla saflık ve alıklık içeriyordu.

Okumaya kaldığı yerden devam etti:

Maddî durumum elvermediğinden, ne yazık ki yolculuk yapmam imkânsız, en azından şimdilik. Ama, sizinle ilk teması kurabilmemi sağlayacak bir dizi soru hazırladım. En kısa sürede size yollayabilir-sem mutlu olacağım.

Kız açıkça ondan itirafta bulunmasını istiyordu. Tabiî neden olmasın ? Baştan aşağı aptallıkla dolu olan mektubu okumaya devam etti:

Yöntemimi anladınız sanırım: psikoloji eğitimim sayesinde, başkalarının anlamadıklarını, hatta akıllarından bile geçirmediklerini kavrayabileceğimi sanıyorum.

Zaten, sorularım ve cevaplarınıza vakit geçirmeden yapacağım yorumlar sayesinde sizin de kendinizi daha iyi anlamanızı sağlayabilirim. Henüz resmen psikolog değilim, ama bazı gerçeklerle yüzleşmenize, onlara daha iyi karşı koymanıza yardımcı olabilirim...

Reverdi kâğıdı avucunun içinde buruşturdu: öfkesi yakıcı dalgalar halinde büyüyordu. Burada tutukluydu, dikkatler ve meraklı bakışlar onun üzerindeydi. Bir hayvanat bahçesinin sakiniydi sanki, gelen geçenlerin

saygısız ve müstehzi gözleriyle seyrediliyordu. Gözlerini kapattı; kafaca ve bedence sakinleşmek için uçsuz bucaksız bir düzlükte olduğunu düşündü.

Kendini toparlayıp sakinleşince biraz önce buruşturduğu kâğıdı düzeltti; salaklığın son mertebesine vardıran bu yolculuğu bitirmek istiyordu.

Sürpriz: mektubun son kısmı çok daha ilginçti. Başlangıçtaki o kendini beğenmiş üslubun bıçak gibi kesildiğini, bir anda duruma daha uygun bir üslubun benimsendiğini fark etti. Üniversiteli kız,

I

I

aletsiz dalma ile cinayetler arasında bir mukayese yapmaya kalkıyordu:

Belki çok ileri gidiyorum, hem de bu kadar çabuk, ama, nasıl söyleyeyim, denizin derinlikleri ile maruz kaldığınız karanlık itkiler arasında bir tür benzerlik var mı anlamak istiyorum. Her iki durumda da karanlık var, baskı var, felaket var. Ama aynı zamanda, belirgin bir biçimde bir saflık duvarı, bilinmeyen bir yön de var...

Bunu size nasıl anlatabilirim ? Bu eylemler ile bu dalışlar arasında, aynı keşfetme, aynı kendini aşma isteği olduğunu hissediyorum. Aynı baş dönmesinin aynı karşı konulmaz dürtünün.

Sizinle aynı bakış açısında olabilmek için bu baş dönmesini kavramak, sizin cephenizden bakmak istiyorum. Amacım yargılamak değil, paylaşmak.

Tabiî, bana kılavuzluk etmeyi, sizinle birlikte yüzeyden derinlere inmek için elimden tutmayı kabul ederseniz, işte o zaman her şeyi anlayabileceğim. Sizinle birlikte sonuna kadar gitmek istiyorum. Peş peşe sıralanmış bu kelimeler fazla bir şey ifade etmese de Jacques bu satırlarda bir içtenlik olduğunu seziyordu. Bu genç kız, vücudu ve ruhuyla, karanlıklara doğru yapılacak bir yolculuğa atılmaya hazırdı. Ama bir leşçi içgüdüsüyle, bu satırlardaki belirgin ikiyüzlülüğü de hissediyordu. "Dünyadan bihaber bu saf genç kız" belki de bu mektuptakinden daha saftı.

Mektubu kokladı: parfüm kokuyordu. Hoş bir kadın kokusu. Ya da daha doğru bir deyişle, kadın havalarında bir genç kızın kokusu. Chanel No 5 olduğuna dair iddiaya girebilirdi. Evet, Elisa-beth sadece korku dolu bir yolculuğa çıkmak istemiyor, onu baştan çıkarmak, kızıştırmak da istiyordu, inine kadar onu takip etmeye hazırdı...

Mektubu yere attı ve salaklıklardan, patavatsızlıklardan, yazım hatalarından oluşan bu yığını hayranlıkla seyretti. Birkaç hamamböceği kâğıt kıvrımlarının arasında gezinmeye başlamıştı bile. O sırada hücrelerin ışıklan söndü.

Saat yirmi bir olmuştu. Jacques ayağıyla mektup yığınını itti ve duvarın kenarına uzandı. Öfkesi geçmişti, ama üzüntüsü devam ediyordu. Hep ölümle alay etmişti, ama ilk kez, yalnız olduğunu, anlaşılmadığını ve "eserinin" kendisiyle birlikte öleceğini anlıyordu.

Bilinçaltında beliren bir düşünce diğerlerini unutturdu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir aynntı içini kemiriyordu. Yattığı yerden kalktı ve el fenerini aldı. Ellerinin serbest kalması için feneri dişlerinin araşma sıkıştırdı, yerdeki mektupları karıştırmaya başladı. Birkaç saniye sonra, Elisabeth Bremen'in mektubunu buldu. Bir şey gözünden kaçmıştı, ama neydi ?

Mektubu hızla bir kez daha okudu; yeni bir şey yoktu. Zarfı buldu, içine baktı: boştu. Her tarafını iyice inceledi. Zarfın arkasında gönderenin adresini gördü.

Elisabeth Bremen, kişisel adresini yazmamıştı, onun yerine Paris 9. Bölge'deki bir postrestant adresi vardı.

işte aradığı ayrıntı buydu. Tüm o güzel sözlere, onunla yakınlık kurma isteğine rağmen, üniversiteli kız bu önlemi almaktan geri kalmamıştı. Korkuyordu. Tıpkı diğerleri gibi. Elini "vahşi hayvana" uzatıyordu, ama tedbirli bir şekilde.

Jacques el fenerini söndürdü ve karanlıkta gülümsedi.

Biraz eğlenmenin ne zararı vardı ?

15

Marc, mektubundan son derecede umutluydu.

Onu özenle tasarlamış, olgunlaştırmış, güzel kelimelerle süslemişti. Uzun uzun düşünülmeden yazılmış tek sözcük, tek aynntı yoktu.

Marc bir strateji izliyordu: böyle bir katille oyun oynamak, dolaylı bir şekilde onu sorgulamak mümkün değildi. Jacques Rever-di son derece zeki biriydi. Şaşmaz bir içgüdüsü olan bir leşçiydi. Onun dikkatini çekmenin tek yolu, doğrudan cepheden saldırıya geçmek, masumu oynamak ve ona her şeyin hâkiminin o olduğu duygusunu vermekti.

İşte bu yüzden Marc, mektubun sonuna kadar aptal kasıntı rolünü oynamıştı. Ama mektubun sonunda birkaç şeyi de özellikle anlaşılmaz bırakmıştı. Elisabeth Bremen bu kadar aptal, bu kadar sıkıcı biri olmamalıydı...

Metin kesin halini alınca, yazı biçimiyle ilgilenmeye başlamıştı. Saatlerce kişisel arşivini karıştırarak Limier'ye gelen kadın okur mektuplarını incelemiş, kadınların el yazılarını kopya etmiş, bir daha kopya etmiş, kadın yazısına benzemesi için her harfi, her heceyi birçok kez yazmıştı.

Sonra gidip oldukça pahalı mektup kâğıdı ile tüylü bir kalem almıştı. Ardından, mektubuna kişisel bir damga vurmaya karar vermişti: onu hafifçe parfümle kokulandırmıştı. îlk anda bir genç kız parfümü düşünmüş -Cacharel'in Anais Anaîs'i- sonra vazgeçmişti. Yirmi dört yaşındaki Elisabeth bir yeniyetme kokusu kullanamazdı. Tam tersine bir kadın kokusunu yeğlerdi -etkili, çekici, olgun. Bu yüzden Marc, Chanel No 5'i tercih etmişti.

Mektup hazırdı; artık son ve en önemli noktayı koymak kalıyordu geriye: göndericinin adresi.

Kendi adresini veremezdi. Önce bir

posta kutusu adresi düşünmüştü, ama bu kişisel özellikten yoksun bırakmak olurdu. Sonunda bir postrestantta karar kılmıştı.

Ama asıl sorun postaneyle başlamıştı. Bunu tahmin etmeliydi. Her zaman bu kurumdan nefret etmişti; logolarının san renginden, bitmek bilmeyen bekleme kuyruklarından, pul, etiket, yapıştırma sistemlerinden, XXI. yüzyıl şirketinden çok bir çocuk oyunevini andırmasından. Posta şirketi böylece verdiği söze sadakatini sürdürüyordu: "Daha karmaşığını yapabilmek varken basiti yapmak neden?"

Herhangi bir soyadı vererek bir "postrestant sözleşmesi" yapmak imkânsızdı. Aslında alıcı, kendi adına gelmiş mektupları, ancak kimlik göstererek alabiliyordu. Marc şansını başka bir postanede denemeye karar verdi, bu kez yalana başvuracaktı: geçirdiği bir kaza neticesinde yatağa bağlı kalmış bir kız arkadaşı için "postrestant sözleşmesi" yapmak istiyordu, sözleşmede bu postaneyi adres olarak gösterecekti. Gelen mektupları ise kız arkadaşının yerine kendisi gelip alacaktı. Durumu kuşkuyla karşılayan memur ona yapılması gerekeni açıklamıştı: kız arkadaşı kendi imzasıyla ona bir vekâletname vermeliydi. Ama unutulmaması gereken bir şey vardı: bu vekâletname tanıklık edecek bir postacının karşısında verilecekti. Marc durumu şöyle bir kafasında tartmıştı. îş sadece bir postrestant sözleşmesi yapmakla kalmıyordu, her seferinde iki kimlik kartını ibraz etmek zorundaydı: kendisininki ve kız arkadaşınınki.

Marc şaşkın bir halde postaneden çıkmıştı, elinde boş formlarla birlikte. İçinde bulunduğu durumu tüm açılardan değerlendirdi, gerçek sorun şuydu: bir kadın pasaportu veya kimlik kartı bulmaktan başka çaresi yoktu. Böylece mektupları için gerekli soyadını edinebilirdi.

Ama bu tür bir belgeyi nereden bulacaktı ? Gerçi bir zamanlar hırsızlık, mekâna izinsiz girme gibi ciddi tecrübeleri olmuştu. Hatta adı "Süpürücü"ye bile çıkmıştı. Ancak, rasgele bir apartman dairesine girip hırsızlık yapamazdı. Bir yüzme havuzuna gitmeyi ve eşyalarını soyunma odasına bırakmış bir kadının çantasını karıştırmayı düşündü. Ama gerçek birini böyle bir projeye karıştırmak ne kadar doğru olurdu ? Ne olursa olsun, sonuçta katile kurulan bir tuzak söz konusuydu. Çıkmazdaydı.

Ertesi sabah, uyandığında aklına bir fikir geldi. Turist bir kadının pasaportunu çalmalıydı; Fransa'da geçici bir süre için bulunan bir kadının pasaportunu. Porte Gentilly yakınlarında bulunan Çite Universitaire aklına geldi: Paris'teki yabancı öğrencile-

rin en yoğun bulunduğu yerdi burası. Kampüse gitti: geçen yüzyılın büyük evrensel sergilerini andıran birbirinden farklı bir dizi mimarî yapı. Bir İtalyan sarayının, bir İngiliz şatosunun, Lutherci bir kilisenin yanından geçti, Latin tarzı süslemeleri olan galerilerden, tuğla cepheli binalara, üzerinde Afrika figürleri bulunan basamaklara ulaştı. Nereye gidecekti ? Yatakhaneye mi ? Peki ne zaman harekete geçecekti ? Gün ortasında mı ?

Aklına bir spor tesisinin soyunma odası geldi.

Kampusun güneyinde yer alan Beden Eğitimi Yüksekokulu'nu buldu. Burası yedi katlı, Sovyet tarzında inşa edilmiş bir bloktu, bodrum katında da bir spor salonu vardı. Koridora girdi, aşağıda, kafesli pencerelerin arasından, yeşil linolyom kaplı, üzerinde beyaz çizgiler bulunan sahayı gördü. Şansına, o esnada bir voleybol maçı oynanmaktaydı. Hem de kadınların maçı! Soyunma odalarını buldu: kapalı değildi.

Bir sıra askılığın karşısında, üzerlerinde asma kilit bulunan metal dolaplar vardı. Yanında gerekli şeyi getirmişti. Tornavidayı ilk kilit halkasına soktu ve kırdı. Üçüncü dolapta pasaport vardı; bir Alman'ın. Ama, özel yaşama yaptığı bu masum tecavüzden, kadın kokularından, eline geçen iç çamaşırlarından tahrik olmasına rağmen dolapları yağmalamaya devam etti. Başka pasaportlar, öğrenci kartları buldu... Onuncu dolapta bir hazine buldu. Bugün şanslı günü olmalıydı: bu bir isveç pasaportuydu... ve Elisa-beth adlı bir kıza aitti!

Bordo renkli pasaportu kapattı. Bir süre daha çantayı karıştırdı ve öğrenci kartını buldu, kartta adres olarak Çite Universitaire gösterilmişti. Kızın fotoğrafına bakmadı bile. İsim onun için yeterliydi: Elisabeth Bremen.

Ertesi gün, ikinci olarak başvurduğu ve bir memurun yapılması gerekenleri ona açıkladığı, Hippolyte-Lebas Sokağı'ndaki postaneye yeniden gitti. Saçını atkuyruğu yapmış, Asyalı ufak tefek bir memur yüzünü buruşturdu:

- Prosedürü yerine getirmemişsiniz. Yapmanız gereken... Marc, adamın cümlesini tamamlamasına izin vermedi: camın altından Elisabeth'in pasaportunu ve öğrenci kimliğini uzattı.

- Çite Universitaire'de oturuyor. Gerçek bir labirent.

- Kızın tam olarak nesi var ? diye sordu memur, yumuşak bir sesle.

- Kalçası. Kalçasını kırdı. Voleybol oynarken.

Posta memuru, belgeleri incelerken, inanmadığını gösteren bir tavırla kafasını salladı. Marc'in arkasındaki kuyruk gitgide uzuyordu. Asyalı, tek kaşını kaldırdı:

- Sizin hikâyenizde bir nokta var ki anlamıyorum. Bu kızın mektuplannı almak istiyorsunuz, tamam. Ama neden onların sizin adresinize yollanmasını istemiyorsunuz ?

Marc böyle bir soruya hazırlanmıştı. Cama yaklaştı ve sol elini adamın görebileceği şekilde uzattı. Yüzükparmağına bir alyans geçirmişti. Bu, "Süpürücü" olduğu dönemde, güven telkin etmek için başvurduğu bir hileydi.

- Ev olmaz, durum biraz karışık.

- Karışık mı ?

Marc, alyansıyla cama üç kez vurdu. Memur kafasını öne eğdi, durumu anlamış gibiydi.

- Öyleyse, tamam değil mi?

Asyalı, formdaki posta idaresine ait yerleri doldurdu:

- On dokuz avro.

Marc parayı ödedi, sırtından ter boşandığını hissediyordu. Memur ona birkaç makbuz uzattıktan sonra son uyanları yapmayı da ihmal etmedi:

- Kızın mektubunu almaya geldiğinizde, yanınızda onun kimlik belgelerini de getirin. Pasaport yoksa, mektup da yok. Anlaşıldı değil mi ? Ve mutlaka beni görün: postrestantın yetkilisi benim. Suç ortaklığının bir göstergesi olarak Marc'a göz kırptı. Postaneden çıktığında Marc'ın normalde

keyifli olması gerekiyordu, ama içinde bir sıkıntı vardı. Olayların gidişatından belli belirsiz bir kaygı duyuyordu.

1 marttan itibaren, her sabah postaneye uğramaya başladı.

Bu çok saçmaydı, çünkü Paris'ten yollanan bir mektubun Malezya'ya ulaşması için en az on gün gerekiyordu. Ardından cezaevi yönetimi mektuplan mahkûmlara vermeden önce bir süre elinde tutuyordu. Bir de Jacques Reverdi mektuba cevap verinceye kadar geçecek süre hesap edilirse, cevabın ona ulaşması için en az on-on beş gün gerekliydi. Yani en iyi ihtimalle üç haftadan fazla. Oysa Marc, mektubunu 20 şubatta yollamıştı.

Yine de, her sabah, manyetik bir güç onu Hippolyte-Lebas So-kağı'na çekiyordu. Posta memuru (adı Alain'di ve Vietnam kökenliydi) ise ziyaretçisini görür görmez gevşiyordu. Hemen her zaman aynı şakaları yapmaktan geri kalmıyordu. Marc'ı görür görmez "Günaydın Matmazel!" diye bağırıyordu. Ya da camın ardından, bir polis edasıyla, "Kâğıtlarınız lütfen ?" diye sesleniyordu. Boşa kürek çekiyordu sanki.

Ve günler geçiyordu, ama cevap yoktu.

İş ise, her zamanki gibiydi, aşın bir gayret göstermesine gerek yoktu. Çeşitli olaylar ve ilginç kişiler konusunda araştırmalar yapmıştı: Pas-de-Calais'de kurbanlannı boğarak öldüren bir katil, CX'li ırz düşmanı...

Ama gazetedeki motivasyon her geçen gün azalıyordu. Satışlar iyice düşmüştü. Verghens'in tahminleri doğru çıkıyordu: Irak savaşının eli kulağındaydı ve okurlann ilgisini çeken tek şey de buydu. Zaten bir kriz anında, halk bu tür şiddet ve vahşet hikâyelerine ilgi göstermezdi: var olan tehdit ya da tehlike yeterliydi.

Martın 9'unda henüz Amerikalılar Irak'ı bombalamamıştı.

Marc da henüz mektubunu almamıştı.

O gece Vincent'ı görmeye gitti.

Saat yirmide iriyan fotoğrafçının stüdyosuna girdi. "Sanatçı" iş üstündeydi: bir manken adayının fotoğraflarıyla ilgileniyordu. Bu onun geçim kaynağıydı. Vincent ajanslara veya doğrudan modellere çalışıyordu ve böylece kolay yoldan para kazanıyordu. Fena bir iş değildi, vergisiz, kazancı bol bir iş.

"Flu etkisi" adını verdiği, kendince bir tarz yaratmıştı ve ajanslar ile magazin dergileri tarafından aranan bir fotoğrafçı olup çıkmıştı. Modeller arasında da çektiği fotoğraflar büyük ün salmıştı...

Bu başarı Marc'ı şaşırtıyordu. Her şey bir şaka olarak başlamış sonra bir anda bir arpalığa dönüşüvermişti. 2003 yılının kışında, bu iriyan herif, İngiliz paraşütçüleri gibi giyinen, elinde motosiklet kaskı, parmaklan her zaman kir pas içinde dolaşan bu koca-oğlan, Paris'in çok aranan fotoğrafçılanndan biri haline gelmişti. Bir mimarlık okulunun yanında, 6. Bölge'de Bonaparte Soka-ğı'nda bir stüdyo bile satın almıştı.

Marc karanlığın içinde süzüldü. Vincent, fotoğraf makinesinin arkasında, spot ışıklannın hemen önünde ayakta durmuş "en iyi görüntü"yü alma biçimleri üzerine bir söylev çekiyordu. Asistanlar, kuaförler, makyöz, stilistler büyük bir dikkatle onu dinlerken, hünsa kılıklı bir genç kız projektörlerin ışığı altında bekliyordu.

Vincent "bugünlük yeter" anlamında bir işaret yaptı. Bir asistan fotoğraf makinesine doğru atıldı ve kutsal bir rölik gibi içindeki filmi çıkardı. Diğerleri jeneratörlere doğru koştular. Flaşlar hâlâ patlıyordu. Kocaoğlan Marc'ı gördü, kollarını abartılı bir biçimde iki yana açarak ona doğru ilerledi:

- Neredesin, ortadan yok oldun.

Marc cevap vermedi, gözleriyle soyunma odasının yolunu tutan hünsa kılıklı mankeni takip ediyordu.

- Boş ver, dedi Vincent. Meşhur olmak isteyen biri daha. Işıklı masanın üzerinde duran bir dizi polaroidi işaret etti:

- Magazin alanında çok daha başarılıyım, görmek ister misin ? Marc resimlere bakmadı. Vincent, banyo odasının yanında, stüdyonun dip tarafında duran küçük bir buzdolabının kapısını açtı:

- Hâlâ keyifsizsin, ha?

Birasını açarken ona doğru yaklaştı. Marc kocaoğlanın daha şimdiden sarhoş olduğunu anladı. Fotoğrafçı, yeni mesleği için gerekli adrenalini, yüklü miktarda alkol alarak sağlamaya çalışıyordu

herhalde. Akşam da ürkünç bir hal alıyordu. Bir öküz gibi soluyor, nefesinden alevler çıkıyor, hem parlak hem de kan çanağına dönmüş, gören tek gözünü üzerinize dikiyordu. Yine de iki laf etmeyi becerebildi:

- Çok suratsızsın. Hadi gel. Seni yemeğe götüreyim.

Soluğu Mabillon Sokağı'ndaki küçük bir lokantada aldılar. Marc'ın sevdiği türde yerlerden biriydi: tıklım tıkış, duman içinde, gürültülü. Aşın gürültü patırtının konuşma seslerini bastırdığı ucuz bir lokanta. Ama Vincent kulakları sağır eden gürültüye aldırmıyordu: önüne biralan sıralamış, kendi geleceği üzerine monologunu sürdürüyordu.

- Farkında mısın, bilmem ? diye böğürüyordu. Benim kızlardan ikisi doğrudan bir üst tarifeye geçti! Çektiğim fotoğraflar sayesinde. Flu etkisi, sana söylemiştim: yağlı iş! Aynca model ajanlığı da yapmaya karar verdim. İlk fotoğrafları bedava veriyorum, sonra yapılan sözleşmelerden yüzde alıyorum. Hiçbir boktan anlamayan o ajanslardan çok daha iyisini yapabilirim. Ben bir sihirbazım ! Tanrı'nın bir elçisi!

Bütün bunları pezevenk olmak isteyen bir kadın avcısının ses tonuyla söylemişti. Marc gülümseyerek soda dolu bardağını uzattı ve Vincent'a saydam gözlerle baktı:

- Flu etkisine!

Kocaoğlan da bira bardağını kaldırdı:

- Kızlara ve bol paraya!

İkisi de kahkahalarla güldüler. Bu sırada Marc'ın kafasında tek düşünce vardı: Elisabeth, Jacques Reverdi'den, evet veya hayır, bir cevap alabilecek miydi?

16

- Malezya'dan geliyor.

Vietnamlı beşlik simit gibi sırıtıyordu. Pleksiglas bölmenin altından bir zarf uzattı. Marc zarfı aldı, sevinçten bağırmamak için dudaklarını ısınyordu. Önce yırtılmış sonra yapıştırılmış buruşuk, üzeri karalanmış bir zarf; bu dört gözle beklediği mektuptu: Jacques Reverdi'nin cevabı.

Cezaevi mührünün altındaki, hafif eğik, ama düzgün bir el yazısıyla yazılmış "Elisabeth Bremen" ismini görünce kalp atışlarının hızlandığını, göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarptığını hissetti. Başıyla Alain'i selamladı ve atölyesine kadar koştu.

İçeri girince kapıyı kilitledi, perdeleri çekti ve çalışma masasına oturdu. Halojen masa lambasını yaktı ve fotoğraf arşivini elden geçirirken kullandığı pamuk eldivenleri giydi. Bir maket bıçağıyla zarfı açtıktan sonra her an ezilme tehlikesiyle karşı karşıya nadir bir böceği tutar gibi mektubu çıkardı. Dörde katlanmış, kareli bir kâğıttı.

Masasının üzerinde yayarak düzeltti ve okumaya başladı, kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Kanara, 28 şubat 2003 Sevgili Elisabeth,

Hapishanede yaşamak her zaman büyük bir felakettir: katillerle bir arada olmak, sürekli sıkıntı, aşağılanmalar ve şüphesiz, kapalı kalmanın verdiği azap. Burada, ender de olsa güzel bir gün geçirmek imkânsızdır. İşte bu nedenle, sıcak ve içten mektubunuz için size teşekkür ediyorum. Uzun süredir hiç bu kadar gülmemiştim.

Mektubunuzdan bazı alıntılar yapmak istiyorum: "Psikoloji eğitimim sayesinde, başkalarının anlamadıklarını, hatta akıllarından bile geçirmediklerini kavrayabileceğimi sanıyorum." Ya da "Sorularım ve cevaplarınıza vakit geçirmeden yapacağım yorumlar sayesinde sizin de kendinizi daha iyi anlamanızı sağlayabilirim..."

Elisabeth, siz kime yazdığınızı biliyor musunuz ? Benim "kendimi anlamam" için birine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsunuz ?

Ama her şeyden önce, mektubunuzun sonuçlarını iyice düşündünüz mü ? Bana bir katilmişim, suçlarım kesinleşmiş gibi yaklaşıyorsunuz. Ama bir ayrıntıyı unutuyorsunuz: ben henüz yargılanmadım. Mahkemem daha başlamadı ve suçluluğum, ben bilsem de, henüz ispatlanmadı. Size, cezaevine gelen bütün mektupların açıldığını, okunduğunu ve fotokopisinin alındığını hatırlatmak isterim. Büyük bir kendini bilmezlik içindesiniz, benim "karanlık itkilerimi" ve

"psikolojimi" tasvir ederken ne kadar da kendinizden eminsiniz, sanki elinizde benim suçluluğum konusunda kesin kanıtlar varmış gibi. Bu sevimli mektubunuz bana karşı önyargılarla dolu.

Ama bunun bir önemi yok.

Önemli olan, sizin küstahlığınız. Size cevap vereceğimi düşünüyorsunuz, hem de en ufak bir şüpheye kapılmadan. Bilmenizi isterim: yıllardan beri hiçbir mülakatı kabul etmedim. Herhangi bir konuda en ufak bir açıklama yapmadım. Kendinizden bu kadar nasıl emin olabiliyorsunuz? Beni analiz etmek isteyen öğrenci bir kızın sorularına cevap vereceğim de nereden aklınıza geldi ?

Zaten benim hakkımda tam olarak ne biliyorsunuz ki? Kaynaklarınız ne ? Gazeteler mi ? Belgeseller mi ? Başkalarının yazdığı kitaplar mı? Bu tür iğreti yollarla bir kişiliği nasıl anlayabilirsiniz?

Dalma ile benim "itkilerim" arasında yaptığınız karşılaştırmalara gelince, bilmenizi isterim ki, bu benim kaçınılmaz kaderim ve tüm bunlar diğer insanlardan çok uzak şeyler.

Elisabeth, sizden rica ediyorum: Fresnes'deki ya da Fleury-Mero-gis'deki suçlu gençlerle psikologculuk oynayınız. Bu işle ilgilenen dernekler sizi, "önemli" çalışmanıza yaraşır, denginiz mahkûmlarla temasa geçirecektir.

Artık, asla bu tür mektuplar almak istemiyorum. Bir kez daha tekrar ediyorum: hapishanede yaşamak büyük bir felakettir. Üstüne üstlük bir de

kendini beğenmiş Parisli bir kızm hakaretlerine maruz kalmak, daha da dayanılmaz.

Elisabeth, size elveda diyorum. Bu yakınlarda mektuplarınızı bir daha okumak zorunda kalmayacağımı umuyorum.

Jacques Reverdi

Marc uzun bir süre hareketsiz kaldı. Kareli kâğıda bakıyordu. Burnunun üstüne bir yumruk yemişti sanki. Manda kuvvetinde bir yumruk.

Başına şiddetli bir darbe almıştı sanki. Kafasının içi pelte gibiydi. Düşünceleri birbiriyle çarpışıyor, her biri farklı yönlere gidiyordu; fikir çatışmaları bir şenlik ateşi haline gelmişti.

Bu mektup ne anlama geliyordu? Gerçekten başarısız mı olmuştu? Bu Reverdi'den aldığı ilk ve son cevap mıydı? Yoksa tam tersine o kelimelerin, o hakaretlerin altında bir umut olabilir miydi? Mektubu bir kez daha okudu. Sonra birkaç kez daha. Sonuçta kesin kararını verdi: bu mektup bir zaferdi. Satır aralarında onu cesaretlendiren belli belirsiz işaretler vardı. Mektubun üslubu onu yanıltmıştı, tamam, ama katil kapılan kapatmıyordu.

Zaten benim hakkımda tam olarak ne biliyorsunuz ki? Kaynaklarınız ne ? Gazeteler mi ? Belgeseller mi ? Başkalarının yazdığı kitaplar mı ? Bu iğreti yollarla bir kişiliği nasıl anlayabilirsiniz ?

Marc'a göre bunun anlamı şuydu: "Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsanız, kaynağına gidiniz. Bana güzel sorular sorunuz." Şüphesiz, en iyimser tahminle yanılıyordu, ama Reverdi sadece hakaret etmek için Elisabeth'e yazma külfetine katlanmış olamazdı. Satır aralarında dalgıç, oltaya başka yemler de takmaktan geri kalmıyordu:

... bilmenizi isterim ki, bu benim kaçınılmaz kaderim ve tüm bunlar diğer insanlardan çok uzak şeyler.

Adamın söylemediği tek şey, "Ben masumum"du. Onun yerine, "Anlamıyorsunuz" diyordu. Bu merak uyandırmanın bir başka yolu değil miydi? Marc bütün vücudunun ürperdiğini hissediyordu. Jacques Reverdi

seri cinayetler işleyen basit bir katil değildi, Eric Schrecker'in de söylediği gibi konpülsif, yani cinayet işlemeden duramayan bir katildi, buna artık iyice inanıyordu.

Bütün cinayetlerde bir tutarlılık vardı.

Bir araştırma.

Güldü. Evet, sonunda darbeyi indirmeyi başarmıştı. Cepheden yaptığı bu saldın caniyi tahrik etmiş, tepki göstermesine yol açmıştı. Ve bu mektup dibini eşelemeye, sorular sormaya, her şeyi görünür kılmaya bir davetti.

Marc, elinde hâlâ eldivenleri olduğu halde, bir tomar kâğıdı

önüne çekti, Elisabeth'in kullandığı tüylü kalemi aldı. Hemen cevap vermek gerekiyordu. Heyecanını kaybetmeden. Elisabeth ona, yöntem değiştirebileceğini, sadece onu dinlemek, anlamak, kendisini onun kılavuzluğuna bırakmak istediğini açıklamalıydı... Ama önce, "Suç bende" diyecekti.

17

Paris, pazartesi 10 mart 2003 Sevgili Jacques,

Mektubunuzu aldım. Çok incindim. Yaptığım gaf nedeniyle beni affedebilecek misiniz ? Nasıl bu kadar aptal olabilirim ? Asla size bir zarar vermek istemezdim. Hele size hakaret etmek aklıma en son gelecek şey...

Cezaevine gelen mektupların açılabileceğini düşünemedim. Malezya hapishanelerinde uygulanmakta olan yöntem ve kurallar hakkında en ufak bir bilgim olmadığını size itiraf etmeliyim. Kendimi ifade etme biçimimde, açıklığa kavuşturulmamış veya ispatlanmamış olayları doğrulatmak gibi bir anlam çıkmış olmasından dolayı çok üzgünüm. Bir kez daha, bu konuda da cahillik yaptığımı itiraf ediyorum: soruşturmanın hangi aşamada olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bildiklerim sadece Fransız basınında yazılanlarla sınırlı.

Özür dilerim, beni bağışlayın, affedin... Hiçbir şekilde, sizin adalet karşısındaki durumunuzu ağırlaştırmak istemem.

Lütfen, size başvurma, sizden bir talepte bulunma nedenlerimin altında yatanları açıklamama izin veriniz. Sizi Malezya'daki ve Kamboçya'daki olaylardan çok daha önce tanıyorum. Ben bir dalma tutkunuyum: on sekiz yaşındayken Derinlik Sarhoşluğu filmini gördüm. Büyülendim, saatler boyunca, bir insanın o derinliklerde neler hissedebileceğini düşündüm. Hiç soluk almadan, insan limitlerinin çok uzağında olan o derinliklere inmek çok büyük bir deney olmalıydı. Şu an bile isminizin benim özel tapmağımda farklı bir yeri var.

Bugün, sizi cinayetlerle suçluyorlar. Bu konuda konuşmak istemiyorsunuz: suskunluğunuza saygılıyım. Ama sizin kişiliğiniz bu tuhaf durum karşısında daha fazla suskun kalamaz. Bugün size atfedilen bu cinai olaylar sizin sportif başarılarınıza, sağduyulu ve barışsever görüşünüze o kadar uzak ki, bu çelişki karşısında durumunuza alaka göstermekten kendimi alamıyorum. Derin mavi ile koyu karanlık arasındaki bu varsayımsal bağ, iyi ile kötü arasındaki bu imkânsız ilişki, benim başımı döndürüyor.

işte bütün umudum buradaydı ve size yazmak zorundaydım; hâlâ umut etme cesaretini gösteriyorum. Belki bana birkaç kişisel anınızı yazarsınız, sizi derinden etkileyen olayları anlatırsınız diye. Ne olursa olsun. Denizin dibinde hissettiğiniz heyecanlar. Çocukluk anıları. Kanara hakkında birkaç ayrıntı... Ne isterseniz; bir ilişkiyi başlatacak kelimeler.

Unutmayın hiçbir şey sizi bana yazmaya zorlayamaz. Ve bunu sağlayabilmek için elimde bir yaptırım yok. Ama bir şeyden eminim: sizin için dikkatli, özenli bir dost, iyi bir kulak olabilirim. Psikoloji okuyan üniversiteli bir kız olarak değil, size hayranlık duyan genç bir kadın olarak yazıyorum bu satırları.

Her şeyi dinlemeye hazırını, bunu asla unutmayınız. İlişkimizin sınırlarını, çerçevesini siz belirleyeceksiniz.

Çeşit çeşit derinlik vardır.

Ve hepsi beni ilgilendiriyor.

Cevabınızı en kısa zamanda okumak -ürpererek- dileğiyle...

Elisabeth

Marc ter içinde kalmıştı.

Elleri, deyim yerindeyse, eldivenlerin içinde erimişti. Mektubu birkaç kez yazmak zorunda kalmıştı; parmaklarının arasında sıkı sıkı tuttuğu kalemiyle, aynı ateşli heyecanla. Onu uğraştıran yazı biçimi olmuştu. Ama şimdi el yazısıyla kaleme alınmış mektup hazırdı: Elisabeth'in el yazısıyla. Mektubu bir kere daha okurken, üslubunun tumturaklı ve duygusal olduğunu fark etti.

Postaya vermeden önce biraz düşünse miydi? Tam tersine oluruna bırakmaya karar verdi. Bu sonuçta, sıcağı sıcağına verilmiş bir tepkiydi. Ve Reverdi bu doğallığı anlayacaktı.

Hava karanyordu. Saat çoktan on yediyi geçmişti. Marc günün nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ne çalan telefonları duymuş ne de dış dünya aklına gelmişti. Karanlık, yavaş yavaş atölyeye çöküyordu; bir an kendini karanlık sulara gömülüyormuş gibi hissetti. Bu dikkate alması gereken bir rahatsızlıktı: son birkaç saattir gerçekten Elisabeth'ti sanki.

Bir kahve içmeliydi, evet hem de derhal. Sert ve oldukça yoğun bir İtalyan kahvesi seçti, krom kaplı küçük aletini çalıştırdı. Esp-ressodan yayılan keskin kokuyla kendini daha iyi hissetti. Birazdan midesine inecek kahvenin onu kaygılarından uzaklaştıracağını biliyordu.

Kahvesini bitirdi, sonra ikincisini doldurdu. Elinde fincanıyla gidip çalışma masasına oturdu, daha sakindi ve olmayan bir kadının elinden çıkmış satırları hayranlıkla seyretti. Eldivenler terden ıslanmıştı. Mektup kâğıdı kabarmıştı. Daha iyi, diye düşündü: Reverdi bu ayrıntıyı gözden kaçırmazdı. Elisabeth'in heyecanlı olduğunu düşünecekti. Onları gözyaşları da sanamaz mıydı? Eh, bu da fena değildi doğrusu... Marc bir an için aklından geçirdi: bu mektuba da parfüm sıkmalı mıydı ? Hayır. Ne de olsa baştan çıkarma amacıyla değil, aceleyle yazılmıştı.

Mektubu kapattı, ceketini giydi, anahtarlarını aldı, zarfı cebine attı: postane kapanmadan yetişmek için acele etmeliydi. Mektubu ekspres olarak yollamaya karar vermişti. Böylece gönderi daha çabuk gidecek, mektubun üzerindeki "ivedi" yazısıyla gözetmenlerin dikkatini çekecekti. Cevap için -tabiî bir cevap olursa-bir ay daha bekleyemezdi.

Hippolyte-Lebas Sokağı'na sapmadı: Alain'le karşılaşmak istemiyordu. 9. Bölge'nin aşağısındaki, Saint-Lazare Sokağı'nda bulunan postaneyi tercih etti. Postaneye girince nefesini tuttu. Bu mektubu yollarken, sanki ilk kez bilinmeze dalan biri gibi hissediyordu kendini. Ama bu kez, soğuk suların karanlık katmanlarına doğru kademe kademe basıncı kontrol ederek iniyordu.

18

- Gosok kuat sikit! (Daha güçlü ov!)

Güneşin altında, Jacques Reverdi dizlerinin üstündeydi. Elinde tel bir fırça, yanında içinde çamaşır suyu bulunan bir su kovası vardı ve süinemezi silmeye çalışıyordu: avludaki duvarlardan birine iyice nüfuz etmiş ter ve kir lekelerini. Çimentonun içine kadar işlemiş lekeler sanki fosillerden bile derindeydi. Var gücüyle ovmasına rağmen, lekeler azalmıyordu. Kazımak, zımparalamak, bir süngertaşıyla duvarı aşındırmak gerekiyordu.

Raman, tepesine dikilmiş ona bakıyordu. Bacakları ayrıktı, ellerini kemerinin üzerinde kenetlemişti. Adam sımsıkı kapalı dudaklarının arasından küfürler savuruyor, copunun birazdan beynine ineceğini mırıldanıyordu.

Reverdi kayıtsızdı. Ne fiziksel bir acı hissediyor ne de edilen hakaretlere aldırıyordu. Bir cam parçası gibi hissediyordu kendini. Kelimeler, vücuduna inen darbeler, bir camı delip geçen ışık gibiydi. Böyle anlarda, tepkilerini ayrıştıran, onu zayıf düşürebilecek utancı, acıyı ve korkuyu safdışı etmesini sağlayan bir prizmaya dönüşüyordu...

- Celaka punya mat salleh! (Pislik Beyaz!)

Böğrüne bir tekme yedi. Vücudu öylesine yanıyordu ki, bu acısını artırmadı. Yeni tekme, nefesini kesti sadece. Reverdi adama kaçamak bir bakış attı. Raman sinirli sinirli gidip geliyordu. Jac-ques dişlerini sıktı, fırçasını aldı ve doğruldu; Kanara'ya geldiğinden beri bu tür bir görüntü yaratmaktan özellikle sakınıyordu.

Abdullah Maduban Raman, elli iki yaşmda, beş çocuk babası, bağnaz bir Müslüman'dı; güç, yetki ve sadizm onun vazgeçemediği şeylerdi. Kamboçya'daki tutukluluk günlerinde, Reverdi onun gibi sert ve acımasız adamlar tanımıştı. Sertliği, işlerinin bir parçası olarak gören gardiyanlar. Bir gardiyanın yumuşak davranmasını Raman'ın kafası bir türlü almazdı. Malezyalı acı vermekten zevk alıyordu. Acı onun içini titretiyordu. Kanara'da bir araya gelmiş tüm katillerden çok daha tehlikeli bir psikopattı. . Malezyalı damarlarında Tamil kanı da taşıyordu. Kapkara bir suratı vardı, bir boğanın geniş burun deliklerine sahipti. Gözbe-bekleri ise yüzünden daha siyahtı, bir pide gibi ezik yüzü derin çizgilerle doluydu; Avustralyalı bir Aborijin'e benziyordu.

Herif bir metre seksen santim boyundaydı ve bu Malezyalılar arasında istisnaî bir durumdu; bu sıcağa rağmen rütbe şeritleriy-le donanmış, vücuduna cuk oturan, ancak yanlardan dar gelen koyu renkli bir ceket giyiyordu. Kemerinde mahkûmlara gözdağı verecek bir sürü şey asılıydı: tabanca, elektrikli cop, göz yaşartıcı bomba, anahtarlar... Hapishanedeki en son kapıyı -dış kapı-açan anahtarla bir tutuklunun gözünü çıkarttığı kulaktan kulağa yayılmıştı.

Her ne kadar fanatik bir dindar olsa da, "el arkam" adlı, yasaklanmış bir tarikatın mensubuydu Raman, aynı zamanda da iflah olmaz bir homoseksüeldi. Eric onu bu konuda uyarmıştı, ama kötü öngörülerden biri sanmıştı. Oysa pislik herifin aklı götündey-di. Etrafı ısmarlama oluşturulmuş küçük bir grupla çevriliydi; aynı cinsel saplantıları olan gardiyanlar, güçlü kaslara sahip amatör sporcular, dövüş sporlarında uzmanlaşmış kişiler. Karşılığı Raman tarafından taze etle "ödenen", işkence etmekten ve ağız burun dağıtmaktan hoşlanan acımasız ibneler. Bütün mahkûmlar, öğleden sonraları duşlardan yükselen çığlıklara alışmıştı. Ama Eric yanılıyordu: kurbanlar tecavüze uğramıyordu. Sadece bayılana kadar

yumruk ve tekmelere maruz kalıyorlardı. Böylece gardiyanlar, kan kokusundan sarhoş olmuş bir halde kendi aralarında sevişiyorlardı.

Bu tür durumda, o rezil binadan ilk önce o işkencecilerin şefi çıkıyordu; sendeleyerek, gözleri güneşten kamaşmış bir halde. Avludaki herkes, uzaktan korkmuş gözlerle, başlarına aynı şey gelebilir endişesiyle ona bakardı.

- Dur! diye bağırdı Roman, Reverdi'nin arkasından. Bugünlük yeter.

Jacques, Batılı bir yıldız olma statüsünün kendisine özel bir itibar kazandırdığını biliyordu. Bu sabahki angarya, gelecek günlerdeki şenliğin başlangıcıydı.

- Yarın, diğer duvarı temizleyeceksin, dedi gardiyan, ona doğru yaklaşarak. Ve devamı da gelecek. Kömür karası gözlerini avluda gezdirdi. Bu siktirici duvarlarda en ufak bir ter lekesi görmek istemiyorum.

Reverdi ayağa kalktı ve bakışları gardiyanınkilerle karşılaştı. Malayca olarak herife fısıldadı:

- Bir dakikasını bile kaçırmayacaksın, adamım.

Raman, ani bir hareketle belindeki copu çıkardı ve Reverdi'nin çıplak gövdesine indirirken Jacques kollarıyla böğrünü korudu.

- Burada, dakikaları da ben sayarım!

Reverdi gözlerini kaçırmadı. Raman yeniden copunu havaya kaldırdıktan sonra, aniden bembeyaz dişlerini sergileyerek sırıttı, sanki aklına çok daha acımasız bir fikir gelmişti.

- Seni asacaklan gün, pislik, kimseye bu gözlerle bakamayacaksın. Kafana geçirecekleri kukuleta gördüğün en son şey olacak.

Jacques ağır ağır kafasını salladı:

- Asılanların sikleri bir tekeninki gibi dikilir, biliyor musun ? Böylece sen benim kamışımı emebilirsin.

Cop bir kez daha indi. Reverdi son anda yana doğru kaçtı, darbe omuz çukuruna gelmişti. Sol köprücükkemiğinin çatırdadığmı duydu. Acı kürekkemiğine doğru yayıldı. Geriledi, sallandı, ama düşmedi. Gözlerine yaş dolmuştu, fırçayı yavaşça kovanın içine bıraktı:

- Sana yemin ederim ki, buradan çıktığımda sahip olduğun güç ve yetki bile seni kurtaramayacak. Raman başparmağıyla copunun üzerindeki elektrik düğmesine bastı, ama sonra vazgeçti. Diğer mahkûmlar onlara doğru ilerliyorlardı. Bütün gözler üzerlerine çevrilmişti. Atmosfer hiç de umut verici değildi. Herkes iki adamın, iki irikıyım herifin -Beyaz ve Siyah- arasında vuku bulabilecek bir kapışmayı bekliyordu.

Ama gardiyan, böyle bir riski göze alacak kadar çılgın değildi. Copunu yerine taktı ve tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti. O kadar ruhsuz, mekanik adımlarla yürüyordu ki, insana topalladığını düşündürtüyordu. Güneşten yayılan beyaz sıcaklık, herif uzaklaştıkça siluetini belirsizleştiriyordu. Saat, sabahın on biriydi.

Jacques halter kaldırıyordu, her hareketinde aynı acıyı hissederek. Köprücükkemiği kırılmış olabilir miydi? Cevap aramak yerine ağırlıkları kaldırmaya devam ediyordu. Kendi kendine acı vererek, kaslarına işkence ederek bu acıyı yok etmek istiyordu.

Birinin seslendiğini duydu. Reverdi kalakaldı, banka uzanmış,

halteri iki eliyle sıkı sıkı kavramıştı. Böyle bir zamanda onu kim rahatsız ediyor olabilirdi?

Kaslannı iyice gerginleştirdi, ağırlığı yavaşça çatalların üzerine bıraktı ve doğruldu, ter içindeydi. Tengku.

.Reverdi kendisine seslenildiğini anladı. Ama bu piç çalışmasını yanda kestiğine göre büyük bir gaflet içindeydi herhalde. Malayca'da tengku, bir kraliyet mevkiini belirtiyordu; uzaktan da olsa ülkenin dokuz sultanıyla akrabalık bağı olan birinin mevkiini. Haccah Elahe Numah, Perak Sultam'nın ailesindendi. Uyuşturucu kaçakçılığı yüzünden Kanara'da hapisti. Dört yüz gram eroinle yakalanmıştı. Aslında kraliyet ailesinden biri asla hapse atılmazdı: bir telefon bütün sorunlan çözerdi. Ama bu kez, baba,

Ka-nara'da birkaç ay geçirmesine göz yumarak oğluna bir ders vermek istemişti. Uyuşturucu kullanmaktan vazgeçirmenin kaba bir yöntemi olmalıydı bu.

- Rahatsız mı ettim ? diye sordu İngilizce olarak.

Reverdi cevap vermeden tişörtünü aldı. Giyinirken acısı bir kat daha arttı. Köprücükkemiğinin kınldığından emindi. Lanet olsun.

Haccah tam karşısına, sıcak, beton zemine oturdu. Uzun boyunlu, bakır tenli genç bir adamdı. İngiliz üniversitelerinden diploma almıştı, ama aklı fikri uyuşturucudaydı. Bir devekuşununki gibi iri ve patlak gözlerini ona dikmişti. Dünya üzerinde ilk kez gördüğü bir yaratığa bakar gibiydi.

- Ne istiyorsun ?

- Ben...

Tengku kısa bir tereddüt geçirdi.

- Dilinin altındaki baklayı çıkar.

Reverdi'nin, vücudunda bir yerin kınlabileceği hiç aklına gelmezdi. Kendini kolu askıya alınmış hayal etmeye başlamıştı bile. Sonunda Haccah konuşmaya karar verdi:

- Beni korumak için kaç para istersin ?

- Seni korumak mı ? Kimden ?

- Çinlilerden. Filipinlilerden.

- Çinliler neden canını sıkıyor ki ? Onların gözünde yağlı bir müşteri olman gerekir.

Oğlunu memeden kesmek isteyen, Haccah'ın babası yanlış bir hesap yapmıştı. Uyuşturucu açısından, Kanara aristokratlar için bir cennetti, tabiî annesi para yolladıkça.

- Ben... İçimde bir his var. Bu durum böyle devam etmez. -Neden?

- Eğer babam, annemin bana para yolladığını anlarsa, ben...

Haccah cümlesini tamamlamamıştı. Son kelimeleri telaffuz etme yerine yutma âdeti vardı herhalde. Reverdi midesinin bulan-dığını hissetti: bu uyuşturucu müptelası ona İpoh'u ve zombileri-ni hatırlatıyordu.

- Paran yoksa, bana nasıl ödeme yapmayı düşünüyorsun ?

- Ben... Yani... Senin sevgilin...

Haccah başını öne eğdi. Reverdi onun sıkıntısını anlamıştı. Oturduğu banktan kalktı:

- Benim tarzım değilsin, cicim. Eğer seni korumaya karar verirsem, bu ne senin götün ne de paran için olur.

-Öyleyse?

- Ancak ben istersem. Hepsi bu. Şimdi siktir git.

Oğlan Reverdi'ye küçümseyen gözlerle baktı, yerinden kımılda-mamıştı bile. İçinde bulunduğu ağır koşullara, hassas duruma rağmen, aristokrat tavrından taviz vermiyordu. Reverdi sesini yükseltti:

- Sana, siktir git dedim.

Uyuşturucu müptelası oğlan ısrarından vazgeçti, hassas ayaklara sahip bir sıçan gibi beton zemin üzerinde ağır adımlarla uzaklaştı.

Sayım zili çaldı. Saat on bir otuzdu. İçindeki öfkenin sebebini o anda anladı. Ne aptal Malezyalının teklifiydi onu öfkelendiren ne de kırık köprücükkemiği. Hapishanede, etrafında dolanan tehlike de onu öfkelendirmiyordu. Hayır, öfkesinin nedeni kızdı. Eli-sabeth. İşte, aklını meşgul eden buydu. Her şeye rağmen, mektubunu bekliyordu. Jimmy'nin bugün gelmesi gerekiyordu ve kendisi için bir şey ifade etmeyen bu düşünce onu sıkıyordu. Bu bağımlılık onu hasta ediyordu. Böylesi bir ayrıntıyı nasıl takıntı haline getirebilmişti ?

Jimmy formda gözüküyordu. Her şeyini bu davaya adamıştı ve "müşterisi"nden de övgü dolu birkaç sözcük bekliyormuş gibi bir hali vardı. Konuşmaya başladığında, Jacques henüz yere zincir-lenmemişti:

- Bu hafta bizim için çok olumluydu. Balıkçılar size saldırdıklarını inkâr ettiler. Aslında, ben onlara bir uzlaşma önermiştim: eğer tanıklık yapmazlarsa, siz de onlardan şikâyetçi olmayacaktınız. Sonuçta bir meskene tecavüz söz konusu. Herkesin işine gelen bir pazarlık.

Reverdi konuşmasına müdahale etmedi, başarısının zevkini çıkarmasını bekliyordu.

- Hepsi bu kadar değil. Sizin davanızda, yakalanmanız sırasında çok önemli bir hata var. O şaşkınlıkta, polisler size sorgulama koşullarını yazılı olarak belirtmeyi unutmuşlar. Üstelik siz, polis karakolunda hiçbir şey söylememişsiniz. Malezya adaleti için bu belirleyici bir şey. Tutanakta da adınız geçmiyor. Kazai içtihattan doğruladım ve...

- Mektup var mı ?

Jacques istediğine kavuşmuştu.

Öğle yemeği sırasında duşlarda kimse olmazdı. Lavabolar boyunca yürüdü ve sigara içmek için gizlenen bir okullu gibi tuvalet kabinlerinden birine kapağı attı.

Bir sürü mektup gelmişti, ama o, içlerinden sadece birini almıştı. İlk bakışta, yazıyı tanımıştı. Sesli harflerin yuvralak biçimleri, 'T'lerin ve "b"lerin yüksek kıvrımları. Mektubu ekspres olarak yollamıştı. Demek bu denli sabırsızdı.

İlk okuması birkaç saniye sürdü, dudaklarında bir gülümseme vardı. Bu kızla eğlenebilirdi. Özetle, Elisabeth ondan özür diliyordu, her şeyi dinlemeye hazırdı: "Çeşit çeşit derinlik vardır. Ve hepsi beni ilgilendiriyor."

Kahkahalarla gülmesi gerekirdi. Bu yavrunun anlamadığı bir şey vardı. İtiraf etmesi gereken kendisi değildi. Oydu. Elisabeth'ti.

19

Hatica, bunun bir rüya olduğunu biliyordu.

Ama, rüya görürken bile, bu sahneyi gerçekmiş gibi yaşıyordu.

Kapalı bir kapınm önünde duruyordu. Bir omuz darbesiyle yı-kılacakmış izlenimi veren, basit bir kontrplak duvarın önünde. Yine de, onu, kutsal bir giriş, gizemli bir ısı yayan geçilmesi yasak bir eşik olarak algılıyordu. Hatica, kapının ardından kulağına ulaşan ateş çıtırtılarını işitiyordu. Kuru, belirgin, bir fınnda yanan akasya dalları gibi.

Biraz daha ilerledi. O anda kapı açıldı, sanki onu içeri çekmek istiyordu. Alevler yüzünü yaladı. Suratına çarpan bu kızıl renkli bomba onu yakmıyordu.

Yanmakta olan odayı buldu. Her yer alevlerle kaplıydı. Zeminden dumanlar fışkınyordu. Duvar kâğıtları yavaş yavaş kavrulmaktaydı. Bu karmaşa içinde, odadaki her eşya ağır ağır eriyor, güçlü çenelerin öğüttüğü besinler gibi yok oluyordu: başucu lambası, yorganlar, perdeler, giysiler...

Hatica bir adım attı ve yatağın üzerindeki siluetleri görmek için gözlerini kırpıştırdı.

Yatakta oturan adam babasıydı. Doktor bekler gibi bir hali vardı. Ya da bir ölü gömücü. Alevler içindeydi ve derisi karanlık miyasmalar yayıyordu. Düşünceli görünüyordu, suratı çıtırdayarak yanıyordu. Gördükleriyle Hatica irkilmiş, tedirgin olmuştu, ama bunun hissetmesi gereken korkuyla bir ilişkisi yoktu. Farklı, bugüne dek hiç yaşamadığı bir korkuydu bu.

Bir ses ona fısıldadı: "Korkma. Sana bir şey söylemek istiyor." Hızla döndü ve kendisiyle konuşan kişinin de alevlerin içinde olduğunu gördü. Kafası tıraşlanmıştı, üzerinde bir ihram vardı. Hatica onu tanıyordu: bu, Vietnam'da, kaldırımda lotus pozisyonunda otururken kendini yakarak öldüren bir Buddha rahibiydi. Şimdi ayaktaydı, ama hâlâ dazlaktı ve alevler içindeydi. Artık sadece gözbebekleri görünüyordu, ama bembeyaz dişleri hâlâ alevlere karşı koyuyordu. Elini Hatica'nın omzuna koydu. Bu temas

onu rahatlattı. Artık en ufak bir korku hissetmiyordu, yatağa doğru ilerledi ve ayaklarının altında akan kırmızı bir denizin üzerinde yürüdüğünü anladı.

Babasının karşısına oturdu, tıpkı bir hastanın başucuna oturan biri gibi. Ama adam acımasız gözlerle Hatica'ya baktı. Sanki gözlerinin yerinde iki yanardağ krateri vardı:

- Kafamın içi karıncalanıyor.

Hatica geri çekildi. Adam bağırmaya devam ediyordu, dudaklarından alevler fışkınyordu:

- Kafamın içi karıncalanıyor. Ve bu senin hatan!

Kavrulmuş bir ağaç dalı gibi sert ve simsiyah kolunu yana doğru açtı. Hatica kolundaki şırıngayı gördü. Bu görüntü diğerlerinden çok daha garipti: babası yıllardan beri koluna iğne yapmamıştı. Aynı şeyi tekrarlıyordu:

- Bu senin hatan. Sesi çıtırdamıyordu ama, diş mineleri dumanların içinde Buddha rahibininki gibi hiç bozulmadan duruyordu. Pamuğu temizlememişsin!

Hatica ayağa kalktı, korkmuştu. Ses dişlerinin arasından gıcırdayarak çıkıyordu:

- Karınca vardı. Pamukta karınca. Bu senin hatan!

Hatica kendini savunmak istedi, ama alev alev yanan bir pamuk ağzım kapattı. Ses, çıtırdayan alevlerin arasından hırıldayarak çıkmaya devam ediyordu: "Bu senin hatan!" Bir kez daha cevap vermeye çalıştı, ama ağzındaki tıkaç onu yakıyor, nefesini kesiyordu. Kelimeler dudaklarının arasından bilinçsizce dökülmeye başlamıştı: "Bu doğru değil... Her zamanki gibi yaptım... Her şeyi temizledim..."

Hatica çırpınarak uyandı.

Yastığı terden ve gözyaşından sırılsıklamdı.

Gırtlağında hâlâ yanık kokusu vardı, henüz kendinde değildi. Kolunu yatağın dışına uzattı, parmakları yer karosunun soğukluğunu hissetti. Bu temas onu gerçeğe döndürdü. Yatakta doğrulur-ken, eğimli tavana başmı çarpmamaya dikkat etti. Odası çok küçüktü; en fazla beş metrekare. Buradaki hiçbir şey onun boyunda değildi.

iyice uyanmak için gözlerini ovuşturdu. Duman tamamen yok oldu. Alevlerin arasındaki görüntüler kayboldu. Daha kaç yıl bu

kâbusu yaşayacaktı ? Bu saçma vicdan azabını daha ne kadar çekecekti?

Çalar saate bir göz attı: gecenin üçüydü. Yeniden uyumayı başaramayacaktı. Yatağa uzandı, midesinin bulandığını hissediyordu.

Aklı başına geldikçe bir gerçek biçimleniyordu: manken olmak zorundaydı. Böylece kendini o boktan geçmişinden kurtaracaktı. Bu hizmetçi odasını terk edecekti. Gerçek refaha ulaşacaktı. Para sayesinde, sosyal terfi sayesinde geçmişinden, kâbuslarından kurtulmayı başaracaktı.

Karanlıkta gülümsedi.

Bu tamamen yoksullara özgü bir düşünceydi: paranın her şeye kadir olduğunu düşünmek.

Son kasting başvurusunu düşündü. Terslik üstüne terslik. Yine de ajansı ona sebat göstermesi gerektiğini söylüyordu: fiziği "mü-saifti. Ama öyleyse neden ona hiç iş vermiyorlardı ? Kendisine cevap veren beyzbol şapkalı sersemin sesi kulaklarında çınladı: "Katalogun, bir karnaval kataloguna benziyor."

Başka fotoğraflar çektirmesi gerekiyordu, daha modern, daha tatlı, daha erotik. Bundan ajansın patronuna bahsetmiş, ama adam başka fotoğraf için verecek parası olmadığını söylemişti. O halde ne yapması gerekiyordu?

Mide bulantısı hâlâ devam ediyordu, tüm vücudu, düşünceleri ağırlaşmıştı.

Dirseklerinden birine dayanarak doğruldu ve bir karar aldı. Bu fotoğrafları çektirecek, parasını da ödeyecekti. Cachan'a Casi-no'nun kafeteryasındaki

işine geri dönmeliydi. Yanık yağ kokusuna rağmen. Huysuz ve can sıkıcı şefine rağmen. Selfservis came-kânından ona, sanki bir yemek çeşidiymiş gibi bakan ayaktakımı-na rağmen.

Yataktan çıktı, çatı arasında iki büklüm duruyordu.

Önce kusmalıydı.

Sonra oturup havanın aydınlanmasını bekleyecekti, işine yeniden kavuşmak için.

20

Marc, Irak Savaşı'yla hiç ilgilenmiyordu.

20 marttan beri Amerikan füzeleri Bağdat'ı bombalıyor, ama bu onu en ufak şekilde ırgalamıyordu. Bir gergedanın sırtına konmuş bir sinek misali. Bu savaşın, şu ya da bu şekilde uluslararası posta sevkiyatını etkileme ihtimali dışında kaygısı yoktu. İki haftadan beri, çeşitli tahminlerde bulunuyor, Reverdi'nin mektubunun izleyeceği güzergâhı kafasında tasarlıyor, acaba yanılıyor muyum diye düşünmekten kendini alamıyor, sabırsızlanıyordu. Katilin belki de Elisabeth'e yazmak gibi bir niyeti yoktu...

Mektubu beklerken, Marc, Jacques'ın dosyasını incelemeye devam ediyordu. Ve Papan dosyasına da bir göz atmaktan geri kalmamıştı. Ama dosya pek açık değildi. Zaten savaş çıktığından beri Malezya'da kimsenin Reverdi'yi düşündüğü yoktu. Oysa o, her sabah, internetten Kuala Lumpur gazetelerini okuyor, ajansların geçtiği haberleri takip ediyor, Fransız Elçiliği'ne telefon ediyordu. Her seferinde de ona deli muamelesi yapıyorlar, zaman ve mekân kavramını yitirmiş biri gibi davranıyorlardı. Savaştan söz edildiğini hiç duymamış mıydı ? Tek olumlu şey, en nihayet, Jac-ques Reverdi'nin avukatının ismini elde etmesiydi: Jimmy Wong-Fat. Ama ona yolladığı mektupların hiçbirine cevap alamamıştı.

Bu arada Limier'de de işler iyi gitmiyordu. Satışlar en düşük seviyeye inmişti, gazetecilerse kış uykusundaydı. Bu uyuşuk tempo içinde, Marc, Hippolyte-Lebas Sokağı'na mutat sabah yürüyüşlerini yapıyordu. Alain, onu sırıtarak karşılıyor, her seferinde farklı bir şakayla ona takılıyordu. Bununla

birlikte, bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamıştı sanki. Ve her sabah Marc omuzları düşmüş bir halde postaneye geliyor ve Vietnamlı da acıyan gözlerle ona bakıyordu. Hatta şakaları, takılmaları bile daha hafifti, eskisi kadar cesaret kinci şakalar yapmıyordu.

Bu durum böyle sürüp gitti; 29 mart cumartesi gününe dek. O gün, Alain camın altından yeni bir mektup uzattı.

Kanara, 19 mart 2003 Sevgili Elisabeth,

Yufka yürekli biri değilimdir. Yine de son mektubunuz beni çok etkiledi. Gerçekten. Mektubunuzdaki doğallık ve içtenlik beni duygulandırdı. O tuhaf psikolog jargonunu terk ettiğinizi ve kendini beğenmiş, yüksekten bakan tavrınızdan vazgeçmiş olduğunuzu fark ettim.

Bu yeni üslubunuz hoşuma gitti, çünkü yapmacıklıktan uzak.

Elisabeth, benimle samimi bir ilişki kurmak istiyorsanız, beni her şeyden önce bu içtenliğin gerçek olduğuna inandırmanız gerekiyor. Ancak ve ancak bu durumda, ben de size tüm sırlarımı açabilirim. Ve size bir dost gibi yazabilirim.

Eğer benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, önce kendiniz hakkında bazı bilgiler vermelisiniz. Sırlarınızı anlatmalısınız.

Ben bir dalgıcım, aletsiz dalış yapan bir sporcuyum. Bir ilişkiyi -mektupla, buradan, bu hapishaneden- ancak derinlere dalmak olarak algılayabilirim. Sizin derinliklerinize de dalıp, bu karşılıklı sır değiş tokuşundaki gerçeği keşfedeceğim. İçinize dalarak sizi dinleyebilecek, böylece dostça bir ilişki kurabilecek miyiz, anlayacağım.

Sırlarınızı açmayı kabul ediyor musunuz ? Cevabınızı bekliyorum. Geleceğimiz sizin ellerinizde. Birlikte yapacağımız dalışın niteliğini sadece siz belirleyeceksiniz.

Hoşça kalın.

Jacques Reverdi

İlk seferki gibi, Marc yine bir süre hareketsiz kaldı.

Ancak şaşkınlığı bu kez çok farklıydı. Kazandığı zaferin büyüklüğüne inanamıyordu. Bu kadar kısa bir sürede böyle radikal bir dönüş olabileceğini hayal bile edemezdi. Bir tuzak olabilir miydi? Ama ne tür bir tuzaktı? Ve bu tuzağa kimi düşürecekti ki?

Hayır. Üslup değişikliğinin karşılığını almıştı sadece, hepsi buydu. Leş yiyici, ikinci mektuptaki içtenliği hissetmişti. Tabiî bunda hapiste olmanın verdiği sıkıntı, yalnızlık ve acı da etkiliydi. Bu tür zorlu koşullar içindeki biri, Reverdi de olsa, dışarıdan gelecek ricalara karşı çok daha duyarlı olmak zorundaydı.

Marc eldivenlerini giydi, keçe uçlu kalemini ve müsvedde olarak kullandığı bloknotunu aldı.

Cevabı tek kelimelikti: "Elbette." Katilin istediği bütün sırlan verecekti.

Mektubunu yazarken Marc coşkudan titriyordu. Eğer bu şekilde devam ederse, eğer hata yapmazsa gerçek itiraflan okuyacaktı: bundan kuşkusu yoktu. Ölümün eşiğindeki bir katil ona her şeyi anlatacaktı. Böylece onun öldürme itkisini anlayabilecekti. Kara ışıltıyı hayranlıkla seyredecekti. Otuz dakika içinde mektubunu bitirdi. Elisabeth'in el yazısıyla temize çekmek de bir yanm saatini aldı. Gitgide her alanda uz-manlaşıyordu: istediği mesajları verme, el yazısı... îlk iki mektupta da yaptığı gibi, faks makinesinden bir kopyasını aldı. Kişisel arşivi için. Sonra saatine baktı: on bir otuzdu.

Bir kez daha, Saint-Lazare Sokağı'ndaki postaneye kadar koştu. Bugün cumartesiydi ve postane öğlen kapanıyordu. Yolda, Re-verdi'nin mektubundaki bir cümle aklına geldi ve neşesi kaçtı: "İçinize dalarak sizi dinleyebilecek, böylece dostça bir ilişki kurabilecek miyiz, anlayacağım..." Eğer sıradan bir erkek size bunu yazarsa, bu ancak tuhaf olurdu. Ama söz konusu olan, bıçağını bir kadının vücuduna yirmi yedi kez saplayan bir katilse bunu dikkate almamak olmazdı.

Marc aklının sesini dinledi. Canavar hapisteydi. Birkaç ay içinde de idam edilecekti. Artık Marc çok ihtiyatlı davranmalı ve onun sırnnı gün ışığına çıkarmalıydı.

Postanenin kapısından girerken, yeniden rahatladığını hissediyordu. Hatta mektubunu uzattığında ve "ekspres" dediğinde, büyük bir coşku içindeydi. Yeni bir dönemeci dönüyordu. Yeni bir baskı, yeni riskler...

Posta memuresi sordu:

- Bir şey mi söylediniz ?

Marc, "hayır" anlamında bir işaret yaptı, ama dudakları onu ele vermişti. Aklındaki dalma düşüncesiyle, mınldanmıştı: "Bayılma-maya dikkat."

21

Çarşamba, 2 nisan 2003, Kanara Hapishanesi'nin yemekhanesi.

İki haftadan beri, mahkûmlar Irak Savaşı'yla ilgili haberleri, görüntüleri, gece bombardımanlarını televizyondan izliyorlardı. Gökyüzünden yere saçılan ışık demetleri. Kükürt sarısı bir gökyüzü. Yeşilimtırak gecenin içinde şenlik fişekleri gibi süzülürken ardında iz bırakan füzeler, top mermileri. Müslümanlar arasındaki dayanışmayı gündeme getiren Irak yanlısı yorumlar. Hapisha-nedekiler için tüm bunlar çok uzak ve muğlaktı. Kimsenin umurunda değildi.

Ama bu akşam, durum farklıydı.

Televizyondaki görüntüler sanki çok yakınlarındaydı.

Ve insanın yüreğini daraltıyordu.

Yüzüne hijyenik bir maske takmış, ameliyat eldivenleri giymiş ve elinde çöp torbası bulunan bir adam, dikkatlice bir apartmanın holünü temizliyordu. Televizyon yorumcusu, bu görüntülerin Kıta Hongkongu'nda bulunan Kowloon kentindeki bir siteye ait olduğunu ve burada yaşayan yaklaşık iki yüz elli ailenin karantinaya alındığını söylüyordu.

Yemekhanede, bütün mahkûmlar hiç ses çıkarmadan televizyona bakıyor, sanki dünyanın sonunun geldiğini belirten ilk işaretleri seyrediyorlardı. Salonun dip tarafında ayakta duran Jacqu-es Reverdi de, SARS'tan ne gibi bir fayda sağlayabileceğini bininci kez kendine sorarak bu sahneyi

izliyordu. Savaşçı içgüdüsü ona bu durumdan bir şeyler elde edebileceğini fısıldıyordu. Ama ne?

Yaklaşık iki aydan beri bu hastalık konuşuluyordu. Çinliler, Hongkong'da ve Güney Çin'in güneyindeki Guangdong Eyale-ti'nde ölümcül bir grip salgınının baş gösterdiğini anlatmaya başlamışlardı. Sonra yavaş yavaş, gazetelerden bu gribin, bugüne kadar görülmemiş -"atipik"- bir zatürree türü olduğunu öğrenmişlerdi. Mart ayında yapılan resmî bir açıklamaya göre; bu, Hongkong'da ve Canton'da yüzlerce kişinin ölümüne yol açan, çok bulaşıcı, türü henüz bilinmeyen

bir zatürreeydi. Hastalık Güneydoğu Asya'da da hızla yayılmaya başlamıştı. Singapur'a ve Vietnam'ın Hanoi kentine sının olan ülkelerde ölüm vakaları görülmüştü.

Hapishanede de panik havasının yayılması fazla gecikmemişti. Önce Çinliler karantinaya alındı. Sanki virüs bulaşmış gibi, kimse onlara yaklaşmak istemiyordu. Sonra mahkûmlar arasında hastalık emareleri görülmeye başladı. Ateş, terleme, öksürük... Hepsi psikolojik semptomlardı, ama daha şimdiden hijyenik maskeler altın kadar değer kazanmıştı. Tabiî bir de geleneksel Çin ilaçlan, muskalar, sirke...

Ve her geçen gün yeni bilgiler geliyordu, durum ciddiydi; dünyanın her köşesinde alarm verilmişti. Hastalığın yıldınm hızıyla yayılmakta olduğu seyleniyordu. Birkaç gün içinde öldürüyordu, hiçbir tedavisi yoktu. Ve hastalığa yakalanmak için azıcık tükürük veya ter yeterliydi.

Reverdi en ufak bir kaygı duymuyordu. Yaptığı seyahatler sırasında çok daha kötülerini görmüştü. Cüzamla, vebayla ve daha birçok bulaşıcı hastalıkla yüz yüze gelmişti. Zaten ölüme mahkûm biri değil miydi ? Ama, gelen haberlerin pek de iç açıcı olduğu söylenemezdi. Cezaevi yetkililerinin bu tip haberlerin içeri sızmasına nasıl izin verdiğine şaşıyordu. Herkesin dilinde tek bir şey vardı: eğer SARS hapishaneye girerse, birkaç hafta içinde herkes hastalığa yakalanırdı. Ve Kanara da, ölülerle dolu korkunç bir yer olup çıkardı.

Televizyon, Irak Savaşı'yla ilgili haberlere geçti, ama artık kimse dinlemiyordu. Yemekhanedeki uğultu artmaya başlamıştı bile. Bazıları

yüksek sesle, hapishaneyi temizleyen mahkûmlann neden koruyucu önlem almadıklannı soruyordu. Bazılan ise, Çinlileri başka bir binaya nakletmeleri için dilekçe vermekten söz ediyordu. Çinliler de bir köşeye çekilmiş bağıra bağıra konuşmaya başlamıştı. Bütün bunlann sonucunda dayak kaçınılmazdı; hem de çok yakında.

Reverdi çaktırmadan sıvıştı.

Dışanda on yedi otuz taşkınlığı hüküm sürüyordu. Mahkûmlar, sabaha kadar bir daha çıkmamak üzere kapatılacakları hücrelerine girmeden önce acele ediyorlardı. Değiş tokuş yapıyorlar, satın alıyorlar, satıyorlar, uyuşturucu alışverişinde bulunuyorlardı.

Herkes bağınyor, ortada dört dönüyor, sinirleniyordu. Bazıları ise tam tersine alçak sesle konuşuyordu, ellerinde birer cep telefonu vardı. Her biri, umut dolu ekmek kırıntıları taşıyan birer karıncaydı sanki.

Reverdi, yemekhanenin duvarı boyunca ilerledi ve mutfak kapılarının açıldığı avluya ulaştı; burası iğrenç kokuların yayıldığı bir yerdi, bu yüzden kimse gelmezdi. Bu saatte sönmüş bir koru andıran avlu bomboş olurdu. Avlunun ortasında yemek artıklarının içinde yüzdüğü yağlı sular küçük bir dere oluşturmuştu. Jac-ques avlu boyunca gidip gelmeye başladı, çirkefın içinde bata çıka yürüyordu.

SARS umurunda bile değildi, tek düşüncesi vardı: Elisabeth. Mektubunu bekliyordu. Ve bu sabırsızlık ona ıstırap veriyordu. Üniversiteli kızla oynamaya başladığı, gitgide olgunlaşan bu oyun kafasını meşgul ediyordu. Etkili olmak için bir avcı daima soğukkanlı olmalıydı.

Ve günleri saymaktan başka çaresi yoktu.

Perşembe 10 nisan, hapishanenin görüşme odası.

- İyi haberlerim var. Reverdi iç çekti:

- Hep iyi haberlerin vardır senin. Wong-Fat konuşmasını sürdürdü:

- Yeni bir gelişme sağladık. Biz...

- Beni ilgilendiren şeyi biliyorsun.

Jimmy dudaklarını ısırdı. Jacques adamın yaşadığı hayal kırıklığını gözlerinden okudu, bu durum onu eğlendiriyordu. Çinli kıskanç biriydi.

- Bana mektuplardan söz etmek ister misiniz? Onlan getirdim. Ben...

Jacques boş ver anlamında bir hareket yaptı. Avukat zarfları masanın üzerine boşalttı. Fazla değildi. Savaşın etkisi, diye düşündü. Ve SARS'm. Veya artık eskimişti: Avrupa'da onu çoktan unutmuş olabilirler miydi ?

Zarfları hızla karıştırdı. Eli bir mektubun üzerinde durdu. Yazıyı tanımıştı. Zarfın kenarlarının açılmış olduğunu görünce canı sıkıldı. İkaz açıktı: ancak, özel yaşamına -hatta "özel yaşamlarına-yapılan bu müdahaleye daha fazla dayanamazdı.

Elisabeth'in mektubunu aldı, diğerlerini bıraktı:

- Görüşmemizi yarına bırakalım.

- Jacques, davanız birkaç hafta içinde başlıyor ve... Reverdi, gardiyanın gelip açması için zincirlerini şiddetle salladı:

- Yarın, diye yineledi. Senden bir isteğim olacak.

- Ne tür bir istek? -Yarın.

İşte bir kez daha hava karanyordu.

Her zamanki kuytu köşesine gitmesi imkânsızdı.

Bu saatte duşlar çok kalabalık olurdu. "Sakin geceler"de ho-molar, erotik oyunlarını oynamak için duşlara saklanırlardı. "Ra-man geceleri"nde ise, kimse oraya gitmeyi göze alamazdı.

Mutfakların açıldığı avluya da gidemezdi: mektubu pis yemek kokulan arasında okuması düşünülemezdi bile. Hücresine dönmeye karar verdi, hem de oraya kapatılma ve akşam yemeğini kaçırma pahasına.

Reverdi ana binaların çevresini dolaştı, C binası boyunca yürüdü ve "ağlama duvarı" olarak adlandırdığı duvarın yer aldığı D binasının yanından geçerken nefesini tuttu. Burası bomboş bir araziye bakan bir tür duvardı ve aşağıda Taylandlı travestiler gelen geçene asılıyor, orospuluk yapıyordu. Bu iş için para ödeyecek durumda olmayan birçok mahkûm, burada, duvarın arkasında diz çökmüş, saralılar gibi titreyerek kanlık görevini yapan travestile-re sabit gözlerle bakıyordu. Reverdi, insanlık onurunu bir parça kurtarabilmek için, bir alev makinesiyle hemen oracıkta bu ahlaksızları iyice kızartmayı düşündü.

Hücresinin bulunduğu B binasına ulaştı. Merdiveni tırmandı ve koridoru takip etti. Aşağıya, intihar girişimlerini önlemek için büyük bir ağ gerilmişti. Mahkûmlar, ağın gözlerine yakalanmış, can çekişmekte olan kuşları andınyordu. Koridor boyunca ilerledi. Duvarların gerisinden, birbirine kansan müzik sesleri -romantik parçaların yanı sıra rap müziği-duyuluyordu. Mahkûmlar gruplar halinde hücrelerinin açık kapılan önünde durmuş, zar atıyor, uyuşturucu alışverişi yapıyor, fısıltıyla konuşuyorlardı. Terlerinin çevreye yayıldığı pis koku bir sis bulutu oluşturmuştu, yerlerde çıplak ayaklara yapışan vıcık vıcık bir nem vardı.

Jacques hücresine vardı ve hiç tereddüt etmeden, bir daha açamayacağını bile bile kapıyı kapattı. Yatağına oturdu ve elini önceden yırtılmış zarfın içine daldırdı.

Katlanmış mektuptan hayal kınklığına uğramamayı diledi.

Paris, 29 mart 2003 Sevgili Jacques,

Mektubunuz beni derinden etkiledi. Benim niyetimi anlamış olmanız, samimiyetime inanmanız beni çok mutlu etti!

Bugün, benden açık yürekli davranacağıma dair teminat istiyorsunuz. Bunun ne anlama geldiğini anlamasam da, size cevap veriyorum: "Her şey sizin istediğiniz gibi olsun."

Yapacağınız tek şey bana sorular sormaktır, ama size anlatacak hiçbir sırrım yok. Size daha önce de söyledim: sıradan bir üniversite öğrencisiyim. Başkalarını incelemek ve anlamaya çalışmak için yaşayan Parisli bir kız.

Karakterime gelince, onun da çok ilginç herhangi bir özelliği yok. Ama yine de, her şeyi bütün çıplaklığıyla ortaya koymak aramızda bir köprü oluşturacaksa, evet, size her şeyi anlatacağım...

Umarım ki, daha sonra, siz de bana kişiliğinizle ilgili bazı ipuçlan verirsiniz. Bunun için ümidimi koruyabilir miyim ? Bir gün bana önem-. li açıklamalar yapmanız için size yalvarabilir miyim ? Jacques, sevgili Jacques, sorularınızı bekliyorum... Mektubunuzu okumak ve bana benden, yani bizden söz eden yazınızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Mektubunuzu bekliyorum. Ve bütün samimiyetimle sadece onu bekliyorum.

Elisabeth

Reverdi, hayranlıkla tavan penceresinden ateş gibi kızarmış gökyüzüne baktı. Mektubun sıcaklığı bütün vücuduna yayılıyordu. Damarlarının içinde hayatın aktığını, vücudundaki en küçük noktaya dek ulaştığını hissediyordu. Mutluluk bu olmalıydı.

Bir kez daha, tedbirli davranmış olmaktan dolayı kendini takdir etti. Hâlâ avını seçmesini bilen aynı leş yiyiciydi. Bu kızdan her istediğini alacaktı. Ve itirafları, saygısızlığın, patavatsızlığın, hiçe saymanın ötesinde çok ilginç olacağa benziyordu...

Onun özel hayatına nüfuz edebilecekti.

Ve onun kanının rengini görebilecekti.

22

- Hasta mısınız? Neyiniz var?

Jacques Reverdi cevap veremedi. Koltuğunda iki büklüm olmuş, masaya dayanmıştı; acı karnını yakıcı bir burgu gibi deliyor-du. Bir an, postları zedelenmesin diye, Grand Nord avcılarının tilkilerin makatına soktuğu kızgın köseğileri düşündü.

Jimmy masanın üzerine doğru eğildi:

- Bir... bir doktor çağırmamı ister misiniz?

Reverdi zincirlerinin üzerinde büzüldü. Görüşme odasına gelene kadar dayanmayı başarmıştı, ama şimdi...

- Hayır, diye zorlukla cevap verdi. Dizanteri. Bu... Bu bir türlü durmuyor. Buraya gelirken tuvalete gitmek zorunda kaldım. Ben...

Cümlesini tamamlayamadı. Kelimeler inlemelerin arasında kayboldu. Jimmy ayağa kalktı ve masanın çevresini dolandı. Reverdi omuzunun üzerinden arkasına baktı ve yanlarına gelip gelmemekte tereddüt eden gardiyanı gördü. Zamanı vardı. O anda, iniltili ses tonunu bıraktı ve fısıldadı:

- Koridorda. Tuvaletler. Jimmy irkildi:

- Na... nasıl?

- Kapıdan girince soldan üçüncü kabin, diye emredici bir tonda, ama alçak sesle konuştu Reverdi. Rezervuann arkasında. Bir mektup.

- Siz... siz neden bahsediyorsunuz?

Reverdi, adamı ceketinden yakaladı; sırtıyla gardiyanın görmesini engelliyordu:

- Dinle beni, orospu çocuğu. Bugün bu hale gelmek için bütün gece çili padi (biber) yedim. Görüşme sırasında tuvalete uğramak için.

- Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bunu yapamam...

- Kapa çeneni. Buradan çıkınca benim gibi yap. Gidip işe. Mektubu al. Cebine sok. Kapıdan girince üçüncü kabin.

- Peki ne... ne yapmam gerekiyor?

- Kuala Lumpur'daki ofisine yolla. Sana izah edeceğim koşullarda. Adres zarfın üstünde.

Reverdi kendini sıkmayı bıraktı. Şiddetli bir spazm bağırsaklarını harekete geçirdi, dayanılmaz bir ağnyla yeniden iki büklüm oldu. Burada, görüşme odasının ortasında altına sıçmaktan korkuyordu.

- Bu... Bu yasalara aykırı, dedi Jimmy çekine çekine.

- Yasalara uygun olan ne? diye sordu Jacques, kalçalarını sıkarak. Bekâretlerini bozduğun küçük kızlar mı ?

- Bana şantaj yapmayı düşünüyorsanız, ben...

- Senden istediğimi yapacaksın, bu yeterli.

Avukat işaretparmağını, gömleğinin yakası ile boynunun arasına soktu:

- Yakalandığımı düşünün. Bu durumda meslek hayatım tehlikeye girecektir...

- Sana söylediklerimi yap. Bu mektubu yolla. (Gülümser gibi yaptı.) Ama dikkat. Sakın okuyayım deme. Tıpkı kabuk bağlamış bir yaraya benzer. Eğer mektubu açmaya kalkışırsan, bunu tenimde hissederim. Bu durumda, sana bunun bedelini güzelce ödeteceğimden kuşkun olmasın.

23

- En azından uyuşturucu ticareti yapmıyorsun, öyle değil mi?

Marc cevap vermedi. Camın arkasına, Alain'in elindeki zarfa bakıyordu. Şaşkındı. Her sabah olduğu gibi, bu sabah da postaneye uğramıştı, ama 20 nisandan önce bir şey beklemiyordu.

Oysa, bugün, 15 nisandı ve bir mektup vardı. DHL'in başharflerini taşıyan plastik bir zarf.

- İçinde ne var? diye sordu posta memuru.

- Hiçbir fikrim yok.

- Bu da Malezya'dan geliyor. Alain ona doğru hafifçe eğildi, çevresine bakındı, sonra camın ardından mırıldandı. Sizin iş gitgide anlaşılmaz oluyor.

Marc sessizliğini korudu. Düşündüğü tek şey bankonun üzerinden atlayıp herifin elindeki zarfı almaktı.

- Bu postrestant adresini açtığınızdan beri sadece üç mektup aldınız. Hepsi de Malezya'dan. Bunun anlamı ne?

- Bu sizi ilgilendirmez. Mektubumu alabilir miyim? Posta memuru mektubu verir gibi yaptı:

- Ya kız arkadaşınız, o nasıl ?

- Kız arkadaşım mı ?

Alain, Marc'ın suratına bakarak gülümsedi, işte onu suçüstü yakalamıştı. Zarfın üzerindeki alıcı ismini okudu:

- Elisabeth Bremen. Kız arkadaşınız, hani şu yataktan kalka-mayan. Ve sadece Malezya'dan mektup alan kız.

- Fena değil, yatakta vakit geçirmeye çalışıyor, diye atıldı Marc, işin boku çıkmaya başlamıştı, iktisat öğrencisi.

- Ya kalçası ?

- Kalçası mı ?

- Düşüp kırmıştı hani. Voleybol oynarken.

Marc, Alain'in sorulannı anlamakta güçlük çekiyordu. Aklı karmakarışıktı: demek Reverdi hapishane denetiminden kaçmak için mektubunu ekspres kuryeyle yollamıştı. Acaba zarfta ne vardı?

- Yavaş yavaş iyileşiyor, dedi yüksek sesle. Ama daha birkaç hafta yatakta kalması gerek. Mektubumu verecek misiniz, evet mi, hayır mı ?

Alain sinirlenmişti. Yavaş hareketlerle, istemeye istemeye plastik zarfı, cam ile bankonun arasındaki döner tablaya koydu.

- Dersleriyle ilgili, dedi Marc gülümseyerek. Bu konuda endişeniz olmasın.

Zarfı aldı. Ve hemen, zarfın sol üst köşesindeki gönderici adresini fark etti.

JİMMY WONG-FAT WlSMA HAMZAH-KWONG HING

NO. 1 KAT 7 LEBOH AMPANG 50 100 KUALA LUMPUR, MALEZYA

Jacgues Reverdi'nin avukatı; adını hatırlıyordu. Demek mektuplar artık onun elinden geçecekti;

şüphesiz daha güvenliydi.

Marc bir çılgın gibi postaneden çıktı. Burada, kaldırımın üzerinde, zarfın yapışkan kenarını açmamak için kendini tutmalıydı.

Atölyesine kadar koştu, kalbi sıkışmıştı.

Kanara, 10 nisan 2003 Sevgili Elisabeth,

Görüyorum ki, işbirliğimizde payına düşen kuralları kabul ediyorsun, bu beni sevindirdi. O halde söz sırası bana gelmeden önce sen her şeyi anlatacaksın.

Bunu anladın: güvencelere ihtiyacım var.

Ve bu güvencelerin rengi kıpkırmızı olmalı.

Kitabı Mukaddes'in Kudüs Kitabı Mukaddesi olarak adlandırılan bir çevirisi var, bu çevirideki bir bölüm beni hep etkilemiştir. Tekvin kitabı 9. Bap, 1-6. ayetler. Şüphesiz bu rakamlar sana bir şey ifade etmiyor: söz konusu bölümde Nuh'un Gemisi'nin hikâyesi anlatılır.

Büyük Tufan'dan sonra gemiden, dünyanın nüfusunu artırmak için her türden bir çift hayvanla çıkan Nuh'tan daima büyük bir övgüyle söz edilir. Ancak gerçek çok daha acımasızdır: Nuh'un yanında getirdiği her hayvan insanoğluna yiyecek olacaktır. Tufan'dan sonra Yeho-va'nın öfkesi geçmiştir. İnsanoğlu yaşayabilir, ama ancak hayvanları ona kurban ederek.

Bu Tanrı tarafından bahşedilmiş bir lütuftur: insanlar artık beslenmek için hayvanları öldürebilecektir.

Ama Yehova önemli bir zorunluluk da getirmiştir: insanlar eti kanıyla birlikte yemeyecektir, çünkü kan "O"nun mülkiyetindedir. Bütün dinlerde bu değişmez bir kuraldır: kan ancak sunağa akıtılır ve kimse ona dokunmamalıdır. Çünkü kan, Kudüs Kitabı Mukaddesinde açıklandığı üzere etin camdır. Ve can Tanrı'ya aittir.

Sana bütün bunları neden anlattım? Çünkü bu düşünce derin bir gerçeklikle örtüşüyor. Bana kanını göster, sana kim olduğunu söyleyeyim...

Birkaç soru benim için yeterli olacaktır. Bana içtenlikle cevap ver, ben de sana sıranı geldiğinde ruhumun kapılarını açacağım.

ilk mektubunda, yirmi dört yaşında olduğunu yazmıştın. Henüz yaşadığın aşkların sayısının çok olduğunu sanmıyorum. Ama bakire olmadığını düşünüyorum. Elisabeth, bekâretini kaybettin mi ?

O ilk geceyi hatırlıyor musun ?

Senden duygusal ayrıntılar istemiyorum. Beni tek şey ilgilendiriyor: bekâretini kaybettikten sonra, çarşafların üzerinde bıraktığın lekeye baktın mı ? Bu birkaç damla kana kaçamak bakışlar attın mı, bu sende hiçbir zaman unutamayacağın bir etki bıraktı mı ?

Bu kanın rengini hatırlıyor musun ? Bana bu küçük kahverengimsi adacıkları tarif et, Elisabeth, bütün ayrıntılarıyla ve kendi kelimelerinle. Bekâretini kaybettiğini anladığında neler hissettiğini bana anlat. Bu kaybettiğin kan, kurban ettiğin ruhunun bir parçası olabilir mi ?

Biraz daha gerilere gidelim.

Bekâretini kaybetmeden önce yaşadığın bir önemli olay daha var. İlk âdetin. Bunda da kan var. Bunda da geri dönüş yok... Bu diğer "ilk" nasıl olup bitti? Sana ayrıntıları sormuyorum. Sadece daha önce hiç yaşamadığın bu tatlı ve hoş ilk âdetini bana tasvir etmeni istiyorum.

Hatıralarına geri dön ve bu çok özel sıvının rengini, burada, kâğıdın üstünde görebilmem için doğru kelimeleri bul... Bana bugünden de söz et: âdet kanaman nasıl ? Böyle muayyen günlerinde nasıl yaşıyorsun?

Son soru; görüyorsun pek önemli sorular sormuyorum... Kanının aktığı bir yara, kaza ya da başka bir şey, hatırlıyor musun ? Rengi nasıldı ? Kanı gördüğünde neler hissettin ? Acının yanı sıra başka ne tür duygular yaşadın; şaşkınlık mı, heyecan mı? Bu akan kan sende belli belirsiz bir zevk, bir şehvet duygusu uyandırdı mı ?

Bu kadarı yeterli: cevaplarını etkilemek istemiyorum. Bana çabuk yaz, Elisabeth. Sırlarını anlatman anlaşmamızı perçinleyecek, tıpkı kan kardeşi olmak için bileklerini kesen çocuklar gibi.

Son ve en önemli nokta: yollayacağın mektuba bir vesikalık fotoğrafını koy. Sadece, yüzünü görmek istiyorum. Ve seni düşündüğümde onu gözlerimin önünde canlandırmak.

Ve teknik bir ayrıntı: artık mektuplarını hapishaneye yollama. DHL'le avukatımın adresine gönder. Aramızda daha sıkı bir bağ kurmak istiyorsak, mektuplaşmalarımızın daha hızlı olması gerekiyor. Seni okumak ve görmek için sabırsızlanıyorum.

Jacques

Marc buz kesmişti, ama yanıyordu da.

Leş yiyici ininden çıkıyordu.

Sapık ve şiddet yanlısı karakterini göstermeye başlıyordu. Kan takıntısını da. Bu kadarı bile haber olmaya yeterliydi. Ama bu durum aynı zamanda da epey kaygı vericiydi: Reverdi, Elisabeth'e bir av gibi yaklaşıyordu. Onun kokusunu duymak istiyordu. Kanının kokusunu almak. Neden? Bıçak darbeleriyle parçalanışını daha iyi hayal edebilmek için mi?

Marc, ellerini ileri doğru uzattı, her zamanki gibi yine eldivenliydi: zangır zangır titriyorlardı. Coşkudan ve korkudan. Açmış olduğu tektonik fayı saatlerce düşünmektense, ayağa kalktı. Yapacağı tek şey vardı.

Gerekli cevaplan bulmak için harekete geçmek.

24

- Karınız için mi geldiniz ?

- Ben evli değilim.

- O zaman kız arkadaşınız için ?

- Hayır... Ben, yani...

- Yani ne ?

Jinekolog gülümsüyordu, ama sesi sabırsızlığını ele veriyordu. Yuvarlak, kırış kırış, esmer yüzü kepekli undan yapılmış bir poğaçayı andırıyordu. Aynı yumuşaklık, aynı tanıdık tat yayılıyordu sanki. Bembeyaz kısacık saçları, esmer teniyle bir tezat oluşturuyor, geçmiş yılların izlerini daha belirgin kılıyor, ancak insana farklı bir güven duygusu veriyordu.

Muayenehane kadının şefkatli görünüşüyle uyum içindeydi: eski mobilyaların, cilalı ve parlak, ancak yılların etkisiyle ve insan elinin temasıyla yıpranmış bibloların sıcaklığını insan hissedebiliyordu. 6. Bölge'nin göbeğindeki bu yer, hamile kadınların severek geldikleri bir sığınak gibi görünüyordu.

- Buraya çok az erkek gelir, diye devam etti doktor, Marc'ın sessizliği karşısında.

Marc bu uyarıyı bekliyordu. Güzel bir yalan hazırlamıştı:

- Ben yazarım. Son romanımın ana kişisi bir kadın. Oysa ben, bir kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yani, bir kadının özel ve mahrem hayatı hakkında demek istiyorum.

- "Özel ve mahrem"den kastınız ne ?

- Şey ben... Sadece bir kadının yerinde olmak nasıl bir duygu, romanımda tam olarak bunu vermek istiyorum, anlıyor musunuz? Özellikle de bazı

anıları... kanın baskın olduğu anılan anlatmak istiyorum. Âdet kanı. Bekâret kanı. Yaralar.

- Neden kan ?

Koyu renk gözlerini Marc'a dikmişti. Siyah inciler gibi koyu griydi. Marc'ın keyfi kaçmıştı, ceketini düzeltti:

- Buna yazarın "kuraldışılığı" diyelim. Güçlü bir simge olduğunu düşünüyorum.

Yaşlı kadın pek inanmışa benzemiyordu. Görüşme sandığından çok daha zorlu geçecek gibiydi. Bir gün boyunca yararsız ve sonuçsuz araştırmalar yapmış, son anda da bu randevuyu almıştı.

Önce, uzman kitapçılardaki jinekoloji kitaplarını incelemiş; hiçbir şey anlamamıştı. Bu kitaplarda aradığı temel bilgiler yoktu. Ertesi gün bir uzmana başvurmaya karar vermişti. Bu jinekolog, ona gün içinde, saat on dokuzda randevu veren tek doktordu.

- Tam olarak ne istiyorsunuz?

Marc bir bloknot ile bir kurşunkalem çıkardı.

- Umarım bazı notlar almamın sizin için bir sakıncası yoktur. Jinekolog gönülsüzlüğünü belirten bir hareket yaptı.

- Öncelikle, erkeklerin kanı ile kadınların kanlan aynı bileşime mi sahip, onu öğrenmek istiyorum.

- Elbette ki, hayır. -Ne fark var?

- Hormonlar. Kadınların kanı östrojen ve progesteron içerir. Marc terimleri fonetik olarak not etti; bir kez daha tekrar ettirmeyi göze alamadı.

- Bu hormonlar, kanın rengi üzerinde etkili olur mu?

- Hayır. Daha çok mizaç üzerinde etkilidir. Âdet dönemi boyunca, kandaki miktarlannda ani değişiklikler olur, bu da mizaçta değişime,

dönemsel depresyona yol açar. Kimi zaman, bu tür sıkıntılann önüne geçmek için hastalanma progesteron bantlan kullanmalarını salık veriyorum.

- Bana âdet kanından söz edebilir misiniz ? -Ne bakımdan?

- Görünümü. Rengi. Her şeyden önce, kanın miktarı, çok mu? Doktor bir süre düşündü. Kiremit rengi teni loş odada yitip gidiyordu.

- Bu kadından kadına değişir. Aybaşlan bazen çok önemlidir. Bazen de sadece birkaç damla kan gelir. Bu yaşam tarzına göre değişir. Genç kızlar genelde bir çeşme gibi şar şar kanar. Meka-nizmalan henüz düzene girmemiştir çünkü.

- Ya rengi? Hep aynı mıdır?

- Genellikle evet. Koyu renkli bir kan. Toplardamar kanı, az oksijenli.

- Özür dilerim. Bu kelimeler arasındaki ilişkiyi anlamıyorum.

- O zaman en baştan almak gerekecek, insan vücudunda iki tür kan dolaşımı vardır, ilki atardamar dolaşımıdır; kalpten çıkan atardamarlar kanı vücuttaki organlara götürür, bu oksijen yüklü bir kandır, ikincisi, dönüş dolaşımı da denilen toplardamar dolaşımıdır; toplardamarlarda bulunan hemoglobin fazla miktarda oksijen içermez. Bu da kanın renginin koyu olmasına neden olur.

- ilişki ne ?

- Kanın açık renkli olmasını sağlayan oksijendir.

- Niçin âdet kanı ikinci dolaşımla, yani toplardamar dolaşımıy-la ilgili?

- Bu gerçek bir anatomi dersinin konusu, Bayım... Kadınlarda, dölyatağının cidarı, âdet devresi boyunca kanla dolan mukoz bir yapıya sahiptir. Bu olası bir embriyon için rezervdir. Anne, cenini, tıpkı kaslannı ve liflerini besler gibi besler: yani kanındaki hemoglobinle. Yumurtlamanın sonunda, döllenme olmadıysa, yani embriyon yoksa, dölyatağı kendiliğinden bir tepki gösterir ve gereksiz yere hazırlanmış bu mukoza,

yani rezerv dışarı atılır. Böylece âdet meydana gelir. Kan, cenin tarafından kullanılmadığından oksijenini kaybetmiştir. Böylece de rengi çok daha koyudur. Ve mukoza artıklarıyla doludur.

Marc, doktorun anlattıklannı not ederken, bir yandan da, bugüne kadar hiç görmediği bu akıntıyı hayal etmeye çalışıyordu:

- içinde mukoza artıklan bulunduğuna göre, fazla akışkan değil o halde ?

- Hayır. Daha ziyade koyu, biraz ağdalı.

Marc, bloknotunun üzerine eğilmiş, söylenen her kelimeyi, her aynntıyı not ediyordu. Yaşlı doktor muayenehanenin ışıklannı yakmamıştı ve içerisi gitgide karanlık oluyordu.

- Biraz da kandan, yani bekâret kanından söz edelim. Jinekolog hızla saatine baktı; bu randevu gülünçleşmeye başlamıştı.

- Bana bu olayı izah edebilir misiniz ? Marc sıkıntılı sıkıntılı güldü. Bunu da en baştan anlatmanız gerekecek.

- Bu çok basit bir olay. Kadın cinsel organında, dölyolunu az ya da çok kapatan bir zar vardır: kızlık zan. Erkeklik organının dölyoluna ilk girişi sırasında, yani kızın ilk cinsel temasında bu zar yırtılır.

- Kanayan bu zar mı?

- Evet. Ama dikkat: genellikle bu zar bir ya da birkaç deliklidir. Genç kız organını okşarken ya da banyo kesesiyle ovalarken de yırtılabilir.

Marc, bu son ayrıntıyı hemen yakaladı. Belki de Elisabeth'in genç kızlığında başından geçen ve tanımlaması gereken özel şey buydu. Sordu:

-Ne renk?

Kadın cevap vermedi. Artık bembeyaz saçlarından başka bir şey görünmüyordu, toprak rengi teniyle açıklı koyulu bir tezat oluşturuyordu. Bir kez daha, düşünüyormuş gibiydi. Acemice sorularıyla Marc onu ilk öğrendiği bilgilere yeniden dönmeye zorluyordu.

- Burada da, dedi sonunda. Koyu renkli bir kan söz konusu. Kızlık zarı cidarının artıklarını içerir. Ve elbette vajinal salgıları da. Her şeyden önce, tüm bunlar bir zevk ortamında gerçekleşir.

- Her şeyden önce mi ?

Marc, konu dışı da olsa her sözü, kişisel her fikri not ediyordu.

- Nadir de olsa ilk ilişkide zevk alınır, diye devam etti jinekolog. Ama bir yırtılma vardır ve ilk kez bir cinsel ilişki söz konusudur. Tüm bunlar, isteyerek olsun ya da olmasın, çok hoyratçadır. Bu kan, sonuçta bir yara kanıdır. Bir iç yara kanı. Bir dönemin sona erdiğini belirtir...

Sesi düşünceli bir hal almıştı. Marc gitgide muayenehanenin içinde farklı bir atmosfer algılamaya başlamıştı. Duvarlar, mobilyalar bir mağaranın duvarlan gibi karanyordu. Uzman doktorun sözleri yüce ve büyüleyici bir boyut kazanıyordu. Marc bir kâhini dinliyormuş gibiydi. Kadın durumun farkına vardı. Sesini yükselterek büyüyü bozdu:

- Bu kadan yeterli mi ? Başka randevularım var.

Yalan söylüyordu. Kendini bu büyüleyici ortama kaptırmak istemiyordu.

- Özür dilerim, dedi Marc hiç vakit geçirmeden. Ama size bir üçüncü kandan söz etmiştim: yaralardan akan kandan, yani kaza gibi... Bununla ilgili olarak da birkaç şey söyleyebilir misiniz? Kadın iç çekerek lambayı yaktı. Kırmızı damarlan olan parşömen görünümünde bez şapkalı bir abajurdu. Odaya yayılan san ışığın altında, yüzü daha da yaşlı görünüyordu. Kumun altından gün ışığına çıkmış, kınş kınş, kupkuru bir yüz.

- Söyleyecek pek bir şey yok, dedi doktor. Bu sıradan... normal bir kan.

- Kadının ve erkeğin kanlan arasında, görünüm bakımından hiçbir fark yok mu ?

- Hayır, yok. Bileşimlerinde hiçbir değişiklik söz konusu değil. Bir kez daha tekrar ediyorum: eğer yara atardamarlann bulunduğu yerdeyse, kan

parlak, yani açık kırmızıdır. Yok toplardamarlara isabet etmişse koyu renkli olur. Hepsi bu.

- Bazı fotoğraflar var mı ?

- Fotoğraflar mı ?

- Evet. Biraz önce sözünü ettiğimiz farklı kanlan gösteren fotoğraflar.

- Size yardımcı olamayacağım. Elimdeki tek şey, tıbbî klişeler, onlar da mikroskopik ölçekte.

- Renkler algılanıyor mu ?

- Hayır. Üzgünüm. Ellerini çalışma masasının üstüne koydu. Şimdi...

Marc'ın aklına Reverdi'nin cümleleri geldi: "... bu çok özel sıvının rengini, burada, kâğıdın üstünde görebilmem için doğru kelimeleri bul..."

- Bekleyin, bir dakika, diye ısrar etti Marc. Eğer bir metafor oyunu oynamayı, bu kanlann her birine sembolik bazı değerler vermeyi kabul etseydiniz, ne söylerdiniz ?

- Bakın...

- Birkaç kelime sadece.

Kadın tereddüt etti, sonra ahşap koltuğunda geriye doğru kay-kıldı. Gözlerini kapattı. Göz çukurlannın çevresindeki kınşıklık-lar daha da belirginleşmişti.

- Bekâret kanının yoğun olduğunu söyleyebilirim. Yüklü. Hem yaşamla hem de ölümle. Masumiyetin, özgürlüğün sonu. Cinsellik çocuklukta da vardır, ama henüz hapsedilmemiştir. Arzular basit birer olgu olarak ortaya çıkar, vücuttaki etkileri geçicidir. Ergenlikle ve kızlığını kaybetmeyle birlikte, hafif bir alev kıpırdanmaya başlar, sonra kırmızı bir renk alır ve yeniyetmeyi asla terk etmeyecek organik güç haline gelir...

Gözlerini açtı.

- Tekrar ediyorum: bu bir tür yara kamdır. Asla kabuk bağlamayacak bir yaranın kanı. Bir tür arzunun yönelimi. Yaşam boyu süren bir çağn. Açgözlü, tatmini mümkün olmayan bir arzunun.

Bir ressamın paleti üzerindeki boyalan düşünerek, rengini tanımlamak gerekirse, ne söylersiniz ?

- Kahverengiye kaçan bir kırmızı. Kil rengi ile frambuaz arası. Alüvyonun yanı sıra bir meyvenin tazeliğini de düşündüren bir şeyler. "Kökboyası", evet bu rengin doğru adı bu.

Marc coşkuyla not ediyordu: kâhin yeniden sesine kavuşmuştu.

- Resimle ilginiz var mı, bilmiyorum. Bonnard'ın ünlü bir tablosu vardır, kökboyasına örnek olarak bu tablo gösterilebilir: Kedili Kadın. Resmin arka planında tamamen bu rengin farklı ton-

i

lan kullanılmıştır. Ölçülü, donuk, ama aynı zamanda yeni, zengin ve tatlı bir hayatı yansıtan bir zemin.

Marc daha iyisini bekleyemezdi: jinekolog şair olup çıkmıştı. Kadına nefes aldırmaya niyeti yoktu:

- Peki ya âdet kanı ? Onun rengini nasıl adlandınyorsunuz ?

- Toprak kırmızısı. Burada hâkim fikir, çamur. Koyu renkli bir çamur, bir artık. Âdet dönemleri kaçınlmış bir randevudur. Bu akıntının içinde hep bir hayal kınklığı, bir israf vardır. Kullanıcısını bulamamış bir besindir. Sustu ve daha kararlı bir şekilde tekrar etti. Evet, toprak kırmızısı. Kapkara bir matem. Bir mezarın dibine atılmış besleyici bir toprak.

- Bir tabloyu örnek verebilir misiniz ?

- Hayır. Daha çok bir manzara. Belçika'daM veya Hollanda'da-ki, toprağa iyice gömülmüş tuğla evleri olan ve sürekli yağmur yağan iç karartıcı köyler gibi.

Marc gitgide daha hızlı yazıyordu; Elisabeth'in yazacak çok şeyi vardı.

- Yaralar için tek kelime, diye araya girdi. Sonra serbestsiniz. Hemen uyduruverdi. Romanımda, kahramanım bir araba kazası geçiriyor. Biraz önce konuştuğumuz bu "sıradan" kanı, daha kadınsı tasvir etmek istiyorum.

Yüzünün buruşukluğu kasvetli bir maske gibi donup kaldı. Marc bir an, Pompei'nin yanmış, taşlaşmış yüzlerini gözünün önüne getirdi.

- Stajyer doktorken oldukça fazla trafik kazasına şahit oldum. Bu kazazedelerin kanlan karşısında yaşadığım şaşkınlığı hâlâ hatırlıyorum. O kanlann tazeliği, canlılığı, ateşi beni serseme çevirmişti. Çalınmış bir yaşam, suçüstü yakalanmanın şaşkınlığını üzerinden atamamış bir hayat gibiydi. Bir lal kırmızısı.

-Ya tablo?

- Çok canlı bir tablo, evet, bir renk cümbüşü. Fernand Le-ger'nin Kırmızı Zemin Üzerinde Büyük Geçit Töreni. Biliyor musunuz ?

- Hayır.

- Hayal etmeye çalışın. Anlayacaksınız. Tuvalin zemini insana heyecan veren bir kırmızıyla kaplanmış. Ön planda sirk insanlan tamamen beyaz giysiler içinde. Tabloyu canlandınrken gülümsu-yordu. Alyuvarlar, akyuvarlar: evet, bu renk cümbüşü içinde kanın gerçeği.

Bu kelimeleri söylerken, elini yeniden çalışma masasının üzerine koydu:

- Eh, fena çalışmadık, değil mi ?

Evet fena çalışmamışlardı.

Tek bir randevuda, aradığı bütün cevaplan bulmuştu. Geriye tek bir sorun kalıyordu: Elisabeth Bremen'in gerçek resmini yol-layamazdı; pasaporttaki resmi saklamıştı. Her şeyden önce büyük bir ihtimalle ülkesine dönmüş olan -öyle umuyordu- İsveçli kızı bu işe bulaştırmak istemiyordu. Öte yandan, bir kaldınm taşı gibi kare olan yüzü hiç de Reverdi'nin zevkine uygun değildi.

Başka bir yerden bulmalıydı ve Marc'ın aklına bir fikir gelmişti bile.

Üstelik buraya iki adım uzaklıktaydı.

25

- Flu, güzelliği yakalamanın tek yolu.

Kocaoğlan filmi çıkardı ve ısırarak işaretledi. Makineye yeni bir film taktı:

- Güzellik, iyi çekilmiş bir fotoğrafın yanında hiçbir şeydir. Sana görüntüden değil, Hatica, ruhtan söz ediyorum. "Ruh" anlıyor musun? Dön. Hayır. Tamamen değil. işte.

Bir flaş patladı, ardından uzun bir vınlama duyuldu. Hatica, felsefe doktorası yaptığını söylemekte ve flu hakkındaki görüşlerini belirtmekte tereddüt ediyordu, ruh ve güzellik, estetik düşüncenin aptallıklar silsilesi içinde hiç de fena bir simge değildi. Ama herkes hemfikirdi: Vincent Timpani dâhi bir fotoğrafçıydı. Mankenlerin küçük dünyasında sadece ondan ve onun flu fotoğraflarından söz ediliyordu. Kocaoğlan sözlerini sürdürdü, sesi stüdyoda yankılandı:

- İşte bu yüzden çektiğim fotoğraflar iş yapıyor. Kokuşmuş kasting ajansları ile magazin dergilerinin aptal yazı işleri müdürleri bile farkı anladı. Tek bir fotoğraf, resmi çekilen kişinin ruhunu yansıtabilir. Önemli olan fotoğrafla ruhu resmetmektir. Yeniden dön. Çok güzel. Elimi kaldırdığımda öne doğru bir adım at, sonra eski konumuna dön...

Başka koşullar altında, Hatica tüm bunları gülünç bulurdu. Ama tuhaf bir dünyada yaşıyordu: uyum göstermek zorundaydı. Ve bunu istiyordu. Çok sıkı çalışmış, tasarruf etmiş, hatta bu fotoğrafların

parasını ödeyebilmek için ehliyet almaktan bile vazgeçmişti. Bunlar, onu zafere götürecek son basamaklardı.

- Şimdi. Bana bak. Sana söylediğimde sağa doğru ilerle... Haydi... Tamam... Bir flaş daha patladı. Budist felsefede...

Hatica artık dinlemiyordu. Aslında, elbisesi kınş kınş, bu kalın

derili herif onu eğlendiriyordu. Moda dünyasında, onu burunsalı-ğını çıkarıp atmayı başarmış sirk kaçkını bir ayı olarak görüyor olmalıydılar. Ama aynı zamanda açık sözlü, neşeli bir adamdı, sanki bu işi yapmadan önce farklı bir hayat sürmüştü. Ve sonra, aylardan beri ilk kez biri, ona ukala bir tavırla Irak Savaşı hakkında soru sormamıştı: "Müslüman olduğuna göre, savaş hakkında ne düşünüyorsun ?"

- Şimdi yere bağdaş kurup oturuyorsun. İşte... Süper. Dikkat: ense dik. İşaretimle birlikte öne doğru eğiliyorsun ve... kahretsin.

Flaş patlamamıştı. Vincent, ışık şemsiyelerinin arkasına doğru bağırdı:

- Balcar'lara3 ne oldu ?

Cevap gelmedi. Hatica, istemdışı bir hareketle, sanki çıplakmış gibi elleriyle omuzlarını kavradı. Üzerinde pastel renklere sahip, damalı çok dar bir elbise vardı, bu rengârenk damalar ona çocukken severek yediği renkli şekerleri hatırlatıyordu.

Fotoğrafçı şimdi ulumaya başlamıştı, makineden koparırcasına çekip aldığı uzaktan kumandaya hırsla basıyordu:

- Bu sıçtığımın Balcar'lanna yine ne oldu ? Arnaud! ARNAUD! Bir siluet, spot ışıklarının dibine yerleştirilmiş jeneratörlere

doğru hareketlendi. Vincent sıkıntıyla soludu:

- Tamam Hatica. Ara veriyoruz. Ben, bu koşullar altında çalışamam.

- Ben de.

Şaka yapmıştı elbette, ama kimse Hatica'yı duymadı. Bir havuza dalar gibi karanlığın içine daldı. Gözleri karanlığa alışmakta zorluk çekmedi. Bu stüdyoyu seviyordu: duvarları su yeşiline boyanmış, kare biçimli büyük bir alandı, etrafta sadece ışık şemsiyeleri, zemindeyse renkli büyük yıldızlar vardı.

Üzerinde daha önceden çekilmiş polaroidlerinin durduğu ışıklı masaya doğru yaklaştı, yanmıyordu. Ortama ayak uydurmak için fotoğraflara

bakıyormuş gibi yaptı. Bir yerlerden hafif bir müzik sesi geliyordu; yan etnik yarı elektronik.

- Bir şey içer misiniz ?

Hatica sese doğru döndü ve açık buzdolabının önünde bodur bir adam gördü. Silueti, buzdolabının parlak ışığını arkadan aldığından karaltı halinde gözüküyordu: geniş omuzlar, kısa kollar. Kollarını kıvırdığı İngiliz tarzı bir ceket giymiş, minyatür bir güreşçi.

- Bir kola, dedi Hatica.

- Diyet mi ?

3. Fotoğraf ve film stüdyolarında kullanılan ışık markası, (ç.n.)

I

- Hayır.

Adam buzdolabının içine uzandı, sonra bir elinde kola şişesi, diğerinde birayla ona doğru yaklaştı.

- Şeker, mankenlerin en büyük düşmanı değil mi?

- Henüz manken değilim. Olmaya çalışıyorum.

Kola şişesini alırken, inançsızca güldü. Bu müstehzi ses tonundan, işe yaramaz Parislilere mahsus bu yapmacık incelikten tiksiniyordu. Yabancı gülümsedi, şüphesiz onu üzmek istemiyordu, sonra Hatica'nın fotoğraflarına doğru eğildi: ilk prova çekimleri, makyajsız yapılmış çekimler.

Yabancı, polaroidlere hayranlıkla bakarken, Hatica da onu inceliyordu. Kızıl san saçlıydı ve korkunçluğu tartışılmayacak bir bıyığı vardı. Çok ince telli saçları hafifçe alnına dökülüyordu, üzeri şeker kaplı karamel gibi parlaktı ve İngiliz tarzı kollarıyla kareli ceketi Sherlock Holmes'vari "İngiliz" görüntüsünü biraz daha belirgin kılıyordu.

Birasını küçük yudumlarla içiyor, sert bir hareketle alnına düşen perçemini geriye doğru atmayı da ihmal etmiyordu. Adam da zorlu, hoyrat bir şeyler vardı. Rahibe Teresa sezgileriyle onun kırılgan ve yaralı bir insan olduğunu hissediyordu. Aynca onda bir bağımlılık kokusu da alıyordu. Bu tip, uyuşturucu tutkunuydu sanki; ama ne eroin ne de kokaindi kullandığı. Daha başka bir şey olmalıydı...

- Fiziğinizle ilgili size hiçbir şey söylemiyorum, dedi yabancı kafasını kaldırarak. Size her şeyi söylemiş olmalılar.

- Her şeyi, evet, kelime bu.

Hoş ve cazibeli görünmeye ve bir Parisli gibi davranmaya çalıştı, ama olmadı. Vincent'm sesi onu kurtardı:

- Siz tanıştınız mı ?

Banyo odasından çıkmıştı. Ceplerini karıştırarak onlara doğru yaklaştı, sonra Marc'ın elindeki bira şişesini kaptı:

- Hatica Kacem, dedi, şişeyle onu göstererek. Bizim küçük kasıntı dünyamızın "müstakbel yıldızı". Üstelik henüz o bunu bilmiyor, ama tüm bunlar (stüdyoyu işaret etti) onun için parasız. Evet, kraliçem, eğer benimle aynı fıkirdeysen ortağız. Resimler için hiçbir şey ödemene gerek yok, ileride yapacağın sözleşmelere gelince, nasıl olsa bir anlaşma yolu buluruz.

Hatica şaşırmıştı; bunun bir dümen mi yoksa tam tersine bir fırsat mı olduğunu düşünüyordu. Tabiî, ajansıyla yaptığı sözleşmeye göre bu mümkün müydü, onu da bilmiyordu. En azından şimdilik. Fısıldadı:

- Pekâlâ, teşekkür ederim, ben...

- Marc Dupeyrat, diye sözünü kesti Vincent, kolunu kızıl saçlı adamın omzuna dostça atmayı da ihmal etmedi. En iyi dostum. Ve tanıdığım en sebatkâr gazeteci. O ve ben, serüven dolu yıllar yaşadık, tabiî epey önce.

Marc selamlamak için öne doğru eğildi.

- Hangi gazetede çalışıyorsunuz ? diye sordu Hatica. Marc'ın yerine Vincent cevapladı:

- Le Limier. Arkadaşına göz kırptı. Farklı konularla ilgilenen bir gazete.

- Ben... ben hiç duymadım, diye itiraf etti Hatica. Gazeteci alnına düşen perçemini yeniden arkaya doğru attı:

- Pek bir kaybınız yok.

Hatica, nedensiz espri yapanlardan nefret ediyordu. Bu genellikle, abartılı bir kendini gösterme merakının belirtisiydi. Sanki bu şekilde davranınca değerleri bir kat daha artacaktı. Ya da böylece kendilerim daha önemli hissedecek ve her halükârda başka-lannın varlığını küçümseyebileceklerdi.

- Bir cinayet avcısı, diye araya girdi Vincent. Bol kanlı kadavra meraklısı. Bay Dupeyrat, Paris'in en büyük gazetelerinden birini yönetebilirdi, ama hayır: o, hayatını ağır ceza mahkemelerinde ve cinayet mahallerinde geçirmeyi tercih etti...

Hatica artık dinlemiyordu. Her aynntıyı vücudunda algılıyor, teninin altında dans ettiğini ve titreştiğini hissediyordu. Stüdyonun yeşil ve çıplak duvarlannın temizliği; saçlanndaki spreyin kokusu; üzerindeki gümüş takıların ağırlığı... Her duygu belirginleşiyor, yoğunluk kazanıyor, anı ölümsüz kılıyordu. Bu semptom-lan, vücudundaki bu gizli kaynaşmayı çok iyi biliyordu. Aşkın tutkusu. Vincent bir kez daha onu kurtardı:

- Hepsi bu kadar değil elbette, sonra devam ederiz. Flu, işte o beklemez.

Ellerini çırptı:

- Haydi iş başına! Arnaud! Bakarlar hazır mı ?

Hatica, platoya doğru hızlı adımlarla ilerleyen Vincent'ı gözleriyle takip etti. Kilosuna rağmen, harekete geçtiğinde, peşinde bir tür coşku dalgası, ışıklı bir iz oluşturuyordu sanki. Marc mınldandı:

- Haydi. Pek sabırlı biri değildir.

Hatica gülümsedi ve söyleyecek bir şeyler aradı. Aklına en ufak bir şey gelmiyordu. Kahretsin. Platoya döndü. Makyöz onu spot ışıklannın kenannda durdurdu, fırçası elindeydi. İstemediği halde, stüdyonun karanlık bölümüne kaçamak bir bakış attı. Ga-

zetecinin de ona baktığına yemin edebilirdi, ama düşünceli, neredeyse kaygılı gözlerle "Bir uyuşturucu müptelası" diye düşündü yeniden. "Kimseyle paylaşamadığı bir saplantı içinde yaşayan bir adam." Ve vücuduna bir sıcaklığın yayıldığını hissetti...

Makyöz işini bitirmişti. Hatica kendini arenaya attı. Bütün bakışların üzerinde toplandığı, güzel ve zarif bir prenses gibi hissediyordu kendini. Vincent ne yapacağını söyledi:

- Aynı pozisyonu alıyoruz, yerde bağdaş kurarak oturuyoruz. Çok duru ve saf. Zen karakterini ortaya çıkar.

Hatica, bu aptalca espri karşısında yeniden gülümsedi ve denileni yaptı. İçini dolduran bu yeni duyguyla kendini kararsız, aşkın hissediyordu. Havadan daha hafif, daha uçucu...

Bir anda, tüm neşesine rağmen, spot ışıklarına rağmen her şey karardı. Kendi gizemli geçmişini düşünmeye başladı.

Laneti ona aşkı yasaklıyordu.

Kızılderili yanığı.

Küçük kızlar birbirlerine uyguladıkları işkenceyi böyle adlandırıyorlardı. Bu, kurbanın bileğini iki elle sıkmaya, sonra elleri ters yönlerde çevirmeye dayanıyordu; sürtünme kolda büyük bir acıya yol açıyordu.

İşkence, ismine çok uygundu. Çocukken Hatica sürekli olarak, kuru yaprakların ortasına yerleştirdikleri bir ağaç parçasını döndürerek önce biraz duman, sonra yavaş yavaş kıvılcım çıkartan Kızılderilileri düşünürdü...

Sevişirken de aynı duyguyu hissediyordu. İçine girildiğinde maruz kaldığı acı buydu. Kuru kalmış etlerin birbirine sürtünmesi alev almak, tutuşmak gibi bir şeydi. Birçok jinekologa gitmişti. Tanı hep aynıydı: vajinal salgılama olmuyordu. Patolojik açıklaması yoktu. "Her şey kafanın içindeydi", hep aynı sözleri yineleyip duruyorlardı.

Şaka bir yana! Doktorlar ona soğukluktan, kilitlenmeden, tedaviden söz ediyorlardı... Aynca ilaçlar, "acil durumlar"da kullanması için pomatlar yazıyorlar ve hepsi de bir uzmana -bir psikiyatr seksologa- görünmesini salık veriyorlardı.

Hatica, daha önce de beş yıl boyunca psikanaliz gördüğünü belirtmeden söylenenleri kabul ediyordu; bu tedavi sayesinde travmalarının bazılarını, özellikle de eroinle ilgili yaşadıklarını "aşabilmişti". Ama entrospeksiyon yıllarının ateşine karşı hiçbir şey yapamamıştı. Hatica hâlâ yanıyordu. Ebediyete kadar kurumuştu. Ölü hayvan kemikleriyle dolu, güneşin altında kavrulan gerçek bir çöl.

Yine de sık sık âşık oluyordu. Fakülte amfilerinde bir bakış, bir gülümseme onun için yeterliydi. Hatta Cachan'daki selfservis kafeteryada bile başına geliyordu bu. Böyle durumlarda büyük acı duyuyor, kendini gribe yakalanmış gibi hissediyordu. Hatica için aşk, içine giren ve tüm vücuduna yayılan yakıcı, ama aynı zamanda da güç veren bir radyasyon gibiydi. Bir kırmızı mercan: ancak bu şekilde içinde uyanan arzuyu görselleştirebiliyordu. Tabiî, bunun karşılığında genel bir basan elde ediyordu. Erkekleri büyüleyen gerçek bir Saba kraliçesiydi. Ama çok geçmeden bir şeylerin ters gittiğini anlıyorlardı. Hatica'nın diğerleri gibi olmadığını, beladan uzak durma içgüdüleri sayesinde hissediyorlardı. Çok karamsar, çok sıkıcıydı...

- Hey, Hatica ? Burada mısın, ne yapıyorsun ? Senden son kez ayağa kalkmanı istiyorum: yapabilirsin, değil mi ?

Ayağa kalktı. İki flaş arasında kızıl saçlı adamı görmeye çalışıyordu. Hâlâ orada mıydı ? Ona bakıyor muydu ? Bu gizemli gazetecinin ilgisini çektiğini hissediyordu. Ama aynı zamanda da algılayıcıları tehlikeye karşı onu uyarıyordu: başkalarına karşı kayıtsız, saplantılarına sımsıkı bağlı obsesif biri.

- Dön şimdi. Stop. Tamam, hafifçe yana doğru... Çok güzel. Işık şemsiyelerinin ardındaki karanlığa boşuna odaklanmaya

çalışıyordu: kimse yoktu sanki.

- Hatica! Kahretsin. O mutlu gülümsemeni kaybetmeden bana doğru dönebilir misin ?

Sonunda onu gördü, ışıklı masanın yanındaydı. Ve onu fark ettiği anda, bir mucize gerçekleşmişti.

0 çok sevdiği Mısır müzikal komedilerindeki bir aşk sahnesiydi sanki bu.

Bakışlardan uzak olduğunu sanan gazeteci, onun polaroidle-rinden birini aşırmış ve cebine atmıştı.

26

1

I

Jacques Reverdi, olası SARS vakalarını saptamak için hapishanede "çok büyük" bir tıbbî denetim yapılacağını öğrendiğinde, bunun beklediği şans olduğunu biliyordu. Ama somut olarak bu fırsattan nasıl yararlanacağını kestiremiyordu. Aradığı cevabı bulamadan dört gün boyunca düşünmüştü. Bugün nisanın 23'ü saat ise sabahın on biriydi, bitmek tükenmek bilmeyen kuyrukta sırasının gelmesini bekliyordu ve hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

Aslında şu an hiçbir şey umurunda değildi.

Çünkü iki günden beri şoktaydı.

Yüzün neden olduğu şok.

Bir kadını değerlendirmek gerektiğinde fiziksel kriterleri dışta tutma mantığını asla anlamamıştı. Sanki her şeyden önce, bir kadın erdemli, annelik vasıfları yüksek, zeki, ahlakî değerlere önem veren biri olmak

zorundaydı. Onu yüzü, vücudu, görünüşü için beğenmek, sevmek bir hakaretti. Kadınlar da hep, "iç güzellikleri" için sevilmeyi isterlerdi.

Tamamen salaklık.

Tann'nın tek lütfü fiziksel güzellikti. Özellikle de yüz. Uyumun, dengenin mucizesi orada toplanıyordu. Ve bir de sessizlik. Ne tek bir kelime, ne de tek bir soluk... Hayranlık yaratması gerekiyordu, hepsi bu. Geriye kalanlar ise cüruftan, kirlenmeden, saygınlığını yitirmeden başka bir şey değildi. "Karşılıklı ilişki", "paylaşma", "birbirini tanıma" diye adlandırılanlar sadece birer yalandı. Bunun basit bir sebebi vardı: bir kadın konuşmaya başladığı andan itibaren yalan söylerdi. Kendisini başka türlü ifade edemezdi. Bu kadının doğasında vardı. Üzerinden bir türlü atamadığı katlanılması zor, sinsice bir kılıftı bu kadınlar için.

Kadın arkadaşlarını hep güzellikleri için seçmişti. Sokakta bir çehreyle karşılaşmak: hem çok daha basit hem de çok daha zordu. Sonra bu sadece bir stratejiden, bir hesaptan, bir entrikadan başka bir şey değildi. "Seçilmiş kadını"yla konuşmaya başlar başlamaz hemen yalan söylemeye de başlıyordu. İnsan ilişkilerinin iğrenç ortamına nüfuz ediyordu. Böylece de kadınlar onu keşfettiklerini, onu çember içine aldıklarını sanıyorlar ve ondan uzaklaşmak yerine hazırladığı tuzağa doğru ilerliyorlardı.

Aklına Georges Brassens'in bir şarkısı geldi.

Bu şiiri ithaf etmek istiyorum. Sevilen tüm kadınlara Yaşanılan gizemli anlar boyunca...

"Hayatıma Girmiş Kadınlar." Bu mısralar hep aklının bir köşe-sindeydi. Sanki av peşinde koşma nedenini bile özetliyorlardı. Güzel bir çehreyi bir trende, kalabalıkta, bir sokakta gizlice izlemeye dayanan özel ve ebedî bir dramdı, ama aynı zamanda da kadınları ona doğru çeken dayanılmaz bir coşkuydu. Bu ilk karşılaşmadaki hayranlıktı. Ve gerçek bir kıvılcım.

İşte bu nedenle, Elisabeth'in itiraflarını okumuş ve bundan ufak zevkler çıkarmış olmasına rağmen, fotoğraf onu çok etkilemişti.

Bunu beklemiyordu; hem de hiç.

Bir yüzden daha fazlasıydı; Elisabeth'in hatları çok farklı, çok çekiciydi. Kahverengi buklelerinin altında, kalın kaşlan ve çıkık elmacıkkemikleriyle iyice belirginleşen ince, dokunaklı bir ifadesi vardı. Aynı zamanda da, yüzünün alt kısmından bir yumuşaklık, bir şefkat yayılıyordu. Özellikle ağzı, kenarları belirgin ve duru dudakları şakacı, hatta neredeyse alaycı yanını ortaya koyuyordu. Ama dikkat çekici yeri gözleriydi. Işıltılı bir halkaya çevrili (sanki altın bir hareyle kuşatılmıştı, ama fotoğraf bir polaroiddi ve siyah beyazdı), kuvars parlaklığında, hafifçe asimetrik gözbebekleri. Bu şehlalık onu daha da çekici kılıyordu. Alışılmış güzel kavramını, önyargısını yok ediyor ve bu konudaki bütün kalıpları, bütün hareket noktalarını yerle bir ediyordu. İnsan, bu bakışlar

karşısında kendini çıplak hissediyor, erimiş, teslim olmuş, hatta vurulmuş gibi bir duyguya kapılıyordu.

"Vurulmuş", evet, doğru kelime buydu.

İçinde bir yara açılmaya, büyümeye başlamıştı. Daha şimdiden

acı veren bir arzu. Bir davet, bir kaygı... Eğer Jacques bu "av"la Koh Surin kumsallarında veya Angkor harabelerinde karşılaşmış olsaydı, hiç düşünmeden onu severdi. Asla "kısa sürede hayal kırıklığına uğradığı" o kadınlardan biri olmasına izin vermezdi. Ve o, en güzel avı olurdu. Bir tek o, bütün "seçtiklerini" silip atardı.

Bu yüz her şeyi değiştirmişti.

Artık Jacques itiraf oyunu oynamaya karar vermişti bir kere.

Ve hatta daha fazlasını.

Bekleme kuyruğunda bir itiş kakış oldu.

Adamlar hareketlendi, bağırışlar duyuldu. Reverdi daldığı düşüncelerden kurtuldu. Bu belki de beklediği şanstı. Kalabalığı yarıp geçti ve yerde yatan bir adam gördü; sarsılarak titriyor, beton zeminde kasılıyordu. Ağzı köpürmüştü. Gözbebekleri kaymıştı. "Sara" diye düşündü Jacques. Herif birazdan dilini ısıracaktı.

"Geri çekilin!" uludu, Malayca olarak. Tişörtünü çıkardı ve rulo yaparak, yerde debelenen adamın ensesinin altına koydu. Sürekli olarak yanında taşıdığı kaşığını çıkartarak adamın ağzına soktu. Birkaç kez sara nöbeti geçirmiş olmalıydı. Sonra kaşığı adamın damağına dayadı. Böylece hava yeniden ciğerlerine ulaşabilirdi.

Ardından kusmuğunu yutmaması için herifi yan çevirdi. Tehlikeyi atlatmıştı. Kriz geçiyordu. O anda saralı adamı tanıdı: Endonezyalı bir kadın katiliydi; yüzlerini tahrip etmek için asit kullandığından lakabı "Vitriol"dü.

- Neler oluyor?

Jacques sese doğru döndü. Soluk yeşil renkli, hijyenik maske takmış bir adam, kalabalığın içinde belirdi. Reverdi kenara çekildi. Doktor, kasılmaları iyice yavaşlamış olan Endonezyalının kalp atışlarını dinledi. Jacques'la aynı hareketleri yaptı, ensesini, gırtlağını kontrol etti.

Cerrah maskesini indirdi. Bu, cezaevinin yaşlı doktoru, Gupta adındaki Hintliydi. Ortaya sordu:

- Bunu kim yaptı ?

Reverdi öne doğru bir adım attı ve Malayca olarak konuştu:

- Ben. Ona bir Valium yapmak gerekiyor.

Doktor kaşlarını çattı. Saçları alnına yapışmış, parlak tenli oldukça yaşlı biriydi. İngilizce konuşmaya başladı:

- Doktor musun ?

- Hayır. İlkyardım ve kurtarma kursu aldım.

Gupta, kısa kısa sarsıntılarla kusmakta olan Endonezyalıya baktı. Kaşık, hayat kurtaran bir kanıt gibi gırtlağında hâlâ parlıyordu:

- Nereden geldin? Avrupa'dan mı?

- Fransa.

- Neden buradasın ?

- Bunu bilmeyen tek kişi siz olmalısınız. Cinayet.

Doktor kafasını salladı, sanki "özel bir mahkûm"dan söz edildiğini hatırlamıştı. İki hastabakıcı geldi: Vitriol'ü bir sedyeye aldılar. Gupta da ayağa kalktı, maskesini taktı ve Jacques'a döndü:

- Sen, benimle geliyorsun.

Reverdi, reviri çok iyi tanıyordu: burası her yemekten önce ilaçlarını almak için geldiği yerdi. Duvarları siyah ahşaptan latalarla kaplı, prefabrike bir bloktu. İçerisi üç bölmeden oluşuyordu: demir karyolaların bulunduğu büyük bir salon, bir muayene odası ve dipte, solda "belgelerin" -kurak mevsimlerin ve ardından gelen musonların etkisiyle sararmış kilolarca dosya- üst üste yığılı olduğu küçücük bir oda.

Genellikle, bu baraka cezaevinin en sakin yeriydi. Sadece birkaç hasta, Merkez Hastane'ye nakledilmeyi beklerken yataklarında inlerdi. Ama bugün oldukça kalabalıktı: sallanan duvarların arasına sıkışmış, kendilerine yol açmaya çalışan, sürekli kıpırdanıp duran bir sürü mahkûm; baraka her an yıkılacakmış gibi sarsılıyordu. Astronotlar gibi giyinmiş doktorlar, birer muayene odasına dönüştürülmüş yataklarda yatan ve başlarında kendilerini güvende hissetmeyen silahlı gardiyanların beklediği ikircimli ve korkmuş tutukluları muayene ediyordu. Herkes, beklemedik bir anda saldırıya geçebilecek görünmez bir düşmandan korkuyordu: SARS.

- Beni takip et, diye fısıldadı Gupta, maskesinin ardından.

Kalabalığı yardılar. Doktorun tuhaf bir yürüyüşü vardı, omuzlarını sağa sola oynatıyor, yarı hayta yan kambur gibi ilerliyordu. Reverdi onu izliyordu, kalabalıktan bir baş uzundu. Jacques, bir doktorun, uyuşturucu müptelasının damarını bulamadığı için söylendiğini işitti. Bir diğeri üzerine fışkıran kan yüzünden sövüp sayıyordu.

Tıbbî kontrol, sadece kan almak şeklinde özetlenebilirdi. Kan sel gibi akıyordu. Şişelerin içine, boruların içine, damarlara. Onlarca tüp doldurulmuş, etiketlenmiş, delikli kutulara yerleştirilmişti. Reverdi midesinin bulandığmı hissetti. Avlarını parçaladığı zamanlar hariç kan görmeye dayanamıyordu. Bu erkek kanıydı. Pis bir kan.

Gupta raylı bir kapıyı açtı. Reverdi, rahatlamış bir halde, sessiz muayene odasına girdi. Sağlam görünüşlü, meşe çalışma masası, tümen tümen dosya, ahşap bir boy ölçme aleti, bir terazi, üzerinde her boydan harfin bulunduğu bir okuma panosu. Gerçek bir taşra dispanserinden farkı yoktu. Çalışma masasının tam karşısındaki sandalyenin üzerinde duran dosyaları kaldırdı:

- Otur.

Gupta da oturdu ve maskesini yeniden indirdi. Esmer yüzü bitkin ve keyifsizdi Jacques'ın gözünde, kullanıla kullanıla ve sayısız kurutma kâğıdı izleri taşıyan bir kurutmaç canlandı.

- Tam olarak neden buradasın?

- Boş yere. Gupta iç çekti:

- Bu masumlar dünyasında sana yaşama şansı veriyorum.

- Masum olduğumu söylemedim.

Yaşlı adam dikkatle onu inceliyordu. Yeniden sordu:

- Neyle suçlanıyorsun ?

- Bir kadını öldürmekle. Avrupalı bir kadın. Papan'da. Jacques Reverdi: bu isimden bahsedildiğini hiç duymadınız mı ?

- Hafızam zayıftır, dedi. Burada, bu daha çok bir meziyettir. Üstelik, bu duvarların dışında yaptıkların beni ilgilendirmiyor.

Ellerini kavuşturdu ve yemden birkaç saniye boyunca sustu. Bu sinirli, elektrik yüklü bir sessizlikti. Masanın altında bacaklarını oynatmaya devam ediyordu. Kapının dışındaki gürültü patırtı gitgide artıyordu sanki.

- Biraz önceki saralıyı gayet iyi tanıyorum... Vitriol. Tedavi altmda, ama verdiğimiz ilaçlan satıyor. Kimin hayatını kurtardığını biliyor musun ?

-iyi ya!

- Ya da yazık! Yirmiden fazla kadını öldürdü. Ama bir kez daha söylüyorum, burada hiçbir önemi yok. Koruma altmda mısın?

- Evet.

- Öyleyse, atölyede çalışmıyorsun ?

- Hayır.

- SARS salgını boyunca bize yardım etmeyi kabul eder misin ?

- Benim için sorun yok.

- Hastalığın bulaşmasından korkmuyor musun ?

- Ben zaten bir ölüyüm. Hastalığın bulaşması bir şans olabilir.

- Çok güzel. Sonuçta söylemek istediğim...

Kapının dışından gelen gürültüler biraz daha artmıştı. Kan tüp-

leri yere düşüp kınldığı için bir doktor küfrediyordu. Jacques kanı düşündü; toplardamarlardan alınan tüm bu kanlardan koyu bir ışık yayılıyordu.

Düşüncelerin yaptığı çağnşımla, Elisabeth'in mektubu aklına geldi. İtiraflan, beklenmedik hoş bir olay olmuştu. Duygu ve düşüncelerini zekice ve değişik bir biçimde ifade ediyordu. Kendi kanını tasvir edişi: renklerin isimleri, tablolarla yaptığı karşılaştırmalar... Son derece tahrik olmuştu. Yaptığı benzetmeler her yönüyle onu cezbetmişti ve itiraf etmeliydi ki, bu büyüleyici kelimeleri okuyarak, bir daha okuyarak birkaç kez mastürbasyon yapmıştı.

- Hey, seninle konuşuyorum!

Jacques sandalyesinde doğruldu. Gupta ayağa kalkmış ve maskesini yeniden takmıştı.

- Yann başlıyorsun, dedi boğuk bir sesle. İşin resmî yanıyla ben ilgilenirim. Her halükârda, SARS olsun ya da olmasın, burada adama ihtiyacımız var.

Reverdi de ayağa kalktı. O anda, bu büroya girdiğinden beri, bilinçsizce aradığı şeyi gördü: bir telefon prizi. Doktora aldırmadan gülümsedi, işte beklediği şans en nihayet ayağına gelmişti.

- Yararım dokunursa mutlu olacağım, diye mınldandı.

27

Bir hafta geçmesine rağmen, henüz Elisabeth'e cevap yollama-mıştı. Bazı güvenceler elde etmeden de yollamak istemiyordu. Projesi hazırlık gerektiriyordu; ona talimatlarını her şeyi ayarladıktan sonra verecekti.

Saat on dört.

Revire doğru yöneldi.

Bir önceki gün, kan tahlillerinin sonuçları gelmişti: sonuçlar negatifti. Cezaevinde tek SARS vakasına rastlanmamıştı. Bu nedenle, onu revirdeki görevinden almalarından korkmuştu, ama Gupta, yetkilileri 243-554 numaralı mahkûma ihtiyacı olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Artık Reverdi, geniş hareket özgürlüğüne sahipti. Sanki bu yalancı salgının yol açtığı kargaşada onu unutmuşlardı.

Dispanserdeki işi epey iğrençti, ama bundan şikâyetçi değildi. Bir haftada her şeyi öğrenmişti. En önemli sorun enfeksiyonlardı. Cerahatli yaralar, akıntılı ülserler, hızla gelişen kangrenler. Ayrıca sıcaklığın etkisiyle çok sık görülen egzamalar, döküntüler ve alerjiler de vardı. Mahkûmlar iliklerine kadar kaşınıyorlardı, göz göre göre her tarafları kabanyor, şişiyordu. Bir de sıradan sakatlıklar vardı, düşmeler ve diğer açık kırıklar. Gündelik hastalıkları saymaya gerek bile yoktu: dizanteri, beriberi, sıtma, tüberküloz...

Acil vakalara gelince, şimdiye kadar beş müdahaleye katkıda bulunmuştu. Jiletle bir intihar olayı, feci bir şekilde dayak yemiş bir mahkûm, merdivenlerden esrarengiz bir düşme, çok daha esrarengiz bir başka olayda mahkûmlardan biri kaynar çorba kazanına düşmüştü ve kendi bokunu yiyerek ölmeye çalışan bir "psikopat". Yani alışılmış işler. ORHAN K E M A I İl....... l "

Aslında, "büyük iş" başka yerdeydi. Gupta'nın dürüst hekimlik çabalarına rağmen, revir, Raman tarafından denetlenen bir ticarethane halindeydi. Buraya giriş paralıydı ve tedavilerin de bir ücreti vardı. Bir de bunlara, el altından satılan yatıştırıcıları ve diğer ilaçlan da eklemek gerekiyordu. Reverdi'nin kendisi de bu sistemden faydalanmayı ihmal etmiyordu: ilaçlarını satmak ve müşteri portföyünü yenilemek için buradan daha iyi bir yer olamazdı; revirde tedavi gören mahkûmların yüzde ellisi yoksunluk içindeki toksikomanlardı.

Ona seslendiğinde, Jacques revirden birkaç metre uzaktaydı. Geri döndü, kuşkuluydu, sesi tanımıştı. Raman'dı.

- Yaklaş.

Jacques emre uydu, ama copun uzağında kalmaya da dikkat etti.

- Konuşmamız gerekiyor, sen ve ben, diye fısıldadı gardiyan Malayca olarak, gözleri fini fınldı.

- Neyle ilgili, Şef?

- Yeni işinle ilgili.

Jacques gözlerini kırpmadan Raman'ın karanlık yüzüne baktı; şeytanî bir galaksiden gelmiş bir göktaşı parçasıydı sanki. Bu pis herifin bahsetmek istediği şeyi biliyordu; revirdeki gayrimeşru satışlardan, özellikle de hap satışlarından pay istiyordu. Ama Jacques durumdan habersizmiş gibi davrandı:

- Dr. Gupta'yla konuşsanız daha iyi, öyle değil mi?

Raman kımıldamadan duruyordu, sonra birden güldü. Pusuda bekleyen biri gibiydi. Yüzündeki her yeni ifade, karşısındaki için bir sürprizdi.

- Aptalı mı oynamak istiyorsun ? Keyfin bilir. Sana bir soru sormak istiyorum. İdam cezalarının infazı sırasında neden bir cerrah hazır bulunur biliyor musun ?

Reverdi bütün kaslarının gerildiğini hissetti:

- Hayır, Şef.

- Çünkü daima yeniden dikmek gerekir. Asılmış mahkûmu. Kendi boğazını tuttu. îp eti yırtar, anlıyor musun ? Umanm senin dinin açısından bir sakıncası yoktur bunun ?

Reverdi suskunluğunu bozmadı. Uzun bir süre. Sonra, Raman'ı taklit ederek güldü:

- Canlıyken dikilmektense öldükten sonra dikilmek daha iyi. Raman'a göz kırptı. Adam ona bakıyordu, kararsızdı. Konuşmayı bitirdi:

- Avukatın burada. Görüşme odasında.

Jimmy, her zamanki tavrıyla onu bekliyordu. Önünde, masanın üzerinde dumanı tüten bir kahve vardı. Jacques beyaz metal kupaya baktı. Reverdi yere zincirlendikten sonra avukat son durum hakkında konuşmaya başladı. Ama Jacques aniden sözünü kesti:

- Kahven güzel mi?

Wong-Fat tereddüt etti, gardiyana göz ucuyla baktı:

- Mükemmel.

- Her zamankinden daha mı iyi?

Avukat onayladı. Balmumu rengindeki yüzü ter içinde kalmıştı. Jacques kolunu uzattı:

- Tadına bakabilir miyim?

Adam başını "evet" anlamında salladı. Reverdi, sıcağın etkisiyle uyuklayan gardiyana baktı. Gardiyana sezdirmeden kupayı aldı. Parmaklarını kaynar kahvenin içine daldırdı ve plastiğe sarılı elektronik bir cisim çıkardı.

Küçük, krom kaplı, cepte taşman minik hesap makineleri gibi ince bir cisim.

Gülümsedi.

Artık Elisabeth'e yazabilirdi.

28

1

Kanara, 1 mayıs 2003

Bu gecikme için özür dilerim, ama yeni başlayan ilişkimizin selameti açısından bazı hazırlıklar yapmam gerekiyordu. Üstelik bir de cezaevi revirinde çalışmaya başladım, bu da benim epey zamanımı alıyor ve beni yoruyor.

Son mektubunu dikkatle okudum. Cevaplarını çok beğendim. Ayrıca, kendini ifade tarzın, seni yakından ilgilendiren ve beni derinden etkileyen ayrıntıları tasvir etme biçimin hoşuma gitti.

Ama özellikle de yüzünü görmek. Büyülendiğimi, gözlerimin kamaştığını itiraf etmeliyim. İlk mektubunu okuduğumda, nezaketsiz isteklerin ardında böyle bir yüzün saklı olduğunu asla tasavvur edemezdim.

Elisabeth, ben yüzlere coğrafya haritaları gibi güven duyarım. Onların yüzeyinde toprağın bileşimini, bölgelerin atmosferini, iç kısımlardaki cangılları keşfedebilirsin... Yüzler de insanların içlerindeki gerçeği barındırır. Senin yüz hatlarında, birlikte çok ileri gitmemizi sağlayacak bir zekâ ve bir öğrenme isteği görüyorum.

Artık sana cevap verme sırası bende. Ama sana söylemeliyim: sorularına ihtiyacım yok. Seni neyin ilgilendirdiğim biliyorum. Ne beklediğini biliyorum...

Yine de seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm: bazı gerçekler anlatılmaz. Bunlar, insanları bıktıracak ölçüde güçlü, yoğun tecrübelerdir. Bu tür bir konuyla sayfalan karartmak gibi bir niyetim yok. Kelimelerle değersizleştirmek, açıklamalarla kirletmek istemem.

Benim hikâyemi öğrenmek, anlamak istiyorsan, Elisabeth, izlemen gereken tek yol var: benimki. Kelimenin tam anlamıyla.

Güneydoğu Asya'da, Yengeç Dönencesi ile Ekvator çizgisi arasında bir yerlerde bir yol vardır. Siyah Kan'la çizilmiş bir yol.

Korkunun ve ölümün hâkim olduğu bir yol.

Benim uzaktan kılavuzluğumu kabul edersen, vereceğim talimatlarla, bugün bu yolu sen de takip edebilirsin. Bu ilgini çeker mi ? Elbette. Siyah gözlerinin parladığım, teklifimi okurken bal renkli dudaklarının titrediğini görür gibi oluyorum...

Eğer bu yolculuğa çıkmayı kabul edersen, yol boyunca başımdan geçenleri gerçekten anlayacaksın. Takip edeceğin güzergâh kolay değil. İpuçları oldukça az olacak. Ve çok sarih olmam için bana baskı yapma. Olayları bizzat çözmeli, hikâyenin çarklarının nasıl döndüğünü anlamalı, ölüm çizgisinin sebeplerini ve sonuçlarım teninde hissetmelisin.

Her etapta, vardığın sonuçları, yargılan bana yollayacaksın. Ne bulduğunu, ne anladığını, ne hissettiğini bütün açıklığıyla bana yazacaksın. Eğer doğru yoldaysan, sana üzerinde ilerleyeceğin yolu göstereceğim.

Hata yaparsan, ikinci bir şansın olmayacak.

Yeniden sessizliğime geri döneceğim.

Anlaman gereken önemli bir şey daha var. Eğer, bugün bana "evet" cevabı verirsen, bir daha geri dönüşün yok. Sonsuza dek bana bağlı olacaksın.

Tarifi mümkün olmayan bir suskunluk yeminiyle. En nihayet, son ve en önemli nokta. Seni ilgilendiren eylemleri anlatırken asla "ben" demeyeceğim. Bu eylemlerin faili ben olabilirim. Ama, iyi tanıdığım, benim yanımda olan veya serbestçe dolaşan başka biri de olabilir. Bunun cevabını bir tek ben biliyorum ve şimdilik bunu sana açıklamaya hazır değilim.

"Onun" talimatlarını yerine getirmekle yetin.

Bu deneyim için hazır mısın, Elisabeth? Kendini bu görevi sırtlayacak kadar güçlü hissediyor musun ? Karanlıkların kaynağına dek inmeye ?

Bana hemen yaz, aynı adrese. Daha sonra iletişim şeklini değiştireceğiz. Bana bir e-posta adresi ver. Sana elektronik yolla gizlice yazmamı sağlayacak bir sistem ayarlayabilirim.

Çok yakında, elinin kâğıdın üzerindeki izini artık hissedemeyece-ğim. Ne de, bana yazarken masanın üzerine eğilen güzel yüzünü. Ama seni Güneydoğu Asya yollarında hayal edeceğim.

Bir gün bana şöyle yazmıştın: "Çeşit çeşit derinlik vardır. Ve hepsi beni ilgilendiriyor." Bunu bana ispat etmenin zamanı geldi.

Seni kucaklıyorum, Sevgili Lise'im.

Jacques

Marc, kafasını mektuptan hemen kaldırmadı: ağlıyordu.

Sevinçten. Heyecandan. Ve korkudan.

Bu mektubu uzun süreden beri bekliyordu. Bugün mayısın 6'sıydı. Nisan ayının ortasından beri postaneyi mekân tutmuştu. Meraktan yarı deliye dönmüştü, ne çalışıyor ne tıraş oluyordu, güçlükle uyuyordu.

Ama sonuç, tüm çektiklerine değmişti.

Seri cinayetler işleyen bir katil, en nihayet ona itiraflarda bulunacaktı.

Daha iyisi: ona kılavuzluk edecek, ayak izlerini takip etmesini sağlayacaktı.

Eldivenli elleriyle, temiz bir kâğıt aldı ve hiç tereddüt etmeden içten, sıcak bir cevap yazdı; elektronik posta adresi için boşluk bırakmayı da ihmal etmedi. Yazdıklarını yeniden okudu ve tek bir değişiklik yapma ihtiyacı hissetmedi. Bu bir aşk mektubuydu, çılgınca, körü körüne, akıl hocasının talimatlarını takip etmeye hazır genç bir kadın tarafından yazılmış bir mektup.

Birden, mektubu, özel hiçbir çaba sarf etmeden, doğrudan Eli-sabeth'in el yazısıyla yazmış olduğunu fark etti. Her şey bir simgeydi...

Kafasını kaldırdı ve tam karşısındaki duvara hayranlıkla baktı. Dalgıca ait elindeki bütün resimleri buraya yapıştırmıştı. Bu hem suç ortağı hem de düşmanı olan birine yakınlaşmanın bir biçimiydi. Şimdi, karşısındaki Reverdi ormanı ona bakıyordu. Dalgıç elbiseleri içinde, zafer kazanmış bir Reverdi. Tropikler'in güneşi altında gülümseyen bir Reverdi. Yakın çekimde, antropometrik çenesi iyice belirgin, somurtkan bir Reverdi...

Güneydoğu Asya'da, Yengeç Dönencesi ile Ekvator çizgisi arasında bir yerlerde bir yol vardır. Siyah Kan'la çizilmiş bir yol. Korkunun ve ölümün hâkim olduğu bir yol.

Marc gülümsedi, yaşlar gözlerini yakıyordu: - Kaç kez âşık oldun, pis herif?

29

İlk öncelik: e-posta adresi.

Marc, Trudaine Caddesi'nin yakınlarındaki bir "internet ka-fe"ye daldı. Elisabeth'in adına bir elektronik posta adresi almak için kendi bilgisayarım kullanamazdı. Bilgisayar teknolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama bir elektronik adresin işletime sokulmasının bazı izler bırakacağından kuşkusu yoktu.

Anonim bir PC'nin önüne oturdu, Fransız orijinli bir server, "Voilâ", seçti ve ücretsiz bir posta kutusu oluşturmak için geçici bir form doldurdu; çünkü yapacağı en ufak bir ödeme bile ardında iz bırakırdı.

Form için verdiği bilgiler, hiç var olmamış yirmi dört yaşındaki Parisli bir kıza, Elisabeth Bremen'e ait olmanın dışında yanlıştı. 9. Bölge'de bir ev adresi, daha inandıncı olması için bir doğum tarihi uydurdu, bir "passeword" yarattı, sonra elektronik posta adresini oluşturdu: "lisbeth@voila.fr".

Bu, karanlıklara girmesini sağlayacak anahtarıydı.

Ardından, mektubuyla birlikte, Bercy Gan'ndaki DHL bürosuna gitti; zarfın üzerine ikametgâh adresi yazma gibi zorunluluğu yoktu artık. Öğlen olduğunda, ilk sorunu halletmişti. Neşesine yeniden kavuşmuştu. Her şey bir oyunu andırıyordu. Yine de onu rahatsız eden, kaygılandıran bir şeyler vardı.

Reverdi'nin mektubunun bazı bölümleri epey kaygı vericiydi, gerçek katil olduğunu ima ettiği ve hâlâ serbest olan bir "başkası" ndan söz ediyordu... Marc omuz silkti. Katil blöf yapıyordu: bundan şüphesi yoktu. Sadece bir önlemdi bu, mektuplaşmaları beklenmedik bir yöne saptığında ona karşı kullanabileceği bir önlem.

Evine dönerken bindiği takside, yolculuğu için yanına alması

gereken eşyalann ve yolculuk önlemlerinin listesini çıkardı. Tüm bunları önündeki iki gün içinde yapmaya karar verdi. Bugün mayısın 6'sıydı. 8'i, Marc'ın tedirgin olduğu sonu gelmez, tatil günlerinden biriydi. Öbür haftayı beklemenin gereği yoktu.

Ama önce, kendine çekidüzen vermeliydi.

Birkaç saat içinde, hayatının kontrolünü eline aldı. Kalktı, tıraş oldu, tepeden tırnağa temizlendi. Ceketlerini, pantolonlarını ve gömleklerini bıraktıktan sonra unuttuğu kurutemizlemeciye koşturarak gitti. "Burası kurutemizlemeci. Emanetçi değil" diye homurdandı patron. Marc bir şey söylemeden parayı ödedi.

Eve dönünce, duvardaki Reverdi fotoğraflarını söktü ve özenle bir arşiv kutusuna yerleştirdi. Ardından makalelerini, notlarını ve bildirilerini indirdi. Kendi mektuplarının kopyalarını ve Reverdi'nin mektuplannı bir araya

topladı. Tüm bunların arasında gözü, bir kopyasını çıkarttığı, Hatica'nın resmine takıldı.

Bu kızın soylu bir güzelliği olduğunu düşündü. Düzgün hatlarının altında, onu diğer mankenlerden daha güzel, daha etkili yapan vahşi bir yan vardı. Belki hafif şehla gözleriydi bu intibaı yaratan. Ya da, ışığın geliş yönüne göre yüzünde, hafif tehditkâr, düşey gölgeler oluşturan çıkık elmacıkkemikleri. Veya bir tül gibi gözlerini örten o buğu.

Marc, onu görür görmez aklına, Bartok'un ve Prokofıev'in piyano konçertoları gelmişti; düzensiz akortlu, şiddet içeren ancak çok güzel, çok saf melodiler. Resmi çalışma masasımn üzerine koydu ve gülümsedi.

Üstü kapalı olarak, bu kızı bir katille paylaşıyordu.

Ama ne o ne de diğeri ona asla yaklaşmayacaktı.

Kutuyu kapattı ve arşiv odası olarak kullandığı, mantar kokulu küçük odaya koydu. Üzerinde uzun uzun kafa patlattığı tüm bu belgeleri arşiv odasına kaldırmak sadece simgeseldi: gerçek dünyaya geri dönüyordu. Reverdi'yle teması artık gerçekleşmeyecek bir hayal olmaktan çıkmıştı.

Ama, şimdi, somut bir gerçek daha vardı: para.

Marc yapacağı masrafları gece boyunca hesapladı. Güneydoğu Asya'ya bir gidişdönüş bileti, hareket ve vanş tarihlerini ayarladığı takdirde çok fazla tutmuyordu. Ama Marc, tam olarak nereye gideceğini ve ne kadar kalacağını bilmiyordu. Sadece Reverdi'nin daha önce yaşadığı ülkelerde iz süreceğini tahmin ediyordu: Malezya, Kamboçya, Tayland... Bu durumda dönüş tarihi belli olmayan, "açık" bilet almalıydı; daha ucuza gelirdi. Birbirine komşu ülkelere giderken de yerel havayollarını kullanırdı.

Yolculuklar konusunda deneyim sahibiydi. Uluslararası uçuşları, yerel uçuşlan ve araba kiralama ücretlerini tahminî olarak hesapladı, yaklaşık dört bin avro tutuyordu. Bir de buna otel ve yemek masraflannı, hesapta olmayan giderleri de eklemek gerekiyordu. Toplamda beş bin avro kadar bir para yeterliydi.

Ama bu masraflann yanı sıra bir bilgisayar ve onun yazılımla-nnı da satın alması lazımdı; Reverdi'yle iletişim kurmak için kendi Macintosh'unu ve modemini kullanması söz konusu değildi. Yaptığı fiyat araştırmalanndan bunun için iki bin avronun gerekli olduğu sonucunu çıkardı. Tüm bu toplama küçük bir konfor marjı da eklendiğinde, yaklaşık sekiz bin avroluk tahminî bir bütçe gerekliydi.

Böyle bir miktan nereden bulabilirdi?

Âdet yerini bulsun diye bankadaki hesabını kontrol etti. Bin avroyu geçmiyordu bile. Zaten ay sonunu kıt kanaat getiren biriydi. Diğer hesaplannı kontrol etti. Bomboştu. Hiçbir yatınım yoktu. Zaten yaklaşık altı yıldan beri Marc bu şekilde, günü gününe yaşıyordu.

Parlak günlerini düşündü; o dönemler yüz bin frank kazandığı ay onun için "verimsiz" bir aydı. Bu kadar parayı ne yapmıştı ? Atölyesini düşündü: tüm varlığı orasıydı. Bu yolculuğu finanse etmek için atölyeyi satabilir miydi ? Hayır. Sadece oraya duyduğu bağlılık değildi bunun sebebi, satış zaman alırdı. Aynca taşınmayı da göze alamıyordu. Atölyesi onun iniydi. Notlarının, kitaplan-nın süslediği ini. Beyninin bir parçasıydı.

Yattı, gözlerini, avludan yansıyan ışıkla parlayan kütüphanesinden ayıramıyordu. Yann, ilk iş olarak gidip, bankasından kredi talebinde bulunmaya karar verdi.

Sabah, peş peşe bir sürü kahve içtikten sonra harekete geçti; bankaya kadar gitmesine gerek yoktu. Telefonda yaptığı açıklamanın ardından banka şubesinin vereceği cevaptan son derece emindi.

- Anlamıyorum, dedi bankacı, uzun bir sessizliğin ardından. Bu bir iş yolculuğu değil mi ?

- Kesinlikle.

- Öyleyse bu parayı neden gazetenizden istemiyorsunuz ?

- Bu özel haber. Haberin mülkiyetinin bana ait olmasını istiyorum. Bana güvenin: sonucunda büyük kazanç var.

Marc, adamın kuşku içinde olduğunu hissediyordu. Taktik değiştirdi; bankacıya parlak günlerini, hesabına beş sıfırlı çekler

yatırdığı zamanlan hatırlattı. Zor durumda bir müşteri hiç olmamıştı...

- Haklısınız, diye kesip attı bankacı. Ama biz, daha çok ters grafik eğrisi çizen müşterilere yardım ederiz. Yani dardayken "rahatlamış" müşterilere. Anlıyorsunuz, değil mi ?

- Bu çok mükemmel bir yatınm, sizi temin ederim. Bu araştırmayla şatafatlı günlerime geri döneceğim.

- Pekâlâ, geri dönün. Ondan sonra görüşelim.

Marc küfretmemek için kendini tuttu ve telefonu kapattı. Ne banka değiştirmenin ne de zamanını idarî işlerle harcamanın sı-rasıydı.

Bir diğer olasılık da, Le Limier'ydi. Oradan da alacağı cevabı biliyordu. Neler çevirdiğini öğrenmeden -ve haberi kullanma hakkını almadan- Verghens tek bir avro bile vermeyecekti.

- Bu para neden gerekli ? diye sordu, Marc'ın cümlesini bitirmesine fırsat vermeden.

- Önemli bir iş.

- Anladım. Ama söz konusu iş ne ?

- Bunu sana söyleyemem. Şimdilik.

- Sakın özel haber olmasın ?

- Tam üstüne bastın.

- Bilgi yoksa, para da yok.

- Söyleyebileceklerim bu kadar. Dönünce seni aranm.

izin konusunda pazarlığa giriştiler. Verghens razı olmasa da Marc'ın epey uzun sürecek bir izne ihtiyacı vardı. Sonuçta kabul etmek zorunda kaldı ve Marc'a üç hafta izin verdi.

Artık geriye tek çözüm kalmıştı: Vincent. Her şeyi kendisinin öğrettiği eski ortağından borç para isteme düşüncesi, boğazını yakan bir mide asidi gibiydi. Bu duruma nasıl gelmişti ? Çırağından para dilenmek... Bir Haçlı seferine hazırlanmakta olduğunu düşünerek kendini rahatlattı. O bir savaşçıydı. Bir misyonerdi. Ve misyonerler daima fakir olurdu. Hatta bu sefalet onlann üstünlüklerinin bir işaretiydi.

Öğlen, Bonaparte Sokağı'ndaki fotoğraf stüdyosunun kapısını iterken, sıkmtılannı, utancını kafasından atmaya karar vermişti. Yine de, aldığı bütün kararlara rağmen, konuşması gerektiğinde utanç gelip boğazını tıkadı. Vincent onun için durumu kolaylaştırdı:

- Ne kadar? diye sordu.

Anlaşılması güç bir hınçla, Marc istemeyi düşündüğü miktan ikiyle çarptı:

- On bin avro.

Vincent büyük stüdyoyu baştan başa kat etti. Banyo odasının siyah kapısını açtı. Marc, dip tarafta çelik bir kasa bulunduğunu biliyordu. Malzemelerin yanı sıra genç mankenlerin verdiği nakitleri de orada saklıyordu.

- Beş bin avro, dedi, bir tomar parayı ışıklı masanın üzerine bırakırken. Kasadaki paranın tamamı bu. Kalan miktar için sana çek yazacağım.

Marc başını "tamam" dercesine salladı, gözlerini paradan ayıramıyordu. Teşekkür etmeliydi, ama boyun kasları çok gergindi. Çeki alırken bir şeyler söylemeyi başardı:

- Geri ödeyeceğim...

- Acelesi yok.

- Teşekkür ederim, diyebildi en sonunda.

- Asıl ben sana teşekkür ederim. Şu paparazzi salaklığını bitirmeye karar vermemiş olsaydın, ben hâlâ bir ağacın tepesinde, yıl-dızcıklan gözetliyor olacaktım. Ve bu başarıya asla ulaşamayacaktım.

- İyi oldu.

Marc gülümsemeye çalıştı, ama yüz hatları gerilmişti. Vincent onu kapıya kadar geçirdi. Ağır bir perde, kapıyı -ortasında kalın bir cam bulunan çelik bir kapı- gizliyordu.

- Sonuçta, diye devam etti. Şu Diana olayı, yaşadığımız tüm o karmaşa benim selametim oldu. Ne yazık ki, aynı şeyler senin için söylenemez.

Bu kelimeler bir balyoz gibi indi. Beyninin içi kavruluyordu. Kendini, Reverdi'yi itiraf ettirmiş, Asya'nın cangıllarındaki müthiş sırrı açığa çıkarmış olarak gördü. Kendini, yaşadığı deneyimden eşsiz bir yazı dizisi hazırlamış, en prestijli gazetecilik ödüllerini almış olarak gördü, kendini...

- Benim de zamanım gelecek, dedi sıkılı dişlerinin arasından. Üzülme.

- Ne tasarlıyorsun?

- Meslek sırrı.

- Bir gün, şu katil hikâyelerinden dolayı kafayı üşüteceksin. Çenesi iyice gerilmişti, Marc fısıldadı:

- Bir araştırma. Önemli kanıtlarım var.

- Onları biliyorum, kanıtlarını. Daha çok koşarak kaçmana yarıyorlar.

- Benim kafamın içinde değilsin. Vincent onun kolunu dostça sıktı.

- Kimse senin kafanın içinde olmayı istemez.

Saat on beş, FNAC Digitale, Saint-Germain Bulvan.

Marc bu tür alışverişlerden hoşlanmıyordu. Bekleme, sıcak, teknolojik jargon; her zaman sorulardan çok daha karmaşık olan cevaplar; içlerinden

herhangi bir bilgisayann da aynı işi göreceği ürünler arasında sınırsız seçim imkânı...

- Bu tam size göre model, dedi satıcı.

Marc, ona önerilen yeni Macintosh'u inceledi: sade, hafif, kendisi için yabancı bir modeldi. Bilgisayarında bir tıkla, bir hareketle yaptığı bir işlemi bu makinede en az iki saatte gerçekleştirebileceğini düşündü. Aklına bir fikir geldi. Zaman kaybetmemek için, tam olarak kendisininkiyle aynı modelde olan bir bilgisayar almalıydı:

- Bundan önceki jenerasyondan bir makine istiyordum.

- Şaka mı yapıyorsunuz ? Onlar en az iki yıl önceye ait modeller!

Marc bu konuda ısrarcıydı. Satıcı bezgin bir halde yüzünü buruşturdu:

- Artık o antikaları üretmiyorlar. İkinci el pazarına bakmanız gerekiyor.

Bu kelimelerle, aklından geçen düşünce biraz daha netlik kazandı. İlk sahibinin adına kayıtlı, kullanılmış bir bilgisayar almak. Eğer biraz şansı varsa, yine önceki kullanıcının adına kayıtlı yazılım da içeriyor olabilirdi... İzleri karıştırmanın, anlaşılmaz kılmanın yeni bir şekli.

Elinde ikinci el mağazasının adresiyle, zafer kazanmış bir edayla FNAC'tan çıktı; dükkân Saint-Germain Bulvan'ndan oldukça uzaktaydı. Stratejisinin az da olsa yolunda gitmesinin tadını çıkarıyordu.

Bu bir oyundu.

Ama tehlikeli bir oyun.

Marc tam olarak aradığı bilgisayarı buldu. Eski tip bir modemle donatılmış ve eski Mac OS 9.2 sistemine göre çalışan bir Macintosh Powerbook'tu. Tam donanımlı ve tanıdık, oldukça eski bir makine.

Dükkândaki tip, onun adına bir fatura düzenlemeyi önerdi: reddetti. Bir yıllık garanti teklif etti. Reddetti: isim, adres gibi şeyler vermek gerekiyordu.

Dükkânda, bilgisayarı çalıştırınca, şansın kendisiyle olduğunu

anladı: hard disc'te, eski sahibinin adına açılmış metin işleme ve elektronik posta yazılımları hâlâ duruyordu. Mükemmel. Satıcı, ona bu programlan kullanmanın yasadışı olduğunu hatırlattı. Aynılarının yeni versiyonlannı satın almasını önerdi.

- Düşünürüm, dedi Marc. Her şey anlaşıldı.

Nakit olarak ödedi, sonra kolunun altında karton bir kutuyla dükkândan çıktı. Marc, ağır ağır -saat on sekizdi ve trafik ağırla-şıyordu- Sağ Yaka'ya dönen arabanın içinde onun için koruyucu perde görevi gören öğeleri düşündü.

Bir başka ada kayıtlı bir bilgisayar ve yazılımlar. Elisabeth Bre-men tarafından açılmış bir elektronik posta kutusu. İnternet kafele-re ait telefon hatları. Ve yakında da Asya otellerinin telefon hatları. Marc Dupeyrat'ya ulaşmayı sağlayacak tek ipucu yoktu.

Kelimenin tam manasıyla, böyle biri mevcut değildi.

Öyleyse neden korkuyordu ? Reverdi'nin, yaptığı dalavereyi anlamasından mı ? Hapisteyken böyle bir soruşturmayı nasıl yapabilirdi ? Kanara'dan e-posta yollamak zaten bir mucizeydi. Ya avukatı: Hayır; bu "Wong-Fat"ın hiçbir şeyden haberi olmadığı kesindi. O basit bir araç, Reverdi galaksisinde bir uyduydu.

Gerçek, o gerçeği biliyordu: dalgıç katiline normaldışı güçler atfediyordu. Kâhinlik yetenekleri.

Her yerde bulunma becerileri. Evet: ondan korkuyordu, sanki katil hapisten çıkabilecekmiş ya da elektronik devrelerin arasından sıynlıp gelebilecekmiş gibi...

Saat on sekizde Marc, kapanmak üzere olan, Blanche Soka-ğı'ndaki bir turizm acentasına ulaşmayı başardı. Onu ilgilendiren uçuş tarifeleri ile karşılaşabileceği idarî zorluklar hakkında bilgi aldı.

Gitmeyi düşündüğü üç ülke içinde sadece Kamboçya vize istiyordu; o da havaalanından alınabilirdi. SARS konusunda da bilgi edindi: bu bakımdan korkacak bir şey yoktu. Hastalık kontrol altına alınmış gözüküyordu. Özellikle de Güneydoğu Asya'da. Marc bankodaki kıza teşekkür etti ve hareket tarihini belirler belirlemez tekrar geleceğini söyledi.

O gece Marc, seyahat çantasının hazırlıklarına girişti. Gerekli olabilecek şeylerin bir listesini çıkardı, mesela küçük dijital bir fotoğraf makinesi hiç de fena olmazdı. Reverdi'nin kendisine göstereceği yerleri dolaşırken fotoğraf çekebilir ve gerçekleri böylece gün ışığına çıkarabilirdi. Kim bilir? Belki de katil onu cinayet mahallerine yönlendirecekti...

Bu düşünce Marc'ı ürpertti. Ne yapmakta olduğunun gerçekten farkında mıydı ? Büyük zorluklarla topladığı bu bilgileri nasıl

değerlendirecekti ? Onları kullanmak konusunda kesin bir karan yoktu. Kendisi için çalışıyordu. Bu özel araştırması belki kimse tarafından bilinmeyecekti. Amacı başkaydı: katilin beynine nüfuz edecekti. Doğrudan onun gözlerine, kötülüğe bakacaktı.

Ve belki de, sonunda anlayacaktı.

Saat yirmi üçte, üzerine bir yorgunluk çöktü, külçe gibiydi. Yemek yemeden yattı.

Birkaç saat geçmesine rağmen hâlâ uyuyamamıştı. Karanlığın içinde, yatağının kenarında katlanmış olarak duran Güneydoğu Asya haritasının beyaz kâğıdına bakıyordu. Bütün neşesi, coşkusu yok olmuştu. İçinde, her zamankinden çok daha ağır, çok daha tedirgin edici bir sıkıntı vardı. "Yengeç Dönencesi ile Ekvator çizgisinin arasında başka bir çizgi daha vardır..."

Bu bir oyundu...

Ama tehlikeli bir oyun.

- Onu topraktan bu şekilde çıkarmışlar: hiç bozulmamış.

- Ceset çürümemiş mi ?

- Hiç bozulmamış, size söyledim. Buna "bozulmamış kadavra" denir.

Hatica biraz şaşkındı. Vincent onu bu akşam yemeğe davet edince, moda editörlerinin homoseksüel stilistlerin katılacağı, boş ve gürültülü konuşmalann yapılacağı bir toplantı olacağını düşünmüştü. Ama burada sadece gazete muhabirleri ile fotoğrafçılar vardı.

- İnanılmaz, diye üsteliyordu konuşan adam. Sanki bir gün önce gömmüşler gibi. Bir kahkaha attı. İtalyanlar bunun bir mucize olduğunu ilan etmeye başladılar bile!

Tüm bunlardan, Hatica, bu gazetecinin İtalya'nın mucizeleri hakkında yaptığı bir röportajdan henüz döndüğünü anladı. Şansına, kutsal kişi ilan edilmiş Papa XXIII. Johannes'in mezarından çıkarılma törenine de tanıklık etmişti. Geleceğin azizinin bedeni, altmışlı yıllarda ölmüş olmasına rağmen hiç bozulmamıştı.

Tipik, bir deri bir kemik, denizci kazağı giymiş biri olan gazeteci başka şeylerden konuşacak durumda değildi: derin kırışıklıkları olan yüzüne rağmen, saçlan düzgün taranmıştı, kazağından çıkan beyaz gömleğinin yakası ona uslu bir okullu havası veriyordu.

Gözlerinin altı torbalanmış, kalın sesli yaşlı bir İtalyan, elindeki çubukları -bir suşi akşamıydı-coşkulu gazeteciye doğru çevirdi:

- Sen, İtalya'da çok uzun bir süre mi kaldın?

Gazeteci, anlaşılmamış bir kâşif ifadesiyle, itiraz eder gibi bir hareket yaptı.

- Koruyucuların yüzünden.

Bütün bakışlar, konuşan kadına çevrildi: mat saçlı, çok zayıf bir şansındı; uzun yüzü şampanyalı bisküviye benziyordu.

- Hangi koruyucular? diye sorarak ona doğru döndü gazeteci. Papa ilaçlanmamıştı.

- Ben yiyeceklerdeki koruyucu etkenlerden söz ediyorum. Öyle ki yendiklerinde bizi bozulup çürümekten koruyorlar. Cesetlerimiz asla çürümüyor. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış...

Bir an sessizlik oldu, sonra herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Sarışın ısrarlıydı, sinirlenmişti:

- Dalga geçmiyorum! Bu konuda yapılmış araştırmalar var ve...

Vincent, elinde üzeri suşilerle dolu açık renkli ahşap bir tepsiyle içeri girince kadın sustu. Tepsi, içleri avokadoyla doldurulmuş balık rulolanyla, kesilip üst üste konmuş somon dilimleriyle, su-yosunlanyla doluydu.

- Şu aptallıklardan söz etmeyi biraz keser misiniz ? Hatica sizin, moda dünyasının o salaklanndan olduğunuzu düşünecek!

Bazı bakışlar Hatica'ya çevrildi. Davetliler, stüdyonun ortasına yerleştirilmiş uzun ve alçak bir sehpanın etrafındaki yastıklara oturmuştu. Vincent gerekli açıklamayı yapmayı da ihmal etmemişti: "Yeterli sandalye yok, zaten bu bir Japon gecesi."

Her zaman olduğu gibi, Hatica taşı gediğine koymayı, hoş, nükteli bir cevap vermeyi isterdi, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Belli belirsiz gülümsedi ve yüzü kızarmış, başka bir konuya geçilmesini bekledi.

Kendine sorup duruyordu: Vincent onu neden davet etmişti ? Askıntı mı oluyordu ? Hayır, planı başkaydı. Flu resimler uzmanı onu kanatlannın altına almıştı; Hatica onun "moda dünyasını fetih" projesine katkıda bulunacaktı. Onu top model yapmaya hazırlanıyordu. Her halükârda fotoğraflannın muhteşem olduğunu kabul etmeliydi. Olağanüstü ve puslu.

- Siz ne düşünüyorsunuz ? Hatica irkildi:

-Nasıl?

- Çeçen terörizmi: bu konuda ne düşünüyorsunuz ?

Bu başlığı ıskalamıştı. Masa komşusu ona bakıyordu: kalan son saçlarını taç gibi taşıyan kel kafalı bir adamdı. Roma impara-torlanna benziyordu.

- Ben, yani...

Çubuklannı sımsıkı tutarken, kem küm etti. Irak Savaşı'yla ilgili donanımı olsa da İslamî terörizmin yayılmasını incelemeye zaman bulamamıştı. Gitgide keyfinin kaçtığını hissediyordu. Su-yosunlarının ve çiğ balığın kokusu genzini yakıyordu. Suşi midesini bulandınyordu.

Yine de, bu ruh çöküntüsü içinde, onu mutlu edecek bir nedeni vardı.

O buradaydı, masanın diğer ucunda.

Marc Dupeyrat. Yaklaşık bir ay önce, bu stüdyoda fotoğrafını çalan yalnız âşık. Perçeminin ve berbat bıyıklarının arkasına gizlenmiş, dik kafalı bir hali vardı. Hatica'ya bir kere bile bakmamıştı. Pısırıklık mı? Mahcubiyet mi?

Fotoğrafı çalındığından beri, kendini hep o çok beğendiği filmlerdeki gibi hissediyordu. Mısır müzikal komedilerinin yer aldığı eski VHS kasetlerinden oluşan bir koleksiyonu vardı; altmışlı yıllarda bu filmlerde küçük roller almış büyükannesinden kalmıştı. Sebepsiz yere şarkıların söylendiği, aşkın hep galip çıktığı, mutsuzlukların mutluluğa dönüştüğü, yakışıklı, iyi kalpli ve saçları briyantinli erkeklerin olduğu romantik öyküler...

Bu tür bir filmde, çalınan bir resim mükemmel bir başlangıç olurdu. Hatica, Marc'ı resmine bakıp dairesinde şarkı söylerken hayal ediyordu. Ya da telefonun karşısında, onu aramak konusunda tereddüt geçirirken. Veya Vincent'la bir akşam yemeğinde onun hakkında konuşurken. Akşam yemeğine geldiğinde, onu orada görünce karmaşık bir umuda kapılmıştı. Ama şimdi, karşısında bir duvar vardı.

Yemeğin sonu geliyordu. Harekete geçmesi lazımdı. îki kadeh saki içti, peş peşe; sonra bir ay öncesine odaklandı; adam resmini çalıyordu. Bir paraşüte asılır gibi bu sahneye tutundu ve ona doğru sokuldu, davetliler teker teker alçak sehpadan kalkıyordu:

- Marc, size söylemek istediğim...

Marc doğrulurken boyundan tuhaf bir ses çıktı: -Ne?

- Le Limier aldım. Nasıl olduğunu görmek için.

- Boşa harcayacak vaktiniz var galiba.

Hep aynı alaycı ses tonu. Bir anda Hatica'ya çok çirkin, çok aptal göründü. Ama geri çekilmek için çok geçti.

- Tam tersine. Gazeteyi... ilginç buldum. Sosyolojik bir bakış açısı var.

Marc başını salladı, tabiî ki inanmamıştı. Aslında bu konuşma onu rahatsız ediyordu. Sahne çok gülünçtü: Hatica dört ayak üzerindeydi, Marc ise hâlâ yerde oturuyordu.

- Bu konuyu sizinle konuşmayı arzu ederdim. Biliyorsunuz, fotomodelliğin dışında, bir felsefe tezi hazırlıyorum. Ensest hakkında. Bu konuda bir araştırma yapmış...

- Üzgünüm. Şu an Limier'de çalışmıyorum. Eğer isterseniz, size bir meslektaşımın telefonunu verebilirim.

Hatica bütün vücudunun sinirden titrediğini hissetti. Bağdaş kurarak oturdu ve samimi gözlerle ona baktı:

- Başka bir gazete için mi çalışıyorsunuz ?

- Bu bir sorgulama mı yoksa?

- Özür dilerim. Marc gülümsedi:

- Hayır. Ben özür dilerim. Kendimi tutmayı bilmiyorum. Alnına düşen saçını arkaya attı. Seyahate çıkmam gerekiyor.

- Bir araştırma mı ?

- Bir tür araştırma. Kişisel bir proje.

- Bir kitap mı ?

- Bunu söylemek için çok erken.

Çok konuşuyor, ama bir şey söylemiyordu. Hatica artık onun sırrını eşelemekten ahlaksızca bir zevk alıyordu:

- Uzun süreliğine mi gidiyorsunuz ?

- Bilmiyorum.

- Nereye ?

- Gerçekten çok meraklısınız. Üzgünüm, ama bu gerçekten... kişisel.

İçinden onu tokatlamak geldi, ama mırıldandı:

- Belki yola çıkmanızdan önce, bir kez daha görüşmeye zamanımız olur.

Marc bir sıçrayışta ayağa kalktı, beklenmedik bir esnekliğe sahipti, tıpkı bir kedi gibi.

- Bu büyük bir zevk olurdu. Ama zamanım oldukça az. Masanın etrafını dolandı, dumanın ve gürültü patırtının içinde

kayboldu; ne bir bakış ne bir hoşça kal. Hatica da ayağa kalktı. Şaşkınlıktan donup kalmıştı. İçindeki boşluk tonlarca ağırlıktaydı, parmaklarının ucuna kadar uyuşmuştu.

Bu davranışın sebebi neydi ? Onu fotoğrafı çalarken görmesi sadece bir düş müydü ? Fotoğrafı almasının başka bir sebebi mi vardı ? Bir fetişist ? Bir manyak ? Yoksa ondaki sorunları mı hissetmişti: Kızılderili yanığını ?

Bu düşünceyle, yalnızlığı onu bir alev çemberi gibi sardı. Çıtırtıların arasından bir ses ona doğru bağırıyordu:

"Kafamın içi karıncalanıyor! Bu seni hatan!"

Ne baş belası!

Hızlı hızlı adımlarla Saints-Peres Sokağı'na kadar yürüdü. Tanrı aşkına: bu kız ondan ne istiyordu? Kelimenin tam anlamıyla onu tedirgin etmişti. Ya yolculuğuyla ilgili o sorular! İnsan, planından haberdar olduğunu sanabilirdi...

Marc, sinirlerini gevşetmek için, evine kadar yürümeye karar vermişti. Ama Louvre Meydanı'na geldiğinde hâlâ sinirden titriyordu. Gözlerini asfalttan ayırmadan meydanı geçti. Işıl ışıl aydınlatılmış cam piramide bir kez olsun bakmadı bile. Mavimsi kemerlerden oluşan bir dizi galerinin altından geçti.

Hatica'nın varlığı keyfini kaçırmıştı. Sürekli kendisini gözleyen, onu sorgulamaya çalışan kadın yüzünden akşam yemeği zehir olmuştu. Sonuçta da gelip onunla konuşma gereği duymuştu. Böylece entelektüel yanını gösterebilecekti! Hiçbir amacı, hiçbir özgünlüğü olmayan sıradan, acemi bir mankene karşı ilgi duyamazdı. Bu kızın davranışlarım anlamıyordu. Başka bir yerde, başka bir zamanda olsa, kızm peşinden koştuğunu düşünebilirdi.

Palais-Royal Meydam'nda, karanlığın içinde parlayan Come-die-Française binasını görünce biraz sakinleşti. Saat gecenin iki-siydi. Sanki havadaki son egzoz gazlannı süpürmek daha temiz, daha kusursuz bir hava oluşturmak için, Paris gecesini ılık bir rüzgâr yalıyordu. Aydınlatılmış çeşmeler, taş meydanlar, gri sü-tunlu uzun galeriler. Sanki Moliere'in oyunlarından fırlamış, gerçek bir XVII. yüzyıl dekoru. İnsan neredeyse, sokak lambalarının altında, Don Juan'ı kovalayan Comendador Ulloa'yı görmeyi bekliyordu.

Marc bir çeşmenin kenarına oturdu ve suyun serinliğini tüm vücudunda hissetti, sanki periler âlemindeydi. Gözlerini kapattı,

sonra açtı, bunu peş peşe birçok kez yineledi. Her seferinde, kemerlerin ışıklan biraz daha bilincine kazınıyor, beynine batıyordu. Tıpkı kentin meridyenlerine batan akupunktur iğneleri gibi. Sakinleşince biraz olsun aklı başına geldi. Parmaklarını buz gibi suya daldırdı, gerçeği kabullenmeden önce eliyle yüzünü sıvazladı.

Aslında bütün öfkesi kendisineydi.

Neden kendine yalan söylüyordu? Hatica hoşuna gitmişti. Tıpkı herhangi bir erkeğin böyle bir güzellik karşısında hissettiği şeyleri hissetmişti. Ama o erkek bu durumda şansım denerdi, ama o, o ise seri cinayetler işleyen bir katile yollamak için kızın fotoğrafını çalmıştı. İşte nasıl bir herif olduğu meydandaydı...

O aşkı sevmiyordu: ölüme âşıktı.

Sophie'nin görüntüsü onu bir anda bu düşüncelerden kopardı. Lanetlenmiş biriydi, bunu biliyordu. Ve kötülük, erkek olsun kadın olsun, ona yakınlaşan herkese bulaşıyordu. Daha önce kanıtlanmıştı. İki kez. Bu nedenle aşktan uzak durmalıydı. Hatta dostluktan bile. Marc Dupeyrat, kırk dört yaşında, bekâr ve çocuksuzdu. Kim olursa olsun, hayatını karşısındakiyle paylaşamayan basit bir cinayet avcısıydı.

Yeniden yürümeye başladı. Öfke yerini umutsuzluğa bırakmıştı. Opera Caddesi'nin ilginç bir yanı yoktu. Uzun, geniş, boş bir cadde; sönük vitrinleri olan turistik mağazalanyla başka bir gezegene aitmiş gibiydi.

Palais-Garnier'ye yaklaşınca, göz alıcı ışıklarının çevresini uzaktan dolandı ve Chaussee-d'Antin Sokağı'na girdi; sanki hayatları konusunda yanılgıya düşmüş gibi dolaşan birkaç fahişenin bekleştiği sokak kapkaranlıktı. Sonunda, üzerinde Trinite Ki-lisesi'nin yükseldiği, 9. Bölge'deki tepenin eteklerine ulaştı.

Kafasının içindeki, korkunç düşünce ona yol gösteriyordu.

On beş dakika sonra, atölyesine giriyordu. Işığı yakmakta tereddüt etti. Duvara raptiyelediği Güneydoğu Asya haritalarını, hazırlamak üzere ortaya çıkardığı çantasını görebiliyordu. Ve özellikle de kılıfını çıkarttığı bilgisayarı karanlıkta parlıyordu.

Gerçeği görmenin zamanıydı.

Hatica'ya öfke duymuyordu.

Kendine de, tehlikeli stratejisine de öfkelenmiyordu.

Sadece başarısızlığa uğramaktan korkuyordu.

Jacques Reverdi e-posta yollamamıştı.

Bir haftadan fazla bir süredir bekliyordu -ve artık tüm umudunu kaybetmişti. Her gün mahallesindeki internet kafelerden posta kutusunu kontrol etmişti: hiç mesaj yoktu. Reverdi, Elisabeth'i terk etmiş, ortak projelerinden vazgeçmişti.

Daha bir saat önce Hatica'ya söylemişti: "Seyahate çıkmam gerekiyor." Doğru değildi. Kimse onu aramamıştı. En az bin kere yola çıkışını düşünmüş, ama kimseden olumlu veya olumsuz bir mesaj almamıştı. En ufak bir işaret yoktu. Kendini, bir garın peronunda valiziyle birlikte unutulmuş bir çocuk gibi hissediyordu.

Hâlâ atölyenin kapısında ayakta duruyordu, vücudundaki bütün sinirlerde bir elektriklenme hissetti. Elisabeth'in posta kutusunu kontrol etmek için, içinde bastırılmaz bir istek duyuyordu. Belki bu akşam...

Bu çok saçmaydı: Vincent'ın stüdyosuna giderken, saat yirmide, Saint-Germain Bulvarı'ndaki bir internet kafede elektronik posta kutusunu kontrol etmişti. Ve o saatten bu saate bir şeyin değiştiğini sanmıyordu: Kanara'da gece sona ermek, gün doğmak üzereydi. Yine de içindeki coşku onu rahat bırakmıyordu, vücudunun her noktası istiyordu.

Ama bu saatte nereye gidebilirdi? Gecenin üçüydü. Bakışlarını bir kez daha bilgisayarına çevirdi. Ne Mac'ini ne de telefon hattını kullanacaktı, bu konuda kendine söz vermişti. Marc Dupeyrat ile Jacques Reverdi arasında doğrudan, bir kez bile olsa, hiçbir bağ olmamalıydı.

Ama bu gece çok güçlü bir istek duyuyordu.

Tedbiri biraz olsun elden bırakabilirdi: telefon hattını yeni di-züstü bilgisayarıyla -Elisabeth'inki-kullanabilirdi.

Bilgisayarda bir dakika bile geçmeden "Welcome" logosu belirdi.

Marc, elektronik posta yazılımım tıkladı ve Elisabeth'in "pas-seword"ünü girdi. Sonra, bir anda aklının sesini dinledi. Boş yere risk alıyordu. Bütün bunların sebebi gereksiz bir öfkeydi. Bağlantı olmadan işlemi sona erdirmek için "fare"sini kavradı, göğsünün tam ortasında sanki bir taş vardı. Nefes alamıyordu.

Bir e-posta almıştı.

"kn@wanadoo.com" adıyla, bilinmeyen bir göndericiden. Oldukça açık bir kod. "Kan" yerine "kn". Eli titriyordu, mesajı açtı. Okurken, kafasının içi alev alev yanıyordu:

"Şimdi. Kuala Lumpur."

Yolculuk

I

32

Marc, Roissy-Charles-de-Gaulle Havalimanı'nın 2 D terminalindeki duty-free bölgesinden geçti. Sigaralar, şişe şişe içkiler, şekerlemeler. Yiyecekler, sanki bir kuşatma olasılığına karşı üst üste yığılıydı. Diğer mağazalara da şöyle bir göz attı, parfüm kokularının arasından geçti, şık kostümler, teknolojik aletler, gereksiz bir sürü ufak tefek eşya ona çok yabancıydı. Burası, insanı, sanki bu sonmuş gibi delicesine alışveriş etmeye iten, vitrinleri ağzına kadar dolu, güçlü ışıklarla aydınlatılmış mağazalanyla bir tüketim dünyasını andırıyordu.

Bekleme salonuna girip oturdu, parmaklarıyla içinde bilgisayarının bulunduğu çantaya hafif hafif vuruyordu. Hareket tarihini saptamak için iki gün harcamıştı. Reverdi'nin mesajından ve yaşadığı o coşkudan sonra, aklı başına gelmiş ve yolculuk için gerekli önlemleri almaya karar vermişti. Pazar gününü düşünerek geçirmişti. Kimi kez korkudan tir tir titriyor ve her şeyden vazgeçmeyi düşünüyordu. Kimi kez de coşkudan bütün vücudunu ateş basıyordu; korkunç bir katili tuzağa düşürmüş olmanın mutluluğuydu bu. Gerçekte tehlikeye attığı neydi acaba?

Onu kaygılandıran gideceği ilk yerin seçimiydi. Neden Malezya? Reverdi, Elisabeth'ten Kanara Hapishanesi'ne gelip onu ziyaret etmesini ister miydi ? İmkânsız: bu, oyunun kurallarından biri değildi. Söz konusu olan gerçeğin gelişimini, tersinden, yani sondan başlayarak takip etmekti. Reverdi için her şeyin sona erdiği noktadan.

Yavaş yavaş, "çizgi"nin kaynağına ulaşacaktı.

Salı günü, nihayet karar vermişti: Malezya Havayollarının ertesi günkü uçuşu için kaydını yaptırmıştı. Sonra, sabah onda, mahallesindeki bir internet kafeden Reverdi'ye ilk e-postasını yollamıştı. Yola çıkacağını bildirmiş, ama ne tam vanş tarihini ne de uçuş numarasını vermişti, sebebini kendine bile açıklayamadığı bir dizi önlem daha.

Yolculuk öncesi son gün boyunca bir cevap beklemişti; boşuna. Kuşkusuz bütün talimatları Kuala Lumpur'da alacaktı. Artık, Reverdi'nin onu, Papan'a, ülkenin güneybatısına, yakalandığı yere göndereceğinden emindi. Bekleme salonunda hostesin sesi yankılandı: yolcular uçağa davet ediliyordu.

Malezya Havayolları'nın logosu hoşuna gitti; bu tek bir işaret bile ona röportajlar yaptığı gazetecilik yıllarını hatırlatıyordu. Sonra hostesler, şüphesiz hepsi Çinliydi; soluk tenleri, turkuvaz renkli elbiseleriyle bir kontrast oluşturuyordu. Renkler, gülümsemeler, her şeyde Asya'ya özgü bir tat vardı; hoş ve yumuşak huylu. Marc yerine, cam kenarına oturdu ve oturur oturmaz da üzerine bir yorgunluk çöktüğünü hissetti. Kalkış sırasında, kulak zarlarını etkileyen basınç onu mahvediyordu.

Uçak henüz uçuş yüksekliğine ulaşmadan uyumaya başlamıştı bile.

Uyandığında her şey hareketsizdi. Karanlıkta, basınç ayarlama ünitesinin fısıltısı ile jet motorlarının uzaktan gelen gürültüsü duyuluyordu. Marc çevresine bakındı. Yolcular, battaniyelerinin altında, gözlerindeki uyku maskeleriyle tuhaf biçimli birer kozayı andırıyordu.

Marc eliyle yüzünü sıvazladı: o da tuhaf bir kâbus görmüştü.

Alçak sesle özür dileyerek, yan koltuklardaki komşularının bacaklarına sürtüne sürtüne koridora çıktı ve tuvalete gitti. Aynada uzun uzun kendine

baktı ve mırıldandı: "d'Amico", "Prokofiev", "La Fontaine"... Ne zamandan beri bu rüyayı görmüyordu?

Aslında bu bir rüya değildi, biliyordu, anılarının yeniden yaşan-masıydı.

Yerine dönüp oturdu; anılarıyla yüzleşmeye hazırdı.

1976. Jean-de-la-Fontaine Lisesi.

Marc bir pilot sınıfa kaydolmuştu, burası öğrencilerin yan zamanlarını klasik eğitimle, yarı zamanlarını da müzik çalışmalarıyla değerlendirdikleri bir sınıftı. Bu klasik lisede, o sınıfta okuyan öğrenciler, fizik ve coğrafyaya "hayır" diyerek, inançları gereği askerlik görevlerini yerine getirmeyi reddeden kişilere benziyor-lardı. Onları belirgin kılan bir başka özellikleri daha vardı: sınıftaki öğrencilerin çoğu erkekti. Oysa La Fontaine, kızların ağırlıkta olduğu bir liseydi. Ama bir başka özelliği daha vardı bu okulun: bütün erkek öğrenciler fakir ailelerdendi. 16. Bölge'nin en iyi semtinde yer alan, iyi aile kızlarının okuduğu bu okul onlar için büyük bir ayrıcalıktı. Marc, on altı yaşında, bakalorya sınavına dek uzanacak bu yolda kendini karantinaya alınmış gibi hissetmişti, kızları tavlamayı aklına bile getirmemeliydi; bu genç, mirasyedi kızlar, erkekleri tepeden tırnağa süzüyor, Marc ile diğer erkek öğrenciler kendilerini sarayın kapısına sığınmış dilenciler gibi hissediyordu.

Marc bu durumu umursamıyordu bile: o daha çok, kendi sınıfındaki ayrımcılıkla meşguldü. Bir piyanonun klavyeleri gibi, öğrenciler arasında da beyaz ve siyah tuşlar vardı. Kusursuz, majör ve anlaşılır notalar ile bozuk, minör ve anlaşılmaz notalar. Işığı, yalınlığı simgeleyen müzisyenler ile acıyı simgeleyen müzisyenler; yaralı kuşlar.

Birinciler, yani ışığı, yalınlığı simgeleyenler müziği bir kamusal görev olarak seçmişlerdi. Birçoğu orkestralarda çalışan müzisyenlerin oğullarıydı ve onlar da, fagot, alto saksofon ve trombon gibi orkestra enstrümanlarını seçmişlerdi. Diğerleri, şair ruhlu olanlar, piyano, keman, viyolonsel çalıyorlardı ve intihara eğilimliydiler.

Beyaz tuşlar siyah tuşlardan daha yeteneksiz değildi. Tam tersine. Müzik parmaklarının altından akıp gidiyordu. Onlar için, mükemmel bir kulak,

armoni duygusu, virtüözlük nefes almak, yürümek gibiydi. Siyah tuşlar tutkuyla çalıyorlardı, ama teknikleri genellikle yetersizdi. Bir anlamda, çok da tuhaf olsa da, beyaz tuşlar "müzik" demekti. Bu onlar için bir sorun değildi kuşkusuz. Erkek öğrenciler açısından fazla bir sorun da arz etmiyordu.

Siyah tuşlar müziğin karanlık bölgesiydi.

Elbette, Marc da, sınıfın karanlık bölgesinde yer alıyordu. Ve çok daha karanlık öğelerle dostluk kurmuştu. Bunlardan biri, Rönesans müziğinde uzmanlaşmış, azgın bir homoseksüel olan Gre-goire Debannier'ydi; okulun tuvaletlerinde yaşadığı sapkın cinsel ilişkilerini anlatan, durduk yerde Clement Janequin'in şarkılarını söyleyen bir tipti. Eric Chausson ise, iriyan, gözleri çukura kaçmış, tembel, ragbi oyuncusu bir öğrenciydi, Budistti ve büyücülükle de ilgileniyordu. Kaba görüntüsüne

rağmen, kalın parmaklan "Ne Biliyorum ?" dizisine ait ruhbilim kitaplannın sayfalarını kanştırmaktan geri kalmaz, Schubert'in doğaçlama arpejlerini büyük bir zarafetle çalardı. Philippe Manganeau'ya gelince, belki de, bayağı görüntüsüne rağmen beyaz bir tuş olarak kabul görebilecek tek erkek öğrenciydi, ama okuldaki azılı asilerden biriydi. Şişe dibi gibi kalın gözlükleri, iri kareli gömlekleri ve sigortacılık yapan ailesiyle, burjuva kökenini genetik bir hastalık gibi taşıyordu. Suikasttan önce bombasını okşayan bir terörist gibi kemanını okşardı. Ve her şeye boş vermekten söz ettiğinde, herkes bunu kolaylıkla yapacağını biliyordu, çünkü kaybedebileceği "her şey"e sahipti ve bunu yapmaktan mutlu olurdu.

Ama, içlerindeki en karanlık kişi, gerçek karanlıklar prensi d'Amico'ydu. Marc onun ilk ismini hatırlamıyordu, sadece italyan kökenli olduğunu biliyor, parlak siyah saçlı kocaman kafası gözünün önünden gitmiyordu. Başlangıçta, d'Amico viyolonsel çalıyordu. Ama, egzotik telli enstrümanlarda uzmanlaşmıştı: Peru gitarı, balalayka, Moğol viyolası... Onun gözünde müzik Kabalacı bir yönelimdi ve evrenin gizemli anlamını gün ışığına çıkarıyordu. Marc, onu matematik derslerindeki tuhaf sorularından hatırlıyordu: "Kötülük nasıl ifade edilir?" diye mırıldanıyordu. "Kro-matizmle.1 Yanm tonlar ölüm dürtüsüne doğru kaymanın bir ifadesidir..." Ya da bozuk beşli aralığa olan tutkusunu "şeytanın beşli aralığı" diye adlandırıyordu. D'Amico beste yaptığında, daima "uğursuz"

kapı önü konserleri, "hayaletler"e ithaf edilmiş oratoryolar ya da "hicivli" kantatlar söz konusuydu; hepsi uyumsuz nota bileşimlerinden oluşan bestelerdi.

D'Amico bütün derslere büyük bir coşkuyla katılıyordu. Münazaralara iştirak ediyor, konu sunumlannda hep gönüllü oluyordu. Marc, onu merdiven sekisinin üzerinde ayakta durmuş, son sınıfların çaldığı Prokofiev'in Piyano İçin İkinci Konçertosunu dinlerken yanaklarını şişirip elleriyle korno taklidi yaparak piyanonun staccolarını2 bastırışını da hatırlıyordu. Ya da, edebiyat derslerinde Howard Philips Lovecraft hakkında bir sunum yaparken, işaretparmağını havaya kaldırıp, sanki her şeyin sorumlusu öğ-retmenmiş gibi ona kızgın gözlerle bakarak "Lovecraft bir çöpçüydü! Çöp-çü! Kimse onu anlamadı!" deyişini.

Bu yeniyetme, herkesi kendinden nefret ettirmeyi başarmıştı, Marc dışında. Onun coşkusu, önceden kestirilemeyen davranışları, saçma sapan düşünceleri anlaşılmazlığa ve öfkeye neden oluyordu.

Bazı ayrıntılar onun verdiği rahatsızlığı daha da artırıyordu: kahkahalarla gülmesi hep çok abartılıydı, sonra güler güler bir anda susardı. Hoş ve çekici olmaya çalıştığında, bunun yanı-

1. Kromatik aralıklarla (biri diyez veya bemol almış iki ses arasındaki aralık) besteleme yöntemi, (ç.^{n}0

2. Notaların tek tek, birbirlerine bağlanmadan icra edilmesi, (ç.n.)

na bile yaklaşamıyor ve kontrolünü kaybetmiş bir çocuk gibi sinirleniyordu. Bu durumda daha da garip davranıyordu. Kalitesiz deriden yapılmış botlarının fermuarını asla kapatmıyordu. Süm-kürdüğünde, mendilini özenle katlamadan önce, hayranlıkla sümüğüne bakıyordu. Daha da kaygı verici olan, yanından hiç ayırmadığı usturasıydı; Bagnolet'de berber olan babasından arakladığı boynuz saplı, dededen kalma bir alet. Çoğunlukla onu, avlunun bir köşesinde, Matthews Gregory Lewis'in Le Moine adlı fetiş kitabının sayfalarını keserken görebilirdiniz. Okuldaki genç mirasyediler ona Karındeşen Jack adını takmışlardı.

Sonuç olarak ustura onu bütünleyen bir öğeydi. Yaklaşık otuz yıl sonra bile, Marc hâlâ bazı şeyleri kendine sormadan edemiyordu: başına gelecekleri önceden tahmin etmiş miydi? Bu viyolonselci için, asla yanından ayırmadığı bu kesici alet ne anlama geliyordu ? En önemli soru ise şuydu: bir insanın vücudundaki bütün kanın boşalması için ne kadar süre gerekiyordu ?

Marc, bir ders boyunca -kırk beş dakika- en iyi dostunun sınıfta olmamasından kaygılanmıştı.

Sonra okul revirine gitmeye karar vermiş, yolda üçüncü kat koridorunun sonundaki tuvaletlerin önünde gayri ihtiyarî durmuştu. Lavabolar boyunca ilerlemiş, kabinlerin kapılarını itip içeri bakmış, sonra en son kabinde fermuarları açık botları görmüştü. D'Amico, kafası klozete dayalı, bir kan gölünün içinde yatıyordu. Coğrafya dersine girmek yerine, gidip bileklerini kesmeyi tercih etmişti. Meydan okurcasına -kendi tarzında bir meydan okuma, yani anlaşılmaz- tuvalet süpürgesinin sapını da ağzına sokmuştu.

Bu davranışın bir açıklaması vardı: Marc bunu daha sonra, bir Rönesans uzmanı olan Debannier'den öğrendi. Homoseksüel eğilimleri olan bir İtalyan ona yakınlaşmış ve deneyimlerini onunla paylaşmıştı. Şüphesiz çok aşın bir şekilde. Bu başkalaşımı anne babasına -maço bir berber ve sofu bir anne- anlatmak için de trenden kesin bir biçimde inmeyi tercih etmişti.

Bu açıklama samimiyetten uzaktı. Marc biliyordu: d'Amico anne ve babasına homoseksüel olduğunu açıklamaktan çekinmezdi. Tam tersine, bir skandala neden olabilecek bu fırsatı asla kaçırmazdı. Üstelik, bundan son derece emindi; ağızdaki süpürge sapı "kişisel olarak" sadece onları ilgilendiren bir şeydi. Öyleyse bu intiharın nedeni neydi ? Bir cevabın olmayışı -hiç kuşkusuz d'Amico'nun imzasıydı bu- Marc'ın verebildiği tek cevaptı. Bir kez daha tutarsız bir eylem söz konusuydu. Kişiye son bir saçmalık yapma fırsatı veren bir eylem.

Yapılan otopsi, klozetin üzerine oturmuş olan d'Amico'nun kan kaybı nedeniyle bayılmış olduğunu ortaya çıkarmıştı. Klozetin üzerinden yere doğru kaymış ve ensesini fayansın kenarına vurmuştu. Böylece kanama da durmuştu. Marc'ın kâbuslarında gördüğü kadar kan yoktu kuşkusuz. Aslında bu konuda hiçbir şey hatırlamıyordu. Arkadaşını o durumda

bulunca Marc bayılmıştı. Tam bir hafta sonra kendine gelmişti, kafasının içi bomboştu. Ne o anı hatırlıyor ne de ondan önceki birkaç saati. Onu rahatsız eden, onda takıntı haline gelen geriye etkili bu amneziydi. Sınıfa girmeden önce d'Amico'yla konuştuğundan emindi. Ne konuşmuşlardı? Marc bu intiharı tahmin edebilir -engelleyebilir- miydi? Daha da kötüsü, müzisyenin bu eylemini çabuklaştıracak bir şeyler söylemiş olabilir miydi?

Kabinde kemer bağlama işaretleri yandı. inmek üzereydiler.

Kemerini bağladı ve içinin azimle dolduğunu hissetti. Görevinin önemini bir kez daha kavradı. Katile yaklaşıyordu. Ölümün gerçeğine yaklaşıyordu. Belli belirsiz de olsa, bu yolculuğun onu saplantılarından kurtaracağını umut ediyordu.

33

KLUH. Kuala Lumpur Uluslararası Havalimanı.

Sıcaklığın on beş dereceyi geçmediği, her türden mağazanın yer aldığı, çok büyük bir ticaret merkezi. Güneydoğu Asya'ya ayak basıldığında insanı boğucu bir sıcaklık karşılar. Ama bu kez, fırın gibi sıcak dışarıya rağmen içerisi neredeyse kutup soğukluğundaydı.

Marc bagajlarını aldı ve çevresine bakınarak nerede olduğunu saptamaya çalıştı, havalimanı içinde çalışan trenle uzun bir süre yol aldıktan sonra, sanki başka bir ülkeye gelmişti; en nihayet bunaltıcı tropikal havaya ulaşmıştı işte.

Ancak bu şok fazla sürmedi. Takside onu muhteşem bir Sibirya havası bekliyordu. Arka koltuğa gömüldüğünde, tanıdığı, bildiği Malezya artık karşısındaydı. Buraya daha önce iki kez gelmişti, ilki, sıra onlara geldiğinde ülkeyi idare edecek olan sultan aileleriyle ilgili bir dizi röportaj yapmak içindi, ikincisi ise, 1997 yılında, Sean Connery ile Catherine Zeta-Jones'un birlikte oynadığı, Kuala Lumpur'un en yüksek binaları olan -aynı zamanda dünyanın da- Petronas Kuleleri'ne yapılan silahlı saldırının anlatıldığı Kurda Tuzak filminin çekimini izlemek amacıyla.

Yeşilin hâkim olduğu kent ufukta ışıl ışıl parıldıyordu. Tepelerle ve ormanlarla kaplı bir platonun üzerinde, camdan kuleleri, dev bir satranç tahtasının taşlarını andırıyordu. Şistten alevler, camdan kılıçlar, yansaydam oklar: bu uzaklıktan, her şey güneşin altında hareleniyor ve parfüm ya da tıraş losyonu şişelerini andırıyordu.

Şehrin içindeyse, iki yanı ağaçlı, havadar ve geniş caddeler göze batıyordu. Aşın sıcak, kalabalık, sefaletin ve kirliliğin kol gezdiği diğer Asya megapolleriyle en ufak bir benzerliği yoktu. Kuala Lumpur, bolluk ve zenginlik içinde yüzen, modern, dev bir şehir görünümündeydi. Her şeyin yeni, temiz, çok düzenli olduğu, Amerikan

şehirlerine özgü yanıltıcı suni bir görüntüsü vardı; aslında her şey anlamdan yoksun ve yapaydı. Sadece renkli kubbeleri olan camiler ile sömürge dönemine ait İngiliz üslubundaki eski binalar bu dekora bir nebze olsun gerçeklik katıyor, ekonomik büyümeden ve modernlik salgınından önce de burada bir yaşamın olduğunu hatırlatıyordu.

Marc, şoföre merkezdeki caddelerin isimlerini verdi: Jalan Bu-kit Bintang, Jalan Raja Chulan, Jalan Pudu, Jalan Hang Tuah... Buralan büyük ticaret merkezleri ile lüks otellerin yer aldığı caddelerdi, ama bunlan kesen sokaklarda da uygun fiyatlı küçük "guest-house"lar vardı. Çıkmaz bir sokakta, iki masaj salonunun arasında, kendine uygun bir otel buldu. Çantasını bırakır bırakmaz, mesajlarına bakmak için dizüstü bilgisayarını telefon prizine bağladı. Reverdi'den gelmiş bir e-posta onu bekliyordu.

Kimden: kn@wEinadoo.com Kime: lisbeth@voila.fr Tarih: 22 mayıs 08.23 Konu: KUALA Elisabeth'im,

Kuala Lumpur'a varmış olmalısın. Burası çok yeni bir şehir, ama insan kolayca kendi izlerini bulabilir, kendi alışkanlıklarını edinebilir, tıpkı güzel ve modern bir apartman dairesindeymiş gibi. Her şeyden önce sana hoş geldin demek ve iyi şanslar dilemek isterim. Umarım, benden daha derine iner, "hedefımiz"e ulaşırsın. Ama, sana son bir kez daha, değiş tokuşumuzun kurallarını hatırlatmak istiyorum. Soru sorma hakkın hiç yok. Sana vereceğim asgarî bilgilerle olayları aydınlığa kavuşturmak zorundasın. Asla hata yapma lüksün yok: en ufak yanlışında bir daha benden haber alamazsın.

Ama sana güveniyorum: bana zekânı ve kararlılığını ispatladın. Şimdi, yazdıklarımı çok iyi oku. İlk ipucun "Hayat Yolu"yla ilgili.

Kuala Lumpur'da, Pernille Mosensen'in fotoğraflarını bulmak mümkün; elbette dönüşümünden "sonraki" resimlerden söz ediyorum. O fotoğrafları bul Elisabeth ve onlara iyice bak.

Hayat Yolu'nu keşfedeceksin.

Bedenin tüm çıplaklığıyla belirdiği yolu.

Ama dikkat, ovularak yıkanmış vücut fotoğraflarına iyice bakmalısın. Tamamen temizlenmiş vücuda Bu çok önemli. Gerçek, sadece temiz bir tende kendini gösterir.

Bol şanslar.

Marc, oda ısısının birkaç derece birden düştüğü hissine kapıldı. Artık oyuna dahil olmuştu. Ne kadar sürecekti ? Reverdi herhangi bir süre vermiyordu. Ama Marc çok hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Elisabeth kendini ispatlaman ve mektup arkadaşını harekete geçirmeliydi.

İlk görevini düşündü. Pernille Mosensen'in adlî tıp dosyasına ve ceset fotoğraflarına ulaşmalıydı. Reverdi, bu dosyanın Kuala Lumpur'da olduğunu ileri sürüyordu. Oysa cinayet Papan'da işlenmişti ve soruşturma da Johore Eyaleti'nin başkenti Johor Bah-ru'da açılmıştı.

Marc telefonu kaldırdı ve Kuala Lumpur'daki AFP bürosundan Sana admda gazeteci bir kızı aradı. Kısaca Malezya'da bulunma sebebini -Papan davası hakkında özel bir haber hazırlamak istiyordu-açıkladıktan sonra otopsi konusuna geldi. Sana, Marc'ın kaygılarını doğruladı: her şey Johor Bahru'da cereyan etmişti. "Kuala Lumpur'da herhangi bir belge bulma şansı var mı ?" Sa-na'nm tiz kahkahası, ona Phnom Penh Postun muhabiri Pisai'yi hatırlattı. Olayın önemi göz önünde bulundurularak uzmanlardan oluşan bir kurul oluşturulmuştu. Bu uzmanlardan biri de, Kuala Lumpur'da yaşayan Mustafa îbni Alang adında bir adlî tıp uzmanıydı; epey ünlü bir şahsiyetti ve News Straits Times'ta. her gün hukuk makaleleri yazıyordu. Sana'ya göre, çok renkli ve gürültücü olan bu zat oldukça "çenesi düşük" biriydi. Marc,

aradığı adamı bulduğuna kanaat getirdi. Telefon numaralarını not ettikten sonra, gazeteci kıza burada bulunduğu süre içinde bir gün onu öğle yemeğine davet edeceğini söyledi ve telefonu kapattı.

Peşinden hemen Mustafa İbni Alang'ın numarasını çevirdi ve karşısına bir telesekreter çıktı. En ciddi ses tonunu takındı ve bir röportaj talebinde bulunduğunu belirterek kaldığı otelin numaralarını bıraktı.

Ahizeyi yerine koydu. Zarlar atılmıştı. O, Kuala Lumpur'da sadece röportaj için bulunan biriydi. Adı, bu olayın içinde değil, çevresinde olacaktı. Marc Dupeyrat olarak işe müdahalede bulunması, çevirdiği dolap için bir tehlike arz eder miydi ? Pek sanmıyordu. Her şey sinsi planının bir parçasıydı: Elisabeth Bremen ilk ipuçlarını topluyor, Marc Dupeyrat da soruşturmayı sürdürüyordu...

Ilık bir duş aldıktan sonra bütün coşkusu geçmiş, saat farkından dolayı midesi bulanmaya başlamıştı. Kendini yatağa bıraktı ve televizyonu açtı. Bakacak başka hiçbir şey yoktu: odası çok küçüktü ve penceresizdi.

Zap yapmaya başladı. Malezya'nın farklı gerçeklerini gözler önüne seren bir kaleydoskoptu sanki. Kanallardan biri Sultanlar Konseyi'ni gösteriyordu: oval bir masanın çevresine oturmuş, koyu tenli, göğüsleri madalyalarla dolu, hareli tunikler giymiş, parlak sarıklar takmış bir dizi adam. Bir başka kanalda, Çinli bir aşçı konuşuyor, sırıtarak Malezya'da tüketilen, satılan veya satın alınan her şeyin Çin kökenli olduğunu söylüyordu. Bir diğerinde, şatafatlı bir eğlenceden görüntüler yayınlanıyordu, Dior ya da Gucci imzalı elbiseleri içindeki çok güzel Avrasyalı kızlar ile tu-dung (Malezya peçesi) giymiş kadınlar yan yanaydı.

Telefonun sesi, onu düştüğü karanlık kuyudan çekip aldı. Uyuyakalmıştı. Televizyonda, alçak görünüşlü korsanlar, aborda oldukları bir İngiliz gemisine atlıyorlardı.

-Alo?

- Morcdoupero ?

- What ?

- Mister Doupero ?

Marc sonunda adını anladı. Başucundaki komodinin üzerindeki saat 17.10'u gösteriyordu. Üç saatten fazla uyumuştu. İngilizce olarak cevap verdi:

- Benim.

- Doktor Alang. Bana bir mesaj bırakmışsınız.

Adamın aksanı yayvandı, Amerikalılar gibi konuşuyordu. Marc bir sıçrayışta yataktan kalktı ve büyük bir gürültüyle çalışan klimayı kapattı, sonra ayrıntılı olarak kendini tanıttı, bir röportaj yapmak istediğini belirtti.

- Siz ilk değilsiniz, man.

- Biliyorum, ancak...

- Soruşturma devam ediyor. Size bir şey söyleyemem.

- Elbette, ama...

Adam gök gürültüsünü andıran bir kahkaha attı:

- Ancak yine de görüşebiliriz. Sizi Sengora Polo-Club'da bekliyorum.

- Nerede ?

Adam kulübün ismini bir çırpıda kodladı.

- Hemen, man.

Marc cevap vermeye fırsat bulamadı; Alang telefonu kapatmıştı bile.

34

Alacakaranlıkta, Kuala Lumpur pembe ve maviydi.

Akkor haline gelmiş kuleler, korlardan yapılmış mozaikler gibi hafif hafif yanıyor, diğer binalarsa yansaydam bir yeşillik içinde onların bu yangınını

soğukluklarıyla söndürmeye hazırmış izlenimi yaratıyordu.

Marc, şoföre polo kulübünün adını fonetik olarak söylemişti. Gözlerini, ufka, Petronas Kuleleri'ne dikmişti; taksi bu kulelere doğru ilerliyordu. Bu mesafeden, kuleler, kocaman antenleri olan iki dev mısır başağını andırıyordu. Bir hipodrom boyunca yol aldılar. Bir rüya âleminden farksızdı. Her şey altın rengi küçük parçalarla, pembe bir sis tabakasıyla örtülüyordu sanki. Ama daha da garip olanı mavimsi gökdelenler ile yemyeşil tepeler arasında herhangi bir tezat göze çarpmamasıydı. Bu saatte, iki binanın da cepheleri akışkan bir sıvı gibi renk değiştiriyordu. Binalar bitkilerin rengini alıyor, ormanlar ise camlarda, gümüşümsü yansımalar yaratıyordu.

Taksi bir sıra ağacın kenarında durdu. Marc kendim bir tür korulukta buldu. Ağaç bariyerlerle çevrelenmiş geniş bir hayvan ağılını andırıyordu. Far West stili bir tabelanın üzerinde polo kulübünün adı yazılıydı. Biraz ötede, kütük evler gri bir toz bulutunun içinde karaltı -halinde gözüküyor, aralarından da yer yer, oyun alanının yeşil çimleri göze çarpıyordu.

Marc çitten içeri girdi. Ayakları kuma gömülüyordu. Etraf at dışkısı ve teri kokuyordu. Ahırların yıkık dökük haline ve pis kokuya rağmen, Marc zenginlerin dünyasına adım attığını anladı, ileride, üzeri kapalı bir manej vardı, Ralph Lauren marka polo kıyafetleri giymiş çocuklar selelerin üzerinde dimdik oturuyordu, toynaklarına şoset geçirilmiş safkan atlar ise, gerçek birer sanatçı locasını andıran ahır bölmelerinde sabırla bekliyordu. Peki gösteri neredeydi?

- Sen Frenchie misin ?

Marc geriye dönüp baktı. Zayıf, dar omuzlu, beyaz önlüklü bir adam ahırların birinden çıkıyordu. Uzun ve siyah saçları, Meksikalı haydutlar gibi sarkık bıyıklan vardı. Adam, ellerindeki kanlı kauçuk eldivenleri çıkanrken ona doğru yaklaştı:

- Alang. Marc'ın elini sıktı. Selam, man.

Mustafa Ibni Alang tıpkı sesi gibiydi. Modern eğilimleri olan, tam bir Malezyalı. Parlak, esmer bir ten, sinsi yüz hatları, gür kaşların altında

kızgın bakışlar. Saç kesimi de oldukça ilginçti: önde ortadan ayrılan, enseye doğru ise dalgalanarak dökülen yağlı, uzun saçlar. Alang, "glitter" eğilimli, yetmişli yılların rocker'lan-na benziyordu. Eldivenlerini, yine kan lekeleriyle kaplı önlüğünün ceplerine tıktı:

- Beni tam iş üzerinde yakaladın, dedi yayvan aksanıyla. Polo için, genç atların çenelerini kırıyoruz. Bu iş biraz olsun kadavralarımdan uzaklaşmamı sağlıyor!

Gürültülü bir kahkaha attı. Esmer yüzünün ortasında beliren dişleri, ikiye ayrılmış bir hindistancevizinin beyazlığındaydı. Kurnaz, içten pazarlıklı ifadesi yerini samimi, dürüst bir ifadeye bı-rakıvermişti. Marc, gazeteci kızm söylediklerini hatırladı: "Çok renkli ve gürültücü bir zat." Evet, tam karşısında duran kişi Kuala Lumpur'un starıydı. Zemin titremeye başladı.

- Maç başlıyor. Club-house'da bir biraya ne dersin ?

Club-house, hurma ağaçlarının altında, uzun ve yüksekçe bir terastı. Tam ortasında, siyah ahşaptan, tropikal bir bar vardı. Güneşten ısınmış biranın keskin kokusu duyuluyordu.

Uzakta, polo sahasında, atlılar öfkeyle belli bir yöne doğru koşturuyor, sonra bütün öfkeleri geçmiş de sakinleşmişler gibi geri dönüyorlardı. Marc tribüne doğru yanaştı. Bu mesafeden, atlar yarısı emilmiş küçük karamelleri, oyuncular ise titrek beyaz toz taneciklerini andırıyordu. Tepede, gökyüzü muhteşemdi: açık mor renkli, kırmızı, gümüşî uzun bulutlar, nilüferlerle dolu bir havuzun kenarına oturmuş yorgun prensesler gibi yemyeşil ufka doğru iyice alçalmıştı.

Alang iki bardak birayla geri döndü. Marc'a yetmişlik aristokrattan, meşin ceketli haylaz çocuklarla oynayan muhallebi ço-cuklanm, pas rengi deri polo kıyafetleri içinde çok seksi görünen güzel Çinli kızlan gösterdi. Ter içinde kalmış kaslı vücutlanyla bu

kızlar, maçla ilgilenmeyen, somurtkan bir suratla önlerindeki pastalannı yiyen, hareketsiz ve yağlı vücutlanna tudung'lanm geçirmiş bazı Malezyalı kadınlarla tam bir tezat oluşturuyordu.

Marc saatine baktı; bir saat geçmişti bile. Röportaj konusunda deneyim sahibiydi. Daha ilk bakışta, röportaj yapacağı kişinin profilini çıkarabiliyordu: gereksiz ayrıntılarla sizi bunaltan yola gelmez gevezeler, her kelimeyi ağzından kerpetenle almak zorunda kaldığınız suskunlar ve asıl konuya gelebilmek için saatler harcamanız gereken konu dışı laf şampiyonları. Alang, işte bu son kategoridendi. Görüşmenin bütün gece sürmesi gibi bir tehlike vardı. Sanki Marc'ın bu kaygılannı teyit edercesine sordu:

- Akşam yemeği yedin mi ?

Saat farkından dolayı serseme dönmüş olan Marc, kibar ve tenha, küçük bir Avrupa restoranına gideceklerini umuyordu. Ama Alang, onu şehrin merkezindeki Hard-Rock Cafe'ye götürdü. Kötü aydınlatılmış, barbekü soslanndan yayılan kokulann havada siklonlar halinde dolaştığı gürültülü bir yerdi.

Etrafı rock ilahlannın eşyalanyla dolu bir locaya yerleştiler: Eric Clapton'ın gitan, Elton John'un gözlükleri, Madonna'nın spencer'i3... Marc çevresine şaşkın gözlerle bakıyordu. Kırmızı önlüklü, kalemlerini kulak arkasına yerleştirmiş garsonlar, toco'larla cheeseburger'larla dolu tepsilerini dengede tutmaya çalışarak masaların arasında koşturuyorlardı. Müşteri profili çok farklıydı: Amerikanvari kıyafetler giymiş, yerlerinde duramayan yeniyetme-ler, iyice semirmiş okullu

çocuklanna hâkim olmaya çalışan peçeli anneler, bara doğru alaycı bakışlar atan çakırkeyif Batılılar. Gösterinin en can alıcı yeri de burasıydı: kibar davranamayacak kadar yırtık genç kadınlar. Çinli, Taylandlı, Birmanyalı, Hintli kadınlar... Bronz tenli, bakır tenli, porselen tenli kızlar, Asya'nın bütün çizgilerini taşıyan gözler ve kınta kınta yürürken muhteşem esnekliklerini gözler önüne seren vücutlar.

- Onlar mönüde yok.

Marc, Alang'a doğru döndü. Müzik masanın üstündeki çatal bıçakları titretiyordu: -Nasıl?

- Kızlar mönüde yok, diyorum, ama yemek sonrası tatlı niyetine onlarla konuşabilirim.

Marc kızardığını hissetti. Kafasını elindeki listeye gömdü.

- Kaç yaşındasın? diye sordu adlî tabip.

3. Beli iyice oturan, kısa, kadın ceketi, (ç.n.)

- Kırk dört.

- Ben, kırk altı. Rock müzik sever misin? -Nasıl?

Marc söylenenlerin yansını işitemiyordu. Alang ona doğru yaklaştı. Gözleri muzipçe parlıyordu:

- Çalan parçanın ne olduğunu biliyor musun?

- "Sweet Home Alabama." Lynyrd Skynyrd.

- Fena değil. Peki grubun başına ne geldiğini?

- Grubun yansı, 1977'de bir uçak kazasında öldü.

- Gördüğüm kadanyla, karşımda işin erbabı biri var. Rock müzik benim en büyük tutkum. Güneydoğu Asya için, İngilizce bir ansiklopedi hazırlıyorum.

Marc tehlikenin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Alang dirseklerini masaya dayadı. Altın künyesi ile şövalye yüzüğü vardı:

- Küçük bir sınava ne dersin ?

Marc, o anda, adamın saç kesiminin, David Bowie'nin Diamond Dogs dönemindeki saç kesimiyle bire bir aynı olduğunu fark etti.

- Sonunda ne elde edeceğim? diye sordu.

- Eğer sınavı başanyla tamamlarsan, bana istediğini sorabilirsin.

- Reverdi dosyası hakkında?

- Bildiğim her şeyi anlatacağım. Sansürsüz.

Marc'ın olağanüstü bir müzik kültürü vardı. Eğer piyanosu onu terk etmemiş olsaydı, o da ilk tutkusu müziği asla unutmazdı. Ve klasik müzik uzmanlık alanı olmasına rağmen rock müzik konusunda da derin bir bilgiye sahipti.

Birasından bir yudum aldı:

- Sorulanm bekliyorum.

Sorular peş peşe gelmeye başladı. David Bowie'nin gözlerinin farklı renklerde olmasının sebebi? Çocukken bir arkadaşıyla yaptığı kavgada sol gözbebeği zedelenmişti. Sahneden düştükten sonra, bu düşüşü "Tann'nın işareti" olarak gören ve rahip olan soul şarkıcısının adı? Al Green. Konser sırasında, bagetlerini aldıktan sonra davulcuyu sahneden atıp yerine geçen ve böylece ünlü bir grubun elemanı olan müzisyenin adı? Who'nun efsanevî davulcusu Keith Moon...

İki saat sonra gecenin boğucu havasına çıktılar. Marc sallanıyordu. Tabağındaki yemeğine dokunmamıştı. Peş peşe gelen biralar, Alang'ın sorulan, fahişelerin gösterdiği yakınlık, her şey başını döndürmüştü. r

Kaldınmda, ölgün bakışlı bir Endonezyalı onlara birer kartvizit uzattı. Marc, bunun bir pizzacı reklamı olduğunu sandı, ama kart MÖSYÖ RAYMOND adında birine aitti. Ve üzerinde "İhtiyacınız olan bütün kızlar!" yazıyordu. Telefonla sipariş vermek yeterliydi.

- Gel, dedi Alang, elindeki kartı yere atarken. Ben daha iyilerini tanıyorum.

Alang'ın arabasına bindiler. İnşa halindeki mahallelerden geçtiler, bomboş araziler boyunca yol aldılar, küçük bir sokağa girdiler, sonra "El Nino" yazan kırmızı bir neonun altında durdular.

Çakırkeyif olmasına rağmen, Marc durumun saçmalığını kavrayabiliyordu. Sınavın ikinci raundu bir Meksika bannda yapılacaktı. Malezya başkentinin göbeğinde.

Marc verdiği sözleri tutuyordu: o alt edilemez biriydi. "Apo-calypse now" sloganıyla San Francisco belediye başkanlığına adaylığını koyan, içki ve uyuşturucudan hayatı kaymış şarkıcı kimdi? Jello Biafra, Dead Kennedys'in lideri. Hatalı nota çaldıkla-nnda müzisyenlerini cezalandıran bestecinin adı

? James Brown. Çocukken, evine giren hırsızın saldınsına uğrayan ve boğazlanarak ölmekten son anda kurtulan sanatçı ? Marilyn Manşon.

Saat gecenin ikisi olmuştu, birkaç tekiladan sonra, Marc kendisini ilgilendiren asıl konuya girmeye çalıştı. Cevap vermek yerine, Alang, şişelerin yanında uyuklayan Meksikalı kıyafetleri giymiş küçük Filipinli kızlara baktı. Anfilerden Willy deVille'in söylediği "Hey Joe!" şarkısının farklı bir versiyonu yayılıyordu.

- Acaba, diye sordu, kansının ne iş yaptığını biliyor musun ? Yani Willy'nin kansının ?

- Büyücü. Vudu büyücüsü, Louisiana'da. Adlî tabip küçük kadehini havaya kaldırdı:

- Man, senden gerçekten hoşlandım.

- Jacques Reverdi'den bahsetsek...

- Sabırlı ol. Önümüzde koca bir gece var.

Sigara dumanına boğulmuş bir caz kulübündeydiler şimdi de. Salonun dip tarafında bir kontrbasın kulamsı yansımaları görülüyor, bir piyanonun lakesi parlıyordu. Burada da kırmızı elbiseleri içinde birkaç Çinli fahişe vardı. Marc, kendine Alang'ın kim olduğunu sormaya başlamıştı. Neden bütün geceyi ona ayırmıştı ? Adamın homoseksüel olmasından şüphe ediyordu...

- Peter Hammill'i hatırlıyor musun ? diye sordu adlî tabip Marc'ın kulağına.

Marc hatırlamıyordu, ama "evet" anlamında başını salladı: Hammill, yetmişli yıllann kült grubu,

Van Der Graaf Generator'un

I^A^W

lideriydi. Çok farklı bir gırtlak yapısına sahip, eşsiz bir besteci-yorumcuydu, ona "sesin Jimi Hendrix'i" adını takmışlardı.

- Solo albümlerini biliyor musun ? Gruptan ayrıldıktan sonra yaptığı albümleri?

Marc cevap vermiyordu. Adam devam etti:

- Tüm bu albümler tek bir şeyden bahseder, man: ayrılığından, terk edilişinden. Alang, sarhoşluğun verdiği rahatlıkla Marc'ın omzunu sıktı. Sana şunu söylemek istiyorum: terk edilme, insanın kendine olan güvenini yok eder.

Marc, nihayet gecesini kâbusa dönüştüren şeyi anlamıştı. Alang terk edilmiş bir erkekti, hâlâ açık olan bu yaranın kabuk bağlamasını istemiyordu.

Saat gecenin dördü olmuştu ve şimdi de büyük bir otelin bodrum katındaki bir tekno kulüpteydiler; Alang en nihayet Marc'ın beklediği soruyu sordu:

- Tam olarak ne öğrenmek istiyorsun ?

Marc, onu yavaş yavaş ve büyük bir incelikle Pernille Mosen-sen'in temizlenmiş bedeninin fotoğraflarına götürecek bir dizi soru hatırlamıştı. Ama, geçirdiği bunca gereksiz saatten ve damarlarında akan alkolden sonra, doğrudan konuya girdi:

- Kurbanın cesedini görmek istiyorum.

- Çok uzun süre önce Danimarka'da toprağa verildi.

- Ben fotoğraflardan söz ediyorum. Ceset fotoğraflarından. Yıkanmış, temizlenmiş.

Flaş-spotlarla arada bir aydınlanan karanlığın içinde Alang Marc'a doğru sokuldu:

- Bu tüy oyu sana kim verdi ?

Bir anda, Marc ayıldığını hissetti. Buz gibi bir sonda vücudunu delip geçmişti sanki. Çok önemli bir buluş oradaydı, elinin ulaşabileceği bir yerde.

- Kimse, diye yalan söyledi. Bu sadece... dosyamı tamamlamam için.

Alang ayağa kalktı, Marc'ın sırtına vurdu:

- Öyleyse, yolculuğun seni hayal kırıklığına uğratmayacak!

35

Bu bir desendi. Görüntüsü bile dayanılmaz olan yaraların oluşturduğu bir ağ, bir yara ağı.

Daha ilk bakışta Marc, Reverdi'nin Elisabeth'e göstermek istediği şeyin ne olduğunu anladı. Cesette çok sayıda bıçak yarası vardı, ama hepsi belli bir düzendeydi. Gerçek bir anatomi semasıydı; şakaklardan başlayıp, köprücükkemiği üzerine, boyna kadar inen, sonra kollar boyunca -bisepsler, dirsek kıvrımları, bilekler- uzanan yatay kesiklerden oluşan bir tür anatomi şeması. Gövdede ise, kesikler koltukaltlannda yeniden başlıyor, göğüs çevresinde genişliyor, sonra kalçalarda daralıyordu. Daha sonra yaralar cinsel organ bölgesine, oradan da bacaklara iniyordu.

Yaraların bu şekilde dizilişi, dikişle ilgilenen kişilerin kumaş biçmede, kesmede ve dikmede yararlandıkları patronların noktalı çizgilerini andırıyordu...

Şimdiye kadar hep, sadece yirmi yedi bıçak darbesinden söz edilmiş ve cinayetin vahşeti anlatılagelmişti. Marc da, herkes gibi, kafasında, karmaşa dolu bir şiddet, düzensiz bir barbarlık canlandırmıştı. Ama, yıkanıp temizlenmiş bu ceset tam tersine, özenli, belli bir yöntemle gerçekleştirilmiş bir eylemin izlerini taşıyordu.

Saate ve mide bulantısına rağmen, Marc yeniden sağlıklı düşünmeye başlamıştı. Bu fotoğraflar durumu tamamen değiştiriyordu. Reverdi, bir kriz anında harekete geçen, konpülsif bir katil değildi. Bu ürkütücü motifi

oluşturmak onun epey zamanını almış, bu işkence saatlerce sürmüştü herhalde.

- Kan yolu, man.

Marc kafasını kaldırdı. Alang'ın Kuala Lumpur Devlet Hastane-si'ndeki ofısindeydiler. Dosyalarla tıka basa dolu, klimanın buz gibi soğuttuğu, birkaç metrekarelik bir odaydı. Uzaktan ezan ses-İp I

leri geliyordu. Cuma günüydü: tüm şehir ibadete hazırlanıyordu. Doktor koltuğuna gömülmüş, elindeki çikolatalı ban kemirmekle meşguldü. Tekrar etti:

- Kan yolu. Reverdi damar örgüsü boyunca çalışmış. Marc "Hayat Yolu"nu düşündü.

- Açıkla bana, dedi.

Doktor ayağa kalktı ve masanın çevresini dolandı. Elindeki çikolatalı barla resmi işaret etti, birkaç susam tanesi parlak kâğıdın üzerine döküldü:

- Boynun alt kısmında: boyun toplardamarları. Koltukaltların-da: koltukaltı toplardamarları. Bacak aralarında: kasık toplardamarları. Uyluklarda: uyluk toplardamarları. Buna karşılık, atardamarlara dokunmamaya özellikle dikkat etmiş.

-Neden?

Adlî tabip dönüp yerine oturdu. Kayıtsızlığı ofisinin soğuklu-ğuyla örtüşüyordu.

- Çünkü onun kanını yavaş yavaş akıttı. Canlı canlı. Çünkü aldığı hazzın uzun sürmesini istiyordu. Eğer atardamarları kessey-di, kan büyük bir tazyikle fışkırır ve her şey çok çabuk sona ererdi. Toplardamarlardaki kanın basıncı oldukça düşüktür. Kan bu damarlarda çok yavaş akar. işte bu yüzden kalbin ve akciğerlerin çevresinde dolanmış. Makinenin sonuna kadar çalışmasını istiyordu çünkü.

- Peki somut olarak, bunu nasıl yaptı ? Alang elindeki şekerlemeyi bir bıçak gibi tuttu:

- Dalgıç bıçağını vücuda yatay pozisyonda saplamış, sonra her toplardamarı birer birer kesmiş, böylece de kan akışını durdurmuş. Tıpkı, sütünü akıtmak için kauçuk ağacının kabuğunu çizerek yaran plantasyon işçileri gibi. Tekrar ediyorum: bu orospu çocuğu bayağı zaman harcamış. Kızın kanının vücuttan çekildiğini, aktığını, boşaldığını görmek istiyordu. Kulübede, hastabakıcılar kıza ulaşmak için ayaklarına lastik çizme giymek zorunda kaldılar.

Marc eline başka bir resim aldı. Bu, siyahımsı, hafifçe kabuk tutmuş bir yaranın, yakın plan çekilmiş bir fotoğrafıydı:

- Bu tür bir... bir desen çalışması tıbbî bilgi gerektirmez mi?

- Elbette. Reverdi gerçek bir anatomi çalışması yapmış. Ama bu anatomi bilgisi nereden geliyor bilmiyorum...

- O dalış öğretmeniydi, ilkyardım eğitimi aldı.

- Öyleyse durum anlaşılıyor. Toplardamarlar, acil durumlarda öğretilen ilk şeydir, iğne ve serum için.

Marc, elindeki yara fotoğrafına daha yakından baktı. Kabuk olduğunu düşündüğü şey birden fazlaydı:

- Yaranın çevresindeki bu siyah izler, yanık olabilir mi?..

- Doğru. Reverdi yaraları yakmış ya da sadece ısıtmış. -Neden?

- Hep aynı sebepten. Karun pıhtılaşmasını engellemek için. Yağın donmaması için yemekleri sıcak tutmaya yarayan bir aygıt gibi. Bir kez daha söylüyorum, akan kan onu ereksiyona geçirmiş olmalı. Doktorun bu düşüncesi Marc'ın aklına başka bir ayrıntıyı getirdi:

- Kulübede hiç sperm kalıntısı bulundu mu ?

- Hiç. Arkadaş boşalmamış.

Bu da, Reverdi'nin özgünlüğünün bir başka göstergesiydi. Aslında seri cinayet işleyen katiller aşkı ölümle ikame ederlerdi. Cinayet onlar için cinsel bir eylemdi. Çoğunlukla cinayet esnasında, yani kurban ölmeden önce, ölürken veya öldükten sonra cinsel doyuma ulaşırlardı. En azından tek beklentileri buydu.

- Anlaşılması güç, gizemli bir şey daha var, diye ekledi Alang, yaraların sayısı. Yarıdan fazlası gereksiz açılmış yara.

- Ne söylemek istiyorsun ?

- Sahneyi gözünde canlandır.

Alang, bir tiyatro sahnesinin perdelerini aralar gibi, ellerini iki yana açtı:

- Önce şakakları, sonra boğazı kesiyor. Kalçalara ulaşıncaya kadar geçen zaman içinde de, kurban zaten çok kan kaybediyor. Bu ilk yaralar vücuttaki tüm kanın boşalmasına neden olur. Öyleyse neden hâlâ kesmeye devam ediyor?

Marc, parmak uçlarına kadar son derece simetrik açılmış yaraların bir ağacı andıran görüntüsünün yer aldığı ilk fotoğrafa baktı.

- Eserinin güzel görünmesi için, dedi. Vücudun her bölgesini, kolları ve bacakları aynı şekilde kesmiş.

- Belki. Ama diğer yaralar kanamaya devam ediyordu. Yani çoktan ölümle sonuçlanmış olmalıydı. Kurbanın ölmemesi için ne yaptı, bilmiyorum.

Marc'm kafasında bir şimşek çaktı:

- Yaraları sarmış olamaz mı ?

- Onu da düşündük, ama bu da farklı izler bırakırdı. Kan oturması gibi. Hayır, bunda gizemli bir şey var.

Marc kafasını toplamaya çalıştı. Cinayetin ayrıntılarını öğrendikçe, Jacques Reverdi'nin karmaşık, özgün açıklamaları olan bir katil olduğu ortaya

çıkıyordu. Gizemli bir amacın peşinde koşan bir adam.

- Resmî bir rapor hazırladınız mı?

- Elbette. Her şey Johor Bahru Yüksek Mahkemesi'nin elinde.

- Ben bundan bahsedildiğini duymadım. Alang gülümsedi:

- Bereket versin ki, her şey gazetecilere söylenmiyor. Özellikle de yabancı gazetecilere. Bilmediğin bir şey daha var.

Doktor hâlâ koltuğunda kaykılmış bir şekilde oturuyordu, uyuşuk hareketlerle bir dosyayı açtı ve içinden, birbirine zımbalanmış bir tomar kâğıt çıkardı.

- Kurbanın toksikolojik analiz raporu. Pernille Mosensen'in kanı şekerliydi.

-Nasıl?

Alang koltuğunda doğruldu. Hızla kâğıtları karıştırdı, üzeri yeşil kalemle çizilmiş bir paragrafı gösterdi:

- Bir insanın kanındaki normal glikoz miktarı bir gramdır. Ama kurbanda bu oran 1,30 gramdı.

- Pernille Mosensen hasta mıydı?

- Bizim de aklımıza hemen diyabet geldi. Ama araştırdık, bilgi aldık: kız son derece sağlıklıydı. Hayır, bu şekerin cinayetle bağlantısı vardı.

Marc, vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissetti: -Nasıl?

- Kızı öldürmeden önce, ona şekerli ürünler yedirdiğini veya yutturduğunu düşünüyoruz. Yapılan tahliller neticesinde vitamin ve oligoelement kalıntılarına da rastlandı. Gerçek bir şölen.

Marc'ın gözlerinin önüne gelen sahne çok korkunçtu: Pernille ağzındaki şekerlemeleri, meyve ezmelerini, çikolatayı yutmak istemiyordu. Ağzını

sımsıkı kapatmış, dişlerini kenetlemişti, dudaklarının kenarından şekerli tükürüğü dışarı sızıyordu.

- Kanı daha... daha akışkan hale getirmek için mi?

- Hayır. Biz başka bir sonuca vardık.

Alang birkaç saniye sustu. Mütereddit bir hali vardı. Masanın üzerinde duran ve mektup açacağı olarak kullandığı skalpeli aldı, sonra onu Marc'a doğru yöneltti:

- Reverdi kanın tadını değiştirdi. Daha yumuşak, daha tatlı olmasını istiyordu...

- Ne demek istiyorsun?..

- Kanı içtiğini düşünüyoruz. Bir vampir, man. Şekerli kan seven bir çatlak. Papan'da, bu amacını tam olarak gerçekleştiremedi, ama başkalannda gerçekleştirdiğinden eminim, bunu kendine bahşedilmiş bir hak olarak görüyor. Balıkçılar onu suçüstü yakaladıklarında trans halindeymiş. Ne olup bittiğini anlayacak durumda bile değilmiş. Reverdi gerçek transformasyon krizleri yaşıyor. Bir yaratık haline geliyor. Bir vampir. Bir canavar.

Marc anladım dercesine bir hareket yaptı, ama inanmıyordu. Çok kaba, çok bayağıydı. Peki bunun Hayat Yolu'yla ne ilişkisi vardı ? Başka bir konuya geçti:

- Kamboçya'daki yetkililerle temasa geçtiniz mi, Linda Kreutz olayındaki veriler ile bu verileri karşılaştırmak için?

Alang ayaklarını masanın üzerine uzattı:

- Elbette. Siem Reap'te, otopsiyi yapan adlî tabiple bile konuştum. Yara izleri fazla belirgin değil. Ceset, suda kaldığı için bozulmuş. Ama Khmer, bıçak yarıkları konusunda bizimle aynı kanıda. Bizim sorgu hâkimi belki Phnom Penh'e gidecek.

Marc, Alman avukat ile Tayland'daki diğer iki muhtemel kurbanı düşündü. Eğer cesetler bulunabilseydi, vücutlarında aynı deseni görmek şüphesiz sürpriz olmazdı. Reverdi'nin imzası. Deliliğinin damgası.

Marc ayağa kalktı. Mide asitleri faaliyete geçmişti; yirmi saatten fazla bir süredir hiçbir şey yememişti.

- Fotoğrafları alabilir miyim ?

- Hayır.

- Teşekkür ederim. Alang güldü:

- Biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun, ha? Zaten fazlasıyla anlattım.

Marc cevap vermedi. Adlî tabip derin bir iç çekti, sonra bir çekmeceyi açtı:

- Seni sevdiğimi söylemiştim. Masanın üzerine bir VHS vide-okaset bıraktı. Küçük bir hediye. Jacques Reverdi'yle îpoh Akıl Hastanesi'ne geldiğinde yapılan ilk görüşme. Servis şefi yakın bir arkadaşım. Gerçek bir özel haber. Sorgu hâkimliği bile bu kaseti görmedi.

Marc yüzündeki terlerin kristalleştiğini hissetti. Kaseti aldı ve titrek bir sesle sordu:

- Reverdi... Cinayetten bahsediyor mu?

- Şoktaydı.

- Bahsediyor mu, etmiyor mu ?

Marc sesini yükseltmişti. Alang laubali bir şekilde dudak büktü:

- Hem evet, hem hayır. Tuhaf. -Tuhaf olan ne?

- Buna sen karar vereceksin.

Marc masanın üzerine eğildi:

- Ben senin fikrini öğrenmek istiyorum. Tuhaf olan ne?

- Cinayetten bahsediyor, ama cinayeti işleyen biri olarak değil de, bir tanık gibi. Sanki cinayeti o işlememiş de, tanık olmuş. Ama hepsinden daha korkunç bir şey daha var. Reverdi masumu oynuyor. Yıllar öncesinin bir masumunu.

- Yıllar öncesinin mi?

ilk kez Alang, alaycı ses tonunu bir kenara bıraktı:

- Çocukluk yıllarının.

36

- Adınız ? Cevap yok.

- Adınız ? Cevap yok. -Adınız nedir?

- Jacques... (Kısa bir tereddüt, sonra) Reverdi.

Marc, bir video oynatıcı bulmak için oteldeki Çinliyi biraz hırpalamıştı. Şimdi, Pernille Mosensen'in katilinin en son görüntülerini hayranlıkla seyrediyordu. Ekranın altında bir tarih yazılıydı: 11 şubat 2003.

Kafası tıraş edilmiş, iyice zayıflamış, üzerinde yeşil bir hasta elbisesi bulunan dalış öğretmeni, bir masanın arkasına yerleştirilmiş çelik bir koltuğun kollanna kayışlarla bağlanmıştı. Yavaş sesle konuşuyordu, verilen ilaçlardan dili ağırlaşmış gibiydi. Ekranda görüntüsü olmayan bir psikiyatr onu sorguluyordu, İngilizce olarak.

- Neyle suçlandığınızı biliyor musunuz ?

Cevap yok. Reverdi dinlemiyordu sanki: yüz hatları çökmüş, rengi solmuştu; bronz tenine rağmen, cildi, dibinden kesilmiş gri saçlarıyla aynı renkti. Bir kemerle koltuğunda geriye doğru bağlanmış, bütün kasları gerilmişti. Hem uyuşuk bir görüntüsü vardı hem de yay gibi gergindi.

- Neyle suçlanıyorsunuz, Jacques ?

Marc, Reverdi'nin gözlerini daha iyi görebilmek için ekrana yaklaştı, ama kamera yukarı yerleştirilmişti. Görüntünün kalitesi vasattı, pek tatmin edici değildi. Bütün gördüğü -ya da gördüğünü sandığı- hayalî bir noktaya dikili büyümüş gözbebekleriydi.

- Pernille Mosensen'i öldürmekle suçlanıyorsunuz.

Dalış öğretmeni çenesini yukarı kaldırınca boynu gerildi, sanki elbisesinin yakası onu rahatsız ediyordu. Cevap vermeden önce bir süre bekledi, sonra İngilizce olarak:

- Ben değilim, dedi.

- Cinayet mahallinde, kurbanın yanında suçüstü yakalandınız. Sessizlik.

- Kadın, vücuduna yirmi yedi bıçak darbesi almış. Psikiyatrın sesi ne kalın ne de inceydi; ama duyduğu sıkıntıyı

dışavuruyordu. Reverdi yutkunur gibi yaptı. Ya da hıçkırığını bastırdı.

Marc, bir canavarla karşılaşmayı bekliyordu. Korku salan bir yüzle. Ama gördüğü sadece bir kaçıktı. İriyarı. Yakışıklı. Ve trajik.

Doktor devam etti, ses iki tını arasında gidip geliyordu:

- Sizin bıçağınızla, Jacques. Sessizlik.

- Her tarafınıza kadının kanı bulaşmıştı. Sessizlik, sonra:

- Ben değilim.

Marc hipnotize olmuş gibiydi, bu durumdan kurtulmak için gözkapaklannı birkaç kez kırpıştırdı. Sonra odanın içine dikkatlice baktı. Bol güneş alan, çıplak bir odaydı, Tropikler'in herhangi bir yerindeki bir hapishane hücresi veya bir resmî daire bürosu. Sadece, sağ duvarda, röntgen filmlerini incelemekte kullanıldığı belli olan ışıklı bir pano vardı; bu da buranın bir hastane odası olduğunu akla getiriyordu.

Doktor devam ediyordu:

- Bıçakta parmak izleriniz bulundu.

Reverdi koltuğunda kıpırdanıp duruyordu. Bileklerindeki bağlardan kurtulmak ister gibiydi. Mırıldandı:

- Ben değilim. Başka biri. -Kim?

Cevap yok.

- Bu cinayeti başka kim işlemiş olabilir ?

Reverdi cam gibi gözleriyle sabit bir noktaya bakmaya devam ediyor, ama vücudu gitgide hareketleniyordu. Sanki kaşıntısı vardı. Görüntünün bir köşesinde bir anda iki hastabakıcı belirdi. Dev gibi iki herif Jacques'ın üzerine atılmaya hazırdı; gerilim artıyordu.

Dalgıç hep aynı şeyi yineleyip duruyordu:

- ... başka... Başka biri.

- Başka biri... içinizde başka biri mi var?

I

- Hayır. Odada.

- Odada mı? Kulübe mi... demek istiyorsunuz?

Doktor daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Marc sonunda ses tınısının onu neden yanılttığını anladı: bu bir kadın sesiydi.

- Kulübe içerden kilitliydi, Jacques. Sizin yanınızda kimse yoktu.

- Temizlik. Temizlikti.

- Ne temizliği ? Siz neden bahsediyorsunuz ?

Reverdi, hızla kollarını kaldırmak istedi. Bağlar kopacak gibi çatırdadı. Elinin damarları iyice belirginleşmişti.

- Jacques!

Psikiyatr ses tonunu yükseltti; sesi titriyordu:

- Kim, Jacques ? Yanınızda kim vardı ? Cevap yok. Bağların çatırtısı duyuluyordu.

- Sizi bulduklarında yalnızdınız. Yorum yok.

- Kulübede tek başınızaydınız. Her tarafı bıçakla parçalanmış bir kadınla.

Yorum yok.

- Bunu neden yaptınız, Jacques ?

- Saklan.

Emir bir fısıltı şeklinde çıkmıştı, Fransızca olarak. Zorlukla duyulan bir fısıltı.

- Nasıl ? diye sordu psikiyatr, ingilizce olarak. Ne dediniz ? Reverdi boynunu iyice dikleştirdi. Boyun damarları, topraktan

sökülen bir bitkinin kökleri gibi görünüyordu. Dudakları aralandı. Bir çocuk sesi duyuldu, korkmuş bir çocuk sesi:

- Saklan. Saklan çabuk!

Kadın Fransızca cümleyi anlamıştı. Dalgıç yeniden arkaya doğru bir yay gibi kasıldı. Çenesini kaldırdı ve doktoru tepeden tırnağa süzdü, ama hiçbir şeyin ayırdına varamayan bir sarhoş gibiydi.

- Çabuk saklan, baba geliyor!

Psikiyatr eğildi. Ekranda kolu göründü: bir deftere notlar alıyordu. Peçeliydi. Diğer eliyle hastabakıcılardan birine iğne yapmak için hazır beklemesini işaret eti.

Fransızca konuşmaya başladı, aksanı iyiydi:

- Jacques, neden bahsediyorsunuz ? Açıklayın!

Cevap vermek yerine Jacques Reverdi gözlerini kapattı. îç dünyasındaki tiyatro perdelerini indirmişti.

- Jacques!

Cevap yoktu. Suratı gevşedi, çöktü ve sarardı. Göz çukurları birer kara deliğe dönüştü. Dudakları sarktı.

Psikiyatr elindeki bloknotu fırlattı ve ona doğru ilerledi. İki parmağıyla Reverdi'nin boynuna bastırdı ve Malayca olarak bağırmaya başladı. Odada bir kargaşa yaşanıyordu. Bir hastabakıcı oksijen maskesini taktı, bir diğerinin elinde de bir şırınga vardı. Marc ne olduğunu anlamamıştı. Tudung'lu kadın Reverdi'nin kafasını elleriyle tuttu ve Fransızca olarak bağırdı:

- Nefes alın Jacques. NEFES ALIN!

Bir hastabakıcı objektifin önünden geçerken kameraya çarptı; kamera kapandı.

Ekran kararmıştı.

Marc video oynatıcının önce stop düğmesine, ardından da başa sarma tuşuna bastı. Ter içinde kalmıştı. Kasetteki tek kelimeyi bile atlamak istemediğinden klimayı çalıştırmamıştı. Biraz önce gördükleri kanını dondurmuştu. Bu, katilin deliliğine açılan bir pencereydi.

Özellikle kasetin son saniyeleri onu allak bullak etmişti. Apne. Reverdi apneye sığınıyordu. Bu, onu dış dünyadan koruyan bir zırh, bir kabuktu.

Hatta çok daha fazlası. Reverdi, nefesini tutarak sadece dış dünyadan değil, kendinden de korunuyordu. îçseslerinden. Geçmiş bir olay aklına gelmiş ya da halüsinasyon görmeye başlamış ve nefes almayı kesmişti. "Çabuk saklan, baba geliyor." Peki bu ne anlama geliyordu?

Marc yatağının üzerine oturdu ve bir kez daha düşündü. Reverdi'nin hayatında baba hiç olmamıştı. Babasız doğmuş ve büyümüştü: onunla ilgili

biyografilerde baba figürünün en ufak bir yeri yoktu. Ama yine de, katil bu anlaşılmaz cümleyi söylemişti, hem de küçük bir çocuğun sesini taklit ederek: "Çabuk saklan, baba geliyor!" Sanki geçmişteki bir heyecanı yeniden yaşıyordu... Marc saatine baktı: sabahın sekiziydi. Paris'te gecenin biri olmalıydı. Elektronik ajandasından,

Limier'nm. arşivcisinin ev telefonunu buldu. Jeröme. Adam uyumuyordu.

- Saatten haberin var mı? diye homurdandı.

- Seyahatteyim.

- Nerede ?

- Malezya'da.

Jeröme alaylı alaylı güldü: -Reverdi?

- Eğer bundan Verghens'e söz edersen, ben...

- Kimseye bahsetmeyeceğim, merak etme.

Doğru söylüyordu. Zaten arşivinden hiç dışarı çıkmaz, sadece sorulduğunda cevap verirdi. Marc en yumuşak ses tonuyla konuştu:

- Kendime soruyordum da... Acaba benim için bir şeyleri teyit edebilir miydin?

- Söyle bakalım.

- Reverdi'nin dosyasından bir şeye bakmanı istiyordum; gerçekten Reverdi babasız mı doğdu?

- Evet. Sadece annesinin kimliği belli. Monique Reverdi.

Bir tereddüde yer yoktu. Jeröme'un hafızası bilgisayarlarla boy ölçüşecek kadar güçlüydü. Marc devam etti:

- Babasının kimliğini saptamak için DDASS'yle temasa geçebilir misin ?

- Bizim için asla dosyayı açmazlar.

- Oradaki ilişkilerine rağmen de mi ?

- Deneyebilirim. Ama şansımız yok denecek kadar az.

- Babasının kimliğini saptamak için Reverdi bir araştırma yapmış mı, öğrenmenin bir yolu var mı? Jeröme yeniden güldü:

- Bu tam benim işim.

- Öyleyse herhangi bir bilgi edinecek olursan bana bir mail yolla.

Marc teşekkür etti ve telefonu kapadı. O anda mide bulantısı ben buradayım, dedi. Vücudu zaman kavramını yitirmiş, organizması uykusuz kaldığı Kuala Lumpur'daki ilk gece ile Fransa'daki son gece arasına sıkışıp kalmıştı. Açlık da rahatsızlığını iyice artırıyordu. Yemek yemeliydi, yoksa yığılıp kalacaktı, ama cılız çocuk sesi yeniden kulaklarında yankılanmaya başladı. Boyun damarları patlayacak kadar şişmiş surat gözünün önüne geldi. Bir kahveye ihtiyacı vardı.

Otelin oda servisi yoktu. Marc, bir sıcak su makinesinin bulunduğu zemin kata indi. Görünürde poşet Nescafe yoktu. Çayla yetinmek zorundaydı; tatsız tutsuz zavallı bir Lipton; renginin çıkması için uzun süre beklemesi gerekecekti. Poşet çayın ipiyle oynarken düşüncelerini bir düzene koymaya çalıştı.

Yolculuk başarıyla sonuçlanacak gibi görünüyordu. Malezya'ya geleli yirmi dört saatten az olmuştu ve daha şimdiden bir sürü bilgi toplamıştı. Kan alma tekniği. Reverdi'nin yeni psikolojik profili: bir "organize katil". Büyük bir ihtimalle Linda Kreutz de aynı işkenceye maruz kalmıştı. Ve şüpheleri olası bir vampirlik hikâyesine çeken şeker ayrıntısı...

Şimdi de bu çocuk sesi, bir baba travmasını akla getiriyordu. Bir kez daha nefes almayan Reverdi'nin çökmüş, donup kalmış yüzü, Marc'ın gözünde canlandı. Katilin gizemi maskenin diğer tarafındaydı.

Bu düşünce, aklına Elisabeth'i getirdi. Reverdi'ye yazmayı neredeyse unutuyordu. Çay poşetini çöp kutusuna attı ve merdivene yöneldi. Odasında klimayı sonuna kadar açtı ve su makinesinin yanındaki sehpadan aşırdığı iki parça keki yerken çalışmaya başladı.

Birkaç dakika içinde, öğrenci kızın kelimelerini, sözcükleri sı-ralayış biçimini ve "ahenkli" üslubunu yeniden yakaladı. Marc Dupeyrat olarak geçirdiği geceden, yaptığı araştırmalardan sonra, bu bir mucizeydi. Ama asıl tuhaf olan, neşeli bir üslupla yazıyor olmasıydı: üniversiteli kız gördüklerine, duyduklarına rağmen yaptığı keşiflerden gururluydu.

Elisabeth, adlî tabiple yaptığı görüşmeyi anlattı. Pernille'in yıkanıp temizlenmiş vücudunu. Toplardamarlar örgüsünü, yani Hayat Yolu'nu. Marc, mesaj yazarken bir sansür uygulamayı da ihmal etmiyordu. Diğer ipuçları hakkında tek kelime yazmadı. Şeker. Apne. Baba.

Sistem hep iki koldan işliyordu.

Elisabeth yolu açıyor, Marc derine iniyordu.

E-postasını yolladı. Kendini güçlü hissetti. Şimdilik durum kontrolü altındaydı. Ama bu garip yolculuktan duyduğu endişeyi bastıramıyordu: bir erkekle özdeşleşmek için bir kadını oynamak. Reverdi olmak için Elisabeth olmak. Şizofren olmak için artık gerçek bir nedeni vardı.

Bu düşüncelerle, yatağının üzerine kıvrıldı ve uykuya daldı.

37

Uyandığında nerede olduğunu çıkaramadı. Işık hâlâ yanıyordu, ancak odası penceresiz olduğundan bulunduğu yere dair en ufak bir ipucu yoktu. Sadece klimanın rahatsız edici gürültüsü onun, bir uçağın jet motorunda olduğu hissine kapılmasına neden oluyordu.

Saatine baktı: öğleden sonra dörttü. Yatağına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Migreni tutmuştu. Dili ağzının içinde pabuç gibi olmuştu. Kendi kendine mırıldandı: "Bir kahve." Ama zemin kata inmek ve makineden su alma fikri bile, midesini bulandırmaya yetti.

Kafasını kaldırdı ve tek ayaklı yuvarlak masanın üzerinde duran bilgisayarım gördü.

Belki olabilir, diye düşünerek modem bağlantısını yaptı.

Kimden: kn@wanadoo.com Kime: lisbeth@voilafr Tarih: 23 mayıs 2003, 11:02 Konu: KUALA 2 Lise'im

Beni güçlendiriyor, bana cesaret veriyorsun.

Bana yaklaşmak, bana yazmak, bana sorular sormak isteyenler arasından seni seçtim. Bugün bu seçimimden dolayı kendimi kutluyorum. Görevine yaraşır biri olacağından emindim.

Hayat Yolu'nu buldun. O'nun neyi aradığını ve O'nun neyi görmekten hoşlandığını artık biliyorsun. O halde, bizim, yani O'nun ve benim kutsal sınırın diğer tarafında yer aldığımızı da anlamışsındır. Kan sının.

Fazla kalabalık olmayan bir bölgede dönüp duruyoruz, Lise. Tan-n'yla eşit koşullar altında bir oyun oynadığımız tehlikeli bir bölge. Sana daha önce Kudüs Kitabı Mukaddesi'nin, etin canı olan kanm Tan-rı'ya ait olduğunu anlatan bir baptan söz etmiştim. Aynı bapta, 6. ayette de şöyle der: "Her kim adam kanı dökerse, onun kanı da adam eliyle dökülecektir." Kan akıtma hakkına bir tek Tanrı sahiptir. Kim bu yasayı hiçe sayarsa Tanrı'nın rakibi olur.

Senin izlerini takip ettiğin kişi işte bu eşiği atladı. Tanrı'ya meydan okudu; ve hakaret etmeyi göze aldı. Eğer bunu anlamak istiyorsan, araştırmana devam etmek zorundasın. Bu ritüelin başka kuralları da var. Çok daha belirgin etapları. O'nun nasıl hareket ettiğini tam olarak kavramalısın. O'nun ruhu çıplak kılmak için nasıl hazırlandığını da.. "Sonsuzluğun İşaretleri"ni bulmak zorundasın. "Uçuşan ve Çoğalan..."

Yükseğe çık, Lise'im. Gökyüzünde ara Ve şu gerçeği daima hatırla: sonsuzluğu seyretmenin tek yolu vardır: bir süreliğine orada kalmak. Kalbim seninle.

Jacques Bir kahve. ivedilikle, boktan bir kahve.

Duvarlara tutuna tutuna merdivenden indi. Sonsuzluğun İşaretleri. Uçuşan ve Çoğalan. Reverdi gitgide daha gizemli bir hale geliyordu. Ve Marc, bu anlaşılmaz sözcüklerden kötü bir biçimde etkilendiğini hissediyordu. Katil iç dünyasının kapılarını açtıkça terimler biraz daha içrek, kapalı ve anlaşılmaz oluyordu.

Nescafe'sine kavuşmuştu. Kendine alelacele kahverengi bir sıvı hazırladı ve tadına baktıktan sonra, acaba sabahki çayı mı tercih etseydim, diye düşündü. Plastik kaşığıyla kahvesini karıştırırken, Reverdi'nin sözleri de kafasının içinde ters yönde dönüyordu. "Gökyüzünde ara." "Yükseğe çık." Belki de bu kelimeler, bu metaforların arkasında, somut birer anlam taşıyordu.

Basamakları ikişer ikişer atlayarak merdiveni çıktı. Malezya haritasını aldı ve yükseltileri incelemeye başladı. Deniz seviyesindeki bu ülkede tepeler fazla değildi. Cameron Highlands'i harita üzerinde işaretledi, burası Kuala Lumpur'un iki yüz kilometre kuzeyinde dağlık bir bölgeydi ve yüksekliği 1 500 metre civarındaydı. Bu isim ona bir şeyler ifade ediyordu. Lüks otellerin ve golf sahalarının bulunduğu bu tatil bölgesinden ona daha önce söz edilmişti. Marc, yanında getirdiği Malezya turistik rehberini karıştırdı ve hafızasını tazeledi.

Reverdi ona burayı mı işaret ediyordu? Bir dalış öğretmeninin

dağın tepesinde ne işi olabilirdi? Aklına varsayımını teyit edecek bir fikir geldi. Bu dağlık bölgede başka bir cinayet ya da kayıp bir kız daha olabilir miydi ?

Neıvs Straits Times'm arşiv departmanını aradı. Telefondaki ses -bir kadın- oldukça hoştu. Marc arşivin çalışma saatlerini öğrenmek için telefon etmişti, ama şansını telefonda denemeye karar verdi. Kendini tanıttı ve Reverdi'yle ilişkilendirmeden, isteğini kısaca özetledi. Acaba son yıllarda Cameron Highlands bölgesinde bir cinayet vakası olmuş muydu? Ya da bir kayıp ihbarı?

Arşiv görevlisi kadın hiç düşünmeden, "Sanmıyorum" dedi. Sonra ondan hatta kalmasını istedi. Marc, bir bilgisayar klavyesinden gelen tuş seslerini duydu, ardından kadın ahizeyi yeniden aldı: hiçbir vaka yok. Sekiz yıldan

beri Cameron Highlands bölgesinde ne bir cinayet ne de başka bir polisiye olay olmuş. Daha önceki tarihler için, yerinde araştırma yapmak gerekiyor...

Marc, birkaç nezaket sözünden sonra telefonu kapattı. Bir anda, anlaşılmaz bir biçimde inancının yok olduğunu hissetti. Reverdi, onu bu tepelerde tek başına bırakmıştı. Bu gizemli "işaret-ler"i de ipucu olarak vermişti. Yukarıda. Ertesi sabah yola çıkmaya karar verdi.

O anda, midesinden gelen gurultular, aç açma geçirdiği ikinci günü de sona erdirmek üzere olduğunu hatırlattı. Bu bir dalgınlık olmaktan çıkmış, bir tür açlık grevine dönüşmüştü. Anahtarını aldı ve kapıyı kapatıp odasından çıktı.

Gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Sıcaklığın etkisi ise çok ani oldu. Marc tüm vücudunun eridiğini, parmaklarının terden buruş buruş olduğunu hissetti. Sanki elbiseleriyle bir saunaya girmişti. Otelinin bulunduğu sokakta, restoranlar masalarını kaldırımlara koymuş, hatta yola kadar taşmışlardı; arabalar adım adım ilerliyor, masaların çevresini dolanmak ve çatalların kaportalarını çizmemesi için dikkat etmek zorunda kalıyordu.

Marc, Çin mutfağının bir klasiği olan "fried rice" ısmarladı. İçi sürprizlerle dolu olan bu pirinç yemeğine bayılıyordu. Karidesler, sebzeler, bademler, soğan, omlet parçalan... Hepsi, aynı derecede kızarmış, pişmiş ve haşlanmıştı.

Cameron Highlands.

Marc her lokmasında bu iki kelimeyi heceleyip duruyordu.

Orada bir ipucunun onu beklediğinden emindi.

38

Jalan Ruching.

Kediler Yolu.

Elindeki haritaya göre, burası şehirden çıkmak için izleyeceği yoldu. Sabah, erkenden Marc bir araba kiralamıştı; bir Proton, direksiyonu solda olan, Malezya'nın standart otomobilini. Şehir merkezindeki yüksek binaları geçti

ve kuzeye yöneldi. Şehrin varoşları bitmek bilmiyordu, bazen parklar, bazen de evler almaşık olarak birbirlerini takip ediyordu. Marc, gözlerini, doğan güneşin ışığı altında parıldayan uzaktaki dağlara dikmişti.

Express 1 otoyolunu buldu ve meyve bahçeleri ile dümdüz bir çizgi halinde dizilmiş kauçuk ağaçlarından oluşan yepyeni bir evrene daldı. Bu şekilde, hep kuzeye doğru yüz elli kilometre yol aldı; zaman zaman yol boyu kayalık tepeler, bir panayır yeri gibi süslenmiş Hindu tapınaklar, kubbeleri yeşil seramikten camiler gördü.

Düşünmek için mükemmel bir manzaraydı.

Aynı sabah Jeröme'dan bir mesaj almıştı. Arşivci hiçbir şey bulamamıştı: Reverdi'nin babasının kimliği hakkında en ufak bir bilgi yoktu, Jacques da kökenini öğrenmek için DDASS'a kişisel başvuru yapmamıştı. Çıkmazdaydı.

Tapan şehrine giden 132 no'lu otoyol çıkışına yöneldi, sonra çiftyönlü, ancak bütün sürücülerin sanki yol tekyönlüymüş gibi araba kullandığı bir devlet yoluna saptı. Uzakta, yavaş yavaş dağ görünümü alan tepeler bütün haşmetiyle tam karşısındaydı.

Marc, CAMERON HÎĜHLANDS yazan tabelayı gördü. Tam bu yola sapmak üzereydi ki başka bir tabela daha gözüne çarptı: ÎPOH: 20 KİLOMETRE. Burası, Reverdi'nin bir süre kaldığı akıl hastanesinin olduğu şehirdi. Videokaset de burada çekilmişti.

Marc İngiliz tarzı bir enstitü bekliyordu: taş bir anakapı, mükemmel bir çimen, beyaz binalar. Ama, şehir içinde şehir görünümünde, etrafı dikenli tellerle çevrili, içinden bir demiryolu geçen ve kendi istasyonu olan dev bir cezaeviyle karşılaştı.

Saat on üç olmuştu. Günlerden cumartesi olmasına rağmen faaliyet bütün hızıyla devam ediyordu. Sağlık personeli yemekten dönüyordu. Marc, uzun süre bisikletlilerin, motosikletlilerin ve yayaların yüksek beton girişten binaya girmelerini beklemek zorunda kaldı, sanki Çin'deki bir fabrikanın girişiydi.

Marc da onları takip etti ve çok geçmeden, bağımsız bir bölüm olan idare ofisini buldu. Bir yetkiliyle görüşmek için beklerken pencereden, kampüse, gri binalarla dolu olan geniş çayırlığa, ekili tarlalara baktı. Marc, burada, hastaların toplu halde yaşadığı, tarımla veya zanaatla ilgilendiği özgür bir psikiyatrik tedavi yöntemi uygulandığını düşündü.

Sonunda müdür onu kabul etti. Miskin suratlı, cam gibi parlak, kocaman gözleri olan bir Hintliydi. Marc Fransa'dan, araştırmasından, Reverdi'den bahsetti. Uzun bir sessizlikten sonra, adam telefonla, Jacques Reverdi'nin tedavisiyle ilgilenmiş olan doktoru, Dr. Rabaiah Mohd Norman'ı aradı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı, içeri Marc'ın kasette gördüğü kadın girdi. Üzerinde bej renkli uzun bir elbise, başında da yine aynı renkte bir tudung vardı. Bu görüntüsüyle kadın, sadece baş kısmına biçim verilmiş kilden bir heykeli andırıyordu.

Kadın psikiyatrın muzip bir havası vardı. Kelimelerin üstüne basa basa gülümseyerek konuşurken, atlannkine benzeyen iri ve parlak dişleri gözüken, komik yüz hatlarına sahip bir kadındı.

- Size hastaneyi gezdireyim, dedi. Yolda konuşuruz.

Üzerinde hastane binalarının da yer aldığı uçsuz bucaksız alanı Marc'ın arabasıyla dolaştılar. Yol boyunca çiftliklerle, tarım alanlarıyla, oyun sahalarıyla karşılaştılar. Güneşin altında sonsuz bir özgürlük vardı. Dr. Norman bazı rakamlar veriyordu: burada iki bin hasta tedavi görüyordu; her koğuşta altmış beş hasta kalıyor, her tarım alanında ise elli hasta çalışıyordu...

- Güvenlik bölgesine geliyoruz.

Dört tarafı duvarla çevrili sıkı gözetim altındaki bir alana girdiler: gözetleme kuleleri, çapraz ağaç engeller, dikenli teller, bütün pencereleri demir parmaklıklı binalar. Gerçek bir toplama kampıydı sanki. Yeşile boyalı parmaklıklar, bir caminin oymalı pencere demirlerini andıran motif çeşitliliği arz ediyordu.

Park alanının yakınında, Marc çimenlerin üzerinde aylak aylak

dolaşan ilk hastaları gördü: siyah, açık esmer, çok kısa saçlı insanlar. Hepsinin üstünde yeşil hasta elbisesi vardı -kasette Re-verdi'nin giydiğinden- ve yakıcı güneş altında çok daha siyah ve esmer görünüyorlardı. İfadesiz yüz hatları, sabit bakışlar.

içeride, bina bir avluya açılıyordu. Avlunun çevresinde, üzerinde sıra kemerler bulunan bir galeri vardı ve bu galeriden koridorlara, ofislere, salonlara giriliyordu. Her yer çimento rengiydi, duvarlar pul pul olmuş, güneşten, yağmurdan, sıcaktan aşınmıştı.

Girişinde FORENSİC WARD yazan bir koridorda ilerlediler. Marc kelimenin tam anlamını hatırlayamadı, ama adlî tıp gibi bir şey olmalıydı. Bir ofise girdiler: duvara dayanmış sade, ahşap bir masa, arkasında da, yere üst üste konmuş bir yığın san dosya vardı.

Bir hasta, bir gardiyanın gözetiminde, bir doktor tarafından sorgulanıyordu. Biri masanın bir ucuna, diğeri öbür ucuna oturmuştu, roller şüphe götürmeyecek kadar belirgindi: bir uçta beyaz önlüklü, diğer uçta da elleri kelepçeli bir adam. Dr. Normand, gülümsemeye devam ederek, diğer doktorla Malayca bir şeyler konuştu, sonra Marc'a döndü:

- Yeni gelen biri. Bir Cezayirli. Fransızca konuştuğunu düşünüyoruz.

Psikiyatr eğildi ve Marc'ı göstererek tutukluyla ingilizce konuştu:

- Bu beyefendi Paris'ten geliyor. Eğer isterseniz onunla Fransızca konuşabilirsiniz.

- No way, diye cevap verdi Cezayirli, dik kafalı bir tavırla. Kemikli bir yüzü vardı. Gözbebekleri, derin göz çukurlarında

kayboluyordu. Marc, onun da ayaklarının zincirli olduğunu fark etti. Psikiyatr topukları üzerinde döndü:

- Nasıl isterseniz, bu sadece sizi bir nebze olsun yatıştırmak içindi.

Marc, odadan çıkmak üzere psikiyatrın peşine takılmıştı ki, "patron..." diye seslenildiğini işitti. Fransızca kelimenin geldiği yöne doğru döndü.

Cezayirli, eğri büğrü dişlerini sergileyerek Marc'a gülümsüyordu. Gözleri kaş kemerlerinin altında alev alev yanıyordu. Başıyla psikiyatra doğru bir işaret yaptı:

- Bunun, dedi, amcığını dilim dilim kestikten sonra, birlikte yeriz. Marc'a göz kırptı. Pişmiş mi yoksa çiğ mi tercih edersin ?

Marc cevap vermeden odadan çıktı. "Pişmiş veya çiğ." Koridorda sola sapmış hızlı hızlı yürümekte olan psikiyatra yetişti. Önce bir yemekhaneye, ardından da iki tarafında demir parmaklıklı hücrelerin yer aldığı bir başka koridora girdiler. Etraf boştu. Koridorun dip tarafında bekleyen bir gardiyan onlara başka bir kapı açtı.

Yarıkaranlık -perdeler çekiliydi- büyük bir salona girdiler. Marc loşluğa alışabilmek için birkaç kez gözlerini açıp kapadı. Burası, tavanında hantal vantilatörlerin ağır ağır döndüğü devasa bir yatakhaneydi, içeride hepsi duvar diplerine yerleştirilmiş elli kadar yatak vardı. Huzur ve sessizlik hâkimdi. Bir yerlerden bir televizyonun kısık sesi geliyordu. Bazı adamlar uyuyordu. Bazıları da yatakların arasında, ayaklarım sürüye sürüye geziniyordu. Üzerlerinde diğer hastalar gibi yeşil elbise yoktu, günlük kıyafetler giymişlerdi.

- Serbest bırakılmayı mı bekliyorlar? diye sordu Marc.

- Aksine, buradakiler bir daha asla dışarı çıkmayacaklar. Hepsi amok hastası.

-Nasıl?

-Amok. Malezya'da görülen öldürücü delilik. Şurada gördüğünüz genç adam, beyaz tişörtlü olan, bir daha televizyon seyretmemesi için küçük kızının gözlerini oydu. Diğeri, şuradaki, karısını öldürdü, küçük parçalara ayırdı, sonra bunları döndüncü kat penceresinden sokağa attı. Şu, dipteki...

- Sanırım anladım.

Norman yayvan yayvan gülümsedi, bütün dişleri meydandaydı:

- Bravo. Yirmi yıldan beri burada çalışıyorum ve hâlâ anlamış değilim.

Yeniden yürümeye başladılar. El sıkıyor, gülücükler dağıtıyordu; peçesini hafifçe indirmişti, keyfi yerindeydi. Gerçek bir Unes-co elçisi gibiydi. Salonun dip tarafında, perdeyle ayrılmış bir başka oda vardı. Yatakların yerini bilgisayar ekranlarının aldığı bir bilişim atölyesiydi burası. Bir köşede kumaş bir kanepe duruyordu: yan yana oturdular. Hastalar, çevrelerinde büyük bir çember oluşturmuş, yaklaşmak için herhangi bir teşebbüste bulunmadan onlara bakıyorlardı.

- Doktoramdan bu yana, diye devam etti psikiyatr, amok üzerinde çalışıyorum. Batı'da, siz, organik bir nedene dayanmayan ruhsal bozukluklar ya da kişilik parçalanmaları için "histeri" veya "şizofreni" gibi terimleri epey bir süre önce kullanmaya başladınız. Ama Malezya'da durum bu kadar basit değil. Herkes, amok'un, tıbbî olarak bir delilik krizinden kaynaklandığı konusunda hemfikir. Ama yine de bu işte iblislerin bir rolü olduğunu düşünmekten de geri durmuyorlar. Psikiyatr belli belirsiz bir hareket yaptı:

- Biz daima psikiyatri ile inancı bağdaştırırız. Bunun etkisinin katı bir klinik bakıştan daha az olduğu söylenemez. Bir hasta şeytanın, iblislerin ruhunu ele geçirdiğine inandığı ölçüde, onların var olduğu söylenebilir, öyle değil mi ? Sağduyu aklı başında olmanın kesin bir kuralıdır. Algılanan her şey gerçektir...

Marc onu çok dikkatle dinlemiyordu, ama kendini bu yumuşak sese, hiç eksik olmayan gülümsemeye kaptırmıştı. Neredeyse Re-verdi'yi unutuyordu. Hastaların sabit bakışları onun gerçeğe dönmesini sağladı:

- O da... burada mı tutukluydu?

- Jacques mı ? Son günlerinde, evet. Katilin ismini İngilizce söylemişti: "Jack"

- Size göre, o amok hastası mıydı?

- Bir kriz anında harekete geçtiği kesin. Ama bununla birlikte, kontrolünü hiçbir zaman kaybetmediğini düşünüyorum. Bir akıl hastası değil.

- Davranışlarının, eylemlerinin bilincinde mi?

- Daha çok bilinçlerinden birinin etkisiyle harekete geçtiğini söyleyebilirim.

- Şizofren mi?

"Bu kadar çabuk değil" der gibi iki elini havaya kaldırdı.

- Her insanda birçok kişilik vardır, içlerinden biri, az veya çok, daha baskındır.

- Ama Pemille Mosensen'i öldüren Reverdi ile dünya serbest dalış şampiyonu olmuş adamın aynı kişi olduğu söylenebilir mi?

Hâlâ kımıldamadan duran hastalara ilgisiz gözlerle bakarak kanepeye biraz daha gömüldü:

- İnsan bilinci eşsiz bir merkez değildir. Daha çok bir çarktır. Bir olasılıklar manzumesidir. Sürekli dönen ve zaman zaman da bir rakam üzerinde duran bir çarkıfelektir. Cinayet de Jack'in rakamlarından biri.

Marc, Dr. Norman'la açık oynamaya karar verdi. Ona kasetten bahsetti. Bir anda psikiyatrın gülümsemesi kayboldu:

- Kaseti size kim verdi?

Marc cevaplamadı. Doktor devam etti:

- Alang, değil mi ? Bizim en iyi kriminal patoloji uzmanımızın bir zıpçıktı olmasını anlayamıyorum... Marc'a yan yan baktı. Düşünceleriniz ne ?

- Benim düşüncelerim mi?

- Evet: o görüntüler hakkında ne düşünüyorsunuz? Varsayımlarını test etmenin en uygun zamanıydı:

- Reverdi'nin apneyle kendini koruduğunu düşünüyorum.

- Doğru. Ama kimden ?

- Başkalarından. Ve hatta kendinden. Deliliğinden. Doktor yeniden gülümsemeye başladı:

- Haklısınız. Jack, apneyi bir zırh gibi kullanıyor. Onu rahatsız eden kişiliklere karşı. Şizofrenisine karşı.

- Bu kelimeyi şimdi de siz kullanıyorsunuz.

- Biraz önce bu konu hakkındaki görüşlerinizi öğrenmek istiyordum. Ama açık olan bir şey var, o da Jack'in farklı kişilikler tarafından rahatsız edildiği. Onlar var olmaya çalışan Jacques Reverdi'nin yerini almak istiyorlar. Gerçek Reverdi'nin. Onun hikâyesini biliyorsunuz, değil mi?

- Ezbere.

- Bu kararlı bir adamın hikâyesi. İstediği her şeyi daima elde etmiş bir adamın. Jack hep tamamen doğru bir çizgi izledi. Bu doğruluk da, onun yakasını bırakmayan kişilik parçalanmasıyla ters orantılı.

Marc bu teşhisin doğruluğuna inanmıştı. Yavaş yavaş aydınlanmasını sağlayan işte bu gerçekti.

- Şimdi, diye devam etti doktor, biraz da apneden söz edelim. Bu konuyu inceledim. Jack'in, bu davranışın kendisini koruduğuna inanmasının nedenini anlamak istedim. Şüphesiz bir fiziksel otonomi söz konusu. İşte o anda, dış dünyaya hiç ihtiyacı olmuyor. Ama başka bir şey var, çok daha derin bir şey. Nefes alınmadığında organizmada neler olur, biliyor musunuz ?

Marc, amok hastalarının boğucu bakışlarını üzerlerinde hissediyordu.

- Eee, kan oksijensiz kalır, ve...

- Vücut tehlike altındadır. Dinginlik ve doygunluk gibi tüm klişelerin tersine apne tansiyonu artırır, vücudu alarma geçirir. Organizma kendi üzerine yoğunlaşır. Ayaklarda ve kollarda damar büzülmesi meydana gelir. Kan, oksijen rezerviyle birlikte hayatî organlara -kalp, akciğerler, beyin-geri

döner. Artık güçlü bir yoğunlaşma düşünülemez. İnsan, kelimenin tam anlamıyla, sert bir çekirdeğe dönüşür. Kendi hayatî organlarını merkez olarak alır. İşte Reverdi'nin tam olarak istediği de bu. Böylece içindeki şeytanlara karşı kendini savunuyor... Bu olgunun, cinayetleri için de geçerli olduğunu düşünüyorum.

Marc ürperdi:

- Cinayetleri mi?

- Genç Danimarkalı kıza ne yaptığını hatırlayın. Zavallı kızın

tüm kanını akıttı. Bu gibi anlarda, cinayet eyleminin bir tür kendini dışavurma, içini dökme olduğunu düşünüyorum. O esnada tüm varlığını sergiliyor ve bu da onun, kendini daha iyi korumak için kan akıtmasına sebep oluyor. Tıpkı, vücutta hemoglobinin kalbe ve akciğerlere geri dönmesi gibi.

- Bu konuda nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

- Size başka bir sorum daha var, demekle yetindi, cevap vermek yerine. Kasetteki son sözlerini hatırlıyor musunuz ?

Marc tereddüt etmedi. Fransızca olarak:

- "Çabuk saklan, baba geliyor" dedi. Doktor, peçeli kafasını ağır ağır salladı:

- Bu geçmişin bir anısı olabilir. Bir travma. Ya da bir halüsinas-yon. Buna bir cevap bulamadım. Ama bir gerçeklik olduğuna inanıyorum. Babanın simgesel olarak gelişiyle savunma sistemi harekete geçiyor. İşte size bir tehdit: baba figürü. Bu figürün onu ele geçirmesinden kaygı duyuyor. Babası olmaktan korkuyor.

Psikiyatr, bir yapboz gibi ana parçalan tek tek sıralıyordu, ama Marc'ın yaptığı tarzda değildi bu. Hemen karşı çıktı:

- Topladığım bilgilere göre, Jacques Reverdi babasını hiç tanımamış. Bu durumda nasıl onun gelmesinden korkabilir? Ya da onun gücünden?

- İşte söylemek istediğim tam olarak buydu: burada önemli olan onun yokluğu. Çünkü bu durumda baba figürü her yüze, her kişiliğe bürünebilir. Bu çokbiçimli var oluş, Jack'in şizofrenisinin kaynağı. Babası olmaktan korkuyor. Yani kim olursa olsun, ne olursa olsun. Kriz geçirdiği anlarda, varlığı bir soru işaretine, büyük bir çatlağa dönüşüyor.

Marc, bir anda Norman'ın nereye gelmek istediğini anladı:

- Bu potansiyel figürlerin olumsuz olabileceğini mi düşünüyorsunuz ?

- Daima olumsuzdurlar.

- Cinayet işlemeye sebep olabilir mi?

Psikiyatr, Marc'tan biraz uzaklaşmak ve onu daha iyi görebilmek için kanepenin kol kısmına doğru yaslandı:

- Jacques Reverdi babasının bir katil olduğuna inanıyor. Bu inancına karşı koymayı başaramadığında da öldürüyor. Apne onu koruyamadığında. Böylece babası onun içine giriyor. Onun "ben-liğfnde, tıpkı bir zehrin kanda yayılması gibi yayılıyor.

- Anlamıyorum. Cinayetin, savunma ritüelinin tam tersi olduğunu söylemiştiniz.

- Aynı zamanda da bir korunma yoludur, dostum... Son kelimeyi Fransızca söyledi. Jack kendi kalesini güçlendirmek için kurbanını istiyor, tıpkı bir çocuğun kumdan kalesini denizden korumak istemesi gibi. Ama çocuk için daima çok geçtir. Dalga gelir. Ve her şeyi yerle bir eder. Onun cinayet eylemi de "baba"nın gelişinin ispatıdır... Cinayetlerinin her biri, paniğin ve itaatin karışımı. İsyanın ve kabullenmenin.

Marc bir müddet düşündü. Bu çıkarımlar, her ne kadar kötü tanımlanmış olsalar da kendi varsayımlarıyla bağdaşıyordu. Rever-di'nin kronolojisine bakıldığında, aşikâr bir başka gerçek daha vardı. On dört yaşına kadar, onu bu tehlikeden annesi korumuştu. Kadın intihar edince, genç adam korumasız, çırılçıplak kalmış, tehditkâr baba figürünün etkisi altına girmişti... Bu varsayımını yüksek sesle dile getirdi. Psikiyatr onayladı:

- Annesinin ölümü hakkında da söylenecek çok şey var... Bu Reverdi'nin kişiliğini oluşturan ikinci travmaydı. Bu ihanet -çünkü Jack bu intihan bir ihanet olarak değerlendiriyor- onun cinayet itkisini ateşleyen bir kıvılcımdı.

Marc ürperdiğini hissetti:

- Yeniyetmelik döneminden beri cinayet işlediğini mi söylemek istiyorsunuz ?

- Hayır. Eyleme geçiş daima bir olgunlaşma süresi gerektirir. Siz bir uzmansınız. Bu rakamları bilirsiniz: seri cinayetler işleyen katiller genellikle uğursuz marifetlerini yirmi beş yaşında göstermeye başlarlar. Jack'in profilinin de bu kurala uyduğunu düşünüyorum. Babasızlık ve annenin ihaneti, onun içinde "olgunlaştı", tıpkı bir tümör gibi, ta ki onu bir katile dönüştürünceye kadar. Babasına benzemek, annesinden intikam almak için öldürüyor. Kadınlardan nefret ediyor. İhanet eden bütün kadınlardan. Onla-n kan içinde görmek istiyor.

Bu Marc'ın aklına başka bir olguyu getirdi: Monique Reverdi bileklerini kesmişti. "Jack" ilk ihaneti yeniden inşa ediyordu. Devam etti:

- Onu neden serbest bıraktınız? Yani demek istediğim, böyle bir... hastayı neden normal bir hapishaneye gönderdiniz?

- Çünkü bunu talep etti. Halüsinasyon krizinden çıktıktan sonra tek saplantısı bu oldu. Sıradan suçluların yanına dönmek. Özellikle de delilerle birlikte olmamak. Bunu reddetmek için geçerli bir nedenim yoktu. Zaten birkaç haftalık bir ömrü kaldı.

- Onu bu şekilde, hiçbir tedavi uygulamadan, hiçbir yardımda bulunmadan serbest mi bıraktınız ?

- Hayır. Kanara'da tedavi görüyor ve psikiyatrlarımızdan biri her hafta onu görmeye gidiyor.

Dr. Norman saatine baktı ve ayağa kalktı. Görüşme sona ermişti. Kapıya doğru yürüdüler. Amok hastaları, alev alev yanan gözleriyle hâlâ onları takip ediyorlardı. Kapı eşiğinde psikiyatr Marc'a sordu:

- Size bir soru sorabilir miyim... kişisel?

Marc, gülümsemeye çalışarak başını evet dercesine salladı, ama sıkıntı yüzünü felç etmişti sanki.

- Reverdi'yle temasınız oldu mu ?

- Hayır, diye yalan söyledi Marc. Röportaj vermeyi reddediyor. Doktor, Marc'ın ellerinden tuttu:

- Eğer bir gün ona yaklaşmayı, onunla konuşmayı başarırsanız verdiğiniz sözleri tutun. Gülümsedi, sanki yaptığı ikazı yumuşatmak istiyordu. Asla ona ihanet etmeyin. Sizi bağışlamayacağı tek şey bu.

39

Futboldan nefret ediyordu.

Bir köpeğe top atılırdı, insana değil. Stadm derme çatma basamaklarına oturmuş maç yapan diğer tutuklulara bakıyordu. Adamlar bağınp çağırıyor, itişip kakışıyor, vuruyor, bir topun arkasında koşuyorlardı. Saat sabahın onuydu, güneş çoktan etkisini göstermeye başlamıştı. Gerçek birer salaktı bunlar.

Jacques kendi yaptığı sporu düşündü. Bu bastıbacakların oynadığı top oyunuyla alakası yoktu. Serbest dalış ona evrenin anahtarını sunuyordu, birçoklarının düşündüğü gibi sadece denizin derinliklerinde değil, her konuda.

Genellikle dalgıçlıkla ilgili anılarını pek düşünmezdi. Her şeyden önce melankoliye kapılmamak için. Hem de denizin derinliklerini yüzeyin pislikleriyle kirletmemek için. Bununla birlikte, bugün içinde farklı bir sevinç vardı, gözlerini kapattı, artık geçmişi anımsama oyunu oynamaya hazırdı. Başını hafifçe eğdi ve ağırlıkları bırakmaları için işaret verdi. îşte suyun içindeydi.

Hava kabarcıkları çevresini sardı. Sonra, içinden balık sürülerinin süzüle süzüle geçtiği -pullardan ve ışıktan oluşan bulutlar gibi- mavi, hareketsiz

büyük kütleyi gördü. Aşağılara bir göz attı: ayaklarının altında sonsuz bir ufuk uzanıyordu. Ama üzerindeki ağırlıklar onu başka duygulara sürüklemeye başlamıştı bile.

On metre. Basınç kendini hissettirmeye başlıyordu. Her on metrede, santimetrekare başına fazladan bir kilo. Limitsiz bir mukavemet dalışında, vücuduna ağırlık bağlanmış dalgıç saniyede iki metrelik bir hızla dibe iner. Derinlik onu tam anlamıyla içine çeker. Okyanus üzerine kapanır, onu hapseder. Yirmi metre. Jacques, sürekli artmaya devam eden basıncı

dengelemek için "pince-nez"siyle nefes almayı sürdürüyordu. Şiddetli bir basınç hissediyordu, derisini delip geçen her kasına, her organına etkiyen bir basınç. Yirmi beş metrede akciğerler, içinde sıkıştırılmış hava bulunan iki yumruk kadar küçülüyordu. Otuz metre. Işık gitgide uzaklaşıyordu. Mavilik bütün yoğunluğuyla her yere hâkimdi. Etkili ve sürekli. Burada korkuya yer yoktu. Kötülüğe de. Tam tersine: su kütlesi kalan son oksijenini kan dolaşımıyla dağıtıyordu. Organizma besleniyor, açlığını gideriyor, dengede kalıyordu. Atardamarlar ve toplardamarlar bir bütün haline geliyor, dalgalar epidermi yalamaya aralıksız devam ediyordu. Vücut bir kapalı devre aygıt gibi çalışıyordu. Tamamen basma buyruk bir şekilde.

Elli metre. Çivitmavisi. Bu derinliğe ulaşması sadece birkaç saniyesini alıyordu ve artık zamanın bir önemi yoktu. Zamanın, serbest dalış yapan bir sporcuda büyük bir gerilime ve paniğe yol açtığı düşünülür. Ama bu yanlıştır: serbest dalış daima zaman dışıdır.

Altmış metre. Normalde yetmiş kez atan kalbi artık dakikada yirmi kez atıyordu. Bu da vücut hareketlerini sınırlandırıyordu... Ve böylece de daha az oksijen tüketiyordu... Sadece kendisi için yaşıyordu... Karanlıkta ve soğukta, tamamen kendi yağıyla kavruluyordu...

Büyük bir içtenlikle okyanusu dinliyordu. Artık başka bir düşünce hâkimdi: denizin sessizliği. Bu derinlikte, dipte uzanan sınırsız kütle her sesi kristalleştiriyor, camdan sivri dorukları olan maddî, yansaydam birer cisme dönüştürüyordu.

Seksen metre. Denizin karnı. Dalışın sonunda rekor vardı. Karanlığın dibinde alması gereken bir plaket duruyordu. Ulaştığı derinliği gösteren bir

plaket. Sonra ağırlıkları atacak ve yüzeye çıkmak için paraşütünü açacaktı. Ama rekor kurmanın yanı sıra yerine getirmesi gereken bir görevi daha vardı.

Yüz metre. Nihayet karanlıklar. Engin hiçlik bölgeleri. İşte o anda her şeyin hâkimi kendisiydi. Ne kaybolmuştu ne de yok olma tehlikesi altındaydı. Kendini tamamen farklı hissediyordu. Bu eşsiz yalnızlık içinde, artık kapıyı açmanın da zamanıydı. Denizin diğer tarafına geçmesini sağlayacak kapının. Kendisini çevreleyen karanlığın içinde yanılgıya düşmesi, bulmaya çalışması söz konusu değildi. Kapı orada değildi. Gözlerini kendi içine çevirmesi gerekiyordu. Kendi derinliklerine. İşte bir dalgıcın gizemi de buradaydı: ışığa açılan en son kapı, bilincinin en derin yerindeydi...

Birden, güneşli havayı solumak için ağzını açtı. Anıları o kadar güçlüydü ki bir an bayılacağını hissetti. Nerede bulunduğunu anlamak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bu çıplak ve sarımsı alana burada "stat" diyorlardı. Dikenli teller, gözetleme kuleleri, tribün görevi gören gri ahşap sıralar. Ve hâlâ bir topun peşinde koşmakta olan şu sersemler.

Gülümsedi. Bugün onları büyük bir sevecenlikle seyrediyordu. Onları seviyordu. Hepsini. Hiçbir aynm yapmadan. Anıları, onu şimdi yaşamakta olduğu zamanla uzlaştırmıştı.

Ve özellikle de, başka bir varlık onun için ayrı bir öneme sahipti.

Elisabeth.

Onun mesajmı aldığından beri farklı duygular içindeydi.

Kaderinde gizemli bir şeyler vardı. Yolun sonuna geldiği, ölümüne sadece birkaç hafta kaldığı bu günlerde, en nihayet aşkı bulmuştu. Bu kadın çok farklıydı. Hem masum bir hali hem de onu anlayabilecek kadar karanlık bir yanı vardı. Ve korkmadan, önyargılı davranmadan verdiği ipuçlarını takip ediyordu.

Sezgisel olarak, kim olursa olsun onu sevebileceğini tahmin ediyordu. Onu da, diğerleri gibi arındırmasına, temizlemesine gerek yoktu. Karanlık yüzünü, kötülüğünü kabul ediyordu bu kız. Yalanın Rengi'ni daha şimdiden

anlamıştı. İşte bu yüzden bu kız onun için değerliydi. İşte bu yüzden onun icraatmı anlayabilecekti.

Birkaç saat içinde, son kurbanının -Pernille Mosensen'in cesedi- resimlerini görmeyi başarmıştı. Neler olup bittiğini anlamış olmalıydı. Ritüelin başlangıcını da tasavvur ediyordu mutlaka. Üzerinde çalıştığı kurbanında ne aradığını da. Kızın gerçeğe ulaşmak için sonuna kadar gideceğinden şüphesi yoktu.

Birkaç gün içinde de Sonsuzluğun İşaretleri'nin ne olduğunu anlayacaktı.

Sonra diğer etaplar gelecekti.

Ta ki O'na ulaşıncaya dek.

Aralarında kurdukları iletişim sisteminin -hem de en basit usullerle- başarısından dolayı kendisini kutluyordu. Küçük elektronik ajandayı kullanmakta en ufak bir zorluk çekmemişti. Onu önce bir cep telefonuna bağlamayı düşünmüştü, ama gardiyanlar hücrelerde yapacakları bir arama sonucunda onu kolaylıkla bulabilirlerdi. Bu durumda, ilk fikrini uygulamaya koydu. Revirdeki telefon hattının tellerini tek tek ayırdı, sonra bunlann arasından, bağlantı yapacağı dış hat kablolarını buldu. Böylece hiç kimsenin algılayamayacağı bağlantılar kurabilir, aramalar yapabilirdi. Resmen hiç var olmamış bağlantılar.

Sonra, geniş bir kapsama alanı olan bir server'dan -Wanadoo-ücretsiz bir e-posta adresi oluşturdu kendine. Elisabeth'in dışında hiç kimsenin bilmediği bir adres. Şebekedeki milyonlarca bağlantının arasında, büyük bir gizlilikle istediği kadar mesaj yollayabilir ve alabilirdi. Gizli, teknolojik ve görünmez bir romantizm.

Mahkûmlar hâlâ bağırıp çağırıyor, topla derme çatma kaleye gol atmaya çalışıyorlardı. Malayca, Çince, İngilizce küfrediyorlardı. Sanki her birinin beyninde bir dil bulamacı vardı. Buna karşılık düşünceleri ve arzuları ona son derece saf geliyordu.

Böyle saçma sapan şeyler düşünmekten vazgeçti. Ve başka bir anısı geldi aklına. Bu yeniyetmelik çağındayken, Marsilya'daki sinematek salonunda

izlediği siyah beyaz bir fimdi. Robert Bres-son'un Pickpockefı. Bu, kendini yasaların üstünde gören bir adamın hikayesiydi. Genellikle bir hırsızın icraatı karanlık, gizli, bayağı eylemler gibi gösterilirdi. Bu filmde ise hırsız, yüce idealler peşinde koşan, yolu iyilikten geçen biriydi. Jacques bu görüntüleri izlediğinde kendi kaderinin de aynı olduğunu hemen anlamıştı. Ve bu benzerlik bugün de devam ediyordu.

Bresson'un filminde hırsızın yolu bir kadınla kesişiyordu. Ve çok geçmeden de onu sevdiğini anlıyordu. Ancak o güne kadar tek başına ilerlediği bu yolda yine tek başına yol almakta direniyordu. Ama yakalandığı o son sahnede, görüşme odasındaki kafesin ardından kadına fısıldıyordu: "Ah Jeanne, sana ulaşmak için izlemem gereken yol ne kadar tuhaf..."

Ceplerini karıştırdı, Elisabeth'in fotoğrafını çıkardı ve tekrar etti: "Sana ulaşmak için, izlemem gereken yol ne kadar tuhaf."

Yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Gösterdiği bu zayıflıktan dolayı pişmanlık duydu. Hiçbir düşüncesi dudaklarının arasından dışarı çıkmamalıydı. Gizli dünyası, duvarlarındaki resimler havayla temas edince bozulan bir mağara gibiydi.

Yanındaki ahşap sıra gıcırdadı. Eric gelip yanına oturmuştu. Reverdi fotoğrafı cebine koydu.

- Seninle konuşmam gerekiyor.

Jacques, revirde kendi hesabına yürüttüğü yasadışı ilaç satışını düşündü.

- ilaç konusunu dert etme. Komisyonunu alacaksın.

- Güzel. Ama başka bir şey konuşmak için geldim. -Ne?

- Raman hakkında.

Jacques derin bir iç çekti: bütün konuşmaların ana konusu o alçakların elebaşıydı. Herkesin kafasını meşgul eden o iblis.

-Yine ne var?

Tavşandudak gizemli bir havaya büründü ve yaklaştı. Yüzünün kemikleri çukurlaşmıştı, sanki çekiç darbeleriyle yamyassı edilmiş gibiydi.

- AİDS olduğuna dair bir söylenti dolaşıyor.

- Bir ay önce de bütün Çinlilerin SARS olduğu söyleniyordu.

- Palavra atmıyorum, Reverdi. Hepimiz gibi ondan da kan alınmıştı. Sonuçlar pozitif çıkmış. Hastalığını onlara bulaştırmakla meşgul.

- Kimlere ?

- E binasındaki sevgililerine. Çocuklara.

Reverdi yeniden içini çekti. Kanara'da, herkes, Raman'a karşı çıkabilecek tek kişi olarak onu, "Büyük Jacques"ı görüyordu. Eli-sabeth'i düşündü. Harekete geçmesi söz konusu bile değildi. Örnek bir mahkûm olarak kalacak ve düşüncede bile olsa sevgilisinin yanında yaşamaya devam edecekti.

- Beni ilgilendirmiyor.

- Onlar çocuk. Zorla kendini emdiriyor. Prezervatif kullanmadan onları beceriyor. ît herif hepsini öldürecek.

- Yapacak hiçbir şey yok.

Eric biraz daha yaklaştı. Nefesi çok pis kokuyordu. Jacques, herifin ağzının içinde dil yerine bir hayvan leşi olduğunu düşündü. Eciş bücüş herif yan ciddi, yarı alaycı bir tonda devam etti:

- Burada efendi sensin, Reverdi. Kendi bölgende bunu yapmasına izin veremezsin.

Yaltaklığın bu kadarı da çok abartılıydı, ama "efendi" kelimesi yine de etkili oldu. Bu tür övgülere karşı hâlâ duyarlık gösterdiği için kendine kızdı. Özellikle de böyle yoz bir cehennemde. Bununla birlikte Eric haklıydı: gardiyan ölmeliydi, bu kaçınılmazdı. Onu duvarlardaki ter lekelerini kazımaya, temizlemeye zorladığında vermişti kararını. Onu diz çökmeye

mecbur ettiği dakikada. Onu bu şekilde küçük düşürmüş hiçbir insanoğlu canlı kalamazdı.

O halde hemen harekete geçmekten, birkaç çocuğun hayatım kurtarmaktan onu alıkoyacak ne sebebi vardı ki ? Aklına bir fikir geldi. Bu kararına Elisabeth'i de dahil edecekti: "İşaretleri bulduğunda" diye düşündü, "ona Raman'ın hayatını sunacağım."

- Birkaç gün bekleyelim, dedi. Öyle hemen harekete geçmemiz mümkün değil.

40

Malezya'da, Cameron Highlands çok meşhurdu. Bir seyahat kitabı karıştırıldığında bu bölgeye ayrılmış uzunca bir pasaja rastlanmaması imkânsızdı. Bütün Malezyalılara bu topraklar cennet gibi görünüyordu, çünkü orası mucizenin başladığı yerdi: serin hava oradaydı. 1 500 metre yükseltide, nemli muson ikliminden ve kavurucu sıcaklardan eser yoktu. Sislerin üstünde hâkim olan serin havaydı.

Bu tepelere ilk olarak İngilizler yerleşti, büyük konaklar inşa etti, kriket sahaları yaptı, geniş alanlarda çay yetiştirmeye başladı ve Malezyalıların bu bölgeye girişini yasakladı. Sonra bu ilk yerleşimcilerin bölgeden tahliye edilmesiyle onlann yerini yerli zenginler aldı, bunlar da dev ormanları yok ederek -hâlâ yok etmeye devam ediyorlar- lüks oteller inşa etmeye ve golf sahaları yapmaya başladı.

Bu yeşil cennetin yerinde bir zamanlar cangıl vardı.

Marc yaprakların oluşturduğu yüksek bir kubbenin altında ilerliyordu. Dolambaçlı virajları takip ediyordu, sağında sarmaşıklarla kaplı falezler, solunda ise zümrüt yeşili uçurumlar vardı. Yol çok dar bir şekilde tırmanmaya devam ediyor, aşağıda biraz önce geride bıraktığı yol asfalt bir sicim gibi gözüküyordu.

Marc, bu kadar sık ağaçlı bir ormanla ilk kez karşılaşmış olmanın tadını çıkanyordu. Proton'unun klimasını kapatmış, her virajda biraz daha serinleyen temiz havayı hissetmek için camlarını açmıştı. Hatta ara ara

gözlerini kapatıyor, bulutların üzerinde sü-züldüğünü hissediyor, ilk kez karşılaştığı kokulara bir ad vermeye çalışıyordu. Aslında, bir duayı tekrar eder gibi, seyahat rehberinde okuduğu isimleri peş peşe sıralıyordu: palmiyeler, hindistancevizi ağaçlan, tualanglar, orkideler, hurma ağaçlan, rafflesialar...

Zaman zaman da aklına Dr. Norman'ın söyledikleri geliyor, mutluluğu sarsılıyordu. "Asla ona ihanet etmeyin. Sizi bağışlamayacağı tek şey bu." Vücudu korkuyla ürperiyor, bu yüksek bölgenin serinliği korkunun ürpertisinin yarımda hafif kalıyordu. Hep aynı sorula-n kendi kendine yineleyip duruyordu: bir tehlike var mıydı, evet ya da hayır? Reverdi bu dümeni anlayabilir miydi? Olabilecek en kötü şeyleri -ikiyüzlülüğünün anlaşılması- aklına getiriyor, bu tehlikeyi göze almaya değer mi, diye düşünüyordu. Katil hapisteydi; büyük bir ihtimalle de idama mahkûm olacaktı.

Yol tırmanmaya devam ediyordu. Britanya İmparatorluğu'nun ilk izleri görünmeye başlamıştı.

Önce çay plantasyonlan. Düzenli setlerden oluşmuş teraslardan etrafa küf kokusunu andıran bir koku yayılıyordu. Uzaktan, bu çay ekim alanlan, muazzam bir yeşillikle çepeçevre kuşatılmış eski kraliyet sınıflarına benziyordu. Bazı çay bahçeleri kahverengi, yoğun ve sönüktü. Bazılan ise güneşin altında, puf puf olmuş, kremalı, hafif ve ışıltılı pastalar gibi parlıyordu.

Sonra oteller göründü. Siyah renkli ahşap destek bağlan, renkli vitray camlan, gri çakıllı avlulan olan, her şeyleriyle "İngiliz" üslubunun izlerini taşıyan beyaz konaklar. Onlann hemen arkasında ise el değmemiş cangıl vardı. İnsan kendini rüyada sanabilirdi. Sonra, yeniden bir golf sahası göze çarpıyordu. Ya da turkuvaz yüzme havuzuyla lüks bir otel...

Marc kulübelerden oluşan ilk köyleri görünce 1 500 metre yüksekliğe ulaşmış olduğunu anladı. Bu köylerden de seyahat kitap-lannda sıkça söz ediliyordu: bu köylerde yaşayanlara Orang-Asli, yani "yerli halk" deniyordu. Bunlar giysi olarak bellerine bir tür peştamal bağlayan, ellerinde küçük oklar atmakta kullandıklan borularla dolaşan orman insanlanydı.

Marc yavaşladı ve bunun turistik bir gösteriden başka bir şey olmadığını anladı. Peştamal yerine Reebok tişörtler giyiyorlardı ve üfleme borulannın yerlerini de radyo antenleri almıştı. Kulübelerinin önlerine bağdaş kurmuş, çeşitli orman ürünleri satıyorlardı: bal, çiçek tohumlan, fideler, küçük kartonlara iğneyle tut-turduklan kurutulmuş bokböcekleri ve akrepler.

O esnada ormanın yamaçlannda bir grup insan belirdi. Ellerinde başka malzemeler vardı. Marc adamlara yetişti ve her birinin omzunda uzun ağaç sopalar olduğunu gördü. Kelebek ağlan. Şüphesiz bu da bölgenin bir başka özelliği olmalıydı...

Aniden frene bastı.

"Gökyüzünde ara."

"Uçuşan ve Çoğalan İşaretleri." Kelebekler!

Durduğu ilk köyde, Ringlet'te, dükkânlara bir göz atınca düşüncesinin doğru olduğunu anladı: kelebekler bölgenin bir özelliğiydi. Dükkânlardan birine girdi ve istediği bilgiyi aldı: Cameron Highlands'te yükseltiye bağlı olarak, sadece bu bölgeye özgü, eşsiz bir güzelliğe sahip kelebek türleri yaşıyordu.

Yola devam etti. Tanah Rata'da -yaklaşık iki bin metre yükseltide- bir Çin lokantası buldu ve salonun dip taraflarındaki bir masaya oturdu. Saat on beşti ve lokanta tamamen boştu. Bir kahve ısmarladı. Kelebekler. Bu düşünceyi kafasından atmayı başa-ramıyordu. "Gökyüzünde ara.", "Uçuşan ve Çoğalan İşaretler." Reverdi'nin söyledikleriyle örtüşüyor olabilirdi. Çamaşır suyu gibi kokan kahverengi köpükten koca bir yudum aldı, kelebeklerin kullanıldığı cinayetleri ve sapıklıkları düşündü. Reverdi'yi kanlar içindeki kadınların üzerine bu böcekleri koyarken hayal etti, kelebekler renkli kanatlarını yaraların üstünde, sanki onları okşar gibi hafif hafif çırpıyorlardı. Aklına bir aynntı geldi. Kandaki anormal glikoz oranı. Reverdi, Pernille Mosensen'i şekerli şeyler yemeye zorlamıştı. Acaba kelebekleri çekmek için mi yapmıştı bunu ?

Bir kahve daha ısmarladı. Hep aynı düşünce aklını kurcalayıp duruyordu. Bu varsayım, ona Thomas Harris'in Kuzuların Sessizliği adlı romanını

hatırlattı; o romanda katil kurbanlarının

gırtlağına krizalitler koyuyordu. Ama Marc, Reverdi'nin hiçbir etki altında kalmayacağından emindi. Asla cinayetlerinde bir başkasından esinlenmezdi. Ve özellikle de bir romandan. Onun gözünde bir hayal ürününden başka bir şey olmayan bir kurgudan. Öyleyse neydi?

Kötü aydınlatılmış salonda, oturduğu yerden terasın öte tarafı, küçük şehrin anacaddesi gözüküyordu. Karma bir üslup göze çarpıyordu: tipik Asya bakkalları, sömürge döneminden kalma binalar ve daha da ilginci, av köşkleri, dağ evleri; Tanah Rata, Alpler'deki bir köye benziyordu. Gözü yoldan gelip geçenlere takıldı. Sırt çantalarıyla salma salına dolaşan öğrenciler. Uyuşuk uyuşuk gezinen her ırktan yetişkinler: Malezyalılar, Çinliler, Hintliler. Kendi yabancılıklarını buraya taşımış turistler. Biraz ileride, biri sarışın, diğeri kızıl saçlı iki genç kadın gördü, kocaman ayakkabıları ve büyük sırt çantaları vardı. Düşüncesi gitgide güçleniyordu.

Reverdi buraya gelmişti.

Bu tepelerde avlanmıştı.

Oturduğu masadan kalktı ve hesabı ödedi.

Kelebekler: teyit etmekten başka çaresi yoktu.

Kelebeklerin camların altına yerleştirilerek sergilendiği atölyeleri dolaştı. Fazla üstelemeden, genel bir ilgisizlik içinde sorular sordu. Çinli işçiler, gözlerini yaptıkları işten ayırmadan lütfen cevap veriyorlardı. Şehrin yakınında bulunan, gizemli bitkilerin -bazılarıyla sadece en iyi cins tırtıllar besleniyordu- yetiştirildiği seraları ziyaret etti. Bir sonuç alamadı. Herkes Reverdi'nin resmini tanıyordu; ama onu gazetelerin birinde görmüşlerdi. Şehrin yukarı mahallelerine tırmandı, dünya çapmda kelebek, böcek ve sürüngen ticareti yapan zengin toptancıların kapısını çaldı. Hep aynı cevabı aldı: kimse Reverdi'yle karşılaşmamıştı.

Saat on sekizde, Marc kalacak bir otel aramaya başladı. Bitkin düşmüştü, yenilgiyi kabullenmek istemiyordu. Alacakaranlık düşüncelerini daha da bulanıklaştınyordu. Şüphe içini kemiriyordu. Reverdi ona yükseklerden söz

etmiş ve o da dağlara koşmuştu. Sonra, kelebeklerle ilgili bir film gelmişti aklına. Ama tüm bunların hiçbir dayanağı yoktu...

Şehirdeki otellerin tümü doluydu. Marc şehir merkezinin çevresindeki otellere bakmaya karar verdi. Beyaz sıvalı, sarmaşıklarla kaplı, yüksek bacaları olan, terasında siyah beyaz çizgili şemsiyeler bulunan bir konak gördü, içeri girdi. Lake House.

Resepsiyondaki Hintli, abartılı bir ingiliz aksanıyla sordu:

- Malzemenizi mi arıyorsunuz ?

- Malzememi mi ?

- Siz avcı değil misiniz? Kelebek avcısı?

- Hayır.

Adamın esmer yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi:

- Özür dilerim. Otelimizde bir Fransız var da. Ünlü bir avcı. Ben sanmıştım ki...

Marc hızla düşündü. Avcı. Fransız. Orman. Belli belirsiz, bu profil aklına Reverdi'yi getirdi.

Şansını denemeye, karar verdi. Günün şu son saatlerinde.

- Bu avcı otele döndü mü ? Adam alaycı bir tavır talandı:

- Tam tersine, yeni gitti.

- Akşamın altısında mı ?

- Bayım, gecekelebeklerinden söz ediyoruz.

41

Yeşil zaman.

Bu terim, arabadan inerken dilinin ucuna gelmişti. Hintlinin yaptığı tarife göre ilerlemişti: "Luther Misyonu" yazan tabelaya kadar yolu takip etti, sonra yolun tam karşısındaki, ormana giden patikaya saptı. Üç yüz metre kadar, arabayla gidebileceği yere kadar ilerledi. Yol, bir tepenin eteklerinde, ağaçları eğimli bir çatı oluşturan, cangılın girişinde sona eriyordu.

Yeşil zaman.

Ağaçların altında karanlığın yeşile büründüğü an. Her şey ormanın uykuya geçmesi için düzenlenmiş gibiydi sanki, ama tam tersine orman uyanıyordu. Marc kendini başka bir âlemde hissediyordu. Çevresinde kulakları sağır edici bir gürültü vardı. Sürekli takırtılar, tiz ıslıklar, boğuk uğultular: ortalıkta görünmeyen bir sürü kuş ağaçların dallarına tünemişti herhalde. Bazen başka sesler de duyuluyordu, gelip geçen sesler: kargaların kanat çırpışları, bir duyulup bir kaybolan gaga takırtıları. Ama özellikle de ormanın derinliklerinden, patikanın iki yanında yer alan yüksek otların, kamışların, hurma ağaçlarının, eğreltiotlannın hışırtısı geliyor ve onu davetkâr dalgalar gibi denize çekiyordu.

Yola devam etti. Kapıcı onu uyarmıştı: "Geceyi bekleyin ve ışığa gidin." Gece avcısı projektör kullanıyordu. Tepenin yamacından inmeye başladı. Rüzgârın serinliği kendini hissettiriyordu. Ceketinin yakalarını kaldırdı ve biraz daha büzüldü.

Otlar, ağaçlar hareket ediyor, sanki bir gölgenin temasıyla isteksizce açılıp kapanıyordu. Her yerden kokular yükseliyor, her şey canlanıyordu. Ormanın bütün duyulan açıktı. Marc, bu uyanışın sebebini anlayamıyordu? Cangılın beklediği neydi? Orman neden böyle harekete geçiyordu ?

O sırada yağmur ansızın bastırdı.

Önce birkaç damla. Sonra kuşların çığlıklarını bastıran düzenli damlalar. Susamış, günün yakıcı saatlerinde iyice kurumuş ve bir fırın gibi yanarak tüm yakıtını tüketmiş olan orman su içmek için uyanıyordu.

inmeye devam ediyordu. Yaprakların arasından eski bir tenis kortu gördü. Hep aynı çelişki: tam işte dünyanın o eski ilkel, vahşi halini bulduğunu hissediyordu ki, karşısına uygarlığın her yerde hazır ve nazır olan izleri

çıkıyordu. Ama viran bir halde: ağın ve kort çizgilerinin yerini ölü yapraklar, sarmaşıklar, dal parçalan almıştı.

Sağanak başladığında açık alanın çevresini dolanıyordu. Marc bir yere sığınıp beklemeyi istemedi. Tam tersine, ayaklannın altında harelenen cangılı hayranlıkla seyretmek için uçurumun ke-nannda ilerliyordu. Yeşil dallar, yağmur altında yeşil köpükler çıkararak salman makine merdanelerine benziyordu. Bütün bitkiler yuvarlanıp sürükleniyor, yağmur damlalannın altında panldı-yor, çıtırdıyor, bir renk olarak değil bir çığlık olarak yeşil ortaya çıkıyordu.

Hâlâ aşağı doğru iniyordu ki karşısına bir nehir çıktı. Gayri ihtiyarî geri döndü: karanlık her şeyi yok etmişti. Görünürde ne patika, ne tenis kortu, ne de araba vardı... Tam bir görünmez dekor söz konusuydu, gece ona sırtını dönüyordu. "Işığa gidin." Ancak etrafta projektörden en ufak bir iz yoktu.

Karanlıkta, birkaç metre solda, zorlukla seçtiği kayalan takip ederek akarsuyu geçmeye karar verdi. Karşı kıyıya vardığında, sı-nlsıklamdı, gecenin karanlığı üzerine düşeni yapmıştı. El yordamıyla biraz daha ilerledi, yanına bir cep feneri almadığı için kendine kızıyordu, bir ses duydu:

- What's going on ? Who is here ?4

Şaşkınlıktan donakalan Marc, Fransızca birkaç kelime söyledi. Cevap yerine sessizlik vardı. Sonra, birden, hiç beklemediği bir anda, ağaçların arasından beyaz bir ışık huzmesi belirdi, ameliyathanelerde kullanılan güçlü ışıklara benziyordu.

Marc gözlerini korudu. Gözlerini kırpıştırdı, yaklaşık on metre yukanda, kusursuz, parlak bir dikdörtgen ışık huzmesi gördü. Aynı anda da bir jeneratörün uğultusunu duydu. Bir çarşafın -metal bir kasnağa gerilmiş beyaz bir çarşaftı- önünde yağmurluk giymiş bir siluet karaltı halinde belirdi. Adam ilerledi ve Fransızca konuştu:

4. Ne oluyor? Kim var orada? (ç.n.)

- Bunları takın.

Marc'a bir güneş gözlüğü uzattı. Kendisi de, kapüşonunun altında cıva camlı gözlükler takmıştı:

- Işığın UV bakımından çok güçlü. Korunmak lazım.

Marc gözlükleri taktı ve daha şimdiden kapana doluşmuş böceklere baktı.

- Işığın onları neden çektiği bilinmiyor. Yıldızlan kendilerine kerteriz olarak aldıklan ve bu yüzden de en küçük ışık kaynağına bile yöneldikleri tahmin ediliyor. Işık akıllarını başlarından alıyor.

Binlerce gözleri olduğunu biliyor musunuz ? Siz burada ne yapıyorsunuz ? Siz de mi onlarla ilgileniyorsunuz; kelebeklerle ?

Marc adama baktı. Kapüşonunun ve gümüş rengi gözlüklerinin altına gizlenmiş yüzü tam olarak belirgin değildi. Ama yüz hatla-n, yağmurla yıkanmış gibi parlak ve kaslıydı.

Marc onunla açık konuşmaya karar verdi:

- Ben gazeteciyim. Farklı konularda uzmanlığı olan bir gazeteci. Jacques Reverdi olayını araştınyorum.

Avcı bir hayranlık ıslığı çaldı:

- Bana kadar ulaştığınıza göre bayağı kararlısınız.

Marc, sırılsıklam olmuş giysilerinin içinde yeniden ısındığını hissetti. Demek adam Reverdi'yi tanıyordu. Doğal bir ses tonuyla sordu:

- Ne tür bir ilişkiniz vardı ?

Böcekbilimci gerili çarşafa doğru yaklaştı. Dikdörtgen bez, cı-zırdayan, yapışkan küçük ayaklanyla çarşafa tutunmaya çalışan böceklerle kapkara olmuştu.

- Onunla birçok kez karşılaştık, dedi gri bir kelebeği dikkatle tutarken. Yabanarıları, anlar, sinekler çevresinde vızıldayan bir bulut kümesi oluşturmuştu.

- Nerede ?

- Burada. Ormanda. -Gecemi?

- Gece, evet. Aylak aylak dolanıp duruyordu. Benim gibi. Marc ürperdi. Reverdi gözünün önüne geldi: ince, uzun, sessiz,

pusuya yatmış. Nedensizce onu dalgıç elbiseleri içinde hayal ediyordu. Hem mat hem parlak siyah bir elbise. Bir panter.

- Kelebek mi avlıyordu ?

- Sanmıyorum, hayır. Onu hiç av malzemeleriyle görmedim.

Nemli havaya güçlü bir amonyak kokusu yayıldı. Avcının elinde plastik bir kavanoz vardı. Pulkanathyı içine koydu. Marc bir an için halüsinasyon gördüğünü sandı: kelebek tiz bir ses çıkarıyordu. Adam gülümseyerek mantar tapayı kapattı:

- Bir kafataslı kelebek. Gecekelebekleri familyasından çok önemli bir tür. Bir Acherontia atropos. "Ölübaş kelebek" de denir. Kanatlarının üstündeki desenden ötürü bu şekilde adlandın-lır. Tiz bir ses çıkanr ve bal çalmak için an kovanlarına saldırmaktan çekinmez. Kuzuların Sessizliği'ni hatırlıyor musunuz ? Katil kurbanlarının gırtlağına bu kelebeği bırakıyordu.

Yeniden Kuzuların Sessizliği. Hayır, kesinlikle o, aynı kanıda değildi. Reverdi'nin öldürme çılgınlığının bir benzeri olmamalıydı. Marc böcekleri kovalamak için elini salladı.

- Amonyak... diye mınldandı avcı. Ölmeden önce onlan taş gibi duyarsız kılıyor.

Adam bir şınnga çıkardı. Marc, başını başka tarafa çevirdi. Çarşafın üstünde, küçük böceklerin vızıltısı sağanağın sesine ka-nşıyordu.

- Size göre, diye devam etti Marc, ormanda ne arıyordu? Adam kavanozun ağzını, kurbanının üstüne yeniden kapattı,

sonra onu yağmurluğunun altına soktu:

- Bilmiyorum. Özel bir böcek, kuşkusuz. Nadir bulunan bir tür.

- Size bundan hiç söz etmedi mi ?

- Hayır.

- Peki sizin bir fikriniz yok mu ?

- Bir ara, tırtılı bambularla beslenen bazı gündüzkelebekleriy-le ilgilendiğini düşündüm.

-Neden?

- Çünkü onu birçok kez bu ağaçların arasında gördüm. Ama aslında, başka bir şey arıyordu. Bunu hiçbir zaman öğrenemedim.

- Nasıldı ? Yani genel olarak, demek istiyorum. Avcı en ufak bir tereddüt yaşamadı:

- Sempatik. Otelde şafak sökene kadar içiyorduk. Ormanda "görmek" için ışığa ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Avına yaklaşırken nefes almadığını da. Özel biriydi... Ama daha çok "cool" biri. Sustu, bir müddet düşündü. Gazetelerde yazılanlar doğru mu?

Marc cevap vermedi; çevrelerinde uçuşan börtü böcek saldın-yı artırmıştı. Buradan son sürat kaçmamak için büyük mücadele veriyordu. Adam, düşünceleri yavaş yavaş yerine oturuyormuş gibi devam etti:

- Bana sorarsanız, blöf yapıyordu: avlanan kendisi değildi. -Peki kimdi?

- Orang-Asliler. Bu işin gerçek uzmanları. İstediği hayvanı onlara gösteriyor, onlar da peşine düşüyorlardı.

- Onlarla konuşabilir miyim ?

- Hayır. İngilizce bilmiyorlar. Ve çoğu da sabahtan akşama kadar sarhoş gezer. Reverdi için kimlerin çalıştığını tam olarak öğrenmeye gelince...

- Başka bir yol var mı ?

Avcı, böceklerle dolu çarşafın üzerinde bir başka ölübaş kelebek gördü.

- Gidip Wong-Fat'ı bulun. Buradaki tanınmış tüccarlardan biridir.

Marc, hâlâ ellerini kollarını sallıyordu. Simsiyah bir bulut başının etrafında fırdönüyordu:

- Bugün hepsiyle görüştüm. (Böcek yutmamak için üflüyor, tü-kürüyordu.) Kimse Reverdi'yi tanımıyor.

- O tanır. O herkesi tanır. Sıradan biri değildir. Tanah Rata'nın tepelerinde oturuyor. Kazıklar üzerinde yükselen bir villada: bulamamanız imkânsız.

Marc, kapanına rahat rahat bakmak isteyen adamın sabırsızlandığını hissediyordu. Ama son bir sorusu daha vardı:

- Şeker kelebekleri çeker mi ?

- Hayır. Daha çok tuz. -Tuz mu?

- Burada bir tuz kaynağı var, orada muhteşem kelebekler görebilirsiniz. Bu sizi ilgilendirir mi? Marc'ın hayal ettiği sahne -kadınların şekerli kanını emen kelebekler- bir anda yok olup gitmişti.

- Hayır, teşekkür ederim.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve adama verdi. O sırada ışığın eski gücünü kaybetmiş olduğunu fark etti. Çarşafın arkasındaki projektöre bakınca lambanın tamamen böceklerle kaplanmış olduğunu gördü. Sıcak camın üzerinde siyah, hareketli bir örtü oluşmuştu. Avcının suratında da kıpır kıpır, kahverengi bir dalgalanma vardı.

Birkaç teşekkür sözcüğü mırıldandı ve yamaçtan tırmanmaya başladı.

42

Wong-Fat'ın evi Kaliforniya tarzı bir villayı andırıyordu. Şehre hâkim bir tepenin en yüksek noktasına yerleştirilmiş, kahverengi kazıklar üstünde yükselen çirkin bir yapıydı. Zili çalarken, Marc, aşağıda, yokuş boyunca yol

çizgilerini takip eden havaî telefon hatlarını gördü. San Francisco'yu ve onun dik yokuşlarını düşündü.

Ana kapı açıldı. Onu, küçük gri bir bahçe karşıladı. Zemin betondu ve ortada bir kuyudan biraz büyük bir havuz vardı. Bahçedeki tek ağaç da demir parmaklıkların yakınında bir yerdeydi.

Kökleri, pembe renkli bir bahçe salıncağının altına sokulabilmek için taşı çatlatmıştı. Kelebek avcısı haklıydı: Marc bu tüccarı ziyaret etmemişti.

Duvarlar boyunca metal kutular sıralanmıştı. Tıngırdayan, sallanan ve başını alıp gitmek için telaşlanan konserve kutuları, boya kutuları. Marc içlerinde ne olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı. Bir önceki gece, ormanda yaptığı gezintiden sonra, bütün gece rüyasında yabanarıları, kelebekler görmüştü. Aynca içleri bal dolu şişeler ile balmumu kavanozları da vardı.

- Ne istiyorsunuz ?

Ses tonu düşmancaydı. Wong-Fat, salıncağın yanındaki camlı kapının gerisinde duruyordu.

Altmışlı yaşlarda olmalıydı, ama her Çinli gibi yaşını göstermiyordu: kırışıksız bir yüz, tek beyazı olmayan saçlar. Suratı portakal kabuğu gibi pütürlüydü. Kişiliğini ele veren hiçbir ipucu yoktu.

Marc özür diledi -çünkü günlerden pazardı- ve en güzel îngi-lizcesiyle ziyaret sebebini açıkladı. Araştırma. Le Limier. Jacques Reverdi.

- Bir şey söylemeyeceğim.

Bu açık olmasının karşılığıydı. Kutulardan gelen vızıltılarla, ti-

kırlılarla dolu uzun bir sessizlik oldu. Marc'ın aklına bir şey gelmiyordu, enerjisi tükenmişti. İnançsızca konuştu:

- Dinleyin... On iki bin kilometre yol geldim ve...

- Bu adam hakkında tek kelime etmeyeceğim. Güle güle Bayım.

Çevrelerindeki vızıltılar iyice artmıştı, sanki böcekler sahiplerinin sinirlendiğini hissetmişlerdi. Marc bıkkınlık dolu bir jestle arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Sonra ani bir kararla durdu ve geri döndü:

- Sizden rica ediyorum. Bu benim için çok önemli.

- Size söyleyecek hiçbir şeyim yok. Eğer konuşma gereği duysaydım, kendi ülkemin polisiyle konuşurdum.

Marc, adamın sesinin titremesinden bir şeyler gizlediğini anladı. Yıllardan beri yaptığı röportajlarda seslerin tınısını, ton değişikliklerini dinlemeyi, anlamayı öğrenmişti. Bilinçaltı bir konuşma her zaman anlaşılırdı. Demek ki, böcek tüccarı tam olarak tersini söylemek istiyordu. Polise konuşmak: istediği en son şey buydu herhalde. Marc blöf yapmaya karar verdi:

- Tamam, birlikte gidelim. Tanah Rata karakolunda konuşursunuz.

Adam Marc'a öfke dolu bir bakış attı.

- Güle güle.

Ana kapıya doğru yöneldi ve demir kapının tokmağını tuttu. Marc adama yetişip yolunu kesti:

- Çok güzel. Ben de tek başıma giderim ve onlarla birlikte geri dönerim.

Parmaklıkları parmaklarının arasında sıktı.

- Tam olarak ne istiyorsunuz? Sesindeki saldırganlık azalmıştı.

- Reverdi hakkında bildiğiniz her şeyi. Sizden ne satın alıyordu ve neden ? Bütün bunlann aramızda kalacağına dair size söz veriyorum.

- Aramızda mı ? Bir gazeteciyle mi ?

Güneş hâlâ tepedeydi. Marc bir ağacın gölgesine çekildi.

- Bundan sadece yazımda bahsedeceğim. Elbette kaynaklarımı ifşa etmeden.

- Bana nasıl bir garanti veriyorsunuz ?

- iyi niyet garantisi. Okurlarım Fransız. Onları Jacques Reverdi ilgilendiriyor, Wong-Fat değil. Adınız kimseye bir şey ifade etmeyecektir.

Tüccar parmaklıkları tutmaya devam ediyordu, ama vücudu

biraz gevşemiş gibiydi. Marc, adamın yerinden kıpırdama niyetinde olmadığını anladı. Demek her şey burada, birkaç dakika içinde olup bitecekti. Hemen saldırıya geçti:

- Reverdi'ye ne sattınız ?

- Bunu size söyleyemem.

- Suç ortaklığıyla suçlanmaktan mı korkuyorsunuz ? Wong-Fat, şaşkınlıkla Marc'a baktı.

- Hayır, sorun bu değil. Kesinlikle.

- Öyleyse neden çekmiyorsunuz ?

Adam yere bakıyordu. Yaprakların gölgesi, başlarının üstünde hışırdayarak dans ediyordu.

- Oğlum nedeniyle. -Oğlunuz mu?

Marc hiçbir şey anlamıyordu.

- Oğlum... Evi, havuzu, hâlâ titremekte olan kutuları gösterdi. Akrepleri, kelebekleri hep onun için sattım. Ona en iyiyi vermek için. Özel okullar, ingiltere'de hukuk fakültesi...

Sustu. Böcekler de kapatıldıkları yerde sakinleşmiş gibiydi. Sahipleriyle tam bir uyum içindeydiler.

- Oğlum. Boşuna bir emek. Kötü bir insan.

- Kötü mü ?

Bu düşünceyle yüzü bir anda kınş kırış olmuştu sanki. Gölgelerin narinliği ile yüz hatlarının sertliği bir tezat oluşturuyordu. Marc dallara bir göz attı: üzerlerinde yer yer ince uzun, küçük çubuklara benzeyen yeşil böcekler vardı. Anlaşılmaz bir biçimde, bu böceklerin ismi bir anda dilinin ucuna geldi: değnekçekirgele-ri. Bu bilgisinin kaynağı neydi ?

Wong-Fat yineledi:

- Kötü itkileri olan biri.

Marc, bunun Jacques Reverdi'yle olan bağlantısını anlamıyordu. Ama itiraflarına devam etmesine izin vermesi gerekiyordu.

- Bazı şeylerin başka yerlere göre çok daha kolay olduğu bir ülkede yaşıyoruz... Birkaç ringgite birçok arzunuzu tatmin edebilirsiniz. Tayland'da çok daha kötü. Bir avuç bath karşılığında her şey mümkün.

Adam sustu. Sanki bu sözleri söylerken kendisiyle konuşur gibiydi. Marc dalların üstünde dolaşan değnekçekirgelerine hayranlıkla bakıyordu.

- ingiltere'den dönünce, oğlum gitgide daha sık olarak kuzeye, Tayland sınırına gitmeye başladı. Bir keresinde onu izledim. Gittiği her randevuevini tek tek saptadım. Tauke'lerle (bu tür evleri işleten Çinliler) konuştum. Oğlumun zevkleri, tercihleri hakkında. Öğrendiklerim beni korkuttu. Yeniden bir sessizlik oldu, derinlerden bir dümbelek sesi, bir davulun hafif gürültüsü geliyordu.

- Önceleri, sadece bakire kızlar arıyordu... Bir an gülümser gibi oldu, bu daha çok bir tik gibiydi. İğrenç bir şey, ama yaşadığımız bölgede bu alışılmış bir istek. AİDS nedeniyle. Ve sonra Han soyuna mensup kişiler için bakireler gençlik kaynağı olarak kabul edilir. Ama oğlumu ilgilendiren bu değildi. Hem de hiç.

Bazı böcekler şimdi adamın esmer teninde dolaşıyordu:

- Onların kanını içiyordu. Ne düşündüğünü anlamak ister gibi gözlerini Marc'ın gözlerine dikti. Bekâretlerini bozuyor ve kanlarını içiyordu.

Marc'ın aklına Alang'ın söyledikleri geldi: Reverdi bir vampir. Sonra Jacques'ın Elisabeth'e sorduğu sorulan hatırladı: âdet kanı, bekâret kanı. Hayır. Buna inanmıyordu. Wong-Fat öfke dolu bir şekilde konuşmasmı sürdürüyordu:

- Çok daha iğrenç şeyler de öğrendim. Başka kızlara, kullanılmış prezervatifleri kendisi için saklamalannı söylüyordu. Onlardan üzerine işemelerini istiyordu. Boşalmaması için penisini bağ-lamalannı. Çocuk yaştaki kızlara, burada size anlatamayacağım şeyler yaptınyordu. Seks âlemleri için yılanlar, akrepler çaldığını fark ettim. On yaşında küçük kızlar. Sınırdaki bütün randevuev-lerine korku salmıştı. Ve bunun bedelini de ben ödüyordum!

Yemden sustu. Güneş dayanılmaz bir hal almıştı. Böcek tücca-n bunun farkında değil gibiydi.

- Tanah Rata'ya geri dönünce, onu yakaladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Suratına tukurdum. Bana güldü ve "Devam et, hoşuma gidiyor" dedi. Ona vurmaya başladım. Bütün gücümle vuruyordum.

Wong-Fat zorlukla hıçkınğım bastırdı. Marc, ağlayan bir Çinli görmenin çok sık rastlanan bir şey olmadığını düşünüyordu.

- Kendime hâkim olamıyordum. Vurdum, vurdum... Tarifi zor bir öfke kusuyordum. Sanki ona karşı hep öfke doluymuşum gibi.

Sonra birden gülmeye başladı, sanki hayatını altüst eden bu olay karşısında yapacak bir şey yokmuş gibi:

- Kendime hâkim olmayı başardığımda, her tarafı kan içindeydi. Sonra tiz, ince bir ses duydum... Ağlıyordu. Benim küçük oğlum ağlıyordu. Ona doğru ilerledim. Bütün öfkem geçmişti. Onu kollarıma aldığımda öldüğünü düşündüm; ama o gülüyordu. Gülüyordu !

Wong-Fat sustu, sonra ayağının dibindeki kutuya bir tekme attı: kutunun kapağı açıldı ve içinden, bir helikopter gürültüsüyle uçarak uzaklaşan trichopteralar çıktı.

- Bu rezil herif, kendi acısından aldığı zevkle büzülmüştü. Ellerini gördüm: bacaklarının arasındaki organını tutuyordu. Onu döverken o çüküyle oynamıştı.

Çevresinde sarımsı halkalar bulunan siyah gözlerini Marc'a dikti:

- Ben sıradan, sade bir adamım, Bayım. Hep böceklerle yaşadım. Her şeyi onlar sayesinde kazandım. Bu tür sapkınlıklan nasıl anlayabilirim ? Onu yakaladım. O bir canavar.

Uzun bir sessizlik oldu. Marc, hâlâ bu itirafın sebebini anlaya-mıyordu. Bir değnekçekirgesinin elinin üstünde dolaştığını gördü. Hiç hareket etmedi, adamın ifşaatını sona erdirmesinden korkuyordu:

- Ya Reverdi ? Oğlunuzla bağlantısı ne ? Birbirlerini tanıyorlar mı?

- Oğlum şimdi avukat, Kuala Lumpur'da. -Yani?

- Jacques Reverdi'nin avukatı. Sözüm ona resen atanmış. Ama bu davayı almak için para yedirdiğini biliyorum. O katile hayran.

Bu beklenmedik açıklama Marc'ın kafasında şimşek gibi çaktı. Bu ilişkiyi nasıl anlayamamıştı ? Mektuplarım "Jimmy Wong-Fafayollamamış mıydı? Vampir, Jacques Reverdi'nin avukatıydı. Birden içini büyük bir sıkıntı kapladı: Jimmy, kendisi ve Rever-di'yle birlikte Elisabeth'in varlığını bilen tek insandı. Bu kez, böceklerden kurtulmak için kolunu salladı.

- Ustasına giden bir çırak gibi Reverdi'ye gitti, dedi Çinli. Kendisini kötülük konusunda iyice geliştirmek için. Bu katili tanıdığımın bilinmesini istemiyorum. Bu oğlum üzerindeki şüpheleri daha da artınr.

Marc, böcek tüccarının itiraflarının sona erdiğini anladı. Ama en önemli şeyi söylememişti.

- En azından bana, Reverdi'nin sizden ne satın aldığını söyleyebilir misiniz ?

Tüccar olumsuz anlamda başını salladı ve demir kapıyı açtı:

- Hayır. Her şeyi unutmak istiyorum. Artık Reverdi'nin bir katil olduğunu biliyorum, kızlara neler yaptığını tahmin ediyorum.

-Ne?

Adam tükürdü: ' - Vazgeçin. İnsanın havsalasının alacağı şeyler değil.

Gerçek buradaydı, çok yakınında, ama hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyordu.

- Sizden rica ediyorum... Ne satm alıyordu? Bana cevap verin. Aksi takdirde polise gitmek zorunda kalacağım, ben...

- Nereye isterseniz gidin. Umurumda değil. Burada tek bir şeyi bekliyorum: Reverdi'nin asılmasını. Hem de bir an önce. Oğlumu bir katile dönüştürmeden.

43

Yol alacakaranlıkta kızıl bir renk almıştı.

Marc, sağına soluna bakmadan hızla sürüyordu arabayı. Kendini bozguna uğramış hissediyordu. Reverdi ona Cameron High-lands'i işaret etmişti. Orada keşfedilmesi gereken bir sır vardı. Ama becerememişti. "Sonsuzluğun Işaretleri"ni bulamamıştı.

Boşuna bir yolculuk.

Ve geri dönüşü olmayan sonuçlar.

"Hiç hata yapma şansın yok" diye yazmıştı Reverdi. Marc boğazının acı bir tatla yandığını hissediyordu. Öfkeyle direksiyona vurdu ve dikkatini yola verdi.

Ormanlar gitgide sıklaşıyor, ufuk çizgisi alev alev yanıyordu. Tüm manzara pembe, ağır, durgun bir liköre benziyordu. Bu tablonun içinde, arabalar, kızgın birer metal ok gibi hızlı ve titrek resimler halinde geçip gidiyordu. Pazar akşamıydı: hafta sonu dönüşü başlamıştı. îpoh yakınlarındaki otoyol çıkışından, gidişte birçok tehlike yaşadığından asla unutamadığı devlet

yoluna saptı, kaos artarak devam ediyordu. Manzaranın biraz önceki çarpıcı güzelliği yok olmuştu, arabalar tehlikeli bir biçimde hızlı gidiyordu. Sağından, solundan geçiyorlar, onu kenara sıkıştırıyorlar, klakson çalarak yol vermesini -olmayan yolu- istiyorlardı.

Marc direksiyonu sıkı sıkı tutmuş, bir kazaya mahal vermemek için gözünü yoldan ayırmıyordu. Çok geçmeden çevresindeki kahverengi toz bulutu yavaş yavaş kara bir buluta dönüşmeye başladı. Trafik yavaşlamıştı. Bütün arabalar adım adım ilerliyordu. Asfaltta yağ birikintileri vardı: kaza olmuştu. Cehennemi çağrıştıran bir görüntüden siyah dumanlar yükseliyordu.

Bir araba yoldan çıkmış, sağ taraftan, ters yönden son sürat ge-

len bir kamyona çarpmıştı. Kamyonun radyatörünün altına sıkışmış araba alev alev yanıyordu. Paramparça olmuş sürücünün halini düşünmek bile imkânsızdı. Hiçbir şey görünmüyordu, ama kan, alevler, koku kendini hissettiriyordu. Diğer sürücüler gibi, Marc da kazanın yanına geldiğinde, görebileceği şeyden korkarak gözlerini kaçırdı...

Yardıma henüz kimse gelmemişti, ama birçok sürücü arabasından inmiş, ellerinde cep telefonları yol boyunca yürüyorlardı. Marc yavaş yavaş yola devam ediyordu. Tam tehlikeli bölgeyi arkada bıraktığını düşünürken, yol kenarında otların arasında bir karaltı gördü.

Bir kol.

Kopan bir kol, kaza yerinden yirmi metre uzağa fırlamıştı.

Bazı sürücüler kolu görmüştü, ama kimse dokunmaya cesaret edemiyordu. Bu korkunç görüntüyü Marc kötüye yordu. Belki de bu araştırmayı bırakmazsa büyük bir olasılıkla araştırması onu bırakacaktı. Bir tehlike dolanıp duruyordu. Bu aldatmacayı bir an önce bitirmeliydi. Ve mümkün olduğunca çabuk Paris'e geri dönmeliydi.

O anda, korkusunun nedenini anladı. Hâlâ belirsiz olan, Jacques Reverdi'nin yalnız olmadığı fikri. Ve avukatını, o şişko sapığı, hapishanenin dışında

kendi intikamına alet edebilecek olması. Eğer katil numarasını anlarsa ne olacaktı? Ya "köpeği"ni düzenbazın peşine takarsa?

Geriye dönüp bakmadan gaza bastı.

Oteldeki odasına döndüğünde saat yirmi ikiydi.

içerisi havasızdı ve hiç pencere yoktu. Klimayı sonuna kadar açtı ve havalandırmanın gürültüsü eşliğinde ceplerim boşalttı. Ağzında hâlâ ızgara etin tadı vardı. Kendini pis, kirli, ölüme ve toza bulanmış hissediyordu.

Yuvarlak masanın üstüne anahtarlarını, Dr. Norman'ın, görüştüğü böcek tüccarlarının kartvizitlerini, sonra üzerinde Çin ide-ogramları bulunan ve kime ait olduğunu çıkaramadığı bir kartı bıraktı.

Kartı çevirdi: arkasında Latin harfleriyle bir yazı vardı.

Hard-Rock Cafe'nin kaldırımında bir Endonezyalının verdiği, üzerinde "MÖSYÖ RAYMOND" yazan karttı bu. Marc telefon numaralarının altındaki yazıyı okudu: "İhtiyacınız olan bütün kızlar." Neden olmasındı ?

Ölümün tadını silmek için şok tedavisine ihtiyacı vardı.

Görür görmez Marc kızdan hoşlandı.

Ufak tefek, atletik yapılıydı, cimnastikçi kızlara benziyordu. Yuvarlak kalçaları, dik memeleri siyah muslinden ince elbisesinin altından fark ediliyordu. Varlığı şehvet dolu bir enerji yayıyor, insanın nefesini kesen, boğazını kurutan bir istek uyandırıyordu.

Rahatsız bir hali vardı, odadaki tek koltuğa oturdu ve saçlarının arkasına gizlendi. Yüzü de vücudunun belirgin çıkıntılanyla uyum içindeydi: sert yüz hatları, çıkık elmacıkkemikleri, dikiş iğnesinin deliği gibi çekik gözler. Bir hançer gibi keskin bir güzellik, diye düşündü Marc. Ama boş hayaller peşinde koşuyordu: aslında güzel vücutlu ve cinsel çekiciliği olan bir kız hüviyetine bürünmüş basit bir köylü kızıydı bu.

- Where do you comefrom ?5

- Miam-Miam.

- Fm sorry. I didn't get the name. Where do you comefrom ?6

- Miam-Miam.

Marc'ın kızın Myanmar'dan -Birmanya'nın yeni adı- geldiğini anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Parayı önceden ödedi ve yanlış anlaşılmalar arttı. Marc kızın elbisesini elleriyle çıkartmayı, hatta onun bir striptizci gibi kalçalarına kadar yavaş yavaş indirmesini hayal ediyordu. Ama Birmanyalı kız, bir yüzme yarışı öncesi soyunma odasında soyunur gibi, birkaç harekette üzerin-dekileri çıkardı.

Sonra duşu işaret etti. Marc, duşta, buharların arasında kızın okşayışlarını, uzun saçlarının gövdesine sürtünmesini hayal ederek gülümsedi. Fahişe kafasına bir duş bonesi geçirdi, sonra eski bir parmaklığın üzerindeki pası kazır gibi Marc'ın penisini yıkamaya başladı.

Yatağa geri döndüklerinde, cimnastikçi kız ata biner gibi. Marc'ın karnına oturdu, ellerini göğsünün üzerine koydu. îşte nihayet masaj başlıyordu... Marc gözlerini kapattı, vücudunun zevk dolu küçük okşayışlarla uyarılmasını, sonra kızın dilinin bütün kaslarında, erkeklik organına kadar vücudunun her noktasında dolaşmasını bekliyordu. Ama bunların yerine kaburgalarına birkaç dokunuşuyla yetinmek zorunda kaldı, sonra, gözlerini açtı ve kızı çantasında bir şeyler ararken gördü. Çantadan bir prezervatif çıkardı ve bir şırınganın ambalajını yırtar gibi paketi bir diş hareketiyle açtı. Kızın her hareketi kısa, net ve "profesyoneF'di.

Marc yakıcı bir Kama-Sutra hayal etmişti.

5. Nereden geldiniz? (ç.n.)

6. Affedersiniz. Adınızı sormamıştım. Nereden geldiniz? (ç.n.)

Ama tıbbî bir viziteye maruz kalıyordu.

Yine de, birkaç dakika sonra orgazma ulaştı. Bir lokmada yutulan pirinç köfteleri gibiydi, kısa sürmüştü. Genç kız, bilmediği bir dilde, yani İngilizce

konuşmamak için uyur gibi yaptı.

Marc, gürültü yapmadan yataktan kalktı ve yuvarlak masanın yanına oturdu. Başucu lambasını yanına aldı ve abajuru duvara doğru çevirdi. Sonra bilgisayarını açtı. Daha fazla bekleyemezdi. Reverdi'ye yazmalıydı. Başarısızlığını itiraf etmeli ve katilin yeniden gönlünü fethetmeliydi.

Paris'e geri dönme isteğini çoktan unutmuş gibiydi. Tabiî Jimmy korkusunu da. Kimliğinin açığa çıkması için hiçbir neden yoktu. Ya da kaçık bir muhallebi çocuğundan korkması için.

Hiç tereddüt etmeden mektubunu yazmaya başladı. Sadece kalbinin sesini dinlemesi gerekiyordu: bir açmazla sonuçlanan hayal kırıklığını, acısını, öfkesini. Kendini üslubuna -yani Elisa-beth'in üslubuna- kaptırmıştı, Reverdi'ye, Elisabeth'e yani kendine bir şans daha vermesi için yalvardı. Yarım saatin sonunda Marc kendini daha iyi hissediyordu. Asla terk etmek istemediği bu genç kadının vücudunda yeniden canlanmıştı. Her kelime canını acıtsa da, her hece başarısızlığını yansıtsa da, hayattaki tek saplantısını -bir katilin sim- açık kelimelerle ifade edebildiği bu özel ilişkinin, bu ruhsal bağın tadmı çıkarıyordu.

Kapının kapandığını duydu.

Odaya, boş duvarlara, dağınık yatağa baktı. Miam-miam uçup gitmişti. Mektubuyla o kadar meşguldü ki, kızın kalktığını, giyindiğini, çantasını aldığı bile duymamıştı...

Can sıkıcı gerçeği kavramak için birkaç saniye daha bekledi.

O anda, o fahişeyle sevişmek yerine Jacques Reverdi'ye yazmayı tercih ediyordu.

Marc Dupeyrat olmak yerine Elisabeth Bremen olmayı yeğliyordu.

44

L'Axe, Paris'in en "revaçta" restoranlarından biriydi. Hatica buradan söz edildiğini duymuştu ve daha kötü olmasından korkuyordu. Ama ilk bakışta

mimarîsini beğendi. Bir sıra açık bölmenin yan yana sıralandığı beyaz, sade ve büyük bir alandı. Bu açık bölmelerin tam karşısındaki duvarda, mekânın perspektifini bir kat daha belirgin kılan dar bir bar tezgâhı uzanıyordu.

Mekânın bu açık renkli hatları ona asla gerçekleşmemiş hayallerinden birini hatırlatıyordu. Japonya'da, İbaraki'de bulunan ve fotoğraflarını gördüğü bir şapeli bir gün ziyaret edebilmeyi umuyordu. Mimarı Tadao Ando, dip taraftaki duvara, yatay ve düşey iki eksen açmıştı ve buradan içeri giren güneş ışığı bir haç işareti meydana getiriyordu. Hatica bu fikre hayran olmuştu: saf bir ışık haçı. Gerekli parayı bulur bulmaz, kendine söz vermişti, Japonya'ya gidecek ve bu şapeli görecekti, işte bu, onun sırrı, amacıydı.

Tam şapeli düşünüyordu ki, Vincent geğirdi:

- Özür dilerim. Organizmamın küçük bir SOS'i. Ayaklarının ucunda yükseldi, hafifçe yaylandı:

- Bizi burada bekleterek ne halt ediyorlar bilmiyorum... Restoranın hafifçe aydınlatılmış holünde bekliyorlardı. Bu tür

bütün moda restoranların holünde olduğu gibi buraya da sabırsız bir bekleyiş hâkimdi, herkes sinirli bir şekilde masasını bekliyor, masalarının kötü bir yerde ayrılmış olmasından ya da daha kötüsü geri döndürülmekten korkuyorlardı. Hatica ise buradakilerin tersine gayet rahattı. Vincent'la birlikte herhangi bir yerde yemek yiyebilirdi. Sadece bu akşam neyi "kutladıklarını" merak ediyordu.

En iyi masalardan birine yerleştiler. Mis gibi reçine kokan ahşap dekorlu bir bölmeydi.

- Seni uyarıyorum, dedi Vincent ceketini çıkarırken. Burası azla yetinenlerin yeridir. Daha çok "adsız anoreksikler"in mekânı.

Vincent, Hatica'nın gitgide daha çok hoşuna gidiyordu. İriyan, cömert ve fütursuzdu, insanları iplememek ona gerçek bir zevk veriyor olmalıydı. Gömleği her zaman olduğu gibi leke içindeydi. Koltukaltlannda geniş ter lekeleri vardı. Ve magazin dergilerinde övülen hoş kokularla hiç alakası

olmayan bir koku yayıyordu. Bu moda mekânda, su birikintisindeki sabit bir taştı. Ama yuvarlanıp gitmeyi reddeden lekeli bir ponza taşı.

Hatica mönüyü büyük bir dikkatle okudu, kelimelerin, yemek türlerinin ve hatta farklı dillerin oluşturduğu ortaklıktan büyük bir zevk aldı. Baharat isimleri köylü salatalanyla birlikte kullanılmıştı. En klasik et yemeklerine şeker ve hoş tatlar serpilmişti. Baltık Denizi'nin balıklan tropikal sebzelerle hazırlanmıştı.

Hatica'nın kendisi de bu melez kültüre aitti. Mağrip'e hiç ayak basmamıştı, ama günlük kıyafetlerini -ceket ve blucin- Sahra tarzı etnik öğelerle süslemeyi seviyordu. İri gümüş yüzükler, hareli tunikler, yasemin ve misk kanşımı baş döndürücü kokular... Hatta ellerine kına bile yakıyordu.

- Seçtin mi? diye sordu Vincent.

- Pek bir şey anlamadım.

- Sana açıklamamı ister misin ?

- Hayır. Umurumda değil. Vincent sınttı:

- Züppelerden daha züppe, ha?

- Mesafemi koruyorum, hepsi bu. Ben Gennevilliers'den geliyorum. "Muz mahallesi" denilen bir semtten. Hayatımı kazanmak için bu meslekte şansımı deniyorum. Kabuk değiştirmek için değil. Vincent kadeh kaldırdı; bardağının kenan ince tuzla kaplanmış, buzlu bir kokteyl ısmarlamıştı kendine:

- Muz mahallesine!

O sırada Hatica, şimdiye kadar hiç fark etmediği bir ayrıntıyı gördü. Vincent'ın sol elinin yüzükparmağında bir iz vardı.

- Evli miydin?

Vincent gayri ihtiyarî parmaklanna baktı. Yüz hattan gölgelendi. Ağır ağır başını salladı.

- Kötü bir anı mı ?

- Kendimi yaktığım bir oyun diyelim.

Hatica bir şey söylemedi. Vincent'ın sırrını açıklayacağını tahmin ediyordu. Sonuçta, konuşmayı sürdürdü:

- Benim için, evlilik, bir tür kimyasal yangın.

T

Oluşan ciddi havayı dağıtmak için, Hatica işi alaya vurdu:

- İlginç, metafor gibi.

- Bir metafor değil, bir tecrübe... bir pratik. Ciddi bir ses tonuyla sözlerini sürdürüyordu. Yıllar boyunca, bir erkek ile bir kadının arasında her şey yanar, her şey tükenir. Yani iyi olan her şey demek istiyorum. Bir gün, küller arasında uyanırlar.

- Ama neden "kimyasal yangın" ?

- Çünkü geriye sadece en sert, en katı malzemeler, yanmayan parçalar kalır. Öfke. Acı. Üzüntü. Ve korku. Foto muhabiri olarak çalışırken, azımsanmayacak miktarda felaket gördüm. Uçak ka-zalan. Fabrika patlamaları. Geriye hep, yanmamak için inatla direnen kapkara olmuş demir iskeletler, bozulmayan metal aksamlar kalır. Bu tablo bana evliliğimi hatırlatıyor.

Garson geldi. Siparişlerini verdiler. Adam masadan uzaklaşınca Vincent bardağının dibine baktı. Dairesel yansımalan takip ederek kadehi çevirmeye başladı.

- En azından bir şey öğrendim, diye mırıldandı. Kadınlar aşkı beraberlerinde götürüyorlar.

- Erkekler gibi, değil mi?

- Hayır. Kutsal ateş kadınlar için geçerli. Köktendincilerin Tan-n'ya iman ettikleri gibi aşka "iman" ediyorlar. Karşılaştığın kız kim olursa olsun, davranışı nasıl olursa olsun, ister tasasız tavırları ister bağımsız bir görünüşü olsun bu kutsal ateşi, kimi kez çok derinlerde, ama daima kendisi için muhafaza eder.

Sürekli yinelenen bu ateş çağnşımlan Hatica'yı ürpertti. İnsan Vincent'ın bu benzetmeyi kullanma konusunda bir uzman olduğunu düşünebilirdi. Ama Hatica onunla bir suç ortaklığı yaşadığını da hissediyordu. Vincent devam etti:

- Antikçağ'da asla sönmemesi gereken ateşi bekleyen kadınlar gibi.

- Vesta Rahibeleri.

- Evet haklısın. Göz kırptı. Bu kafada daha çok mankene ihtiyaç var.

Şarap servisini yapan garson geldi. Vincent elindeki şişeyi aldı ve gitmesi için işaret etti.

- Her kadın bir tapmaktır, dedi, bardaklan doldururken. İçlerindeki o ateşle. Asla sönmeyen ateşle. Hatica konuşmanın gidişatından şaşkındı. "Flu kralı"nı o An-tikçağ figürleriyle birlikte düşünmek: Paris hep böyle olağanüstü sürprizleri içinde banndmrdı. Sormadan edemedi:

- O dönemde, içinde bulunduğun durumdan nasıl kurtuldun?

Vincent, bardağını bir dikişte bitirdi:

- Alkol sayesinde. Söylediklerine güldü. Hayır, saçmaladım. Uzun yıllar iyi bir ekip oluşturduğumuz bir dost sayesinde. Papa-razzilik yapıyorduk. Cehennem ikilisi.

Hatica devamını kestirebiliyordu. Kalp atışları hızlandı.

- Kızıl saçlı arkadaşın mı ?

- Ta kendisi. Marc Dupeyrat. Hani senin çok hoşuna giden.

- Onu daha çok biraz... biraz tuhaf buldum.

- Bu söylenebilecek en hafif şey. O da benzer bir tecrübe yaşadı.

- Yine bir "kutsal ateş" vakası mı?

- Benimkinden çok daha kötü.

Vincent'ın yüz ifadesi yine ciddileşti. Akşam yemeği açıkça hüzünlü bir hal alıyordu. Hatica kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve gözlerini Vincent'a dikti:

- Çok şey söyledin veya yeterince söylemedin, babacığım. Vincent gülümsemeye çalıştı ve uzun saçlarını sallayarak başıyla hayır dedi:

- Hepsini unut: kutlamak için buradayız.

- Daha sonra kutlarız.

- Sonra kutlamak için moralin olacak mı bakalım.

- Riski göze alıyorum.

Vincent gürültüyle burnunu çekti, garsonun tabaklarla gelip gelmediğine baktı; elbette görünürde kimse yoktu. Bu durumda hemen konuşmaya başladı:

- Olay, ben onunla tanışmadan önce olmuş. 1992'de. Sicilya mafyasıyla ilgili çok sıcak bir konu üzerinde çalışıyormuş. Orada uzun haftalar boyunca yaşamak zorundaymış. Nişanlısından da yanma gelmesini istemiş.

Hatica boğazının kuruduğunu hissetti:

- Kızın adı neydi?

- Sophie. Marc için, Sicilya'daM bu macera bir tür nişan gezi-siymiş. Dönünce de kızla evlenmeyi düşünüyormuş.

Hatica allak bullak olduğunu belli etmemek için başını öne eğdi; her kelime onu yaralıyordu:

- Peki ne olmuş ?

- Kız öldürülmüş.

Hatica başını kaldırdı. Vincent, bardağını yeniden doldururken hüzünle gülümsüyordu. Şarabından büyük bir yudum aldı ve dilini şaklattı:

- Sicilya'nın en büyük şehirlerinden biri olan Catania'ya yerleşmişler. Bir gün, bir öğleden sonra, Marc, Bicocca Islahevi'nden

I dönüyor ve kaldıkları pansiyonda kızın cesedini buluyor.

Hatica, artık Marc'm kişiliğindeki tuhaflığı anlıyordu. Bu her şeyin sebebi olan bir travmaydı.

Kendi travmasıyla arasında bir bağ oluşturulabilir miydi, ama hayır: bu hikâye Marc'ı tamamen hayattan tecrit etmişti. Anlaşılması zor bir insandı, acısıyla yaşayan bir insan.

- Bu mafyanın işi miymiş ?

- Hiçbir zaman bilinmedi, ama onların tarzı değildi. Daha çok bir kaçığm işine benziyordu. Seri cinayetler işleyen bir katilin.

- Katil kıza ne yapmış ?

- Sanırım bundan sonrası anlatılacak gibi değil. Mum ışığında yenen bir akşam yemeğine hiç uygun değil.

- Anlat bana.

- Ayrıntıları öğrenmek isteğinden emin misin?

- Yüreğim bunu kaldırır, inan bana.

Vincent oturduğu koltukta gerindi ve siyah yansılarıyla büyülü bir lambayı andıran şarap şişesine dikkatle baktı. Sonra derinden gelen bir sesle konuştu:

- Marc hiçbir zaman bana ayrıntıları anlatmak istemedi. Ama, ben de senin gibiydim: daha fazlasını bilmek istiyordum. Bu durumda ben de, Sicilya'daM jandarmayla bağlantıları olan italyan meslektaşlarıma, paparazzi dostlarıma telefon ettim. Bir hafta içinde bütün bilgilere ulaştım. Hatta soruşturma dosyasının eksiksiz bir kopyasını bile ele geçirdim. Bilirsin, İtalya'da paparazziler...

-Ne buldun?

- En kötüsünü. Zavallı kız bir psikopatın eline düşmüştü. Sustu, hâlâ tereddüt ediyordu. Şişeyi aldı ve bir kez daha bardağını doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra devam etti:

- Önce onu feci şekilde dövmüş. Sonra ağzını tıkamış ve perde kordonuyla kızı odadaki yatağa bağlamış. Mutfağa gitmiş ve kauçuk eldivenler almış. Dolabı karıştırmış ve Marc'm, yine tabanları kauçuk olan spor ayakkabılarını bulmuş. Ardından uzatma kablosunun prizini söküp atmış, açıkta kalan telleri ayırmış. Kablonun fişini duvardaki prize takmış, sonra kurbanına işkence yapmaya başlamış. 220 volt elektrik yüklü kabloyu kızın cinsel organına sokmuş. Kızı arkadan becermiş, hep uzatma kablosuy-la. Ağzından tıkacı çıkarmış ve kızı elektrik yüklü telleri emmeye zorlamış.

Otopsi raporuna göre dişetleri tamamen yanmış. Tıpkı cinsel organı gibi.

Vincent şarabından bir yudum daha aldı. Anlattıkları onu da öfkelendirmişti:

- Hepsi bu kadar değil. Pis herif kan dökmeye devam etmiş. Bu aşamada kız ölmüş olmalı. En azından ben öyle ümit ediyorum. Elektroşoklardan sonra mutfağa gidip, fileto çıkarmakta kullanılan bir balık bıçağı almış. Pübisten gırtlağa kadar kızın karnını, gövdesini açmış. Bağırsaklarını dışarı çıkarmış ve odanın içinde çeşitli yerlere asmış.

Yemekler geldi. Ama artık çok geçti. Vincent boğuk sesiyle devam etti:

- Marc eve dönünce, manzarayla karşılaşmış. İç organlar parkenin üzerindeymiş. Kızın şişmiş, simsiyah olmuş dudaklarında korkunç bir gülümseme varmış. Spor ayakkabıları, Marc'ın spor ayakkabıları da pıhtılaşmış kan gölünün içindeymiş.

Hatica suskunluğunu koruyordu. Kendini o anda ıssız bir bir mekândaymış gibi hissediyordu: bu hiçlik uçurumunun üstünde uçuyordu, hafiflemişti sanki. Nihayet, uzunca bir suskunluğun sonunda, kendi sesini duydu:

- Marc'ın tepkisi ne olmuş ?

- Hiçbir tepki göstermemiş. Komaya girmiş. Üç hafta boyunca. Komadan çıktığında hiçbir şey hatırlamıyormuş. Şimdiye kadar Sophie'den hiç söz etmedi. Gerçeği kabullenmesi aylar almış. Paris'te, özel bir klinikte tedavi görmüş. Bir tür oyun. Ama hafızasına asla kavuşamamış. Bu olayla ilgili bütün bildikleri, sadece ona anlatılanlar.

- Bütün ayrıntıları anlatmışlar mı ?

- Kendisini bu ayrıntıları öğrenmeye vakfetmiş. Sicilya'ya geri dönmüş. İtalyan aynasızları bıktırmış. Kendi soruşturmasını kendi yürütmüş. Tabiî bir sonuç alamamış. Catania'da, Omerta'nın ülkesinde hiçbir şansı yoktu. Bunun sonucunda da, cinayet dürtüsünün, bizzat kendisi onda bir

saplantı halini almış. O da, tıpkı benim gibi, önce magazin basınmda heyecan arayarak bu saplantısının önüne geçmeye çalıştı, ardından uzun yıllar sonra, günlük olaylarla, cinayetlerle, kazalarla, farklı suçlarla ilgilenen bir gazeteci oldu. Bu onun için tek çıkar yoldu.

- Ama neden ?

- Anlamak için. Bir adamın bunu nasıl yapabildiğini anlamak için.

Hatica hiçbir şey düşünemiyordu. Bu çok ürkütücüydü: ölü bir kızı kıskanıyordu. Vincent gülmek için kendini zorladı; şarap dilini ağiriaştırmıştı:

- Hadi, suratmı asma. Marc, kendine göre bir denge sağladı. Yeniden güldü. Eğreti bir denge kuşkusuz, ama içinde bulunduğu

durumdan tek başına kurtuldu, ne psikiyatr yardımı aldı ne de ilaç kullandı. Bu pek de kötü olmadı. Ama bana göre terapisi biraz riskliydi.

Hatica başka bir soruya geçti:

- Şimdi nerede? Bana bir seyahatten söz etmişti...

- Sanırım, Jacques Reverdi hakkında bir araştırma yapıyor.

- Reverdi mi ?

- Sen gazeteleri okumuyor musun? Bu herif Malezya'da bir turist kızı öldürdü. Eski bir serbest dalış şampiyonu. Adam yakalandı, mahkemeye çıkarılmayı bekliyor. Marc o herife bir şekilde suçlarım itiraf ettirmeyi kafasına koymuş olmalı, bundan hemen hemen eminim. Bu onun hayali: sadece bir an için bir katilin beynine nüfuz etmek.

Hatica'nın artık soracak sorusu kalmamıştı. Yıkılmıştı. Gayri ihtiyarî peçetesini aldı ve peçetenin altına gizlenmiş bir zarf buldu, kuşkusuz Vincent koymuştu.

- Bu nedir ?

- Bir sürpriz. îlk kontratın. Böyle bir ortamda vermek pek iyi olmadı ama...

Hatica kontrata bir göz attı, sonra gülümsedi:

- Eğer bu bir şakaysa, pek hoş değil. "Yüzde kırk" diye belirtilmiş.

Vincent yeniden kadehini kaldırdı:

- Bu akşam bunu kutlamak için buradayız, tatlım. Senin için, hayat artık büyük bir şaka.

45

i

- Gel. Acil durum.

Eric onu omzundan yakaladı. Bu hareketi bile durumun gerçekten acil olduğunun bir göstergesiydi: Reverdi'ye dokunmaya asla cesaret etmezdi, en azından özel koşullar dışında. Jacques halterini yere bıraktı ve Fransız'ı takip etti. Saat on üçtü. Sıcak hapishaneyi buharlaştınyordu.

Kısa ve sık adımlarla yürüyerek avluyu geçtiler; çıplak ayaklarının altındaki beton alev alev yanıyordu. Etraflarındaki gölgeler o kadar yoğun, o kadar kısaydı ki, toprağa ekili bitkilere benziyorlardı. Yemekhanenin

sundurmasında biraz soluklandılar, duvar boyunca çömelip bir süre beklediler.

- Beni nereye götürüyorsun ?

Eric cevap vermedi, iki eliyle dizlerine dayanmıştı, başıyla C binasını işaret etti. Bu, güneş altında kat edilecek elli metre demekti.

Şeytan herif koşmaya başladı. Reverdi de istemeye istemeye peşinden. Ayaklarını iyice yukarıya kaldırıyorlar, zemine mümkün olduğunca az dokunup geçmeye gayret ediyorlardı. Birkaç saniye sonra başka bir gölgeye sığındılar. Eric çok daha uzağa bakıyordu; futbol sahasının ilerisine, bataklığa. Bu şaka gereğinden uzun sürmüştü:

- Nereye gidiyoruz ? diye sordu Reverdi kıpkırmızı bir suratla. Kahretsin!

Eric, cevap vermeden yeniden ileri doğru atıldı. Jacques da ona ayak uydurdu, siniri tepesine çıkmıştı. Dikenli tellerle çevrili bir kapıdan geçtiler, sonra stada ulaştılar, iki yüz metre boyunca, darağaçlannı andıran terk edilmiş kale direkleri dışında bu ıssızlığın ortasında sığınılacak tek bir gölge yoktu.

Artık koşamıyorlardı; sıcak onları mahvetmiş, bacaklarında derman kalmamıştı. Ama yine de hızlı adımlarla yürüyorlar, maraton yansına katılan atletler gibi topuklarını yere değdirmeme-ye gayret ederek mekanik bir şekilde ilerliyorlardı. Aynı beyaz tişörtü, aynı biçimsiz bez pantolonu giymiş bir cüce ile bir dev. "Komik bir ikili" diye düşündü Jacques, sinirden dişlerini sıkmış.

Sonuç olarak, bu saçma sapan koşu onu rahatsız ediyordu. İki günden beri sürekli olarak Elisabeth'in başansızlığını düşünüp duruyordu. Öfkesi bir türlü yatışmıyordu. Hatta o kadar öfkelenmişti ki, az kalsın fotoğrafını bile yırtacaktı. Nasıl böyle bir hata yapmıştı ? Cameron Highlands'te gitmiş olmasına rağmen nasıl hiçbir ipucu bulamadan geri dönmüştü. Yanılmıştı işte: bu kız da diğerlerinden farklı değildi.

Futbol sahasının sonuna ulaştılar, sonra sıcaktan kızmış, hafif eğimli beton bir yamaçtan aşağı indiler. Eric en nihayet konuştu:

- Geldik.

- Nereye ?

Parmağını uzattı. Reverdi arazinin en uç noktasındaki büyük kanalizasyon borularını gördü. Beton boyunca gerilmiş sıra sıra tenteler vardı. Onların ilerisinde de aşılması imkânsız dikenli teller.

Sonra, çok daha uzakta da bataklık...

- AIDS'lilerin yaşadığı yer.

Reverdi sırtından aşağı soğuk bir şeylerin aktığını hissetti. Ona bundan daha önce bahsetmişlerdi. Bir keresinde, eldivenli, maskeli gardiyanlar revire buradan bir kadavra getirmişlerdi. Kana-ra'da AIDS bir cüzam gibi kabul ediliyordu. Cezaevi müdürü "hastalar"ın hepsini aynı blokta toplamıştı. Ama gündüz, burada buluşuyorlardı. Onlar için burası hayat ile ölüm arasındaki sınırdı. Toplum tarafından dışlananların dışladıklan kişilerdi.

Yaklaştılar. Her şeye rağmen Reverdi hem merak ediyor hem de korkuyordu. Son evredeki hastalar revire gelmezdi. Doğrudan Devlet Hastanesi'ne nakledilirlerdi. Bunlar ne durumdaydı? Cılız, bağışıklık sistemleri iflas etmiş, çeşit çeşit hastalıklarının pençesinde kıvranan insanlar hayal ediyordu...

Yanılıyordu. Buranın sakinlerinin diğer standart mahkûmlardan bir farkı yoktu: güneşten kavrulmuş, kaba, paçavralar içinde dolaşan bir grup mahkûm. İçlerinden bazıları iskambil oynuyor, bazılan da kanalizasyon borulannın dibine yerleştirilmiş bir maltızın çevresinde toplanmışlardı. Burada tasadan uzak bir hareketlilik göze çarpıyordu.

Bir kenarda, siyah bir dumanın tüttüğü büyükçe bir ateş yanıyordu, çevresine toplanmış yirmi kadar tutuklu yüzlerini tişörtle-riyle kapatmıştı. Dayanılmaz bir koku yayılıyordu.

- Kristal7 üretiyorlar.

Reverdi bu uyuşturucuyu biliyordu. Üretilmesi çok basit berbat bir şeydi; çeşitli eriyikler, zayıflamada kullanılan ilaçlar, tuvaletleri açmada kullanılan sıvılar bu iş için yeterliydi... Gerçek bir nektar. Bu üretimin tek bir tehlikesi vardı: patlama riski. Böyle kararsız bir kanşımı kimse yapmak istemezdi. Ama burada, uyuşturucu ehil ellerdeydi. Çoktan hüküm giymiş bu herifler betonun üzerinde havaya uçmaktan korkmuyordu.

Eric kanalizasyonun girişine doğru yöneldi. Reverdi onu izledi. Güneşin ardından karanlık onu etkiledi. Durmak zorunda kaldı: hiçbir şey görmüyordu. Yavaş yavaş gözleri karanlığa alıştı. Burası gerçek bir yoldu sanki, silindir biçiminde, mesai saatlerinde bir metro istasyonunu andıracak kadar kalabalık bir sokak. İnsanlar duvara yaslanmış, gruplar halinde oturuyorlardı. Her yerde derme çatma tenteler vardı. Eric, yırtık pırtık giysili adamları yararak ilerledi. Etraftan alevler yükseliyordu, içeriye ağır bir petrol kokusu hâkimdi. Bir hayvan gibi duvar diplerine çömelmiş insanlar göze çarpıyordu. Bazıları yere boylu boyunca uzanmıştı, paçavraların altında tir tir titriyorlardı. Reverdi, bu heriflerin AİDS'li olup olmadıklarını bilmiyordu, ama hepsi bir boşluktaydı sanki.

Revire acılarını hafifletmek için herhangi bir ilaç dilenmeye gelen hayaletler görmüştü. Demek sonra, bu terk edilmiş kanalizasyonlara dönüyorlardı. Aldıkları hapları satmak için. Atık suların aktığı bu borularda temiz para kazanmak için. Kullanılmış şırıngalarla birbirlerine hastalık bulaştırmak için. Artık Eric'e, buraya gelme nedenleri hakkında hiçbir şey sormuyordu. Herhangi biri bu ölüm sokaklannda gayet rahatlıkla saklanabilirdi.

Hareketsiz vücutların üzerinden atlayıp geçtiler. Jacques aşina görüntülerle karşılaşıyordu. Şişmiş ve sert toplardamarlar; kemikleri çıkmış yüzler. Ayrıca parmakları olmayan eller ve ayaklar. Bir hapishane klasiği: triplerine dalmış, bütün duyarlılıklarını kaybetmiş eroinmanlar. Kanalizasyonda ilerlerken fareler, kemirmek için yerde uyuyan adamlann bacaklarında dolanıyordu. Daha sonra uyandıklarında da kemiklerine kadar kemirilmiş birer jambon gibi hissediyorlardı kendilerim. Reverdi, bir tür "danışma salonu"na geldiklerini anladı. Ortada yanan bir ateşin çevresine bağdaş kurarak oturmuş, hareketsiz, sabit gözlerle bakan adamlar. Sadece çeneleri oynuyordu. Bıkmadan,

7. Metamfetamine verilen ad. "Buz" da denir, (ç.n.)

usanmadan bir şeyler çiğniyorlardı. Sanki ağızlan şeytanın esiri olmuştu, vücutlarının diğer kısımlanysa bir ölüden farksızdı.

- Dross,8 diye fısıldadı Eric. Afyon sakızından arta kalanlar, içilemeyecek kadar serttir. Bu durumda onu yiyorlar. Yutulabile-cek kıvama gelene kadar çiğniyorlar ve etkisini göstermesini bekliyorlar...

Reverdi yemden ürperdiğini hissetti.

- Bu iş canımı sıktı. Burada ne aradığımızı bana açıklar mısın! Tavşandudak, ter içinde kalmış yüzüyle Jacques'a bakarak sırıttı. Yağlı bir balık kafasını andırıyordu.

- Sinirlenme. Geldik.

- Ama nereye, piç herif?

Eric, sol tarafı, kanalizasyon borusunun dip tarafını işaret etti. Dizlerini karnına doğru çekmiş, kıvrılıp yatmış bir karaltı tir tir titriyordu. Reverdi yaklaştı. Bu Haccah'tı, babası ona "zorlu bir hayat" yaşattığını düşünürken, annesinin verdiği paraları harcayan muhallebi çocuğu. Tanınmaz bir haldeydi. Derisi kemiklerine yapışmış, gözleri çukura kaçmıştı. Sürekli burnunu çekiyordu.

Eric mırıldandı:

- Açıkgözlük yapmak istedi: Çinlilerle doğrudan temasa geçti. Misilleme olarak, Raman babasını çağırdı ve ona her şeyi anlattı. Gizlice gelen parayı. Uyuşturucuyu. Bunun üzerine babası bütün köprüleri attı. Haccah beş günden beri hiçbir şey almadı. Ve gırtlağa kadar borç içinde.

Reverdi, bu piç kurusunun sanki olacakları önceden sezmiş gibi gelip kendisinden yardım istemiş olduğunu hatırladı.

- Burada ne aradığını bana söyleyecek misin?

- Eğer parayı ödemezse Hanlar Filipinlileri üzerine salacaklar... Jacques cevap vermeden, gitmek üzere arkasını döndü. Eric

onu tişörtünden yakaladı. Bu kez, Reverdi onu tuttuğu gibi kavisli duvara yapıştırdı.

- Israr etme, diye soludu. Yoksa...

- Senden başka kimse bir şey yapamaz, diye yalvardı cüce. Çinlilerle görüş. Haccah'a süre vermelerini söyle... Babası gerekli ödemeyi yapacaktır...

Tavşandudağın suratını dağıtmak için yumruğunu sıktı, ama o anda aklına gelen bir şey onu durdurdu. Eric'in yüzünde, Elisa-beth'in harikulade yüz hatlarını görüyordu. Hafifçe asimetrik siyah gözbebeklerini. Neden kendine yalan söylüyordu ? Onu seviyordu. Onun için deli oluyordu; onu terk edemezdi.

8. "Kötü mal, ıskarta" anlamında İngilizce kelime, (ç.n.)

L

Elini indirdi ve Eric'i bıraktı; adam kavisli duvar boyunca kayarak yere oturdu. Bir karar almıştı. Haccah'a değil, sevgilisine bir şans tanıyacaktı. Ona yeni bir ipucu verecekti. Eğer Elisabeth başarılı olursa, o da Haccah denilen piç kurusunu kurtaracaktı...

- iki gün içinde cevap vereceğim, dedi, yerde hareketsiz duran çocuğa bakarak.

46

Kuala Lumpur'un rengi yeşildi.

Phnom Penh'inki ise gri.

Büyük caddelerin iki yanına sıralanmış tek katlı kişiliksiz binaların da rengi beton grisiydi. Asfaltın kenannda yer alan geniş yapraklı ağaçların da rengi griydi. Yoldaki binlerce bisikletin, mo-biletin, çekçekin ise belirgin bir

rengi yoktu. Ve saronglannın altına gizlenmiş bisikletli insanlar selelerin üzerinde külrengi bayraklar gibi dalgalanıyordu.

Phnom Penh'e indiğinde saat 17'ydi, Marc saatini ayarlama gereği duydu: Kuala Lumpur'dan bir saat geriydi. Aslında bir ya da iki yüzyıl daha geriye gitmişti sanki. Büyük cam kuleler, ticaret merkezleri, tüketim çılgınlığı sona ermişti. Asya rüyası burada çok daha gösterişsiz bir profil kazanıyordu; yaşama isteklerini kaybetmiş Khmerlerin cılız omuzlan. Ekonomik gelişmeden söz edilemezdi. Burada samimi, atalardan kalma ve kalabalık Asya yeniden ortaya çıkıyordu.

Takside giderken Marc keyifsizdi. Bu sabah bir kez daha, her şeyin bittiğini düşünmüştü. Reverdi'den hiçbir haber yoktu. Sözleşme fesholunmuştu. Bütün pazartesi, operasyona devam etme konusunda tereddüt etmişti: Cameron Highlands'e geri dönmeli miydi ? Araştırmasına tek başına mı devam etmeliydi ? Yoksa Paris'e geri dönmeli ve başarısız olduğunu kabullenmeli miydi ? Ama bozguna uğradığını bir türlü kabul edemiyordu.

Salı öğleden sonra artık teslim olmuştu. İstemeye istemeye, Paris'e uçuş saatlerini öğrenmek için Malezya Havayollan'nı aramış, sonra rezervasyon yaptırmıştı.

Ertesi gün, rezervasyonunu teyit etmek için e-posta kutusuna bakarken, Reverdi'den bir mesaj gelmiş olduğunu gördü.

Temasın yeniden kurulduğunu belirten bilmece gibi bir e-pos-ta. Katil çok kısa yazmıştı: "Kamboçya."

Marc çantasını kaptığı gibi Phnom Penh'e uçak bulmak için havalimanına gitmişti. Saat on altıda da bir uçağa binmeyi başarmıştı; bu bir sürat rekoruydu. Bir saat sonra Khmer başkentine iniyordu. Uçuş boyunca, küçük bir altın külçesini andıran bu basit kelimeyi ölçüp biçmişti. Reverdi ona yeni bir şans veriyordu. Sonsuzluğun İşaretleri'ni bulmak için yeni bir yol.

"Kamboçya."

Cinayetlerinden birinin vuku bulduğu yer buradaydı.

Linda Kreutz.

Şubat 1997.

Angkor.

Marc parmaklarım çantasına kenetlemiş, şehrin iç karartıcı kollarına kendini bırakmıştı. Buraya daha önce de, bir kez gelmişti, 1994'te, kraliyet ailesiyle röportaj yapmak için. Şehrin durgun, anlamsız çehresini hâlâ hatırlıyordu. Koyu bir grilik her yeri, her şeyi kaplıyordu. Sadece duvarları değil, ruhları da. Yirmi yıl sonra bile, Kızıl Khmerlerin yaptığı soykırımlar nedeniyle duyarsızlaşmış Kamboçya hâlâ şoktaydı. Burası, herkesin alçak sesle konuştuğu, yaralan ve ölüleriyle birlikte yaşamaya çalıştığı, hayaletler tarafından kuşatılmış bir ülkeydi.

Taksinin camından Marc yine de gizliden gizliye bir kaynaşma olduğunu hayretle görüyordu. Binaların hiçbir kişiliği yoktu, ama dükkânların rengârenk vitrinleri, süslü yazılan vardı. Kaldınmla-nn üzerinde sergilenen kumaşlar, incik boncuk, hi-fı cihazlar... Sesi kısılmış olsa da, duyarsızlaştınlmış olsa da hayat devam ediyordu. Dışa açılmak istiyordu; tuhaf bir şekilde Kuala Lumpur'a göre çok daha gerçekti. Her şeyin çok daha alımlı, düzenli, her yerin klimalı olduğu Malezya'nın başkentinin tersine, burada insanlar kendilerine ait bir dokuda, çekicilikte, haz düşkünlüğünde yaşıyordu.

Akşam, caddeleri, laterit kaldınmlan, çıplak ayaklann ezdiği toprak yollan iyice belirgin kılmak ister gibi yavaş yavaş krem rengine, beje ve pembeye dönüşüyordu. Binalar, tuğladan tenlerini ortaya sererek, kırmızı bir toz bulutu halinde buharlaşıyor gibiydi. Hava pigmentlerle kaplıydı, milyarlarca partikül uçuşuyordu. Ve caddelerin bitiminde güneş bu kırmızı bulutları sanki kendine doğru çekiyor, boş siluetleri, ölü gölgeleri karanlığa terk ediyordu... Bu kızıl yansılar içinde, toprağa kök salmış birer kara ok

gibi duran mobiletler bile havalanıyor, gökyüzüne doğru uçuyor, bulutlara yetişmeye çalışıyorlardı sanki.

Derken Kraliyet Sarayı göründü.

Işıltılı çatılan, süslü oymaları, parlak külahlan olan, uzayıp giden safran şansı yüksek duvarlarla çevrili binalardı bunlar. Bu binalar, süslü direkleri, rüzgârla şişmiş yelkenleri olan ve ağır ağır limana, surlann içine giren altından bir filotillayı andınyordu.

Marc oraya gelmişti. Hayır, sarayda uyumayı düşünmüyordu, ama tam karşısındaki otelde konaklayacaktı. Renakse, Batılılann tercih ettiği bir oteldi ve yalancı bir ışıltısı olan komşusu gibi o da köhneleşmişti, tükenmişti. İlk seyahati sırasında da burada kalmıştı.

Yapı sevimliydi. Parkın dip tarafında, yapraklan kurumuş büyük agaçlann ardına saklanmış bir oteldi, krem rengi ve kahverengi karo kaplı iki galerisi vardı: odalara buralardan ulaşılıyordu. Ana taraçada, tropikal ortamı iyice vurgulayan sorgun dalından büyük koltuklar göze çarpıyordu.

Marc, resepsiyonda otel kayıt fişini doldururken, bu koltuklara oturmuş, otelin dekoruyla uyum içindeki birkaç Batılı gördü. Bunlar alışıldık turistler değildi; daha çok az parayla yolculuk yapanlar, sıfın tüketmiş gazeteciler ya da yeniden inşa halindeki bu ülkede sayılan azımsanmayacak miktarda olan ve ne iş yaptıkla-n belli olmayan NGO9 çalışanlan.

Marc odasına gitmek için galerilerden birine girdi, eski bir tanıdıkla karşılaşmaktan ve onunla konuşmak zorunda kalmaktan çekiniyordu. Odası iç karartıcıydı. Büyük, boş ve karanlıktı, içerde siyah ahşaptan bir yatak ile anzalı bir tavan vantilatörünün dışında başka bir şey yoktu. Mutfağa bakan pencereler ise sürgülü panjurlarla sıkı sıkıya kapatılmıştı. Odanın sıcaklığı otuz beş derecenin üstünde olmalıydı.

Omuzlannı silkti: Phnom Penh'te uzun süre kalacağını sanmıyordu. Araştırması onu, büyük bir ihtimalle, Linda Kreutz'ün peşinden Siem Reap'a, Angkor Tapınağı'nın yakınına götürecekti. Araştırması...

Ama nereden başlayacaktı?

Artık Reverdi'den mesaj gelmesini beklemiyordu. O, Elisa-beth'in üstesinden geleceğini biliyordu: bu yolda tek başına ilerlemeliydi. Yine de

bilgisayannı açtı ve telefon hattına bağladı.

Yeni bir mesaj almıştı. Reverdi yine çok kısa yazmıştı.

"Freski ara."

9. Non-governmental organizations: "Hükümetler Dışı Sivil Toplum Örgütlen, (ç.n.)

47

Marc sabah dokuzda uyandı. Küfretti: Siem Reap uçağını kaçırmıştı. Akşam uçağını beklerken Phnom Penh'te bir gün daha geçirmek zorundaydı. Neyle oyalanacak, nasıl vakit geçirecekti? Gece, Reverdi'nin verdiği emri düşünmüştü: "Freski ara." Oyun alanı gitgide ilginçleşiyordu. Ve nerede araması gerektiği konusunda en ufak bir kuşkusu yoktu: binlerce alçakkabartmanm ve süslemenin bulunduğu Angkor Tapmağı. Orada olmalıydı.

Basit bir kahvaltıdan sonra, başkentte geçireceği bu birkaç saatten yararlanmaya ve bunun için de eski yöntemlere başvurmaya karar verdi. Araştırmasında yol alabilmek için bir Fransız gazetecisinin kullanacağı yöntemlere. Birkaç telefonun ardından, bir "mobilet-taksi"ye bindi ve şehrin tek Fransızca gazetesine, Cambodge Soir'a gitti.

Gazete, şehir merkezinde, işlek bir caddedeydi. Gri renkli, cephesinde yer yer rutubet lekeleri göze çarpan, Paris sokaklarının eski tabelaları gibi mavi-beyaz iri harflerle yazılmış tabelası olan bir binaydı.

Yazı işleri müdürünü görmek istediğini söyledikten ve kartvizitini verdikten sonra holde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı: duvarları çıplak, loş bir salondu, bir köşeye bırakılmış mobilet-lerden çevreye benzin kokusu yayılıyordu. Dip tarafta, merdiven altından bile karanlık olan bir başka salona geçiliyordu, salonun tek penceresinin önüne de gazete paketleri istiflenmişti. Marc, bu çıfıt çarşısı karşısında bunaldı ve yürümeye başladı.

Bir arşiv odasıyla karşılaştı.

Meslek hayatı boyunca birçok arşiv görmüştü, ama burası düzensizlik ve bakımsızlık rekorlarını kırıyordu. Duvarlara, üzerinde tomar tomar kirli kâğıtların durduğu raflar monte edilmişti. Gazeteler o kadar eskimiş, o kadar yıpranmıştı ki, daha çok kurumuş sarmaşıkları andıran basılı hatıralardı. Odanın tam ortasında bir yığın kırılmış bilgisayar, paramparça olmuş ve ters çevrilmiş koltuklar ile makine yağıyla lekelenmiş kitaplar duruyordu.

Tuhaf bir şekilde, bu içler acısı yer ona, Sicilya'dayken birçok kez gidip geldiği, ancak çok daha temiz olan bir başka arşivi hatırlattı. Sophie'nin ölümünden sonra, cesedin fotoğraflarını görmek için oraya dönmüştü; cesedi bulan oydu, ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Aklında sadece birkaç görüntü kalmıştı: yanmış bir ağız, yarılmış bir karın ve yerdeki iç organlar. Ancak onları bir fotoğraf kartının netliğiyle yeniden gözünde canlandırabiliyordu. Fotoğraflarda gördüklerinin dışında bizzat şahit olduğu bu olay hakkında tek bir şey bile hatırlamıyordu.

- Reverdi için mi buradasınız ?

Marc arkasına döndü. Kapının pervazında, ışığı arkadan aldığı için tam olarak ayırt edilemeyen bir karaltı duruyordu. Soru Marc'ı şaşırtmıştı: kestirmeden Papan olayına girmesi ona biraz tuhaf gelmişti.

- İlk değilim, sanırım ? diye sordu.

- Ne de sonuncu, korkarım, diye cevap verdi adam yaklaşırken. Yakalanması bayağı merak uyandırdı.

Kırılmış bilgisayarların üzerinden elini uzattı:

- Rouveres. Yazı işleri müdürü.

Eli, onları çevreleyen döküntülerle hemen hemen aynı kıvamdaydı. Marc'ın, böyle karikatür gibi adamların hâlâ var olabileceği aklına gelmezdi. Rouveres, geçen yüzyılın serüven romanlarında rastlanabilecek, tipik bir düşkün sömürgeci örneğiydi. Her şeyini yitirmiş bir plantasyon sahibi, bir tarihî eser kaçakçısı veya Çinhindi'nden gelmiş eski bir subay da olabilirdi...

Aslında çok yaşlı değildi, ama alkolle geçen yıllar onu iki hatta üç kat daha yaşlı gösteriyordu.

Ellili yaşlarda, kır saçları seyrelmiş bir adamdı; bu birkaç tel saçı da dağınıktı. Marc, adamın pantolonunun önünün açık olduğunu, gömleğinin düğmelerinin yanlış iliklendiğini fark etti. İhraç malı Fransız'ın güzel bir örneğiydi.

Marc kendini tanıttı, sonra mümkün olduğunca açık bir şekilde konuya girdi:

- Bu olay hakkında bana ne söyleyebilirsiniz ?

- Çok şey, dedi Rouveres bilmiş bilmiş gülümseyerek. Phnom Penh'teM en iyi dosya uzmanı oluşum kuşku götürmezse de ömrümü ziyaretçileri bilgilendirmekle maalesef geçiremem.

-Yani?

Rouveres hoşnut bir ifadeyle devam etti:

- Üç soruya cevap vereceğim. Sizin seçeceğiniz. Tıpkı masallardaki gibi, dedi hecelerin üstüne basa basa; kafasını ağır ağır salladı. Ben lambadaki "iyi cin" olacağım.

İyi cinin gözlerinin altında torbalar vardı, Marc aniden, ne tür iksir içerdiklerini görmek için onları bir şırıngayla delme arzusu duydu. Ama bunu tahmin etmek hiç de zor- değildi: viski veya konyak...

En iyi, en etkili soruyu bulmaya iyice yoğunlaştı. Ama ilk sorusu tepkiseldi.

- Bir fotoğrafını görmek istiyorum.

- Bir fotoğrafım mı ?

- Linda Kreutz'ün. Henüz hayattayken.

isteği çok saçmaydı; kurbanın yüzünü daha önce görmüştü ve yeniden görmekle hiçbir şey elde edemeyecekti. Ama onu daha iyi tanımak

istiyordu.

- Sorun değil.

Rouveres, çizmelerini giymiş suyun içinde dolaşan bir balıkçı gibi eski PC'lerin, kırık koltukların üzerinden atlayıp geçti. Çelik bir dolabın durduğu karşı duvara ulaşmayı başardı. Dolabı açtı ve kraft zarflarla dolu olan kat kat raflar ortaya çıktı.

Üst üste yığılı kâğıt tomarlarını karıştırdı, sonra aralarından bir fotoğraf bulup çıkardı. Marc, ayakta durmuş hayranlıkla kızın resmine bakıyordu. Vincent'ın ona verdiği, yarısı silinmiş, baskı grenleri çok belirgin olan ilk fotoğrafı hatırlıyordu. Bu kez elinde, 21x29,7 cm ebadında, net ve renkli, gerçek bir fotoğraf vardı.

Linda Kreutz, pembe giysiler içindeki genç bir keşişin yanında duruyordu. Yüzlerindeki aynı gülümseme onları birbirlerine bağlıyordu, tıpkı iki çiçeği birbirine bağlayan ipek bir şerit gibi.

Kızın üzerinde bol paçalı dizkapağının hemen altında son bulan bir pantolon ile vücuduna iyice yapışmış V yakalı beyaz bir bluz vardı, ayaklarına deri sandaletler giymişti. Genç bir hippiyi andırıyordu.

Ama yüzü, insanda tam bir şefkat duygusu uyandırıyordu. Süt gibi beyaz, solgun, çilli bir yüz. Tüy gibi hafif duran kızıl saçları suratını daha da solgun gösteriyor ve onu, bir yere gizlenmiş, hem ürkek hem de afacan küçük bir hayvan yavrusuna benzetiyordu. Yüzünde mutlu ve ışıl ışıl bir ifade de vardı. Marc, Hamburg'daki evinin kapısmı yirmi iki yaşında vurup çıkan bu genç kızın hayallerini düşünmekten kendini alamadı. Şüphesiz büyük bir aşk uğruna maceranın ve mistisizmin peşine düşerek Asya'ya doğru yola çıkmıştı...

Rouveres alkolden bozulmuş sesiyle konuşmayı sürdürdü:

- Bu fotoğraf, Siem Reap'taki otel odasında, eşyalarının arasında bulundu.

Birden Marc, kızın mutluluk saçan yüz ifadesinin objektife yönelik olduğunu fark etti. Yani fotoğrafı çeken kişiye. Bu fotoğrafın belki de bizzat

Reverdi tarafından Angkor harabelerinde çekilmiş olduğunu düşünerek ürperdi.

- İkinci sorunuzu bekliyorum, diye uyardı Rouveres.

Marc bu kez işe yarar bir soru sormak zorundaydı. Kendi bilmecesine dönmeyi düşündü: Sonsuzluğun îşaretleri'ne. Ama vazgeçti: bu iki sözcük onun avantajı, onun kişisel kozuydu, onları deşifre edemezdi. Hem de hiç tanımadığı birine.

Reverdi'nin son emrini hatırladı. "Freski ara." Bu terim belki de gerçek bir süslemeyi, tabloyu veya heykeli değil, yaraların oluşturduğu deseni işaret ediyordu. Katil ona, "işaretler"in bu kez ne anlama geldiğini anlaması için Linda Kreutz'ün yaralanyla ilgilenmesini fısıldıyordu... Bu varsayımını iyice olgunlaştırmadan önce öğrenmeliydi:

- Bana yaralardan bahsedin.

- Sorunuzu daha açık sorun lütfen.

- Linda Kreutz'ün yaralan. Simetrik miydi ? Cesedin üzerinde bir tür... bir tür desen göze çarpıyor muydu?

Rouveres bir süre düşünür gibi yaptı, hâlâ kırık bilgisayarların, parçalanmış koltukların ortasında duruyordu.

- Ceset günlerce nehirde kalmıştı, dedi sonunda. Bulunduğunda çok berbat bir durumdaydı.

- Su yaralan silmiş olamaz.

- Su mu, hayır. Ama yılanbalıklan, evet.

- Yılanbalıklan mı ?

- Iinda'nm vücudu, tatlı sularda yaşayan yılanbalıklanyla doluy-muş. Ağızdan, cinsel organından, hatta yaralardan girerek midesine, bağırsaklanna kadar inmişler. Mademki bütün aynntılan öğrenmek istiyorsunuz, cesedin içi tamamen boşalmıştı. Son soru ?

İşte yeni bir çıkmaz daha. Bu ayyaş heriften bilgi sızdırmanın imkânı olmadığını görüyordu. Rouveres, Marc'ın sıkıntısını hissetmişti sanki. Kâğıt tomarlanm kanştırdı ve Cambodge Soir'm eski sayılanndan birkaçını çıkardı.

- Alın, dedi gazeteleri ona doğru uzatırken. Konu hakkında yazılmış birkaç makale. Cesedin bulunması. Reverdi'nin tutuklanması. Soruşturmanın çeşitli safhaları. Her şey yazılı. Son şansınızı kullanmadan önce hepsini okuyun. Neden yarın yeniden gelmiyorsunuz?

Marc'ın zamanı yoktu. Gazeteleri aldı ve onlara büyük bir dikkatle baktı, sanki şöyle bir göz atınca yazıların içeriğini anlayabi-lecekmiş gibi. Aklına bir fikir geldi:

- Bana bir cevap veriniz, dedi.

- Ne söylememi istiyorsunuz ?

- Siz karar verin. Gerçekten yol almamı sağlayacak bir cevap olsun.

Rouveres gevrek gevrek güldü. Gözlerinin altındaki torbalar hafifçe kırıştı:

- Hile yapıyorsunuz, dostum.

- Size soru sormuşum gibi cevap verin.

Yazı işleri müdürü, teklifi daha iyi değerlendirmek ister gibi hafifçe geriye yaylandı. Uzun bir sessizlikten sonra, mırıldandı:

- Bu olaydaki gerçek sır, Reverdi'nin neden serbest bırakıldığı. Dosyadaki bütün kanıtlar onun suçlu olduğunu gösteriyordu. Öyleyse neden takipsizlik karan alındı?

Marc mahkemenin bu kararı aldığını bilmiyordu. Alman avukatın yaptığı açıklamaları hatırlıyordu. Yargıçların yetersizliği. Davanın baştan savma görülmesi. Siyasî durum. Sormadan edemedi:

- Kamboçya'nın içinde bulunduğu koşullar nedeniyle, değil mi?

- Evet. Ama sadece o değil. Reverdi bir tanığın ifadesiyle masum olduğunu ispatladı.

- Suçun işlendiği anda başka bir yerde olduğunu kanıtladığını mı söylemek istiyorsunuz?

- Hayır, manevî bir himaye. Önemli biri gelip davada onu savundu.

Marc bundan söz edildiğini duymamıştı: -Kim?

- Bir prenses. Kraliyet ailesinin bir üyesi.

- Prenses Vanasi mi?

İsim dudaklarının arasından dökülüvermişti. Karşılaştığı prensesler içinde en fazla o Marc'ı etkilemişti. Yaşayan bir efsaneydi. Rouveres manalı manalı gülümsedi. Marc açıklama yapmak zorunda hissetti kendini:

- Kraliyet ailesiyle ilgili bir röportaj yapmıştım, birkaç yıl önce. Rouveres, kafasını salladı, birkaç tel saçı havada uçuştu:

- Rehabilitasyon için çıktığı bir gezi sırasında, Angkor sit alanında Reverdi'yle tanışmış. Mahkemeye gelip tanıklık yaptı. Onun sadık, özverili, kültürlü, yüce gönüllü bir insan olduğunu söyledi. Prensesin çizdiği bu portre mahkeme heyetinin tavrını değiştirdi. Bu kraliyet ailesinin affı demekti. Gidip onu görün. Bu hiç beklenmedik bir tavırdı...

ı

48

Saat on dört.

Kraliyet Sarayı'nın kapılan açılır açılmaz Marc giriş ücretini ödedi. En geçerli kamuflaj yöntemini bulmuş, sıradan bir turist gibi giyinmişti. Hatta, zararsız görünüşünü iyice belirgin kılmak için bir çanta, bir avcı çantası bile satın almıştı.

Başka çaresi yoktu. Rouveres'e bir aynntıyı söylemeyi unutmuştu: kraliyet ailesinin yanına yaklaşması yasaktı. Her zaman olduğu gibi, röportajının yayımlanması sırasında, verdiği sözleri unutmuş, kendisine anlatılan her şeyi yazmıştı. Adı, protokolün kara listesinde yer alıyor olabilirdi. Bu nedenle, sarayın özel bölümünde yaşayan prensesi görebilmek için bu cesur planı uygulamayı düşünmüştü.

Marc, bahçede, iki tarafı ağaçlıklı dar yolda Kraliyet Sarayı'nın ana bahçesine açılan büyük kapıya kadar grubu takip etti; burası yer yer küçük tapınaklann, altın kubbeli pavyonlann bulunduğu çim kaplı devasa bir bahçeydi; güneş çatılann üzerine ışık tozla-n serpiştiriyordu sanki.

Her pagodanın önünde duran diğer turistleri geride bıraktı ve kafes oymalı bir galeriye ulaştı. Güneşten korunarak Chanchaya Pavyonu'nun kulelerine yaklaştı, prensesi burada bulabileceğini umuyordu. Bu bölüm duvarlarla çevriliydi. Galeride ilerlemeye devam ederken bir yandan da bir geçit, bir açıklık anyordu.

Önü zincirle kapatılmış, yan aralık, çift kanatlı ahşap bir kapı gördü: iki asker nöbet tutuyordu. Marc bir sütunun gölgesine gizlendi ve sabırla beklemeye başladı. Nöbet esnasında bir gevşeme olacağından emindi. Sütunun dibine oturdu, elindeki seyahat rehberini okur gibi yaptı. Kendini düşüncelerine bıraktı. Araştırması üzerinde fazla düşünmek istemiyordu; çok soru, yeterli cevap. Prenses Vanasi'yle neden karşılaşmak istediğini bile bilmiyordu. Belki de hiçbir nedeni yoktu.

Gözlerini kapattı ve prensesi hatırlamaya çalıştı. îlk karşılaşmaları unutulmaz bir andı.

Vanasi, "kutsal dans" topluluğundan sorumlu, büyük halası Kraliçe Sisowath Kossomak tarafından yetiştirilmişti. Dansçı kızların çalışma yaptıkları Chanchaya Pavyonu'nun yakınında büyürken küçük kız dansa büyük bir ilgi duymuş ve bu konudaki eşsiz yeteneğini sergilemişti. On altı yaşmda, topluluğun birinci dansçısı olmuştu bile. Bir dansçıdan çok kraliyet ailesi ile tanrılar arasında aracı rolü oynayan kutsal bir kişiydi. O dönemde, Vanasi'yi, Khmer kozmogonisinin ana tanrıçasının adıyla, Apsara diye çağırıyorlardı.

Sonra, 1970'teki ilk hükümet darbesinin ardından sürgüne gitmek zorunda kalmıştı. Kızıl Khmerler yönetime el koyarken ve ülke nüfusunun yarısını katlederken o önce Çin'de, sonra da Kuzey Kore'de ikamet etmişti. Yıllar sonra, Tayland sınırındaki mülteci kamplarına, halkına dansını öğretmek için geri gelmişti. Doksanlı yıllarda, ailesinin Phnom Penh'e dönmesine izin verilmişti. Muhtemelen Reverdi'yle de o sırada tanışmıştı.

Katilin ismi Marc'ı hatıralarından kopardı. Elinde olmadan gözlerini kapıya çevirdi. Bir saat geçmişti, iki muhafız yerlerinde değildi. Çantasını kaptığı gibi ayağa kalktı ve yasak bahçeye girdi. Burası çiçeklerle kaplı bir iç avluydu. Turistlerin mırıltılarının yerini fıskiyelerin sesi almıştı. Chanchaya Pavyonu elli metre kadar ilerideydi.

Dışa taşan altın saçaklan ile sivri okları olan, taştan yapılmış devasa kapı sundurmasına doğru ilerledi. Basamakları tırmanırken ilk seferkiyle aynı şoku yaşıyordu. Rüzgâra ve güneşe açık alan, tamamen boştu: tavanında Khmer dansının tanrıları ile şeytanlarının tasvir edildiği resimlerin yer aldığı, üzerine ince sütunların eğik gölgesinin düştüğü sade, mermer bir zemin. Terasın biraz ilerisinde, aşağıda, Charles-de-Gaulle Bulvarı'nda akan trafiğin gürültüsü duyuluyordu.

Marc ilerledi. Dip tarafta, çevresindeki tütsü çubuklarından yayılan dumanların arasında, üzerinde Buddha heykelinin bulunduğu bir sunak vardı. Bakır kokusu yanmakta olan sandalağacı odunundan yayılan yakıcı kokuyla birleşerek rengârenk ışığın içinde süzülüyordu. Biraz daha yaklaştı: heykelin ayaklarının dibinde dansçı kızların metal başlıkları sacayakların üzerinde duruyordu. Her şey Buddha'dan yayılan altın parıltılı bağışlayıcılı-ğm içinde huzura eriyordu sanki.

Sağ tarafında hafif bir gürültü işitti.

Oradaydı, dirseklerini parmaklıklı korkuluğa dayamış, aşağıda akan trafiği seyrediyordu.

Narin ve ufak tefekti, üzerinde uzun, mavi bir elbise vardı. Marc, mavinin kraliyet rengi olduğunu hatırlıyordu. Prenses bu sarayda, bu rengi taşıma hakkına sahip tek kişiydi. Ama asıl çarpıcı olan, kumaşın dokusuydu; altın

sırmalı sert bir ipekti, elbisesindeki her pli gizemli, eşsiz bir parlaklık yayarak kınlıyordu.

Marc öksürdü. Kadın, omzunun üzerinden kafasını çevirip baktı ve herhangi bir şaşkınlık emaresi göstermedi.

- Altesleri, dedi Marc Fransızca olarak, bir yandan da gülünç bir şekilde reverans yapmaya çalışıyordu. İzin verirseniz... Yani, beni hatırlıyor musunuz, bilmiyorum... Ben gazeteciyim.

Adım...

- Sizi hatırlıyorum.

Tamamen döndü ve korkuluğa yaslandı, ellerini arkasında birleştirmişti.

- Bize Figaro Magazine'de uzun bir makale sözü vermiştiniz. Ama kendimizi bir anda Voici'de bulduk, hem de ailemizin günlük harcamalarını gösteren bir listeyle birlikte. Makalenin başlığı da "Kamboçya'da Şato Yaşamı"ydı.

Fransızca'yı kusursuz konuşuyordu, en ufak bir aksan yoktu. Marc yeniden eğildi:

- Bana kızmadığınızı umarım. Ben...

- Size kızmış gibi bir halim mi var ? Neden geri döndünüz ? Özel hayatımla ilgili başka bir makale yazmak için mi ?

Marc cevap vermedi. Vanasi hatırladığı gibiydi. Soğukkanlı ve duygusuz yüz hatları. Çekik simsiyah gözler. Ciddi ve mesafeli bir yüz ifadesi. Ama siyah gözbebeklerinde bir şimşek parıltısı vardı; sanki bulutların arasındaki bir şimşek çizgisiydi bu parıltı. Coşkudan kaşları hafifçe kalkmış gibiydi.

- Jacques Reverdi'yi araştırıyorum, dedi, doğrudan konuya girmesinin iyi olacağını düşünerek. Mahkemede onun lehine tanıklık etmişsiniz.

Prenses başıyla onayladı. Şaşırmış gibi bir hali vardı. Marc devam etti:

- Malezya'dan geliyorum, orada genç bir kadını öldürmekten tutuklu. Suçlu olduğu konusunda en ufak bir şüphe yok. Ve burada, Kamboçya'da da aynı suçu işlediği muhakkak, buna inanıyorum. Vanasi suskunluğunu sürdürüyordu, gözlerini Marc'ın arkasında uzanan bahçeye dikmişti. Marc onu tahrik etmeyi denedi:

i i I ;

- Eğer 1997'de serbest bırakılmasaydı, Malezya'daki o kadın hâlâ hayatta olacaktı.

Teras boyunca birkaç adım attı. Elbisesi ayaklarına kadar iniyordu. Mermer zemin üzerinde kayarcasına ilerliyordu sanki.

- Benim hikâyemi hatırlıyorsunuz, değil mi ? Sorusuna cevap alamadı.

- Her şeye sahiptim, sonra her şeyi kaybettim... Hafifçe gülümsedi, eliyle korkuluğu okşuyordu. Bir anlamda bu benim için iyi oldu. Ben bir prensestim, bir yıldız dansçıydım, kutsal bir varlıktım. Krallığın şatafatını yaşadım, bir star hayatı sürdüm. Sonra sürgüne gittim. Pekin'in hüznünü yaşadım. Amcamın filmlerini çektiği Kuzey Kore'nin olağanüstü rejimini gördüm.

Marc pek kimsenin bilmediği bu ayrıntıyı hatırlıyordu. Siyasî ihtirasının dışında Prens Sihanouk'un tek tutkusu vardı: sinema. Filmler, romantik melodramlar çekiyor, birçok bakanı, generali filmlerinde oynatıyor, hatta Batılı elçilere bile "yabancı" rolleri veriyordu. Vanasi devam etti:

- Çılgınca bir insan kıyımına şahit oldum. Kızıl Khmerlerin soykırımına. Bütün bunları görmemek için buradan ayrıldım, ama olan bitenleri biliyordum. Toplu göçü. Açlığı. Çalışmaya zorlanan insanları. Süngülenerek öldürülen bebekleri, sopalarla dövülerek katledilen ve cesetleri bataklıklara bırakılan kadınları, erkekleri. 1979'da, Tayland sınırındaki kamplara geri döndüm. Halkımın yanında olmak istiyordum.

Dans öğretmek, yeni bir zihniyet oluşturmak, kültürümüzü kurtarmak için geri döndüğümüzü söylediler. Hepsi yanlıştı; sadece halkımla birlikte ölmek için geri dönmüştüm. Yaklaşık bir milyon insandık, bir cangılda

unutulmuştuk, ne içecek suyumuz ne de yiyeceğimiz vardı. Bu haldeyken Khmer dansı kimi ilgilendirirdi .

Ancak çok sonraları, doksanlı yıllarda, yeniden Kamboçya'ya döndüğümde, kültürümüzü, özellikle de Angkor'daki kültürümüzü ayakta tutmak için büyük çaba harcadım. Jacques Reverdi de orada mayın temizleyicilerle birlikte çalışıyordu.

Sustu, sonra düşünceli bir sesle devam etti:

- Her gece bana serbest dalıştan bahsediyordu. Derin denizlerde yaptığı dalışlardan, mercanlardan, deniz memelilerinin zekâsından. Tapınakların mimarîsine de tutkundu. O eşsiz, ender rastlanan... bir insandı.

Marc, Pernille Mosensen'in vücudunda düzenli bir biçimde açılmış yaraları düşündü. Iinda Kreutz'ün yaralarından vücuduna giren yılanbalıklarını. Bu kadın nasıl bu kadar kör olabilirdi? Prenses soğuk bir sesle ekledi:

- Mahkemeye gelip bunları söylemem, davanın düşmesi için yeterli oldu. Söyleyecek daha fazla bir şey yoktu.

- Ama özellikle sizin oraya gelmeniz bile, sanırım, davanın onun lehine dönmesine neden oldu. Sizin, onu savunmak için bizzat orada olmanız davanın seyrini değiştirdi.

- Hayır. Deliller yeterli değildi. Doğrudan onu suçlayacak bir kanıt yoktu. Ufak bir şüphe nedeniyle birini mahkûm edemezsiniz.

- Peki şimdi ne düşünüyorsunuz ?

Bakışlarını aşağıdaki bulvara çevirdi. Şehrin gürültüsü güneş ışığının altında gitgide artıyordu.

- Onun olduğuna inanmıyorum.

- Altesleri, suçüstü yapıldı. Reverdi, Papan'da cesedin yanında yakalandı.

- Öyleyse yalnız değildi. Marc titredi: -Nasıl?

- Başka bir adam vardı.

Marc'ın nefesi kesilmişti, bir sütuna yaslandı. Prenses sesini yükselterek ona doğru yaklaştı:

- Ona yapacaklarını söyleyen biri. Veya onun yerine hareket eden. Onun üzerinde büyük bir hâkimiyeti olan bir iblis. Kimse bu düşüncemi değiştiremez. Jacques Reverdi tek suçlu olamaz. Marc'm kanı donmuştu. Kafasının içinde güneşin beyaz ışığı mavimsi bir şimşeğe dönüşüyor, karanlıkta büyük uçurumlar oluşuyordu. Reverdi'nin katilden hep üçüncü kişi olarak söz etmeyi yeğlediğini hatırladı. Yoksa gerçekten bir "o" var mıydı?

Reverdi'nin hikâyesinde önemli bir parçanın eksik olduğunu düşündü: Jacques'ın babası. Hayatta olabilir miydi? Dr. Norman'ın ileri sürdüğü gibi baba katil olabilir miydi, ama Reverdi'nin hayalinde değil, gerçek hayatta.

Marc bu varsayımları bir kenara bıraktı. Reverdi'nin mesajlarını çözebilmesi ve ilerleyebilmesi için daha fazlası gerekiyordu.

Vanasi bahçeye doğru yönelmişti. Yetişmek için peşinden koştu.

- Altesleri... son bir soru. -Nedir?

- Reverdi'nin kelebeklerle neden ilgilendiğini biliyor musunuz? Prenses aniden durdu:

- Kelebekler mi? Bunu size kim söyledi?

- Şey, ben... Yani ormanda dolaşması, bana onun...

- Kelebekler ha? Asla. Jacques anlara tutkundu. -An... arılar mı?

- Arılar ve bal. Özellikle de nadir bulunan bir bal. Adını hatırlamıyorum.

Marc'ın gözünün önünde birçok resim canlandı. Yol kenarına bağdaş kurmuş yerliler Coca-cola şişelerinde ballarını sergiliyorlardı. Wong-Fat'ın terasında, içinde altın şansı sıvıların bulunduğu küçük kavanozlar vardı. Gerçek orada, gözlerinin önündeydi ve o bunu görememişti.

"Uçuşan ve Çoğalan" İşaretler.

"Gökyüzünde ara."

Anlar.

Bal.

Yeniden sordu, boğazı kurumuştu.

- Bu balı nereden alıyordu? Yani, burada, Kamboçya'da?

- Emin değilim... Sanınm, Angkor'dan. Orada çok meşhur bir arıcı var. Lakabı da "Bal Üstadı". Bütün noktalar, kusursuz bir geometrik şekil oluşturur gibi tek tek birleşiyordu.

Bal.

Angkor.

Iinda Kreutz.

Marc aceleyle prensesi selamladı ve avcı çantasını kucaklayarak koşar adım uzaklaştı. Bir an korkuluğun üstünden atlamayı ve dosdoğru bulvara ulaşmayı bile düşündü.

49

Siem Reap yönüne doğru iç hatlar uçuşu.

Müthiş bir sıcak.

Yaklaşık kırk dakikadır havadaydı, vardığı sonuçları yazmak için gözlerini bloknotuna dikmişti. Ya da varsayımlarını.

Katil bala çok düşkündü. Zaten Pernille Mosensen'in kanı anormal derecede şekerliydi. Reverdi'nin kurbanlarına büyük miktarda bal yedirdiğine dair bahse girebilirdi. Neden ? Buna cevap vermesi imkânsızdı, ama bu

maddenin ayin sırasında pislik ve kötülüklerden anndıncı bir rol oynadığını hissediyordu.

Hâlâ kulaklarında Vanasi'nin, Reverdi'nin "ender rastlanan bir insan" olduğuna dair sözleri çınlıyordu. Söylemi son derece panteistti. Bal da bu evrene aitti. Marc defterine not etti: "Kurbanla-

nnın kanını içmiyor. Pisliklerden ve kötülüklerden arındırmak, onları doğaya yakın kılmak için kurbanlarına bal yediriyor. Şekerli kan, cenini koruyan amnios sıvısı gibi kurbanı sarmalıyor." Dalgıç yavaş yavaş bir "çevreci katil" hüviyetine bürünüyordu.

Çevreci.

Ve gizemli.

Marc master'ını yaparken çok yakından ilgilendiği ve üzerinde çalıştığı, çok eski bir dinî şiir ile balın doğası arasında bir yakınlık, bir benzerlik de kuruyordu. Erotik açıdan çift anlamlı bir şiirdi bu. Neşideler Neşidesi önemli bir örnekti. Marc bloknot sayfasının bir köşesine küçük bir alıntı not etti:

Ey yavuklum,

bal damlatır dudakların;

Sürekli, kan, şarap, süt, bal gibi sıvı metaforlara göndermeler

yapan, bu Kitabı Mukaddes metnini ezbere biliyordu... Ve ayrıca doğaya ait, mür, günlük, baharat kokularına da göndermeler yapıyordu bu metin... Reverdi de, aynı şekilde, kurbanıyla olan birlikteliğini bu temel öğeler sayesinde yüceltiyordu.

Bu bir aşk eylemiydi.

Hem kozmik hem de erotik bir tören.

Marc titreyen elleriyle yazmaya devam ediyordu: "Bala ilişkin fizyolojik süreç hakkında bilgi topla." Pernille Mosensen'in kanındaki glikoz

miktarına ulaşılması için ne kadar bal yemek gerekirdi? Balın sindirilmesi için geçmesi gereken süre neydi? Reverdi'nin kurbanları günlerce yanında tutsak mı oluyordu? Yoksa sadece birkaç saat mi sürüyordu ?

Geriye, Reverdi'nin neden "işaret" ve "sonsuzluk" kelimelerini birlikte kullandığını bulmak kalıyordu. Arılar ile sonsuzluk arasında nasıl bir ilişki vardı?

Kesin olan bir şey vardı: bu kelimelerin ardında zulüm ve kan dökücülük gizliydi. Bal çok özel bir işkencenin en önemli unsuruydu. Wong-Fat, böcek taciri, "Şimdi Reverdi'nin bir katil olduğunu biliyorum, kızlara neler yaptığını tahmin ediyorum" demişti. Oysa Çinli, basında yazılmayan şekerli kan ayrıntısından habersizdi. Kurbanın kanındaki balın işlevini anlamıştı. Neden ?

Uçağın tekerleklerinin piste temasını bütün kemiklerinde hissetti.

Siem Reap, Phnom Penh'in bir tür devamıydı.

En azından gece karanlığında gördüğü kadarıyla. Yorgun dalları ve yapraklan olan büyük ağaçlar; araba farlannın ışığı altında gümüşümsü bir renk alan gri bir toz bulutu; kişiliksiz, birbirine yaslanmış, soğuk binalar.

Şehir merkezinde, gördüğü ilk otelin önünde durdu. Golden Angkor Otel. Geceliği on beş dolar. Kahvaltı dahil. Klimalı odalar. Kusursuz temizlik.

Marc odasına girince, açık renk boyalı duvarlar, yerdeki tertemiz muşamba ve çamaşırsuyu kokusu çok hoşuna gitti. Bir modern sanat galerisini andınyordu. Özellikle de teşhirdeki bir heykeli çağnştıran dev tavan vantilatörüyle.

Temiz bir mekân.

Düşünmek için uygun bir yer.

Her şey gerektiği gibiydi.

Yatağına uzandı ve düşüncelere daldı. Kafasının içinde bir sürü soru vardı. Ama önce, Reverdi'ye bir e-posta yollamalı mıydı? Hayır. Angkor'a

gittikten ve arıcıyla konuştuktan sonra yazmak daha iyi olurdu. Böylece Elisabeth kendisine verilen ikinci şansı kullandığını ispatlayabilirdi.

Işığı söndürdü. Başka düşünceler kafasını kemiriyordu. Özellikle de ikinci adam teorisi. Vanasi aklına bu şüpheyi sokmayı başarmıştı. Marc, Reverdi'nin bir suç ortağı olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu.

Yeniden, baba muamması ortaya çıkmıştı. Hayatta olabilir miydi, bir yerlerde yaşayan, Reverdi'yi sapıklıklanyla etkilemiş, hatta yetiştirmiş, dahası yardım etmiş cani bir baba? Kraliyet dansçısı, "O tek suçlu olamaz" demişti. Ve Dr. Alang, videokasetteki görüntüler hakkında "Cinayetten, onu

işleyen biri olarak değil, ona tanık olmuş biri gibi söz ediyor" diye fısıldamıştı. Marc'ın kulakla-nnda hâlâ, Reverdi'nin çocuk kimliğine büründüğü andaki cılız sesi yankılanıyordu: "Çabuk saklan, baba geliyor..."

Marc var gücüyle kafasını salladı. Hayır. İmkânsız. Bu saçma teoriyi bir an önce unutmalıydı. "Jimmy" adındaki, o kaçık avukatın Reverdi'nin tetikçisi olabileceğini düşündüğünde bütün vücudunu ter bastı. Örnek alınan şeytanî bir baba icat etmenin sırası değildi...

Tüm bu saçmalıklan kafasının bir köşesine attı ve içini rahatlatan düşüncelerle gözlerini kapattı. Jacques Reverdi yalnızdı.

Ve o, Elisabeth'le birlikte, iki kişiydi.

50

Ertesi sabah Marc bir scooter kiraladı; Angkor harabeleri beş kilometre uzaktaydı. Hiçbir özelliği olmayan bu büyük taşra şehrini, Siem Reap'ı boydan boya geçti, sonra arkeolojik sit alanının girişindeki gişeye ulaştı.

İçeri girmeden önce Marc, kendine Asya usulü bir kahvaltı ısmarladı: üzerinde sığır eti parçalan ve küçük havuç dilimleri bulunan, koca bir çanak ılık erişte. Yeniden canlanan Marc, yarı uykulu bekçilere giriş parasını ödedi. Geçerken arıcı hakkında bilgi almayı da ihmal etmedi. Adamlar kafalarını salladılar ve yumruk yaptıkları ellerinin başparmaklarını kaldırarak "Honey very go-od..." dediler.

Marc yola devam etti. Gri çalıların arasında yer alan dümdüz bir yoldu. Ne bir dönemeç ne de bir sapak vardı; "oraya" ulaşılması için ormanda açılmış asfalt bir yol.

Hurma ağaçlarının gölgesine sığınmış bisikletli birkaç köylüyle karşılaştı; viski şişelerinde bitki esanslarının satıldığı kulübeler, turistik gezilerle dolu yorucu bir güne hazırlanan filler gördü. İsimlerini, elindeki seyahat kitabından bir kez daha okuduğu, gümüş renkli büyük ağaçlara hayran kaldı; hintincirleri, kapok ağaçlan, muz ağaçlan...

Karşısına çıkan bir viraj onu şaşırttı. Aslında yol, üzeri nilüferlerle kaplı durgun bir nehirle kesiliyor ve kesildiği noktada bir dikaçı yapıyordu. Marc durdu ve durgun sulara dikkatle baktı. Etrafta herhangi bir levha yoktu. Yoldan da kimse geçmiyordu. İçgüdüsel olarak, nehrin ilk kıvrımından sonra, ağaçlann arkasından sola dönmesi gerektiğini hissetti.

Hızlandı ve o yönde ilerledi. Yol gitgide tozlu, kurak bir hal alıyordu. Motorun titreşimi yolda sürüklenen yapraklann hışırtısına kanşıyordu. Marc sürekli, karşısına çıkıverecekmiş gibi görünen karşı kıyıya bakıyordu.

Sonra, birden, yeşil yapraklı dallann arasından, gölgesi nilüferlerle kaplı suyun yüzeyine vuran Angkor Vat'm efsanevi kulelerini gördü. Yelpaze gibi yerleştirilmiş, çevresi işlemeli beş mısır koçanı, halkın belleğinde, cangıllarda kurulmuş tapınaklann mutlak sembolü haline gelmişti.

Marc gördüklerine önce inanamadı. Her zaman olduğu gibi, beğenilme sebebini asla anlayamadığı çok ünlü bir tablonun kar-şısındaymış gibi hissetti kendini. Kafasında canlandırdığı görüntü bu değildi. Her şey yapmacık gibiydi sanki. Ve uyumsuz. Sonra, aniden, tam tersi bir duygu kapladı içini; içten bir yakınlık hissetti. Sanki hep, bu yapılann yakınlannda yaşamıştı.

Durmadı. Elindeki plana göre, Bayon'a; yakınında ancınm kovanlarının olduğu diğer ana tapınağa ulaşmak için daha yolu vardı. Hâlâ dümdüz uzanan, hâlâ çıplak olan ve nehir boyunca devam eden yolu takip etti.

On dakikanın sonunda, savaşçılarla ve ejderhalarla süslü taş bir köprünün ucunda anıtsal bir kapı gördü. Üzerine, gülümseyen dudaklanndan

bilgeliğin ve iyiliğin bir buğu gibi döküldüğü devasa ve dingin bir surat yerleştirilmiş, bakır yeşili taş bloklarla inşa edilmiş, ağır bir ojival kemerle karşılaştı.

Diğer tarafta şehir değil, hâlâ orman vardı. Marc ilerlemeye devam ediyordu. Sit alanının boyutları baş döndürücüydü. Yüksek ve seyrek ağaçlarla dolu cangıl hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Saçla-n rüzgârda uçuşan, güneşli havayı derin derin soluyan Marc manzaranın tadmı çıkanyordu. Onu karşılar gibi kollannı açan, kül rengi, yüksek ağaç gövdelerini, sonsuz yeşil dallan hayranlıkla seyrediyordu.

Biraz ileride, yolun bitiminde, ağaçlar kıpırtısızdı sanki. Marc bunun bir ışık etkisi olduğunu sandı. Ama hayır: yaklaştıkça ağaçlann dorukları uzaklaşmıyor; yapraklar hiç kıpırdamıyordu. Artık çizgiler, eğriler, bezekler şeklinde görünüyorlardı. Fakat bu sefer taştandı. Tıpkı orman görünümünde inşa edilmiş birinci tapınak tam karşısındaydı. Kuleler ve sekiler, yapraklann, yeşil dallann dip tarafındaydı. Marc biraz önceki izlenimlerini yeniden gözden geçirdi. Yüzler. Cangıl çiçeklerini anımsatan yüzler... Her laterit çizgisi, her taş blok bir alın, bir bakış, bir gülümsemeydi sanki. Tapınak ona, ağır ağır, sakin sakin ilerleyen tanrılar alayı gibi göründü.

Gelmişti. "Yüzler ormanı" denilen Bayon karşısındaydı. Marc

tapınağın çevresini dolaştı. Yapının üçüncü cephesinde, basamakların yukarı kısmında oymalı bir duvar gördü. Scooter'ını durdurdu ve zemine dağılmış taş blokların üzerinden atlayarak yaklaştı. Tapınağın bu cephesi son derece çarpıcıydı: her katta, farklı farklı ifadeler, bakışlar, taçlar taşıyan pek çok insan yüzünün yer aldığı sekiler yükseliyordu. Nişlerde dansçı kadınlar duruyor, savaşçılar karaltı halinde gözüküyordu. Her şey titizlikle yontulmuş, ince ince işlenmişti.

Turist çantası hâlâ sırtındaydı, Marc bu harika heykelleri yontmuş olan sanatçıları düşündü. Onların beyinlerine nüfuz etmek için içinde dayanılmaz bir istek duydu. Sanki her ayrıntı, her duvar köşesi bilinçlerinin, titizliklerinin, takıntılanmn bir tür dışavurumuydu. Bu düşünce ona Reverdi'yi ve söylediklerini hatırlattı.

"Freski ara."

İşte işaret ettiği yer burasıydı. Söz konusu olan, askerlerinin arıcının arazisine doğru "baktığı", basamaklar halinde yükselen bu alçakkabartmalardı.

Evet, en ufak bir kuşkusu yoktu, bal çok yakınındaydı.

51

Marc, alçakkabartma yönünde, 50 metre ileride, bir grup ka-pok ağacının ardında çiftliği gördü. Damları yapraklarla kaplı L biçiminde iki kirli bina. Bir levha gururla bildiriyordu: ORMAN LABORATUVARI. Sol tarafta üst üste yerleştirilmiş onlarca ahşap kutu vardı: kovanlar. Kovanların çevresinde arı bulutları vızıldıyordu.

Hareketleriyle vahşi kedileri hatırlatan iki çocuk kovan sıraları arasında, hızlılıkta böceklerle yarışırcasına dans ediyor, dört dönüyor, sağa sola koşuşturup duruyorlardı. Sürünün ortasında, diğerlerinden daha uzun olmayan, fakat yaşça onlardan çok büyük görünen bir siluet Marc'ın dikkatini çekti. "Bal Üstadı". Onu görünce bu lakabın abartılı olduğu düşünülebilirdi. Başı laterit kırmızısı yıpranmış bir sarongla sanlı çelimsiz bir adam. Saron-gun üzerine giydiği hasır şapkaya, yüzünü örten bir parça yeşil renkli pinpon filesi tutturulmuştu.

Adam Marc'a doğru ilerledi, yukarı kaldırdığı filenin ardından yanmış, kınş kınş bir surat çıktı ortaya. Çocuklar da onunla birlikteydi. Birinin ayağında bağsız postallar, diğerinin üstünde sicimle bağlanmış tüvit taklidi bol bir ceket vardı; bir diğeri ise çıplak vücudunun üzerine yağmurluk giymişti. Hepsinin gözlerinin önünde aynı yeşil file vardı. Los Olvidodos'un Asya versiyonu. Marc'ın yanına vardıklannda, tek bir hareketle ve birlikte filelerini kaldırdılar, gözlerinde kötülük dolu aynı bakışlar vardı.

Marc, İngilizce olarak kendini tanıttı. Ancı aksanını fark etmiş olmalıydı ki, Fransızca cevap verdi. Eski okul Fransızcasıyla.

- Memnun oldum, Bayım... adım Som.

Çam kozalağı biçimindeki suratı sinsi bir yansımayla parlıyordu. Etrafındaki veletler bağınp çağırarak onu dürtükleyip duruyorlardı. Bir

kahkaha attı; dişlerinin yansı altındı.

- Ve işte çocuklar ve torunlar. Belli bir yaşı geçince, çocuksuz olmak ot gibi yaşamaya benziyor. Zaten dünyada onca üzüntü ve sıkıntı var. Sizce de öyle değil mi ?

Marc herhangi bir fikri olmamasına rağmen başıyla onayladı. Aslında yanlanna yaklaşabildiği son çocuklar morgun paslanmaz çelikten çekmecelerinde yatan çocuklardı. Cinayet. Pedofıli. En-sest. Bildik kısırdöngü.

Ailesiyle ilgili sorulardan kaçmak için, hemen Linda Kreutz'ün ölümünden bahsetti; arılan kovalamak için, sürekli elini kolunu sallıyordu. Bu sahne ona Cameron Highlands'i hatırlatıyordu: sanki aynı kısırdöngüde dönüp duruyordu.

- Bu genç kadın... diye yüzünü buruşturdu ancı. Gerçekten çok üzücü. Fakat onunla ilgili kopartılan bu gürültünün sebebini anlayamıyorum! Kamboçya'da serbest dolaşan kaç katil olduğunu biliyor musunuz?

Marc'ın suratı asıldı. Khmer katliamıyla ilgili bitmek tükenmek bilmeyen bir sızlanmanın başlayacağını düşündü, ama yanılmıştı: Som, neşe kaçıran biri değildi. Eldivenlerini çıkardı ve sordu:

- Beni Jacques Reverdi hakkında sorguya çekmeye mi geldiniz ?
Fransızcası tutuktu, ama zihni asla. Marc başıyla "evet" işareti

yaptı, ihtiyann laterit lekesi içindeki elleri kırmızının ve kahverenginin - toprak renginden turuncuya kadar- bütün tonlannı gözler önüne seriyordu. Anlar ve çocuklar ortadan yok olmuştu. Şimdi kuşlar keyifli keyifli ötüyordu.

- Sizi heyecanlandıracak bir şeyler söyleyebileceğimi sanmıyorum, diye devam etti, eldivenlerini koluna vurarak. Jacques'ı çok severdim. Ba-Phuon şantiyesinde çalışırken beni görmeye gelirdi. Marc, Jacques hakkında yeni övgüler dinlemeye hazır değildi:

- Malezya'da, cinayetten suçüstü yakalandığını biliyorsunuz herhalde ?

Yaşlı adam hasır şapkasını var gücüyle salladı. Kolunun her hareketiyle, şekerli, hafiften insanın midesini bulandıran bir koku yayılıyordu etrafa:

- Doğru. Fakat buna inanmakta zorlanıyorum. Özellikle de yöntemi. Son derece vahşi. Jacques çok aklı başmda... Kırmızı par-maklannı göğsüne doğru çevirdi... çok içten biriydi.

Marc, bir kez daha, farklı katil kişiliklerinden bahsetmek istemiyordu. Kararlı bir ses tonuyla:

- Dinleyin... dedi.

- Hayır. Siz. Siz dinleyin. Jacques, büyük adamdı, meditasyon

konusunda. Apne ruhunun sükûn bulmasını sağladı... Nasıl meditasyon yapıldığını biliyor musunuz

?

- Hayır.

ihtiyar, işaretparmağını havaya kaldınp döndürdü:

- Bu akşam, odanızda, vantilatöre dikkatle bakın. Kanatlan o kadar hızlı döner ki ayırt edebilmeniz imkansızlaşır. İnsan beyni de bundan farksızdır. Düşüncelerimiz çok hızlıdır. Onları birbirinden ayırmak olanaksızdır.

Yaşlı adam havada döndürdüğü parmağını yavaş yavaş ağırlaştırdı:

- Sonra vantilatörü durdurun. Eski biçimine kavuşan her kanada dikkatlice bakın... Aynı şeyi düşüncelerinizle de yapın. Her fikri ayn ayn ele alın ve her açıdan inceleyin. İşte meditasyonun görevi. Düşünceyi sabit bir nesneye dönüştürmek...

Marc içini çekti:

- Bunun Reverdi'yle ilgisi ne ?

- O bir şampiyondu. Bir ustaydı. Bir düşünceyi diğerlerinden soyutlayabilir, onu farklı bakış açılanyla değerlendirebilirdi. Apne ona bu gücü vermişti.

Marc, kuş cıvıltılannın arasından tuhaf bir gürültü duydu. Bu, buraya geldiği andan itibaren sürekli işittiği, uzayıp giden bir hışırtıydı.

Kafasını çevirdi ve arkasında, kovanlann sağ tarafında, bir deniz gibi dalgalanan küçük, yemyeşil yapraklardan oluşan bir duvar gördü. Bambular. Bu "orman laboratuvan"nda bir de bambu plantasyonu vardı.

Bambu yapraklarının hışırtısından biraz olsun uzaklaşarak, üzerinde altın şansı renkte bal şişelerinin ve kavanozlannın bulunduğu bir tezgâhın yanma gitti. Artık ziyaretinin asıl sebebine gelmesi gerekiyordu:

- Bu, Reverdi'nin sizden satın aldığı baldan mı ? Ancı onun peşinden seke seke yürüdü:

- Hayır. Bu bal yemek için; Jacques tedavide kullanılan baldan alıyordu.

- Tedavide mi ?

Kırmızı eliyle küçük bir şişeyi aldı:

- Yaralann kapanmasını hızlandıran, nadir bulunan bir bal. İşa-retparmağı ile başparmağını birbirine yapıştırdı. Kanı pıhtılaştın-yor. Siz nasıl diyorsunuz ? Hemostatik.

Marc adamın elinden küçük şişeyi aldı. Yapış yapıştı. Anlar hâlâ çevresinde uçuşuyordu.

- Bu bal yaraların iyileşmesini mi sağlıyor?

- Yaralan hızla kapatmada üstüne yok. Reverdi mercanların neden olduğu yaralanmalar için bu balı alıyordu. Normalde bu tip yaralar çok geç kapanır. Ama bununla, sorun değil... Yaranın üzerine sürün. Bal yarayı kurutur, damarlar ve cilt hızla iyileşir. Birkaç saniye içinde. En iyisi!

Marc içten içe başarısızlığa uğradığını hissediyordu.

Bir simyacının potasının dibine baktığı gibi, cam şişedeki yansımaları inceliyordu. Wong-Fat'ın sözleri beyninde yankılanıyordu: "Artık Reverdi'nin bir katil olduğunu biliyorum, kızlara neler yaptığını tahmin ediyorum." Ve eklemişti: "İnsanın havsalasının alacağı şeyler değil."

Marc az kalsın kahkaha atacaktı.

Ve korkudan titriyordu.

Evet; insanın havsalasının alacağı şeyler değildi.

Marc, geç de olsa, uygulanan canavarlığı anlamaya başlıyordu.

Modus operandi.l °

Marc scooter'ıyla geri dönerken durum saptaması yapıyordu.

Hareket noktası olarak Dr. Alang'ın savını temel aldı; neden katil, onuncu bıçak darbesinden sonra tüm kanı boşalan bir vücutta yirmi yedi yara açmıştı ?

Cevap: çünkü kan henüz tamamen akmamıştı.

Reverdi, açtığı her yaradan sonra, hemen hemostatik bal yardımıyla bu yaralan kapatıyordu. Böylece istediği yerde istediği şekilde bıçağıyla yarayı açıyor, ardından da hemen balı sürüyordu. Eserini tamamladığında da bir kerede kanın akmasını sağlıyordu.

Nasıl?

Ateş yardımıyla.

Bir mum ya da bir çakmak alevi, yaralan kapatmış olan balın erimesine neden oluyordu. Böylece yaralar yeniden açılıyor ve kan vücuttan bir anda akıp gidiyordu.

Marc bunun kamtlannı görmüştü. Fotoğraflarda cesetler üzerindeki yanık izlerini bizzat saptamıştı. Alang, ateşin kanın pıhtılaşmasını önlemek için

kullanıldığını düşünüyordu. Ama yanılmıştı; ısı balın akışkan hale gelmesini sağlıyordu.

Ama bu durumda, çözüme kavuşturulması gereken bir başka sır daha vardı: kandaki şeker. En baştan beri Alang, kanın vücuda verilen besinler sayesinde şekerlendiğini düşünüyordu. Ama

10. "iş görme yöntemi" anlamında Latince deyim, (ç.n.)

tam tersiydi gerçekleşen; şeker ve kan vücudun dışında birbirine kanşıyordu, eriyen bal, yaralardan akan hemoglobinle birleşerek yoğunluğunu kaybediyordu!

Marc, scooter'ının gidonunu sımsıkı kavradı. Önünde uzanan yol gözlerinin önünden kayıp gidiyordu sanki. Artık Reverdi'nin sorulannın tüm cevaplannı biliyordu. Onun ezoterik ifadelerinin her kelimesini, her virgülünü anlıyordu.

"Uçuşan ve Çoğalan" İşaretler.

İçinde "sembolik" olarak anlann yaşadığı balla kaplı yaralar.

"Sonsuzluğun" İşaretleri.

Gecikmeyle de olsa, ölümle sonuçlanan yaralar.

Reverdi bir ipucu olarak bunu da belirtmişti: "Sonsuzluğu seyretmenin tek yolu vardır; birkaç saniyeliğine de olsa onu engellemek."

Evet, bal sayesinde, Reverdi ölümü engelliyordu.

Bu hayatî sıvıyı, tek bir harekette serbest bırakmak için engelliyordu.

Ve kurbanını bir kan çeşmesine çevirmek için.

52

Odasında, öğle güneşi, engellenemez bir şiddetle beyaz duvarların üzerine yansıyordu. Bir hamlede kalın perdeleri çekti. Alacakaranlık onu

sakinleştirdi. Koyu kahverengi perdelerden içeriye farklı tonda bir ışık sızıyordu; çay rengi bir ışık. Çantasından bilgisayarını çıkardı, ama laptop'ı açar açmaz halüsinasyon görmeye başladı.

Yatağının karşısındaki duvarda, bir sinema perdesi gibi, Linda Kreutz'ün öldürülme sahnesini gördü. Yatağın üzerine çöktü, gözlerini o korkunç görüntüden ayıramıyordu.

Jacques Reverdi'nin töreninden.

Bir baraka.

Damı palmiye yapraklanyla örtülü, duvarları bambu kamışlarından bir kulübe. Dip tarafta, karanlığın içinde, genç kadm bir iskemleye bağlanmıştı, çıplaktı. Çaba gösteriyor, ama bir milim bile kıpırdayamıyordu, zemine sabitlenmiş sandalyesini de kıpır-datamıyordu. Bağırmaya çalışıyor, ama ağzındaki tıkaç buna engel oluyordu. Sadece buğulu saçları, tüm umutlarım yitirmiş bir sancak gibi sessizce dalgalanıyordu.

Marc nedenini bilmiyor, ama kadının önüne, yere, yarım daire biçiminde yerleştirilmiş mumlan "görüyordu". Görüş alanı yavaş yavaş yana kaydı ve Reverdi sahneye çıktı, o da çıplaktı, titrek alevlerin diğer tarafına bağdaş kurarak oturmuştu. îbadet -dua-eder gibi bir hali vardı.

Bir sıçrayışta ayağa kalktı. Sağ elinde bir dalgıç bıçağı vardı, mumlardan yansıyan ışıkla altın bir çubuk gibi parlıyordu. Bıçağın ucunu Linda'nın sağ köprücükkemiğinin altına dayadı. Deri, sivri ucun baskısıyla hafifçe pırtlıyor ve sanki bıçağı davet ediyordu. Reverdi hiçbir zorlukla karşılaşmadan bıçağı soktu.

Marc hafifçe inledi.

Reverdi bıçağı etin içinde tuttu ve diğer eliyle de bala bulanmış küçük bir fırçayı yaraya doğru yaklaştırdı. Yaranın çevresine fırça darbeleriyle balı sürdü. İşte o anda, çok yavaş bir şekilde bıçağı geri çekti, yarayı balla özenle kapattı. Balın kuruduğunu ve yaranın dudaklarını kaynaştırdığını anladığında da balı iyice temizledi.

Kadının sessiz çığlıklarına ve yararsız kıvranmalarına aldırmadan, bir sonraki yarayı açmaya başladı. Hayat Yolu boyunca açılacak yeni bir Sonsuzluk işareti. Sonra bir başka yara daha... Duvarda Marc her şeyi görüyordu. Kulübenin mum ışığıyla harelenmiş loş aydınlığını. Katilin bambu duvarlara vuran titrek gölgesini. Dinî ve şehvanî duygularla karışık bir ortamda karşılıklı duran, ter içindeki çıplak iki vücudu.

Marc, uykuda mıydı yoksa uyanık mıydı, bilmiyordu. Zaman onun dışında akıp gidiyordu. Birden vücudun hazır olduğunu fark etti. Sürülmüş balın etkisiyle parlayan, ama en ufak bir kan damlası görülmeyen yaralarla kaplı vücut artık ölüme hazırdı.

Reverdi ağır hareketlerle elindeki bıçağı ve fırçayı bıraktı, sonra mumlardan birini aldı. Balın erimesini sağlamak için mumun alevini yaralara özenle ve büyük bir ustalıkla tek tek değdirdi. Her seferinde bal, yaranın yüzeyine kabarcıklar oluşturarak çıkıyor, sonra bir saniye içinde yaraların dudakları aralanıyor, kan damlacıklar halinde beliriyordu. Tüm bunlar büyük bir hızla gerçekleşiyordu, sanki katilin elinde bir şimşek, bir ışın tabancası vardı.

Kabaran suların etkisiyle parçalanan bir bent gibi Linda Kreutz'ün vücudu da parçalanıyor, açılıyordu. Ağzından çığlığı bir türlü çıkamayan, genç Alman kadın vücudundan akmaya başlayan kanı görünce gözlerini fal taşı gibi açtı. Bronzlaşmış teni bir anda, insanı şaşırtan bir kan seliyle kaplanmaya başlamıştı. Dereler, çaylar, nehirler... Kan akıyor, vücut gitgide cansızlaşıyor, zemin tahtalan kanla kaplanıyor, kulübe korkunç bir Pandora'mn kutusuna dönüşüyordu.

Marc kendini zorlukla tuvalete attı. içindeki korkuyu, iğrenme duygusunu, gördüklerinin yol açtığı büyük tahribatı kustu. Katille kurduğu yakınlığı kustu, içine yerleşmiş katili kustu. Kasılmalarla sarsılıyordu. Boğulur gibi oluyor, soluğu kesiliyor, sanki ruhunu teslim ediyordu...

Dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü yana, küvetin kenarına dayadı. Fayansın serinliği, ölüm ile yaşam arasındaki bu sınırda ona iyi gelmişti. Ama yüzü hâlâ yanıyordu. Şakaklanndaki damarlar patlayacak gibiydi, tüm vücudu karıncalanıyordu. Bulunduğu yerden kımıldamadan kolunu lavaboya doğru uzattı ve el yordamıyla musluğu buldu. Suyu açtı ve elini altına soktu.

Soğuk, yavaş yavaş bedenine yayılana dek, bu şekilde dakikalar geçti. Sonunda ayağa kalkmayı başardı. Yüzünü suyla ıslattı, sonra odaya döndü. İçerisi çok sıcaktı. Klimayı, tavan vantilatörünü çalıştırdı ve perdenin ardında, gecenin çöktüğünü fark etti.

Hezeyan öğleden sonra boyunca sürmüştü.

Duş yapmaya karar verdi.

Kafasını toplamalıydı.

Otuz dakika sonra, Marc yıkanmış, taranmış, yatağına uzanmıştı ve kendine gelmişti. En azından biraz. Saat yirmiydi. Normal olanı, bir şeyler yemek için dışarı çıkmasıydı, mesela bir tabak dolusu beyaz pirinç. Ama bir şeyler yeme düşüncesi bile midesini kaldırmaya yetti. Hayır; yapacak daha iyi bir şey vardı. Artık yazmalıydı.

Canavara.

Cellada.

Bilgisayarı çalıştırdı, modemi bağladı ve yatağın üzerine koydu. Elisabeth'in vardığı sonuçları en ufak ayrıntısına kadar anlatmalıydı. Başarmış, gerçeği anlamıştı. Buna karşılık, "sevgilisi" ona yeni ipuçları vermeye ihtiyaç duyacaktı.

Marc artık katilin peşini bırakamazdı.

işte bu yüzden sonuna kadar gitmeye karar verdi.

Kimden: lisbeth@voila.fr Kime: kn@wanadoo.com Tarih: 29 mayıs, perşembe 20:00 Konu:

ANGKOR

Aşkım,

Seni kaybettiğimi sandım ve delirecek gibi oldum. Bana geri döndün ve şimdi yeniden içimi dolduran, beni mutluluğa boğan bir ışık oldun.

Ama yokluğun üzerimde olumlu bir etki de yarattı. İçimdeki çekişmelere son verdi, aklımın bir köşesinde kalmış son cürufları temizlememi ve ruhumun derinliklerini görmemi sağladı. Beni terk ettiğine ;nandığımda, kendimi çıplak, mahvolmuş, benliğimden koparılmış Attim. Hayatımın anlamının senin peşinden gitmek olduğunu anlağı "muna kadar. SiVı m araştırmanın,

hayatıma bir anlam katacak umulmadık bir

yolculuğa dönüştüğünü biliyorum. Beni zenginleştiren, yücelten, beni anlaştıran ve aramızda eşsiz bir bağ kuran bir araştırma bu.

Aşkım, bana yeni bir şans daha verdin ve ben ona dört elle sarıldım. Talimatlarını takip ettim. Kelimelerini izledim.

Angkor'daki freski buldum. Arıcılık yapan ve senin kullandığın balı üreten arıcıyla, "Bal Üstadı"yla konuştum.

Sonunda, yolu buldum. "Sonsuzluğun İşaretlerTnin ne anlama geldiğini çözdüm...

Marc, aynı tutkulu üslupla, bir saatten fazla yazdı. Araştırmasıyla ilgili en ufak ayrıntıyı bile belirtti; Carnbodge Soir'a yaptığı ziyareti, Prenses Vanasi'yle karşılaşmasını anlattı. Zafere ulaşmasını sağlayan en küçük şeyi bile saklamak istemiyordu. Rever-di'nin, Hatica görünümündeki güzel Elisabeth'i Phnom Penh sokaklarını arşınlarken, Kraliyet Sarayı'nın iç avlusunda gezerken, Angkor Thom harabelerini dolaşırken hayal ettiğini biliyordu...

Sonra, kafasında tasarladıklarını anlattı: toplardamarlar boyunca açılan yaralan, balın etkisiyle anında kapanmalarını, alevle yeniden açılmalarını.

Bu uzun mesajı bitirince, hiç okumadan yolladı. Hiçbir yerini düzeltmek istemiyordu, doğallığını korumalıydı. O an hiç olmadığı kadar Elisabeth oluşuna şaşırdı. Bu ateşli üslup, bu aşk dolu hayranlık bir zorlama olmaksızın, kendiliğinden oluşmuştu. Ve heyecan verici bu kelimeleri nereden bulduğunu öğrenmek için ruhunun derinliklerine çok fazla inmek de istemiyordu...

Çünkü daha kötüsü de vardı; öğleden sonra boyunca etkisinde kaldığı halüsinasyon krizi. Birkaç saat süresince Reverdi olmuştu.

Psikolojik profili gitgide daha karmaşıklaşıyordu. Yüzde elli Elisabeth'ti. Yüzde elli de Reverdi. Peki gerçek Marc neredeydi?

Saat gecenin üçü olmuştu.

Hâlâ uyanıktı. Karanlıkta, ellerini ensesinde kavuşturmuş, tavanda ağır ağır dönen vantilatöre bakıyordu. Aklına arıcının sözleri geliyordu: "Kanatlan o kadar hızlı döner ki, ayırt edebilmeniz imkansızlaşır. İnsan beyni de bundan farksızdır. Düşüncelerimiz çok hızlıdır. Onları birbirinden ayırmak olanaksızdır."

Eğlenmek için pervanenin bir bölümünü diğerlerinden soyutlamaya çalıştı. Eğer bunda başanlı olursa, belki de aklına yeni bir fikir gelebilirdi. İhtiyar "Düşünceyi sabit bir nesneye dönüştürmek" demişti.

Birden yatakta doğruldu; bir gerçek vardı. Araştırmalannın so-

nuçlannı insanlarla paylaşmalıydı. Böyle bir araştırmayı, böyle bir keşfi sadece kendine saklayamazdı.

Bir kitap.

Bir kitap yazmalıydı.

Macerasını anlatan bir doküman. Cehenneme inişi hakkında eşsiz bir kanıt. Yaşadığı tecrübeleri yayımlamak, bu sırrı gözler önüne sermeliydi. Kötücül bir virüsü, bir bilimadamı titizliğiyle toplumdan tecrit etmeliydi. Bu, insanlık tarihinde yeni bir başlangıç olacaktı!

O anda kanının donduğunu hissetti. Aslında hiçbir şey yayım-layamazdı. Reverdi'nin idamından sonra bile. Bunun önemli bir sebebi vardı: "kanıtlan saklamak"tan ve "adaleti engellemekken derhal suçlanırdı. Araştırmasını büyük bir gizlilik içinde sürdürdüğünü, önemli bilgiler elde ettiğini anlayacaklar, ama Reverdi duruşmasını kılını kıpırdatmadan, en ufak bir katkıda bulunmadan izlediğini söyleyeceklerdi.

Onun aşağılık yöntemlerini, ikiyüzlülüğünü, yalanlarını mahkûm edeceklerdi. Kurbanların ailelerine karşı kayıtsızlığını da. Bir kez bile, çocuklarının ölümü hakkında aileleri bilgilendirmeyi düşünmemişti...

Cezalandırılması gereken iğrenç bir gazeteci, hayasız bir pislikti: zaten bu sıfatları hak edecek işler yapmıştı.

1996 ve 1997'de, "tartaklama", "özel hayata tecavüz" ve "kilit kırarak hırsızlık"tan iki kez hüküm giymiş, hapse girmekten zor kurtulmuştu. Bu kez onu cezasını çekmesi için içeri tıkacakları kesindi.

Gevşemeli, hayal kırıklığını kabullenmeliydi. Yeniden bütün dikkatini vantilatöre verdi ve bir kez daha, hareketi düşüncede durdurmaya ve kanatlardan birini gözüyle ayırt edebilmeye çalıştı. Dikkatini belli bir noktaya odaklarken, aklına başka bir fikir geldi. Çok daha karmaşık, ama onu tünelden çıkaracak bir fikir...

Evet, bulmuştu.

Bir roman.

Gerçeği anlatan, ama anlattıklarının gerçek olduğunun anlaşılmayacağı kurgusal bir roman. Resmî gerçekleri, medya organlarında yazılanlan değiştirmek yeterliydi ve herkes bunun hayal ürünü bir hikâye olduğunu düşünecekti. Evet. Korkunç "gerçeği" gözler önüne seren bir roman yazacaktı, çünkü romanda anlatacağı her şey gerçek ya da gerçeğe çok yakındı.

tçinde büyük bir dalga koptu. Yıllardan beri sumen altı ettiği, yüreğine gömdüğü bir şeyler vardı. Romancı olma konusunda uğradığı hayal kınklıklan. Bastmlmış yazarlık tutkusu. Bir edebî eser yazma düşüncesinden vazgeçeli kaç yıl olmuştu ? Bu projenin hayal kınklıklan dosyasına kaldınlmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Ama şimdi, karannı vermişti.

Yaşadığı hikâye vahşi bir "thriller" romanının konusu olacaktı. îlk ağızdan yazılmış bir "thriller" romanının.

Bir katilin anlatımıyla.

Jacques Reverdi, Perak Sultanlığı kraliyet ailesi mensubu Haccah Elahe Tengku Noumah'ın cesedine hayran hayran bakıyordu.

Çocuk hücresinde ölü bulunmuştu.

Gecenin üçünde, bir devriye sırasında.

İki "gönüllü" cesedi taşımak için çağrılmıştı. Reverdi de ekipteydi. Cesedi, Devlet Hastanesi morguna nakledilmeden önce bekletilmesi için revirin muayene odasına taşımışlardı. Dr. Gupta uykulu uykulu gelmiş ve Jacques'tan gece boyunca cesedin yanında kalmasmı istedikten sonra yeniden yatmaya gitmişti.

îlk bakışta intihara benziyordu. Genç aristokrat, televizyon kablosuyla hücresinde kendini asmıştı. Asılmış; Reverdi'nin buna itirazı yoktu. Ama bu kendi arzusuyla olmamıştı; boyun omurlan kırılmış, kablo ise lavabo borularına bağlanmıştı.

İsteyerek ve tek hamlede kim dizlerinin üzerinde kendini asabilirdi?

Jacques gibi bir adam, belki, ama Haccah gibi bir çocuk asla.

Para içinde yüzdüğünden bugüne dek hiç çaba göstermemiş bir aile çocuğu. Reverdi cesetle yalnız kalınca çocuğun bacaklarını yokladı. Eklemler pelte gibi olmuştu; hepsi kırılmıştı. Olayın nasıl olduğunu tahmin etmek güç değildi. Çinliler tarafından finanse edilen Filipinliler, Raman'ın da göz yummasıyla Haccah'ı hücresinde kıstırmışlardı. Ağzını tıkamışlar ve boruya bağladıkları televizyon kablosunu çocuğun boynuna dolamışlardı. Ardından da, onu yerde yatar konumdayken var güçleriyle ayaklarından, boyun omurlan kırılana dek çekmişlerdi.

Kurbanın tırnaklarının arasında, Reverdi bazı deri parçalan da bulmuştu. Herifler onu bacaklanndan çekerken çocuk kendini

savunmaya çalışmıştı herhalde. Ama bir paket sigara için tartıma-dıklan birini öldürmeyi göze alan katiller karşısında hiç şansı yoktu.

Bir keresinde, Haccah, Reverdi'nin himayesini istemişti.

"Düşünürüz" diye cevap vermişti.

Bir başka sefer, Eric çocuğa yardım etmesi için yalvarmıştı.

Yine "Düşünürüz" diye cevap vermişti.

Artık düşünüyordu.

Ve çocuğu korumak için parmağını bile kıpırdatmamıştı.

En ufak bir pişmanlık duymuyordu. Hapishaneler yardımlaşma veya dayanışma sistemi üzerine kurulmuş yerler değildi. Buralar, insanlann ortak kişisel menfaatlerinin olduğu, ama bu menfaatlerin asla çakışmadığı bir dünyaydı. Bazen mahkûmlar aynı hedefe yoğunlaşabilirlerdi, ama kural kendi yaşam alanından asla dışan çıkmamaktı. Bu farelerin mantığıydı; zekânın hayatta kalmaya pek yaran yoktu.

Bununla birlikte, şimdi her şey çok farklıydı.

Cesedin başında geçireceği bu geceden yararlanarak Jacques, formol ve dezenfektan şişeleriyle dolu ıssız revirde, küçük ajandasını kullanarak elektronik postasını kontrol etmişti.

Harika bir haber onu bekliyordu: Elisabeth yolu bulmuştu. Sonsuzluğun İşaretleri'nin anlamını çözmüştü. Ve artık aşk sözcükleriyle dolu bir dil kullanıyordu.

Jacques da, sözcüklerine gem vurmadan mesajını yazdı, yeni talimatlar verdi. Her seferinde nedenini bilmediği bir kaygı duyuyordu. Bu noktada ona güvenmekte haklı mıydı ? Bu kelimeler, bu olaylar, bugüne kadar hep ikisinin arasında kalmıştı...

Ama başka çaresi yoktu.

Elisabeth'le bir araya gelmenin tek yolu buydu.

Bir saat sonra, ilk sayım öncesi onu hücresine götürdüler.

Jacques doğruca tuvalete gitti ve diş fırçasını aldı.

Sapın uç kısmına, kıllann arasına bir ustura jileti gizlemişti. Tamamen görünmez öldürücü bir silahtı. İşaretparmağıyla hafifçe jilete dokundu. .

Haccah'ın intikamını alma zamanı gelmişti.

Ve Elisabeth'e hizmetlerinin karşılığını ödemenin.

54

Pazar, 1 haziran, Tayland.

Saat on üç.

Phuket Adası niyetini çok iyi gizliyordu.

Gösterişsiz bir havalimanı, hatıra eşyaları satan küçük dükkânlar, turizm acentelerine ait rengârenk boyalı kulübeler; her yerde adaya özgü tropikal bir koku vardı. Görülecek egzotik yerlerin tipik bir modeliydi.

Aslında, Phuket, Tayland'ın en sıcak bölgelerinden biriydi. Seks turizminin en revaçta yeri. Marc yeni bir cehennem kıskacına girdiğini biliyordu. Malezya ve dikiş patronlarının noktalı çizgilerini andıran yaralarından, Kamboçya ve balla kapatılmış kesiklerinden sonra Tayland'da ne bulacaktı ? Cumartesi sabahı, mesajını yolladıktan birkaç saat sonra bir cevap almıştı.

Kimden: kn@wanadoo.com Kime: lisbeth@voila.fr Tarih: 31 mayıs, 08:30 Konu: TAKUA PA Aşkım,

Yolu bulmanı sabırsızlıkla bekliyordum. "Bizim" yolumuzu. Bizi birleştiren bu yol, görüntülerden ibaret dünyanın ve insanların vasat evreninin ayaklan altında.

Lise, aşkım, bu bağın yeniden kurulmasını sağlamalısın. Hislerimizi ifade etmede sözcükleri serbest bıraktın, bunun için sana minnettarım. Benim için de, bu suskunluk gerçek bir yaraydı... Yaptığın keşifler birbirimize biraz daha yaklaşmamızı sağlıyor. Çok yakında birleşmemizi engelleyecek hiçbir engel kalmayacak.

Ama her şeyden önce üçüncü etabı da aşmalısın. Tayland'a doğru yola çıkmalısın. Daha doğrusu Güneydoğu'nun bir adasına...

Marc, Siem Reap'a giden sabah otobüsünü kaçırmış ve Phnom Penh'e geri dönmek için akşama kadar beklemek zorunda kalmıştı. Orada, yeniden Renakse'ye yerleşmiş ve Bangkok yönüne gidecek uçağa binmek için bir başka uçuşu beklemişti. Uçaktan iner inmez de, havalimanını terk etmeden, sabah saat on bir gibi Phuket'e giden yeni bir uçağa binmişti.

Burası katilin bir başka av sahasıydı; dalgıç uzun yıllar burada kalmış ve çalışmıştı. Gitgide daha açık ve kesin bilgiler veriyordu.

Phuket'e varınca bir araba kirala ve kıyıyı izleyerek kuzeye doğru çık. Köprüyü geç ve kıtaya ulaş, Birmanya sınırına doğru devam et. Takua Pa'ya vardığında yeni talimatlar alacaksın.

Çok önemli: şimdi, yolda herhangi bir yerde messylarımı alabilmen için bilgisayarına bağlayacağın bir cep telefonu kiralamalısın.

Sonuç olarak Reverdi ulaşılması gereken yeni ipucunu veriyordu:

Yöntem bu kadarla sınırlı değil, aşkım. Bir ritüel özel bir yer gerektirir. Her hareketin bir üst anlam taşıdığı, her davranışın bir sembol olduğu kutsal bir yer.

Şimdi sen bu yerlerden birine doğru ilerleyeceksin. Arınma Odasına. Yola koyul. Çok yakında sır dolu bu yere ulaşacaksın...

Hayat Yolu.

Sonsuzluğun İşaretleri.

Ve şimdi de Arınma Odası.

Reverdi'nin yaptığı sadece bir cinayet mekânına doğru ona kılavuzluk etmekti. Marc heyecan içindeydi; fiziken katile yaklaştığını ve onun krallığına sızacağını hissediyordu.

Havalimanından elli metre uzakta, dev palmiye ağaçlarının altında, Marc araba kiralama acentelerini gördü. Beyaza boyanmış ahşap kiosklardı bunlar. Marc bir Suzuki Caribbean seçti, üstü açılabilen, mavi tenteli, kliması olan bir cipti. Ayrıca bir de cep telefonu kiraladı ve aynı kontrat üzerinde hat aboneliğini de açtırdı.

Acentenin patronu ona arabasına kadar eşlik etti ve muson yağmurlanna karşı dikkatli olmasını söyledi. Yağmurlar kuzeyde

başlamıştı. Marc ona fırtınadan korkmadığını söyleyecekti bir an. Tam tersine o siklonun göbeğine gidiyordu.

Yol boyunca, romanını düşünmekten kendini alamıyordu. Bu son iki gün boyunca, notlarını polisiye bir entrika çerçevesinde bir düzene sokmaya başlamıştı bile. Bundan kolay bir şey yoktu: yolculuğu bile tek başına bir polisiye romandı. Bu düşünceye kapıldığından beri, en ufak bir şüphe duymamıştı. Bu proje, araştırmasının bütün cephelerinde ona güç verecekti. Roman çalışması onun düşsel olarak katille daha iyi özdeşleşmesini sağlayacaktı. Notlarında, katilin açısından olaylara baktığında, şimdiden "ben" diye yazmaya başlamıştı bile.

Marc bir an için boş hayallere daldı. Romanı bir "bestseller" olur muydu? Bu bir anda bol para, ün ve zafer demekti...

Saat on yedide Takua Pa'ya vardı. İşaret noktası olarak alınabilecek birkaç su deposunun dışında tepsi gibi düz ve tozlu bir taşra kentiydi. Denizden uzak, bütün gün karşılaştığı turistik yörelerle hiç ilgisi olmayan eski bir Portekiz sömürgesiydi. Kentte tek yabancı bile yoktu; bir otel bulmak için uzun süre dolaşmak zorunda kaldı.

Sonunda, kentin tek benzin istasyonunun arkasında, harap, beyaz bir bina gördü, onarımdan geçirilmiş bir hastaneye benziyordu. Takua Pa'nın tek oteli. İçerisi, Marc'ın biraz önceki benzetmesini daha da pekiştiriyordu;

uzun, gri koridorlar, dar kapılar, demir parmaklıklı pencereler. Gerçek bir tımarhane. Marc parayı peşin ödedi ve dördüncü kata çıktı.

Gece oluyordu. Odasının tek aydınlatma gereci olan çıplak ampulü yaktı. Mobilyasız, herhangi bir süs eşyası olmayan basit bir odaydı. Çalınabilecek, hatta küçük bir hatıra olsun diye alınabilecek hiçbir şeyi olmayan bir yol üstü oteliydi.

Bilgisayannı çalıştırdı: e-posta yoktu. Akşam yemeğini dışarıda yemeye karar verdi. Benzin istasyonunun yakınında, kaldırıma yerleştirilmiş birkaç masa gördü ve her zamanki gibi fried ri-ce'ım yedi. Odasına çıktığında saat henüz on dokuzdu. Hâlâ mesaj yoktu. Yatağına uzandı ve Tayland haritasını incelemeye başladı. Birmanya sınırına daha iki yüz kilometre vardı. Reverdi onu nereye sürüklüyordu ?

Marc bilgisayannı yeniden açtı ve karalamalarına bir göz attı. Sinopsisini geliştirdi. Kendi yaşadığı macera ile romanı arasındaki tek fark katilin hapiste değil dışarda olmasıydı. Araştırmayı sürdüren kişi ise Marc'tan çok daha becerikli biriydi ve bütün sonuçlan yardım almadan, katilin kılavuzluğu olmadan elde ediyor, sadece cinayet mahalleliyle aynı güzergâhı izliyordu.

Saat yirmi ikide, e-postasını bir kez daha kontrol ettikten sonra bilgisayannı kapattı ve ışığı söndürdü. Son gördüğü duvar boyunca tek sıra halinde ilerleyen bir karınca sürüşüydü.

Sonra bir elin omzuna dokunduğunu hissetti. Marc, karşısında duran giriş katındaki resepsiyon memuru çocuğu hayal meyal gördü, ama uyandınlmasını istememişti ki. Kafasını çevirdi ve adamın elindeki mumu fark etti. Sıkılı parmaklarına akan mum, baldan yapılmıştı. Hızla arkasını döndü; Reverdi üzerine doğru eğiliyordu. Yüzü çökmüş, kafası tıraşlanmış, gövdesi çıplaktı. Ona gülümseyerek mınldanıyordu: "Çabuk saklan, baba geliyor!"

Marc yataktan düştü.

Bir kâbustu.

Evet bir kâbus.

Saatine baktı. Beşe çeyrek vardı.

Bilgisayannı açtı. Mesaj gelmişti.

Kimden: kn@wanadoo.com Kime: lisbeth@voila.fr Tarih: 2 haziran, 04:10 Konu: KUALA Aşkım,

Şu anda Takua Pa'dasın. Sana yeni talimatları yazabilmek için revir görevlisi (burada önemli bir şey) olarak çalışıyorum.

Bu satırları okur okumaz, yola çık. Hep kuzeye doğru. Khurabu-ri'ye kadar. Oraya vardığında şehrin çıkışma yönel; sağ tarafta bir turizm acentesi göreceksin. Jinda Tours. Burası, açıklardaki bir adaya, Koh Surin'e, gemiyle tur düzenleyen tek seyahat şirketidir.

Günlük bir gidişdönüş bileti al. Gece orada kalmana gerek yok. Deniz altı turlarına da katılma. Bir ayrıntı: sahte isim verme. Kendini gizlemene gerek yok. Hep şu kuralı hatırla: ne kadar az gizlenirsen o kadar az görülürsün.

Adaya vardıktan sonra gruptan ayrıl ve tek başına dolaş. Arınma Odası o kadar uzakta değil. Orayı bulacağını biliyorum. İçeri gir ve her ayrıntıya dikkatle bak. Böylece dünyadan tecrit edilmiş bu yerde, neler olup bittiğini kolaylıkla anlayacaksın.

Kalbim seninle.

Jacques

Marc bilgisayar çantasını kaldırdı, kendi çantasını da kapattı ve giriş katına indi. Hâlâ geceydi. Otelin holü ıssızdı. Gece bekçisi karanlıkta uyuyordu. Gürültü etmeden çıktı ve arabasına bindi. Bir hırsız gibi kaçıyordu.

Bir sır hırsızı.

îki saat sonra, Khuraburi ağaran gün ışığında belirdi. Şehir bir mangrov ormanının eteklerindeydi. Alçak evler, sakızağaçlarının altında sanki suya doğru kayıyor gibiydi. Anayolun ucunda, Marc turizm acentesini buldu. Saat sabahın yedisi olmasına rağmen etraf şimdiden güneşin altında pişmeye başlamıştı.

Marc, saat sekizdeki hareket için kaydını yaptırdı. Ardından hemen, küçük gruplar halinde ortaya çıkan, uykusunu alamamış, şaşkın diğer Batılılarla birlikte otobüse bindi.

Grupta, isveçliler, Almanlar, Amerikalılar ve Taylandlılar vardı. Büyük şans eseri görünürde tek Fransız yoktu; Marc gezisinin nedenini açık etmekten korkuyordu. Bazen de sırrının tıpkı yüzündeki bir doğum lekesi gibi zaten herkes tarafından bilindiğine dair korkunç bir şüpheye kapılıyordu.

Birkaç kilometre sonra iskeleye vardılar.

Büyük bir Speedboat -beyaz ve parlak- onları bekliyordu. Bulutlu, ha patladı ha patlayacak bir fırtınayla yüklü bir havada tekneye bindiler. Marc, araba kiralayan şirketin patronunun söylediklerini hatırladı. Ama tekne bataklığın mendereslerinde ilerledikçe güneş yeniden yüzünü göstermeye başladı. Parlak ve bulutsuz bir göğün altında uzanan denize vardılar. Muson bir başka sefere kalmıştı artık.

Teknenin baş kısmına yerleşmiş Marc Reverdi'nin mesajının post-scriptum'unu düşünüyordu. Bu bir tür ek nasihatti sanki:

Lise, aşkım, Arınma Odası'nı ararken, ormanda yürürken çevreni gözlemlemeye, çevrendeki her ayrıntıyı yakalamaya çalış. Oda'ya yaklaştığında, başka bir işaret seni bekliyor olacak.

"Uçuşan ve Çoğalan İşaretleri" hatırla. Orada, o cangılın içinde,

hissetmen, algılaman gereken bir hareket var. Oda'nın çok yakınlarda olduğunu belirten bir soluk, bir hışırtı...

Ritüel canlıdır, aşkım. Hiçbir şey gereksiz değildir. Hareketi ara, ormanın ortasında; Oda'yı bulacaksın.

Marc, neredeyse araştırmasına mal olacak bu İşaretler'e yapılan anıştırmayı sevmiyordu. Kendini yeniden bir bitki veya hayvan muammasına katlanmaya hazır hissetmiyordu. Reverdi neyi işaret ediyordu? Bir böcek sürüsünü mü? Kuşların uçuşunu mu? Yoksa bir nehri mi?

Katilin ritüelini ormanla bütünleştirdiğini ve onu tabiatın diğer unsurlarından biri gibi değerlendirdiğini hissediyordu. Cangılın biyoritmi içinde yer alan canlı, organik bir eylem. Hatta belki de bu faunanın ve floranın olmazsa olmaz bir koşulu. Marc, ABD'de seri cinayetler işleyen Herbert Mullin adlı bir katili hatırlıyordu; adam işlediği cinayetlerle depremleri engellediğini düşünüyor ve kurbanlarının iç organlarındaki kirli hava miktarını açıklıyordu.

İki saatlik bir yolculuktan sonra, Koh Surin'e vardılar. Burası koyu bir maviliğin ortasında yer alan zümrüt yeşili bir adaydı. Her şey ilk günkü el değmemişliğini koruyor gibiydi, insanlar dışında.

Bununla birlikte, karaya ayak basar basmaz Marc felaketi gördü. Yüzlerce turist, kumsalda, ağaçların altına çadırlarını kurmuş kamp yapıyordu. Hamamböcekleri gibi kaynaşıyorlar, hayran olduklarını ileri sürdükleri güzelliği yağma ediyor, sömürüyorlardı.

Marc gereken bilgiyi almıştı: Koh Surin bir ulusal parktı. Her türlü yapılaşma yasaktı. Ama Taylandlı işletmeciler yasanın boşluğundan yararlanarak dev bir kamping oluşturmuşlardı. Birkaç ahşap baraka ufak tefek ihtiyaçları karşılıyordu. Barakalardan birinin duvarında elle yazılmış duyurular vardı: DtVlNG, SCUBBA, SNURCKLlNG. Reverdi, burada dalış öğretmeni olarak çalışmıştı mutlaka.

Marc bir bankonun üzerinde duran ada haritasını aldı ve yol arkadaşlarını programlarıyla baş başa bıraktı; zaten "diving tour"da kullanacakları dalış maskelerini ve paletlerini denemeye başlamışlardı bile.

Koh Surin, uzunluğu iki kilometreyi geçmeyen, yerfıstığı biçiminde küçük bir kara parçasıydı. Öğleden sonraya kadar rahat rahat bir ada turu yapabilir, dönüşte gruba katılabilirdi. Doğuya doğru kumsalda ilerledi, yol boyunca dev sakızağacı kökleriyle

I

karşılaştı, sonra palmiye ağaçlarının altına girdi. Çok geçmeden, yamaç boyunca uzanan bir patika keşfetti; sahil şeridini tepeden gören, ağaçlarla kaplı bir keçiyolu.

Saat on bir olmuştu. Ormanda bir ışık gölge oyunu vardı. Yapraklar, sarmaşık bitkiler, güneşten gelen ışığın altında su ve özsu dolu sırlarını birbirlerine fısıldıyordu. Arada sırada, Marc aşağıda denizi görüyordu. Her koyda denizin rengi değişiyordu. Turkuvazın ve yeşim taşının belli belirsiz karışımı. Bir guvaş boya gibi canlı, açık mavi, lacivert derinlikler.

Bazen Marc, ilginç bir şekilde yüzen Taylandlı bir grupla karşılaşıyordu: balıkadam elbiseleri giymiş, can yeleği, maske ve şnor-kel takmış, ancak dizlerine kadar gelen bir suda yüzen adamlar. Tüm ada, iç karartıcı bir şekilde turist kaynıyordu, ama yine de Marc her bakımdan kendini yalnız hissediyordu. Orada, Jacques Reverdi'nin de aynı duygulan hissetmiş olabileceğini düşündü. Aslında Reverdi'nin bu adada bulunmuş olması çok çelişik bir durumdu. Uygarlığın tehdidi altındaki, son derece kalabalık bir yerde, yalnız ve gizemli bir adam.

Marc, çevresinde bir değişiklik fark etti. Sesler hafiflemiş, incelmişti sanki. Ve ona karşı bir dikkat, bir teveccüh vardı. Cangıl onun önünde eğiliyor, onu sarmalıyor, onu okşuyordu... Olan biteni anlaması için birkaç saniye geçti. Bambular. Rüzgârda ölgün ölgün sallanan büyük bir bambu. İçgüdüsel olarak yaprakların arasına daldı; sol tarafta, denizi tepeden gören bir kayanın kenarına kadar bir patika uzanıyordu.

Yirmi adım bile atmamıştı ki, yaprakların altına gizlenmiş siyah bir çatı gördü. "Arınma Odası"nı bulduğundan emindi. Burası Jacques Reverdi'nin bir zamanlar yaşadığı ve şüphesiz kurbanlarından birinin canım aldığı kulübe olmalıydı.

Ağaçsız, küçük bir alanda, tahtalardan ve palmiye yapraklarından yapılmış kare biçimli bir kulübeydi. En ufak bir rüzgârda, çatıyı örten bambu yaprakları duvarları yalıyordu. Marc kulak kabarttı; içerden hiç ses

gelmiyordu. Tedbiri elden bırakmadan kulübenin çevresinde bir tur attı; kapı ve pencereler sıkı sıkı kapalıydı.

Kapıyı zorlamaya karar verdi.

İçeri girer girmez ilk izlenimi kesif bir küf kokusu oldu. Ama aynı zamanda kulübenin havasının çok temiz olduğunu fark etti. Şu veya bu şekilde baraka yağmurlardan kendini korumuştu.

Birkaç adım attı ve içeriyi dikkatle inceledi. Duvarlar çıplak, zemin ahşaptı, odanın en uzak köşesinde, sağ tarafta bir masa ile bir sandalye vardı. Solda, yerde, kemik gibi sertleşmiş rafyadan bir hasır seriliydi. Etrafta kan izi yoktu. Şiddet uygulandığına dair bir belirti de. Marc yankaranlıkta, duvar boyunca sıralanmış dalgıç malzemelerini gördü: kurşun kemer, oksijen tüpü, detan-dör, neopren dalgıç ceketi, alın lambası...

Jacques Reverdi'nin, dalış öğretmeninin ininde olduğu kesindi.

Ama neden "Arınma Odası" ?

Biraz daha ilerledi. Bu kulübede normal olmayan bir şeyler vardı. Fiziksel konumuna uygun olmayan bir aynntı. Kapıyı kapattı. İçerisi zifirî karanlık oldu. Bu imkânsızdı. Bu tür kulübelerde, güneş ışığı her zaman sızacak bir delik bulurdu.

Kapıyı yeniden açtı ve dikkatle duvarları inceledi; tahtalar arasındaki yarıklar büyük bir özenle bitki lifleriyle doldurulmuştu. Hinthurması veya rafya olmalıydı. Kafasını yukarı kaldırdı ve duvarlar ile çatının birleşme yerlerini takip etmeye başladı; genellikle bu birleşmelerde daima küçük bir açıklık, doğal bir havalandırma olurdu. Ancak bu açıklık da sıkıca örülmüş, rotang sicimiyle bağlanmış palmiye yapraklanyla iyice kapatılmıştı. Marc başını zemine çevirdi. İnanılır gibi değildi: kaplama tahtalarının arasına da silikon çekilmişti. Kapıyı kontrol etti ve burada da aynı sistemin kullanılmış olduğunu gördü; kapı bitkisel elyafla çevrelenmişti ve kapatıldıktan sonra içeriye bir damla hava girmesi imkânsızdı. Arınma Odası.

Reverdi, içeriye en ufak bir toz dahi girmemesi için hücresini özenle hazırlamıştı.

Jacques'ın mesajının son satırları geldi aklına:

"Bir ritüel özel bir yer gerektirir. Her hareketin bir üst anlam taşıdığı, her davranışın bir sembol olduğu kutsal bir yer."

Marc, soluk almayarak kendini dış dünyaya kapatan Reverdi'nin apne krizlerini düşündü. Aynı olayı bu kez başka bir ölçekte gerçekleştiriyordu. Bütün delikleri, açıklıkları kapatılmış kulübe onun benliğinin, çılgınlığının mekânı haline gelmişti. Kişiliğinin bir uzantısı. Dr. Norman söylemişti: "... cinayet eyleminin bir tür dışavurma, içini dökme olduğunu düşünüyorum. O esnada tüm varlığını sergiliyor ve bu da kendini daha iyi korumak için kan akıtmasına sebep oluyor..."

Bir kez daha psikiyatr haklı çıkıyordu. Marc sıcağa rağmen titremeye başladı, dalgıcın soluk almadığı sırada vücudunda olan biteni kafasında canlandırmaya başladı. Hayatî organlanna hücum eden kanı hayal etti. Bir yürek gibi çarpan kıpkırmızı organlar, tıpkı ocaktaki közler gibi... Bu odada yaşanan süreç de aynıydı; kan kulübenin merkezinde, kare biçimindeki bu odada toplanıyordu.

Marc soluk alamıyordu. İstemsiz bir biçimde nefesini tutmuştu.

Kapıya yöneldi.

Eşikte durdu, geri döndü.

Cinayet sahnesi, bütün açıklığıyla gözünün önünde cereyan ediyordu.

Jacques Reverdi gözleri kapalı, etrafı mumlarla, tütsü çubukla-nyla ve bal şişeleriyle çevrili bir şekilde lotus pozisyonunda oturuyordu. Sessizlik, duruluk hâkimdi odaya. Ne bir toz zerresi ne de bir damla hava giriyordu içeri. Sadece dışarıdaki bambuların hışırtısı duyuluyordu. Tıpkı müminlerin dualar mırıldanışı gibi.

Jacques gözlerini açtı ve kımıldanıp duran bağlı kadını seyretmeye başladı. Karanlığın içindeydi ve değerli bir kelebeği serbest bırakmak için acılar içinde kıvranan bir krizalite benziyordu. Jacques ayağa kalktı...

Marc kapının pervazına yapıştı. Kaçmak istedi, fakat başaramadı. Kulübedeki cehennemi hissediyordu. Tütsü kokusunu soluyordu. Çok uzaklardan gelen, çorak toprakların ve nemli can-gıllann izlerini taşıyan kokulan alabiliyordu. Aklına Neşideler Neşidesi'nin dizeleri geldi.

Bu kim? Çölden çıkıyor, Duman direkleri gibi, Tütsülenmiş mür ile günnükle Satıcının her çeşit baharatı ile.

Reverdi ilk olarak bıçağını kadının gırtlağına sapladı. Marc bir çığlık attı; parmaklarının ucunda, bıçağın ağzının omura isabet edişini hissetmişti. Kulübeden çıktı ve ayaklarının altındaki bambuları ezerek kaçtı. Ağzı bir tıkaçla kapatılmış kurbanın iniltilerini duyar gibi oldu.

57

Saat on yedide, Marc, geri dönüş için Koh Surin iskelesindey-di. Diğerlerinin arasında bir turistti sadece. Titremiyordu. Yüz ifadesinden de hiçbir şey anlaşılmıyordu. Elde ettiği sonuç kendisini bile şaşırtıyordu. Kimse yaşadığı deneyimi tahmin edemezdi. Gelirken olduğu gibi Speedboat'ın yine baş tarafına oturdu ve gitgide uzaklaştıkları karaya gözlerini dikti.

Motoru rölantide çalışan tekne, adanın doğusunu dolaşarak arkasına geçti. Marc biraz önce yaya olarak kat ettiği kıyıyı gözleriyle takip ediyordu. Bambuların rüzgârda çıkardığı hışırtıyı bile duyabiliyordu. Bir kez daha yapraklan, içinde "yüzdüğü" yeşil dalgalan yüzünde hissetti.

Bu esnada bir başka gerçeği fark etti.

Bu yönü tercih ettiğinde, içgüdülerine kulak vererek hareket ettiğine inanmıştı. Aslında, farkında olmadan Reverdi'nin son sözlerini hatırlamıştı: "Hareketi ara, ormanın ortasında; Oda'yı bulacaksın... "

Bambular.

îşte katilin ona işaret ettiği şey buydu.

Başka cinayet mahallerini hatırladı. Pernille Mosensen'in öldürüldüğü Papan'daki kulübe de bir bambu ormanının tam ortasın-daydı. Cameron Hinglands'teki kelebek avcısı birçok kez Rever-di'yi bambulann içinde yakalamıştı. Marc, Angkor'da, ancıyla karşılaştığında kulağına gelen hışırtıları duyuyordu.

Reverdi bambulann gölgesinde öldürüyordu.

Marc, bambuların bu ritüelde önemli bir rol oynadığına kanaat getirmişti. Acaba anndıncı bir işlevleri var mıydı ? Dünyanın pisliklerinden "temizlenmek" için onlann arasından mı geçmek gerekiyordu ? Ya da tam tersine tehlikeyi bildiren bir işaret miydi,

söz konusu olan ? Ruhsal bir travmayı katile hatırlatan, onda öldürme arzusu uyandıran tetikleyici bir olay mıydı? Marc yaprakların hafifçe tenine dokunuşunu hissetti yeniden? Ellerin isteksizce okşayışlarını hatırlatan tuhaf bir dokunuş...

Tekne şimdi açık denizde yol alıyordu. Marc gözlerini kapattı ve düşünceleri uzaklara dalıp gitti. Kendini Jacques'la özdeşleştiriyordu. Orman etrafında hareketlendiğinde, gölgeler önünde titreştiğinde, yapraklar şakaklarına temas ettiğinde, işte o zaman delirecek gibi oluyordu. İçindeki öldürme arzusu zehirli bir bitki gibi açılmak üzere yüzeye çıkıyordu.

Marc gözlerini açtı ve diğer yolculara baktı. Kimseyi tanımıyordu. Phuket'e doğru yola çıkmak, arabasında güvende olmak için sabırsızlanıyordu. Orada, her şeyi bilgisayarına kaydedecek ve romanının örgüsünde onlara yer verecekti.

Birden "thriller"ının bir adı olmadığını düşündü.

58

I

"French Kiss", "Pinocchio", "Soi Cow-Boy"... Işıklı panolarda yer alan gece kulübü adları yağmur birikintilerinde dans ediyordu. Her kulübün cephesinde bir orijinallik, küçük bir buluş sergileniyordu. Biri at nalı altında

panldıyor; bir diğeri bir Satürn halkası çiziyor; bir başkasının girişi ise bir denizaltının girişini andırıyordu. Fakat hepsinin kapısında kadınlar bekleşiyordu.

Daha doğrusu şöyle ya da böyle, kulübün temasıyla ilgili kıyafetler giymiş genç kızlar. Püsküllü ceketler, yırtmaçlı üniformalar veya vücuda iyice yapışmış kumaş parçaları ve "g-string"ler. Hepsi de, kulakları sağır eden teknomüziğin ritmiyle dans ediyorlardı. Bazen, sırtlan sokağa dönük, bacakları iki yana açılmış, kalçaları havada, barlardan fırlatılan buz sağanağını kollayarak kol kola giriyorlardı. Bazen de, müşterileri ayartmak için ellerini adamın bacaklarının arasına sokuyorlardı. İçlerinden kimileri de, uçları fosforlu kalplerle kapatılmış çıplak memelerini elleriyle kavrayarak kıvıra kıvıra ilerliyorlardı.

Marc, elinde çantaları, durumunun tuhaflığının bilincinde, yürüyordu. Bütün öğleden sonra araba kullanmıştı. Yağmura ve saat on sekizde kararan havaya rağmen ortalama hızını korumuştu. Saat yirmi ikide adada, kötü aydınlatılmış bir yolda, nereye gittiğini bilmeden yol alırken gerçek bir güneş patlamasının içinde bulu-vermişti kendini. Potang: Phuket'in en hararetli semti. Karşı koyamamıştı. Suzuki'sini bekçili bir otoparka bıraktıktan sonra gecenin taşkınlığına dalmıştı. Bir otel arıyordu. Ve yeni heyecanlar.

Emin olmasa da, Reverdi'nin de buralarda dolaştığını hissediyordu.

Dört bir yandan yemek kokuları geliyordu. Sarımsak, soğan, biber, kişniş... Cinsel arzusu ve iştahı kabarmıştı. Parlak ve ince

giysiler içindeki kızlar ona küçük karamelaları hatırlatıyordu. Çantaların ağırlığına ve yorgunluğuna rağmen, ereksiyon hali gitgide artıyordu; Taylandlı genç kızlar gerçek bir manyetik güce sahipti. Bunun sebebi tahrik edici giysileri veya kışkırtıcı tavırları değildi, hatta tam tersiydi, çünkü ne yaparlarsa yapsınlar daima masum bir yanlan ve kirletilecek saf bir tarafları vardı.

Kedileri andıran küçük suratlanyla, makyajlanndan ve cilveli rüküşlüklerinden çok çıkık elmacıkkemikleriyle dikkat çeken ürkek

köylülerdi bu kızlar. İşte, tam olarak insanı tahrik eden de bu "çeltik tarlası kaçkınlarıydı.

Batılılan da gözlemliyordu. Çekingenliklerini alaycı kahkaha-lannm ardına gizleyerek, ellerinde bira kutulan, gruplar halinde dolaşan gençler; dingin sularda yüzen köpekbalıkları gibi tek başlarına sokaklarda turlayan yaşlılar; bu gürültü patırtıya bıkkın gözlerle bakan, sırt çantalı parasız ve yorgun turistler. Ama tüm bu bakışlann ardında hep aynı çıplak arzu vardı. Suçüstü yakalanan, aynı kösnül ve aşağılık iştah...

Marc daha çok bir başka türle ilgileniyordu: yabancı kadınlarla. Kocalannın kollanna girmiş, keyifleri yerinde, ancak şaşkın gözlerle çevrelerine bakan kadınlar; öfkeli yüz ifadelerinden bu "esir pazan"na sinirlendikleri belli olan, kalacak ucuz bir yer arayışındaki sırt çantalı genç kızlar. Hepsi yenilmiş kadınlardı. Kaybetmiş kadınlar. Erkeklerin, hiçbir zaman açık olmayan, ama evliliğe de yanaşmayan cinsel arzulan ile tıpkı erkekler gibi onlan küçümseyen gözlerle soyan Taylandlı fahişelerin öfkesi arasına sıkışıp kalmış kadınlar.

Marc, Linda Kreutz'ü, Pemille Mosensen'i düşündü. İki kurban da Reverdi'nin ağına Tayland'da düşmüş olmalıydı. Bu inancı gitgide güçleniyordu; leş yiyici burada avlanmıştı. Bu mahalle, Cameron Highlands veya Angkor ormanlarından çok daha çılgın, çok daha karmaşık bir ormandı. Marc, katilin bu genç kızlann kaygı ve tasalannı giderişini, onlan bu cehennemden alıp emin bir yere götürüşünü, onlara, ikna edici bir ses tonuyla "Asya'da işlerin böyle yürüdüğünü" anlatışını hayal ediyordu. Ve üstelik ağırbaşlı ses tonunda onlan sakin-leştiren, cezbeden, hipnotize eden bir yan vardı... Bir otele kapağı atmak için adımlannı hızlandırdı.

Odasında, hemen uyumamak için yatağa uzanmak istemedi ve Reverdi'ye yazmak için kendini zorladı. Artık söz Elisabeth'teydi. Koh Surin gezisini anlattı, yaptığı keşiflerden bahsetti. Tüm bunları, en ufak bir tereddüt hissetmeden bir çırpıda yazmıştı. Marc'ın gücü ancak modemini telefon prizine bağlamaya ve mesajını yollamaya yetti. Yatağa uzanmadan uyumaya başlamıştı bile.

Bıçağı bir kez daha bir kemiğe dayandığında gözlerini açtı. Pembe ve mavi ışıklann yanıp söndüğü odasına göz gezdirdi. Müzik, duvarları ve yer

döşemesini titretiyordu. Bakışlannı indirdi; elinde hâlâ hayalî bir bıçak tutuyordu. Saat gecenin ikisiydi. Üç saat kadar uyumuştu. Ve şüphesiz, rüyasında cinayeti görmüştü. Kabuk bağlamış, şekerli yaralan. Onlarca bıçak darbesi almış vü-cutlan. Cinayet sahneleri bir türlü aklından çıkmıyordu. İstediği de bu değil miydi?

Sendeleyerek banyoya gitti ve kendini duşun altına attı. Sıcak boruların içindeki su hâlâ ılıktı. Lavabonun üzerindeki aynada kendine baktı. Bronzlaşmış, zayıflamış, saçlan kirpi gibi olmuştu; uzun süre güneşte kalmış ve bütün ayırt edici işaretleri yanmış bir gezgindi sanki. Şu an kimdi? Her zamanki formüle başvurdu: yüzde elli Elisabeth, yüzde elli Reverdi; yüzde yüz riyakâr ve yalancı. Kulübedeki halüsinasyon gibi, rüyalan da alışılmadık bir hal almıştı. Gerçek fiziksel izlenimlere dönüşmüştü. Cinayetleri hayal etmiyor, onlan yaşıyordu. Neler oluyordu ? Bunun açıklaması yoktu, ama romanının bir bölümünü yazmak için vücudunun hâlâ ürperdiği rüyasından yararlanmaya karar verdi. Katilin belirgin, patolojik duygulannı not edecekti.

Kelimeler birbiri ardına, kendiliğinden dökülüyordu.

İki eli, bilgisayarın klavyesi üzerinde şuursuzca, fazla düşünmeden bir makine gibi gidip geliyordu. Onun öldürme arzusunu, akan kanı görmekten aldığı zevki, acı çektirmekten duyduğu hazzı tanımlıyordu. Kafasının bir köşesine gizlenmiş olan katile Marc müdahale etmiyor, duygu ve düşüncelerini ifade eden bu hayalî varlığı uzaktan izliyordu. O anda bir romancının yapması gerektiği gibi. Yazım aşamasında, beynini roman kahramanına ödünç vermek onun aslî görevi değil miydi ?

Birden, farkına vardığı şey kanını dondurdu: bir cinayet sahnesini yazarken ereksiyon olmuştu. Panik halinde pencereden dışa-n bir göz attı; şafak söküyordu.

Sırtına gömleğini geçirdi, anahtannı aldı ve dışan fırladı, basa-maklan inerken bir yandan da gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Bu çıbanı patlatmalı, şu ya da bu şekilde vücudunu sakinleş-tirmeliydi.

Sokaklarda, ne bir genç kadın silueti ne de insanı etkileyen bir cazibe vardı. Etrafta, sadece evlerine dönmekte olan birkaç fahişe kalmıştı. Hayır, yaşlı kadınlar değildi bunlar, aşın makyaj yapmış, yorgun ve bıkkın, yaşları anlaşılmayan orospulardı. Eteklerini kaldırarak, yoldan geçmekte olan son hovardalara yağlı uyluklarım sergiliyorlar veya çatallı sesleriyle onlara laf atıyorlardı. Aydınlıkta her şey soluk, iğrenç ve irin rengi gözüküyordu.

Marc, gece gördüğü barlara doğru ilerledi. Kapalıydı. Veya boş. Biraz daha yürüdü. Çöpçüler yolları tazyikli sularla yıkıyordu. Çiftler sallana sallana otellerini anyordu. Dilenciler piyasaya çıkıyordu. Bebeklerini sırtlarına bağlamış kadınlar, binaların alçı motiflerle süslü cephelerine, sönmüş ışıklı tabelalara aldırış etmeden işlerine gidiyorlardı. Gün bütün çirkinliğiyle, bütün riyakârlığıyla doğuyordu. Resmin boyaları dökülüyordu. Duvarlarda rutubet izleri vardı.

Bedeni arzuyla dolu olan Marc, bu viraneliği, sadece doyuma ulaşması için bir engel, beklenmedik bir terslik olarak görüyordu. Artık gerçek yaratıklarla -doğmakta olan güneşin altında iş tutmaya hazır, kadidi çıkmış veya tombul fahişeler- ve bu acı gerçekle örtüşen görüntülerle karşılaşacaktı. Şişkin memeler arasındaki kırışık izleri, piyasaya yeni düşmüş çocuk yaştaki fahişeler, diriliklerini kaybetmiş, porsumuş kıçlar... Adımlarını hızlandırmış ilerliyordu. Neredeydiler ? Kızlar neredeydi ? Belki de avlulara, ardiyelere bakınmak, odalara çıkmalıydı.

Sağ tarafta, ürpertici kahkahalar duydu. Pırıl pınl üniformaları ve ellerinde silahlarıyla, Taylandlı aynasızlar bir tezgâha dirseklerini dayamış sohbet ediyorlardı. Daha uzakta, bir sokağın dip tarafında başka polisleri de gördü, bir adamın çevresini sarmış dipçik darbeleriyle dövüyorlardı. Evet; böylece dekor tamamlanmış oluyordu. Rezil çarkın dişlileri yavaş yavaş kendini gösteriyordu. Bu çarkın dişlileri düzenin işlemesini, Batılıların başlarının dönmesini ve her gece doyasıya seks yapmalarını sağlıyordu. Marc koşar adım ilerliyordu. Kendini kötü hissediyordu. Çaresini bir an önce bulmalıydı.

Bir kavşağın diğer tarafında, dik göğüslü, sakallan uzamış, birkaç anormal siluet gördü. Travestiler. Hiç düşünmeden onlara doğru yöneldi. O anda, hiç beklemediği bir manzara karşısına çıktı.

Deniz.

Yolun kıvnmında, bütün haşmetiyle, canlılığıyla ve dinginliğiy-le karşısındaydı. Ancak, onu şaşırtan bu görüntü, sonsuz büyüklüğüyle, özgürlüğüyle ve kayıtsızlığıyla Marc'ın içindeki kötülük eğilimini ezebilir, bu eğilime onu yabancılaştırabilirdi. Böylece bu farklı duygu, ondaki hastalıklı, gelip geçici istekleri yok etti.

Yağlı kâğıtlarla, boş şişelerle hâlâ dolu olan aydınlık sokakta, genç kızlar kalabalık gruplar halinde kerhanelerden çıkıyorlardı. Geceki, zincirlerinden boşanmış fingirdek kızlarla bir alakalan yoktu. Saçları nemli, yüzleri makyajsızdı, üzerlerine basit birer sarong giymişlerdi. Hepsinin ellerinde, yol kenanna bıraktıkları birer pirinç kâsesi vardı. Marc, onlan yaklaşırken gördüğünde bile bu işten hiçbir şey anlamamıştı.

Turuncu kumaşlara bürünmüş, dazlak kafalı siluetler, sabah rüzgânnda, nazik kâğıt fenerler gibi ilerliyorlardı. Keşişler. Bazı-lannın elinde şemsiye vardı, bazıları da ikişerli gruplar halinde kol kola yürüyorlardı. Hâlâ dumanı tüten bu savaş alanında gerçekdışı gibiydiler. Başlanyla birçok kez selam vererek armağan-lannı aldılar, genç kızlar ise bu sırada diz çökmüş, ellerini alınla-nnda birleştirmişti. Dua ve af dileme saati olmalıydı...

Marc, şaşkın bir halde, güneşin altında kalakaldı.

Artık iyice aklı basma gelmişti.

Yine de karnındaki yılan hâlâ kıvranmaya devam ediyordu.

Odasında, içindeki yangın yeniden ortaya çıktı, kasıklanna hücum eden bir ateşti sanki. Hiç tereddüt etmeden, banyoya gitti, plastik klozet kapağını indirdi ve mastürbasyon yaptı. Zihnine karmaşık görüntüler hâkimdi. Parçalanmış giysiler, ortada salınan memeler, çıplak, davetkâr, büyüleyici kadın cinsel organla-n... Kafasmın içinde, kuruması için asılmış fotoğraflar gibi, kasap çengellerine tutturulmuş gerçek et parçalan vardı. Kızlara zorla sahip oluyordu. Gözyaşlarının ve onları küçük düşürmenin zevkini yaşayarak kızları beceriyordu. Bu aşağılık bir şeydi; aynı zamanda da ona çok uzak bir şey, ama kafasındaki tiyatronun kulislerinde onu teselli eden

bir saptama yapmaktan memnundu: ne cinayet sahneleri ne de yara görüntüleri vardı.

En azından kan onun penisini kaldırmıyordu.

Sonunda, upuzun hummalı sarsıntılarla boşaldı. Bu fışkırmada hastalıklı bir şeyler vardı. İrinli bir yaranın akması gibi. Kendini rahatlamış hissediyordu. Hatta rahatlamanın da ötesinde kayıtsız.

Artık birkaç saniye önceki kaçıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Bütün erkekler gibi, uzun süreden beri bu duyguyu çok iyi biliyordu. Bu toptan kopuşu, arzu tutuşması ile bir anda yeniden sağduyuya kavuşma arasındaki radikal sının. Ama bu sabahki kopuşta, bugüne kadar hiç hissetmediği bir şiddet vardı. Sözün kısası, başka biri olmuştu. Sersemlemiş bir halde parmaklarındaki sperm kalıntılarına bakıyordu ve neler olduğunu anlamıyordu.

Biraz önce yaşadıklarını katilin gözüyle değerlendirip bir sonuç çıkardı. Reverdi için de, her şey aynı şekilde gelişiyor, hiçbir şey öldürme tutkusunun önüne geçemiyordu herhalde. Tüm evren onun hayallerine boyun eğiyordu. Ardından, ölüm dansı sona erdikten sonra, kendinden geçiyor, uyuşuyor, sersemliyordu belki de. Papan'da, balıkçılar onu şaşkın bir halde yakalamıştı. Sanki, Pernille Mosensen'in cesedini onlarla aynı anda bulmuştu. Marc, İpoh'taki hastane odasında, koltuğuna kayışlarla bağlanmış, rengi solgun, sürekli olarak "Ben değilim..." diye tekrarlayan adamı da hatırlıyordu. O anda Jacques hâlâ şoktaydı. Cinayetle suçlanmanın onda yarattığı panik hissediliyordu. Ve bu işin faili olarak yakalanmanın...

Belki de, her şey Marc'ın düşündüklerinden çok daha basitti. Jacques, her anlamda yalnızdı. Bir suç ortağı yoktu. Şizofren değildi. Sadece, bir anda ortaya çıkan ve mutlaka tatmin edilmesi gereken sapık itkileri olan biriydi.

Buna karşılık, kurbanını seçerken, balı satın alırken, en küçük aralığı bile rotang sicimiyle tıkayarak Arınma Odası'nı hazırlarken aklı başındaydı. Krizin her an gelebileceğini, karşı konulmaz çağrının çok yakında kapısını çalabileceğini düşünerek tören için gerekli her ayrıntıyı yerine getiriyordu.

Tıpkı bir "kaplan tan-rı"nın veya bir "King Kong"un gelip haracını taze etle almasını bekleyen ilkel kavimler gibi sunağını hazırlıyordu.

İşte Reverdi buydu: sıradan bir mümin.

İçindeki iblislere, şeytanlara sadık biri.

Marc oturduğu klozetten kalktı ve bir kez daha duşun altına ÖKnAfi KEMAL girdi. Gözleri kapalı bir halde, birkaç dakika boyunca ılık suyun altında kaldı, biraz önceki transının son miyasmalarından vücudunun ve ruhunun temizlenmesi için bekledi. Bu gülünç deneyimden önceki ereksiyonunun bir cinayet sahnesiyle olduğunu unutmuyordu. Ardından, elbette öldürecek birini aramamıştı; sadece sevişmek istemişti. Ama bu da, aynı şekilde bir tür çılgınlık, bir tür kontrol kaybı demekti... "Ölüm çizgisi"ne hangi mesafede duruyordu ? Onu aşmaya daha kaç adım vardı ?

Duştan çıktı ve bir karar verdi. Aklını yitirmeden, mümkün olduğunca çabuk Asya'dan ayrılmalıydı. Reverdi'den bir an önce kurtulmalıydı. Son sırrı da keşfetmeli ve çok geç olmadan bu işin peşini bırakmalıydı. Paris'e geri dönmeliydi. Kitabını bitirmeliydi. Kâbuslannı unutmalı ve başanya odaklanmalıydı.

İçgüdüsel olarak cep telefonunu aldı ve Vincent'ın numarasını çevirdi. Bir dost sesi duymak istiyordu. Gerçek, "normal" bir ses. Cevap yoktu. Paris'te saat gecenin ikisiydi. Kocaoğlan uyuyordu ya da henüz eve dönmemişti.

Birden aklına gelen, anlaşılmaz bir düşünce onu harekete geçirdi. İham gelmediğinde gerekli olabilir diye yanında getirdiği Hatica'nın resmini çantasında aradı. Gözünde yaşlarla, bu olağanüstü güzellikteki yüzü, onda hep uyumsuz nota birleşimleri duygusu uyandıran gözleri hayranlıkla seyretti, sonra fotoğrafı göğsüne bastırarak uykuya daldı.

60

Saat sabahın onuydu, güneş bütün yakıcılığıyla tepedeydi.

Jacques Reverdi, duşları ayıran duvarlardan birinin üzerine uzanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bekliyordu. Raman teklifi reddedemezdi.

Saate rağmen; tehlikeli olmasına rağmen... Bugünlerde, himayesi altında, annesini öldürmek suçundan müebbede mahkûm olmuş, on altı-on yedi yaşlarında, Kode adında Endonezyalı güzel bir oğlan vardı. Her gün, saat on sekiz sularında, güvenlik şefi, diğer mahkûmlar hücrelerine dönerken buraya geliyordu.

Reverdi gülümsedi.

Oysa bugün olaylar farklı bir şekilde gelişecekti.

İnsanı kör edecek kadar beyaz bir ışık üstü açık kabinlerden içeri süzülüyor, harelendirerek duvar karolarına çarpıyordu. Her duvar, her köşe, fotoğrafçıların kullandığı yansıtıcı panolar gibi titreşiyordu. Jacques, gözleri kamaşır da dengesini yitirir diye bakışlarını kaçırdı.

Duvarın üzerinde, karnını ve yüzünü iyice yapıştırmış, karoların arasındaki macun kokusunu soluyarak hareketsiz duruyordu. Güneşin yakıcılığını, meydan okurcasına artık hissetmiyordu. Bu aşamada, bizzat o bir fırındı zaten. En küçük parçasına kadar tutuşmuş, en ufak bir hareketinde çevresine ısı yayan, akkor halinde bir maddeydi sanki.

Vücudu uyuşmaya ve bu uyuşmalar dayanılmaz bir hal almaya başlayınca, planını aklına getiriyor ve bütün organizması yeniden canlanıyordu. Elinin ve ayaklarının uyuşukluğu geçiyor. Bir tüfeğin sürgü yuvasına kayan mermiler gibi projesine tekrar dalıyordu.

Raman teklifi reddedemezdi.

Reverdi gidip Kode'yi bulmuştu. Ona, kahvaltıdan sonra gardiyanı ayartmasını ve onu duşlara, özellikle de bu kabine çağırmasını söylemişti. Gardiyan belki kuşkulanacaktı, ama Reverdi, bu küçük ibnenin cazibesinin onu çekeceğini tahmin ediyordu. Zaten birkaç hafta içinde D binasındaki bütün eşcinselleri gölgede bırakmıştı.

Jacques, Raman'ın tuhaf meraklarını iyi biliyordu. Tırtıllı tabanları olan ayakkabıları ve elektrikli copu dışında tamamen soyunuyordu. Çocukları arkadan becermeden önce, götlerini büzmeleri için şiddet uyguluyor, onlara sokarken kızlık bozarmış gibi bir zevk yaşıyordu. Oğlanların anüslerini

yırtıyor, bacaklarının arasından akan ve sokmasını kolaylaştıran kanın tadını çıkarıyordu, bir yandan da elektrikli copuyla onlan okşuyordu...

Reverdi iki eliyle diş fırçasını sıkı sıkı kavradı. Yanında banyo kesesini de getirmişti, çünkü Raman vücuduna susamyağı sürerek yerliler gibi aşk yapıyordu. Dilinin altında, revirden aşırdığı, ameliyatlarda kullanılan dikiş iğnesi ile cerrahî iplik vardı. Bakışlarını çevirdi, aşağıda, duşların olduğu yerde, içi sakatatla dolu kovayı gördü. Uzaktan mutfağa gidip gelen Çinlilerin seslerini işitiyordu; gangsterlerin büyük şefi bugün doğum gününü kutluyordu. Bir haftadan beri o ve adamları, hapishanedeki bütün Çinliler için büyük bir şölen hazırlığı içindeydi.

Reverdi şölen aklına gelince yine gülümsedi.

O da, mönüye kendince bir katkıda bulunacaktı.

Birden, bir gürültü duydu.

Beyaz ışık, duşlar boyunca canlanmaya, duvara çarpmaya başladı. Jacques'ın bütün kasları gerildi. Gayri ihtiyarî, eli ensesinde-ki saçsız bölgeye gitti, sanki bir fetişe dokunuyordu, sonra eldivenlerini giydi. Alaycı kahkahalar duydu, oğlanın kahkahaları. Peşinden de, acı dolu bir çığlık. Raman bir cop darbesiyle eşini sakinleştirmeye çalışmıştı, anlaşılan.

Kabinin kapısı hışımla açıldı.

Kode kafasını duvara çarptı, tamamen çıplaktı. Reverdi, onun hindistanceviziyağıyla pınl pınl parlayan saçlarını, cildinin altında inci taneleri gibi hareket eden kaslarını görebiliyordu. Peşinden

içeri Raman girdi ve kapıyı kapattı. Copu ve tabanlan tırtıllı ayakkabıları dışında, o da çıplaktı. Jacques, adamın başından sadece elli santimetre uzaktaydı.

Endonezyalı, yer karolarının üzerinde iki büklümdü, kalçaları ise havada. Raman çocuğun böbreklerine, uyluklarına, kalçalarına birkaç kez copuyla vurdu. Her darbede oğlan duvara doğru büzülüyor, gergin, titrek, tahrik edici kıçını biraz daha havaya kaldırıyordu. Çocuk uluyordu. Reverdi,

Raman'ın dilediğini yapmasına izin veriyordu. Ne de olsa, "kurban" annesinin gırtlağını bir kulağından diğerine kadar kesmişti.

Bir cop darbesi.

Elektrik şoku.

Raman'ın kapkara sırtını hayranlıkla seyrediyordu, büyülenmişti. Omurları, siyah ipek bir eldivenin içindeki parmaklar gibi parlak derisinin altında kıpırdıyordu. Vücudu bir kas yığınıydı. Ara ara hafif hafif susam kokusu yayan safî şiddet dolu bir beden.

Bir darbe daha.

Boğaz kesen yalvanyordu. Sımsıkı gergin kalçaları titriyordu. Bu cinsel küçük düşürme sahnesi Reverdi'yi bile sarsmıştı.

Adamın ereksiyon olduğunu görünce, harekete geçmesinin zamanı geldiğini anladı.

Kolunu sol tarafa uzattı ve karşıdaki duvara ulaştı. İki eliyle duvarlardan destek aldı, gövdesini kabinin üzerine getirdi, aniden dev bir gölge kabini kapladı. Raman, copu havada, ne olduğunu anlamak için geri döndü.

Reverdi atladı. Gardiyanı duvara doğru itti, ustura jiletini karnının altına yapıştırdı ve eliyle adamın ağzını kapattı. Raman kasıldı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Jacques oğlana bağırdı. -Getout!11

Çocuk kımıldamadı, kasılarak titriyordu.

-1 said: GET OUT712 Kode ortadan kayboldu.

Kapı duvar karolarına gürültüyle çarptı. Reverdi, açık kalmaması için kapıyı topuğuyla kapattı. Onun da ayağında ayakkabıları vardı; elektrikli cop ıslak zeminde kıvılcımlar çıkarıyordu. Eldivenlerini giydiği için kendini kutladı; sapık herif yağ içindeydi.

Raman hiç hareket etmiyor, sadece burnundan soluk alıyordu. Reverdi, bu anın güzelliğinden etkilenmişti: bronzlaşmış bir vücut ile bakır rengi bir

vücut. Güreşmeye veya sevişmeye hazırlanan iki atlet. Ama şimdilik ortama hâkim olan belirsizlikti.

Ustura jiletini yavaşça bastırdı. Kan damlacıklar halinde beli-rinceye kadar. Gardiyanın kann kaslarının sıkılı yumruğuna temasını hissediyordu; çelik bir levhadan daha sertti. Bir an için jiletin, bir zırhı andıran deriye giremeyeceğinden korktu, ama elinde hissettiği ılıklık kaygısını giderdi; kan akmaya başlamıştı bile.

11 . Defol! (ç.n.)

12. Defol dedim! (ç.n.)

Raman'ın burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu. Kanlanmış gözleri "Cesaret edemezsin" diyordu. Alnını iyice kırıştıran kalkık kaşları ise gözlerinin tam tersini söylüyordu. Şüphe. Belirsizlik. Panik. Kovanın içindeki sakatattan görmüştü.

Jacques gülümsedi, yüzü Raman'ın yüzünden birkaç santimetre uzaktaydı.

Dilinin altındaki iğne ile ipliği hissediyordu. Malayca olarak sordu:

- Bir keresinde sana ne söylemiştim, hatırlıyor musun ? Raman gözkapaklannı kırpıştırarak titriyordu. Reverdi devam

etti:

- Canlıyken dikilmektense öldükten sonra dikilmek daha iyidir. Tek harekette jileti Malezyalının kanunin altından soktu ve akciğerlere kadar çıktı.

61

Marc saat on dörtte uyandı.

Odayı bir ışık seli doldurmuştu. Yatak çarşafları sırılsıklamdı. Geceki rüyalarının hiçbirini hatırlamıyordu, buna çok sevindi. Elinde hâlâ Hatica'nın buruşuk fotoğrafını tutuyordu. Fotoğrafı elinden kutsal bir

nesneymiş gibi bıraktı ve yatağın tam karşısındaki iskemlenin üzerinde duran bilgisayarı gördü.

Onun can simidi, sınır taşı, ayar noktasıydı.

Kolunu uzattı ve makineyi aldı.

Kimden: kn@wanadoo.com Kime: lisbeth@voila.fr Tarih: 3 haziran, 8:10 Konu: RANONG Aşkım,

Arınma Odası'na girdin ve bilmeden, "0"nun da kalbine girdin. Yüce Zanaatçı'mn çarpan kalbine. Bir kez daha ipucunu anladın. Bir kez daha Onun Eseri'yle yüzleştin.

Lise, senin kelimelerini, kıssadan hisselerini, vardığın sonuçları seviyorum. Olayları kavrama biçimini, Sözle Anlatılamaz'ı tasvir etme biçimini seviyorum. Onun Dümen Suyu'nda berrak bir su gibi akmanı seviyorum.

Şimdi geriye keşfetmen gereken tek sır kaldı. Diğer ipuçları, diğer etaplar o hedefe ulaşman için sadece birer basamak.

Gerçeğin Rengi.

Tıpkı Eser'in amacı gibi; birkaç saniye boyunca, aynı zamanda Yalanın Rengi de olan Gerçeğin Rengi'ni görmek.

Eğer benim talimatlarımı dikkatle izlersen, onu hayal etmek yerine bizzat gözlerinle görebilirsin.

Artık aramızdaki bilgi alışverişinde değişiklik yapmak zorundayız. Sana ancak ileride açıklayabileceğim nedenlerden dolayı, buraya, Ka-nara'ya büyük bir karışıklık hâkim. Birkaç gün boyunca korkarım ne sana yazabileceğim ne de senin yazılarını okuyabileceğim.

Bu yüzden bu mesaja birkaç "ek dosya" iliştiriyorum, bunlara kronolojik sıralarına göre bakmalısın. Dikkat: her mesajı, ancak bir önceki talimatları yerine getirdikten sonra okumalısın. Bu temel koşul. Zaten, ancak bu kurala uyduğun takdirde anlamlarını anlayacaksın.

Araştırma sonuna yaklaşıyor, aşkım. Son Bilgi'ye ulaştığında, ben de, bir anlamda özgür olacağım. Senin karşında çırılçıplak kalacağım. Ve sen ise ışıkla giyineceksin.

Böylece biz bir araya geleceğiz.

Seni seviyorum.

Jacques

Marc, bu ilanı aşkların üstünde durmak istemiyordu.

Elisabeth'e bir araya gelme vaadinde bulunurken kastettiği neydi ? Oyuna dahil olan yeni terimleri artık düşünmek istemiyordu: "Gerçeğin Rengi", "Yalanın Rengi". Her zamanki ezoterik soslar olmalıydı.

Sadece verilen talimatlara uymalıydı. Word dokümanı olarak yollanmış ilk ek dosyayı açtı. Phuket'in neresinde olursan ol, adanın merkezine dön ve bir 402 kirala. Havalimanına doğru yola çık. Yol üzerinde Bangkok Phuket Hastanesi'ni göreceksin.

Acil serviste, fahişeler ve uyuşturucu bağımlıları için açılmış bir büro var. Bu servis karşılıksız sağlık hizmetinin yanı sıra, prezervatif ve hipodermik şırıngalar gibi koruyucu malzemeler de veriyor.

Oraya git ve ambalajı açılmamış bir şırınga al. Ancak şırıngayı aldığında ikinci ek dosyayı açacaksm.

Damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Şırınga deyince akla iğne yapmak veya kan almak geliyordu. Kime ? Kimden ? Bunun binlerce cevabı yoktu: Jacques Reverdi, onu şimdi de kurbanlarından birine yönlendiriyordu. Kan bir cesetten alınacak olmalıydı.

Aslında bu son onu şaşırtmamıştı. Böyle bir son hep içine doğmuştu. Tören, katilin kutsal mekânlarından birinde sona ermeliydi. Reverdi birçok kez öldürmüştü. Peki cesetler neredeydi? Onları nasıl saklıyordu ? Cevap, bilgisayarının belleğindeki "ek dosyalar"da gizliydi. Bir an için onları -yedi taneydi- hemen açmak istedi, ama vazgeçti. Kurallara uymalıydı. Üstadın stratejisine.

Hastaneye saat on dörtte vardı. Midesi boştu, başı ağnyordu. Şırıngayı alırken hiç sorun çıkmadı.

Ne bir soru, ne de doldurulacak bir form. Servisteki hastaların hali berbattı. Ve Marc'ın da onlardan pek farkı yoktu. Bir doktor onu stetoskopla dinlemek istedi. Kabul etmedi ama "Something for headache" diye sordu. Migren ağrısından kafası çatlayacak gibiydi.

Marc aspirinini içti ve gerekli olabilir diye kutuyu cebine attı. Hastanenin otoparkında, ikinci dosyayı okudu.

Yeniden kıtaya doğru yola çık, Takua Pa yönüne. Bu kez yolu takip et. Birmanya sının yakınlarındaki Ranong'a doğru. Önünde kat edilmesi gereken dört yüz kilometre var. Yani on saat araba kullanacaksın.

Uyumak için yolda durma, çünkü Ranong yakınlarına gün ışığında varmalısın. Yol kenarındaki işareti görebilmen için. Daireyi ara, tatlım. Topraktaki gözü. Onu bulduğunda, bir sonraki dosyayı açacaksın.

Sabırlı ol: bana yaklaşmayı sürdür...

Kuzeye yöneldi.

Sannlı ve titrek, yolcu koltuğunda duran plastik ambalajında-ki şırıngayla yolculuk yapıyordu. Akşam olduğunda, daha Takua Pa'ya ulaşmamıştı bile. Bir tepenin eteklerine, denizin tam karşısına yerleştirilmiş bungalovlardan oluşan bir "motel"de durdu. Bilgisayarını bile açmadan saat yirmide uyudu.

Ertesi sabah, saat beşte yine direksiyonun başındaydı.

Hava henüz aydınlanmamıştı, yol kapkara bir cangılın içinde uzanıyordu. Sonra yavaş yavaş bitki örtüsü gri bir renk aldı, ardından, güneş ufukta yükseldikçe bitkiler maviye dönüştü. Sarmaşıklara, ağaçlara, yapraklara bakılırsa burası bir iğneyapraklüar ormanıydı. Yapraklardan, yeşil dallardan yoğun bir pus tabakası yükseliyordu; tabiat uyanıyordu. Sonunda mavi gölgeden kurtuldu, tazeliğe, verimliliğe, bolluğa kavuştu. Yani yeşile. Yapraklardan ve yüksek ağaçlardan oluşan bir havaî fişek gösterisine...

Marc gözünü asfalttan ayırmıyor, bir yandan da gösterge panelin-deki saate bakıyordu. Saat onda Takua Pa'yı geçti. On ikide de Khu-raburi'yi. Ranong tabelaları oldukça sıklaşmıştı. Ayağını hiç gazdan çekmezse saat on altıdan önce Birmanya sınırına ulaşabilirdi.

Ranong'a elli kilometre kala arabalar seyrekleşti. Ne bir otobüs ne de bir turist vardı. Bölge ilkel görkemine kavuşmuştu. O

anda, güneşin altında iyice kızaran orman birden parlayacakmış hissi yarattı Marc'ta. Ağaçlann, bitkilerin özsulan, reçineleri güzel kokular, esanslar, yanıcı gazlar açığa çıkararak buharlaşıyor-du... Marc arabanın içinde tir tir titriyordu, klimayı sonuna kadar açmıştı. Gözkapaklanndaki teri sildiğinde bir an için donmuş bir maddeye dokunmuş gibi bir hisse kapıldı. "Daireyi ara" diye kendi kendine tekrarlıyordu. "Topraktaki gözü." Sürekli olarak yolun aşağısında uzanan vadiyi gözlüyordu. Ne bulması gerekiyordu ? Bir levha mı ? Bir yapı mı ? Yoksa bir yol mu ?

Ranong'a yirmi kilometre kala, bir yamaçta ağız kısmı fırın gibi açık bir kanalizasyon gördü. Yavaşladı. Beton silindir, açık bir karından fışkırmış, içi oyuk bir organa benziyordu. Marc, kanalizasyonun boyutları konusunda yanıldığını düşündü. Cisim tahmininden çok daha uzaktaydı; bir uçurumun dibinde. Burası terk edilmiş bir şantiyeydi herhalde.

îlki yuvarlak ve büyük olanı dirseklerin, çamura gömülmüş metal ayaklann üzerinde duruyordu. Birden, duvarlarının gölgesinde bazı adamlar belirdi, karıncadan daha küçük gözüküyorlardı. Hepsinde alın lambası vardı, hâlâ yanıktı. Madenciler. Marc geldiğini anladı. Topraktaki göz: bir maden ocağı. Arabayı yolun kenarına çekti ve üçüncü dosyayı açtı.

Daireden sonra, soldaki ilk yola sapacaksın. Yaklaşık beş kilometre sonra bir iskele göreceksin. Herhangi bir levha arama; burası bir liman değil. Sadece, Birmanya sınırını geçerek hayatlarını tehlikeye atan amber balıkçılarının kullandığı bir ponton.

Oraya varınca, bir denizci bul, ondan seni Koh Ravva-Ta'ya götürmesini iste. Aksanına rağmen, anlayacaktır: burası kıyının tam karşısındaki adalardan biri. Dikkatli ol: kıyıdaki mercan kayalıkları nedeniyle Koh Ravva-Ta'ya yanaşmak zordur.

Adayı gördüğünde, teknedeyken bir sonraki dosyayı aç. Son talimatları bulacaksın.

Bu satırları yazarken, aşkım, titriyorum, çünkü seni, onları okurken hayal ediyorum. Bu da, senin, gerçeğe sadece birkaç kilometre uzakta olduğunu gösteriyor.

Lise'im, sana elimi uzatıyorum. İnsanların üstünde. Söylentilerin ve yalanların üstünde. Vasatlıklarm ve sebeplerin üstünde, ben seni buldum.

Şimdi beni bulma sırası sende.

Marc yavaşça bilgisayarın kapağını kapattı. Tutkunun onda yarattığı coşkuyla, Reverdi'nin artık üçüncü kişi zamiri kullanmadığını fark etti. Maskeler düşmüştü. Önlemlerin, araya mesafe koymanın zamanı dolmuştu anlaşılan.

Kontak anahtarını çevirdi ve adaya doğru yola çıktı.

62

Marc iskeleye vardığında fırtına çıkmıştı. Buna rağmen Marc gülümsedi. Her şey şu ana kadar yolunda gitmişti. Bir gün önce, Koh Surin'de muson yağmurlarıyla olan randevusunu kaçırmıştı, ama bugün, hem de çok önemli bir etapta ansızın çıkagelmişti işte.

Arabasını park ederken, ilk damlalar düşmeye başladı. Hayır sağanak değildi, sadece birkaç damlaydı. Asyalıların dediği gibi "pockets rain" türünden. "Yağmur keseleri" veya "keseler dolusu yağmur"; Marc hiçbir zaman bunu anlamamıştı.

Yük iskelesinin hali perişandı. Dar bir boğaz boyunca uzanan bir deniz mezarlığını andırıyordu. Yansına kadar çamura gömülmüş, tuzun ve yosunların kemirdiği çürümüş sandallar, paslanmış tekneler. Diğer tarafta, mangrov ormanının içinde, fabrika bacalarına benzeyen yüksek kazıkların üzerine yerleştirilmiş birkaç boş kulübe vardı. Etraf ıssızdı.

Yine de, sandalına oturmuş, ağlarını onaran bir balıkçı buldu. Teni bir jaguar gibi kapkaraydı. Marc birkaç kez "Koh Rawa-Ta" adını tekrar etmek zorunda kaldı. Adam üç bin baht istedi. Marc'ın laf olsun diye adamla pazarlık yapacak hali yoktu. Daha çok saat konusunda endişeleniyordu. Adama saatini gösterdi; on yedi otuz olmuştu. Balıkçı, saatin kadranı üzerinde, adaya saat altıda varacaklarını işaret etti. Bu da hemen hemen akşam demekti. Son ipucunu bulmak için sadece yarım saati kalacaktı.

Ama, artık bekleyemezdi. Bir gece daha sabretmesi söz konusu olamazdı. Yağmurluğunu, el fenerini, bilgisayannı ve şırıngasını almak için arabasına koştu. Adam tekneye binmesi için ona yardım etti ve iki bin bahtı cebe indirdi. Marc teknenin baş kısmına yerleşti. Bu, bölgeye özgü tipik bir sandaldı; çok dardı ve ortasında kıç taraftaki pervaneyi döndüren küçük bir motoru vardı.

Balıkçı manevra yaptı. Bataklıktaki labirenti izlediler sonra halice ulaştılar. Su fırtınayla kirlenmiş gibi simsiyahtı. Arkalarında oluşturdukları her burgaçla birlikte suya kalın bir mazot tabakası bırakıyorlardı. Haliçten denize çıkarken dalgalar kabardı. Su demir içeriyormuş gibi bir görünüm aldı, kahverengi-sarı tonlarına büründü. Marc, çok eski çağlarda bir yolculuk yaptığı hissine kapıldı. Tunç Çağı'ndan Demir Çağı'na...

Ufuk bir şakule benziyordu, gergin ve siyah. Sanki bütün fırtına, sert ve tıkız bir şerit halinde orada yoğunlaşmıştı. Pıhtılaşmış kan rengindeki bulutlar, çakan şimşeklerle yol yol oluyordu. Yağmur perdeleri de, karanlık bölgeler halinde yer yer dekoru karartıyordu.

Marc, malzemelerini yağmurluğunun altında sıkı sıkı tutuyordu. Teknenin etrafındaki deniz şimdi çivit mavisi bir renk almıştı. Denize şöyle bir baktı. Kıç tarafta, bir gondolcu gibi ayakta duruyordu, çenesiyle sağ tarafta bir yeri işaret etti. Puslu havada, ıssız adalar görünmeye başlamıştı. Cangıllarla kaplıydılar ve her biri suyun yüzeyine yerleştirilmiş zümrütleri andırıyordu. Adam parmağını uzattı. Koh Rawa-Ta ortadaki adaydı. Tam o esnada, sanki adamın işaret ettiği yeri belirginleştirir gibi, bir şimşek çaktı ve bu bitki kubbesini iyice aydınlattı.

Yaklaşık yirmi dakikadır yoldaydılar. Marc şimdi adayı ayrıntılı bir şekilde görüyordu: gri renkli falezlerden oluşan bir kıyı, sarmaşıkların altında ezilmiş ağaçlar, deniz ile kara arasındaki sınırı

belirleyen beyaz köpük şeridi. Balıkçı kıyıya iki yüz metre kala motoru stop etti. Yanaşmak imkânsızdı: su çok sığdı. Reverdi onu uyarmıştı. Ama kıyıya sokulmak için bir geçit, bir çare bulmalıydı... Dördüncü mesajı açmanın zamanı gelmişti. Yağmurluğuyla bilgisayann üstünü örterek, imlece tıkladı.

Aşkım,

Demek adanın yakınlarına geldin. Şimdi mücevherin içlerine doğru ilerlemelisin. Hatırla: Koh-Surin'de, Arınma Odası'nı çevreleyen soluğu keşfettin. Burada da aynı soluğu ara ve yeri bulacaksın...

Bambular. Koh Rawa-Ta'da da bir bambu ormanı arayacaktı. Ama bu, kıyıya yanaşmalarını sağlamıyordu. Okumaya devam etti.

Oda'yı bulduğunda, onun karanlığına girmelisin. Orada seni bir şey bekliyor. Bir kilise.

Bu kiliseyi bulmalısın, tatlım ve içinden geçmelisin; şahın, çapraz-sahın, absida boyunca ilerle... Tütsü kokularının duyulduğu çaprazsa-hınm kollarına ulaşıncaya kadar.

Bu yüce yerde süzülerek uçuşan anlığı şırıngana çek. İşte Sır burada gizli.

Gerçeğin Rengi.

Aynı zamanda da Yalanın Rengi.

Şimdi, aşkım, gözlerimi kapatıyorum.

Ve seni, bu Sır karşısında hayal ediyorum.

Bu karanlık ışıkla gözün kamaştığında biz birleşebileceğiz. Sır, ruhlarımızı ve vücutlarımızı tek bir amaç etrafında bir araya getirecek.

Seni seviyorum.

Marc, yağmurluğunun altından bir küfür savurdu. Mesajdan hiçbir şey anlamamıştı. Adaya yanaşmak için en ufak bir ipucu bile yoktu. "Kilise" ve "çaprazsahın kollan" hakkındaki düşüncelerine gelince bütün anlaşılmazlık rekorlannı kınyordu.

Kıyıya biraz yaklaşmışlardı: yüz metre kadar. Marc gözlerini kıstı, yeşil yapraklann arasında hiçbir açıklık göremedi; çevrede bambulardan eser yoktu. Balıkçıya adanın etrafında bir tur atmak istediğini işaret etti. Adam cevap olarak yüzünü buruşturdu. Sürekli olarak eliyle suyun derinliğinin az

olduğunu ifade ediyordu. Marc bin baht daha çıkardı. Adam hemen cebine indirdi. Homurdanarak, motora yol verdi.

Sandal kıçını dibe vurdu, ve sağ taraftan adanın çevresini dolanmak için bir daire çizdi. Balıkçı, suyun üzerinde yer yer gözüken mercan kayalıklan arasında belirli bir güzergâh izliyordu. Marc hâlâ bambulann küçük yapraklannı göremiyordu. Sadece çok sık, kahverengi ve gür ağaçlar, yer yer de mağaralar vardı. Böcklin'in ünlü tablosu, Ölüler Adası'm düşünüyordu. Cangılın derinliklerinde aynı marazî kişilik ve aynı gizemli içe dalış söz konusuydu.

Gökyüzü ara ara aydınlanıyordu. Marc on beş dakika kadar zamanı kaldığını tahmin ediyordu. Şimdi denize dik olarak inen bir falez boyunca ilerliyorlardı. Derken, neredeyse yerlere kadar eğilmiş palmiyelerle kaplı bir kumsal göründü.

Hâlâ bambulardan eser yoktu.

Karanlık çöküyordu. Yağmur iyice hızını artırmıştı. Balıkçı belirgin bir işaret yaptı: geri dönmeleri gerekiyordu. Marc ona devam etmesini işaret etti. Taylandlı başını hayır anlamında salladı ve cevabı beklemeden sandalı tornistan etti.

O anda, Marc'ın kulağına karakteristik bir hışırtı geldi. Hafif, gittikçe artan, uzayıp giden bir hışırtı. Rüzgâr, sesi denize kadar taşıyor, sonra geldiği yere götürüyordu, bir ses serabı gibi. Ama artık emindi; bambular orada, kayalık boyunca bir yerlerdeydi.

Sandal iki büyük dalganın arasından kayarak tornistan manevrasını tamamlar tamamlamaz, Marc, sağ tarafta, kumsalın tam üzerinde açık yeşil bitki kuşağını gördü. Bambu yaprakları, sert gövdeli palmiyelerin arasında, tüy gibi hafif bir bulut gibiydi. îşa-retparmağını uzatarak bağırdı. Balıkçı yeniden "hayır" dercesine kafasını salladı ve yarım turunu yapmaya devam etti.

Hiç tereddüt etmeden, Marc cebindeki şırıngayı sımsıkı kavradı, sonra yağmurluğunu çıkardı ve suya atladı. Soğuk su nefesini kesti. Tüm bedeniyle fırtınanın içine daldığı hissine kapıldı. Derken, akıntı onu

sürüklemeye başladı. Mercan kayalıklarının arasındaki bir koridora çekilmişti. Kulaç atmaya çalışırken, karnı kayalıklara sürtünüyor, dirsekleri taşlara çarpıyordu. Ancak küçük bir mucize oldu; akıntı onu kıyıya doğru götürüyordu... Hiç hareket etmemeye gayret gösterdi; kayaların sivri uçlarının karnına sürtünmesini hissederek, kımıldamadan durdu.

Sonunda kuma oturdu ve sudan çıktı. Ay ışığının altında kumsal bir tebeşirden daha beyaz görünüyordu. Kıyıya vuran dalgalardan uzaklaştıkça, yaprakların şarkısını daha iyi duyuyordu. Hışırtısı kulakları sağır edici bir hal alıyordu. Cadıların kahkahaları gibi. Marc dönüp denize baktı, balıkçı hâlâ oradaydı. Öfkelenmiş gibiydi. Ama Marc, yine de adamın onu bekleyeceğinden emindi.

Kumsalın üstündeki bambu ormanına doğru yöneldi. Birkaç adım atmıştı ki, bir ara tekneden fark eder gibi olduğu yapıyı, çok daha net gördü.

Sırtını faleze dayamış, kazıklar üzerinde yükselen bir kulübe.

Her tarafı sıkı sıkı kapalı, küçük bir taraçası olan basit bir bungalov. Eni yaklaşık dört metreydi.

Beş metre de derinliği vardı. Robinson Crusoe'nun kulübesi gibi. Ya da sadece dalgıç malzemelerinin konduğu bir depo. Birden içini tarifsiz bir sıkıntı kapladı. Ya onu orada bekleyen biri varsa? Reverdi, onu başka biriyle buluşturuyor olabilir miydi? Bir anda aklına çılgınca varsayımlar geldi: baba, avukat... Haklı olabilirdi, ama önce barakanın çevresinde bir tur atmaya karar verdi.

El fenerini yaktı ve duvar ile falezin arasına girdi. Elbette kimse yoktu. Duvarların yüzeylerini kontrol etti. Daha önce karşılaştığı şeyin burada da uygulanmış olduğunu bir bakışta anladı; kulübe elden geçirilmişti. Her delik, en ufak açıklık bile rotang elya-fıyla ve silikonla tıkanmıştı. Kulübenin diğer tarafına geçince, gecenin aydınlandığını fark etti. Başını gökyüzüne kaldırdı. Bulutlar dağılıyordu. Dolunay, soğuk bir güneş gibi parlıyordu. Yağmurla delik deşik olmuş kumsal, şimdi bir sedefin yüzeyi gibi pırıl pınldı. Fenerini söndürdü ve gecenin ışığında kendini daha iyi hissetti.

Taraçaya çıktı. Bir kez daha aralıkların tıkanmış olduğunu gördü. Kapı eşiği. Pencerelerin açıklıkları. Duvar ile zemin arasındaki boşluk. Her yer tıkanmıştı. Bir an, cesedin içerde olduğunu düşündü, ama bu imkânsızdı. Reverdi, altı aydan beri Tayland'a ayak basmamıştı; ne kadar korunaklı bir yerde olursa olsun, bir ceset çürümeden asla kalamazdı.

Marc kapının tam karşısında durdu ve güçlü bir tekme savurdu. Islak elbiseleri rahat hareket etmesini engelliyordu. Kapı fazla direnmedi. Menteşelerinden kurtuldu ve ay ışığı bütün yoğunluğuyla içeri doldu. Kulübe boş sayılırdı. Bir oksijen tüpü. Tuzdan bembeyaz olmuş bir detandör. Kurşun ağırlıklar. Bir alın lambası. İçerde bir boğuşma olduğuna dair en ufak bir belirti bile yoktu. Ne bir kan lekesi ne de bir mum kalıntısı vardı. Şüpheli hiçbir nesne göze çarpmıyordu. Valisi bir adamın zararsız ini.

Burada ne arayacaktı ? "Oda'yı bulduğunda, onun karanlığına girmelisin. Orada seni bir şey bekliyor. Bir kilise." Şimdi katil gibi düşünmeye, onun gibi davranmaya çalışıyordu. Kızları kurban ederken, onları arındırdığına inanıyordu. Bizzat kurbanlar, birer kutsal mekâna dönüşüyordu. "Kiliselere".

Topuğuyla zemini yokladı. Yer kaplamasının altında bir ikinci bölme yoktu. Bungalovun kazıklar üstünde yükseldiğini hatırladı. Çözüm gayet basitti: Reverdi, cesedi, evin altına, kuma gömmüştü. Dışarı çıktı ve kulübenin altına girdi. Dört ayak üzerinde ilerlerken, zemine, ölü yapraklara, çalılarla örtülmüş kazıklara bakıyordu, ama en ufak bir ipucu yoktu. Tereddüt etmeden, yaptığının imkânsız olduğunu bile bile, elleriyle kumu kazmaya başladı.

Derken, kumu kazmanın kolay bir yöntemini keşfetti; iki kolunu kuma daldırdı, ellerini aşağıda birleştirdi ve bir kepçe gibi kumu arkasına yığmaya başladı. Arada sırada pozisyon değiştiriyor, çukurun içine oturarak kumlan ayaklarıyla itiyordu.

Artık gerçek bir çukurun içindeydi, nefes nefese kalmıştı. Bu kez tepe üstü kazmaya başladı, yengeçlerin alnma sürtündüğünü, kollarında dolaştığını hissediyordu. Bir metre derinliğine indiğinde doğruldu ve bir an çıldırmış olduğunu düşündü. Burada ceset yoktu.

Birden, taş kesti. Ayaklarının altındaki çukur kımıldamıştı. Karanlık bir şeyler panldayarak oynuyordu. Gecenin sessizliğinde bir tıslama duyuldu, arkadan ikincisi. Yılanlar. Marc geriye doğru sıçradı ve çukurdan çıkmaya çalıştı. Boşuna bir gayretti. Sürüngenler ayaklarının arasına sokulmuştu bile. Beyazımsı. Kıvrak. Ürkütücü. Hareketsiz kaldı. Yılanlar onu ısırmadan uzaklaştı: bir mucizeydi. Mırıldandı:

- Tapınak bekçileri.

Hiç kuşkusu yoktu; yılanlar bu yuvaya bizzat Reverdi tarafından konulmuştu. İstenmeyen ziyaretçilere karşı acımasız bir önlem. Ama Elisabeth'i öldürme riskini nasıl göze alabilmişti ? Marc yeniden çılgınca düşüncelere daldı; onu kaderine kurban ediyordu. Eğer Elisabeth Seçilmiş'se, yılanlar ona dokunmayacaktı. Aksi takdirde, üzülmek faydasızdı...

- Orospu çocuğu, diye söylendi Marc.

Bu tuzak onu yeniden canlandırdı. Buranın altında bir şeyler gizlendiğinin bir kanıtıydı bu. Herhangi bir tehlike olup olmadığını görmek için çukuru iyice kontrol ettikten sonra yeniden kazmaya başladı, dişleri sımsıkı kenetlenmiş, öfkesi bir kat daha artmıştı. İki büklümdü, canı çıkmıştı, kaza kaza çukurun içinde ilerliyordu. Ağzına, gözlerine, kulaklanna kum dolmuştu. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Artık katlanamayacaktı, doğruldu, sallandı, sonra kıçının üstüne oturdu.

Sanki bütün vücudundan elektrik boşalmıştı.

Ağırlığının altında ezilen kumdan değişik bir ses çıktı. Daha çok bir hışırtı. Bir hamlede geri döndü ve kendinden geçmiş bir halde eşelemeye başladı. Birkaç eşelemeden sonra, elleri plastiğe sanlı bir nesneye dokundu. Cesede dokunmak onu ürkütmüyordu. Tersine, solgun, gümüşî bir renk almış, yavaş yavaş ortaya çıkan bu vücut onu hipnotize ediyordu. Gövdeyi kalçalarına kadar kumdan çıkardı.

Plastiğin içinde ceset çok iyi korunmuştu. Kafası, omuzlan, kalçalan: her şey bütün netliğiyle görünüyordu. Teni, Hayat Yo-lu'nu oluşturan kararmış

yaralar dışında, bembeyaz ve lekesizdi. Vücudun geri kalan kısmının aseptik bir temizliği vardı.

Bu kadın ne kadar zaman önce öldürülmüştü ? Kurtlar ve yengeçler tarafından kemirilmiş olması gerekirdi. Şüphesiz Reverdi farklı bir tahnit etme tekniği uyguluyordu. Veya değişik bir koruma yöntemi. Marc, Alman bir "ceset sanatçısı"yla eskiden yapmış

olduğu bir röportajı hatırlıyordu; adam cesetlerin bozulmasını önlemek için "plastinasyon" adını verdiği bir yöntem bulmuştu.

Bacaklan da tamamen kumdan kurtardı. Hiç düşünmeden çukurdan yukan çıktı ve elleriyle kumu iki yana iterek bir geçit oluşturdu. Sonra geri döndü, yüzüstü sürünerek cesedi omuzla-nndan tutmaya çalıştı. Elleri, yağlı olduğu hissini veren, koruyucu bir maddeyle kaplanmış plastiğin üzerinde kayıyordu. Sonunda cesedi kavramayı başardı ve dışan kadar çekti. O anda midesi bulandı.

Elbette bu da bir kadındı.

Yüzü solgun ve kemikliydi. Göz çukurlarında parlayan gözleri, birer cam bilye gibiydi. Çok ince dudaklarının arasından kül rengi dişetleri ve küçük dişleri görünüyordu; dudaklan smtırken kasılıp kalmıştı sanki. Marc, "bir albino ceset" diye düşündü. Plastik torbanın içinde, saçlan da dahil tümüyle renksizdi.

Kazıklan çevreleyen yapraklann dışına kadar cesedi biraz daha çekti. Kurban çok küçüktü. Bir çocuk cesediydi sanki. Parlak teni ay ışığıyla suç ortağıydı. Marc nemli kuma oturdu ve cesede iyice yapışmış, büyük agraflarla sıkı sıkı kapatılmış torbaya baktı. Birden aklına saçma bir fikir geldi.

Bu kurban tahnit edilmemişti; liyofilize edilmişti.

Reverdi onu kurutmuştu. Kızın vücudundaki bütün suyu boşaltmış ve böylece de cesedi bozulmadan saklamıştı. Tıpkı uzun ömürlü gıdalar gibi, onu havası alınmış, vakumlu bu torbaya yerleştirmişti. Marc, Reverdi'nin yöntemini kesin olarak bilemiyordu, ama dalgıç malzemelerini

kullandığından emindi. Özellikle de, plastik torbanın havasını çekmede, kompresörü.

Örnek almanın zamanı gelmişti. Marc cebinden şınngayı çıkardı. Dua eder gibi kadının yanına diz çöktü ve katilin kelimelerini düşünmeye başladı.

Şahın, çaprazsahm ve absida boyunca ilerle... Tütsü kokularının duyulduğu çapnazsahın kollarına ulaşıncaya kadar.

Marc bir kilisenin planım gözünün önüne getirdi ve bunu vücuda uyguladı. Sahm kuşkusuz gövdenin üst kısmıydı. Peki ya absida ? Buranın kilisenin yukan bölümü, yani başucu olduğunu hatırlıyordu; sunağın bulunduğu yanmdaire. Öyleyse kafaydı. Çap-razsahına gelince, burası ara bölümdü, yani şahın ile absida'nın arasındaki kısım: hayatî organlann bulunduğu göğüs. Elbette tüm bunlar çok muallaktı. Peki çaprazsahın kollan neredeydi?

Onlar bir şahının iki yanında olmalıydı. Birden kafasında bir şimşek çaktı, bulmuştu: akciğerler. Mesajın devamı bu düşüncesini doğruluyordu:

... tütsü kokularının duyulduğu yer...

İğneyi bu bölgeye batırmalıydı. Kurban can verirken soluduğu atmosferin kalıntılarından örnek almak için. Can çekişirken soluduğu uçucu bir maddenin fiziksel kalıntılarını, bir pigmentin parçacıklarını elde etmek için.

Her şey tannlaştınlmıştı sanki.

Eğildi ve kadının göğsüne dikkatle baktı. İnsan fizyolojisi hakkında hiç bilgisi yoktu. Akciğerler tam olarak neredeydi ? İğnesi alveollere ulaşmak için yeterince uzun muydu? Cesedin kaburga kemiklerini düşündü. Belki de iğnesini, memelerin altından, üst kaburgaların arasından sokmalıydı. Gövdeyi, plastik torbanın üstünden eliyle yoklamaya başladı. Elini vücudun üzerinde gezdirirken, ritüelin bir başka sırrını daha fark etti. Reverdi, Oda'nın deliklerini dışarıdan yabancı maddeler gelmemesi için tıkamamıştı. Tam tersine, içerdeki kokunun dışarı sızmasını engellemek istiyordu. Vücutları tütsü, buhur ko-kulanyla "sarmalamak", bu hoş kokularla kendilerinden geçirtmek istiyordu.

Marc, göğüs kafesinin yukarıdan birinci ve ikinci kaburgaları arasına iğneyi batırmaya karar verdi. Ama hâlâ tereddüt ediyordu: cesedi sarmalayan plastik torbayı yırtmalı mı yoksa iğneyi torbanın üzerinden mi batırmalıydı ? Şırınganın paketini açmalı mı yoksa sadece iğneyi iterek paketi delmeli miydi? Örnek alma işlemini, hiçbir şeye dokunmadan, her iki torbayı da açmadan yapmaya karar verdi. Böylece mikrop bulaşma olasılığı da ortadan kalkardı.

Gözlerini kapattı ve şırıngayı batırdı. Et hiçbir direnç göstermedi. Gevrek bir pudra gibiydi. Şırınganın pompasını geri çekti. Gözlerini açtı ve şırıngaya baktı. Hiçbir şey göremiyordu; şırınganın silindirinde herhangi bir renk yoktu.

Piston tamamen yukarı çıkınca, iğneyi büyük bir dikkatle dışarı çekmek için biraz daha eğildi. Bu sırada, cesedin sol omzuna abanmıştı. Kol bir anda kırmverdi. Marc korkuyla uludu. Plastik torba yırtıldı. Kol ve bacakların gövdeden koptuğunu, deri ve kemik tozunun plastik torbanın kıvrımları arasında yayıldığını gördü. Vücut o kadar kurumuştu ki bir cam gibi kınlıyordu.

Marc, torbanın vakumunun bozulduğunu, içeri havanın dolduğunu anladı; bu durumda ceset birkaç gün içinde çürüyecekti. Boğuk bir inilti çıkararak, şırıngayı cebine attı. Cesedi mezarına kadar itekledi, hiç bakmadan, hızla üzerini kumla örttü. Birazdan yengeçlerin suratını kemirmeye başlayacağı bu isimsiz kızdan kendisini affetmesini istedi.

63

ı

- Bir sorunumuz var.

Jimmy Wong-Fat hücrenin eşiğinde duruyordu. Jacques, onun buraya kadar gelmesinin bir mucize olduğunu düşündü. Ra-man'm cesedinin bulunmasından sonra bütün binalar giriş çıkışlara kapatılmıştı. Hiçbir mahkûmun dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Görüşler ikinci bir emre kadar iptal edilmişti.

- Bir sorunumuz var.

Reverdi yatağında doğruldu, avukatın yanına oturmasını işaret etti. Çinli ayakta durmayı yeğledi.

- Raman'ın otopsisi sonuçlandı. Bazı "teknik" ayrıntılar şüpheleri üzerinizde yoğunlaştırıyor.

- Hangi ayrıntılar?

- Dudaklarını, gözlerini ve karnını dikmekte kullanılmış olan iplik, bir ameliyat ipliği. Ve bu iplik sadece revirde bulunuyor.

- Orada bir tek ben çalışmıyorum. Ve o pislikle sorunları olan da bir tek ben değilim. Üstelik beni suçlamaları için ellerinde kanıt olması gerekiyor.

Avukat duymamış gibi yaptı:

- Bir de bağırsaklar var.

- Bağırsaklar mı ?

- Raman'ın karnında iç organlar bulundu. Ama kendininkiler değil.

- Değil mi?

- Bir domuzun iç organları.

Jacques kaşlarını kaldırdı. Jimmy çekik gözleriyle onu izliyordu.

- Bir domuz! Bunun bir Müslüman için ne anlama geldiğini tahayyül edebiliyor musunuz ? Katil onun iç organlarım çıkarmış ve yerine bir süt domuzunun sakatatını koymuş. Sonra da dikmiş!

i

Jacques, otopsiyi yapan adlî hekimi kafasından geçiriyordu. Şüphesiz domuz eti satan şarküterilerin yakınından bile geçmekten hoşlanmayan bir Müslüman'dı. İlgisiz bir ses tonuyla sordu:

- Bu... bu sakatatı nereden bulmuş?

Wong-Fat, bacakları aynk, onun önünde kazık gibi dikilmiş duruyordu. Elinde her zamanki kırmızı çantası vardı, evcil küçük bir hayvana benziyordu:

- Mutfaktan. Her şey, yapacakları bir kutlama için Çinlilerin hapishaneye soktukları bir süt domuzunun sakatatlarını akla getiriyor. Tannm, bu hayvanın içeri sokulması bile bir skandal! Reverdi, uyguladığı cezanın onun hoşuna gittiğini anlamıştı. Aslında bu ona bir şey ifade etmiyordu; sadece Elisabeth'i düşünüyordu. Onunla temas kurmak için sabırsızlanıyordu. Laf olsun diye sordu:

- Sonunda, Raman'ın "içini" buldular mı ?

- Hayır. Ve hiç kimse de domuzun sakatatının kaybolduğunu fark etmemiş. Neden biliyorsunuz, değil mi?

- Evet, tahmin ediyorum.

- Katil, Raman'ın iç organlarını hayvanın vücuduna yerleştirmiş. Bunlar, bir önceki gece Çinlilerin yediği sakatat. Tanrım, insan sakatatı!

Jacques ensesini duvara dayadı. Hiçbir şey hissetmiyordu, ama gerçekleştirdiği operasyonun zamanlamasından memnundu. Haccah'ın ölüm fermanını imzalayan Çinliler, kendi ustabaşı-lannı yemişlerdi. Mırıldandı:

- Sonuçta, şefin sürprizi.

Jimmy işaretparmağmı ona doğruttu. Damarları öfkeden şişmişti:

- Gülmekle hata ediyorsunuz. Herkes, bunu sizin yaptığınızı biliyor, Jacques. Böyle bir cinayeti ancak siz gözünüzü kırpmadan işleyebilirsiniz!

Reverdi sesini çıkarmadı. Avukat devam etti:

- İncelediğim dosyanız bunun ispatı! Her şey boşa gitti. Peki size ne oldu ? Reverdi'ye doğru eğildi, yüzü ter içindeydi ve bütün inancını kaybetmişti. Demek ölümle alay ediyorsunuz ?

Reverdi bir hamlede ayağa kalktı ve hücrenin diğer ucunda, ters çevrilmiş bir kafesin üzerine yerleştirilmiş tütsü çubuklarının arasında yanan mumlardan birini aldı. Görüntü bir sunağı andırıyordu.

- Reenkarnasyona inanıyor musun ? diye Jimmy'ye sordu.

- Hayır.

Jacques başka bir mum aldı, sönüktü ve avukata doğru yaklaştı.

- Ruh göçünü açıklamak için klasik bir metafor vardır. İkinci mumu birincisiyle yaktı. Bedenler yok olup gider, ama alev, o, birinden diğerine geçer. O sonsuzdur.

- Ne demek istiyorsunuz?

Reverdi gülümsedi ve ona mumlardan birini verdi:

- Demek istiyorum ki, ben ölmeyeceğim. Yeniden dirileceğim.

Wong-Fat, parmaklarının arasındaki küçük aleve baktı; ne yapacağını bilmiyordu. Mumu, ibadet sırasının üzerine, yerine bıraktı. O sırada, duvara, tütsülerin tam üstüne, yapıştırılmış fotoğrafı fark etti.

- Fotoğraftaki kız kim?

- Kadınım.

Çinli başını çevirdi. -Nasıl?

- Henüz evlenmedik. Ama bu birleşmeyi idam edilmeden önce gerçekleştirmek istiyorum.

Jimmy resme dikkatlice baktı. Kendisine de tuhaf gelen bir ses tonuyla sordu:

- Bu mektuplardaki kız mı? Parisli kız?

- Malezya yasaları izin veriyor.

Jimmy doğruldu. Yüz ifadesi değişmişti, yüz çizgileri derinleşmişti; dudakları titriyordu. Allak bullak olmuş gibiydi.

- Ama... gerçekten, ciddi misiniz ? Onunla evlenmek istiyor muşu...

Cümlesini tamamlayamadı. Jacques, yüzüne dikkatle ve uzun uzun baktı; obezin gözleri dolmuştu. Hıçkıra hıçkıra ağlamak üzereydi. Demek aralarında derin bir ilişki olduğunu düşünmüştü. Suç ortaklığı, dostluk, hatta bunlardan daha da öte bir yakınlık. Reverdi, onu teselli etmek ister gibi teskin edici bir ses tonuyla fısıldadı:

- Bu hemen gerçekleşmeyecek; henüz hazır değil.

- Hazır değil mi ?

Avukat yeniden profesyonel ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

- Siz ne demek istiyorsunuz, Tann aşkına?

Reverdi, fotoğrafın yanında diz çöktü. Parmaklarını Elisabeth'in yüzünde gezdirdi:

- Henüz kabul töreni bitmedi.

- Onunla hâlâ temasta mısınız? Artık hiç mektup gelmiyor, ben... Reverdi gözlerini kapattı:

- Geldiğini hissediyorum. Bana doğru yaklaşıyor... Ayağa kalktı ve Wong-Fat'a baktı:

- Bugünkü sorunumuz bu değil.

64

Beşinci mesaj iki kelimeden oluşuyordu: "Bangkok'a git." Marc'ın kendini naza çekecek hali yoktu. Hiç vakit kaybetmeden Birmanya sınırından hareket ederek gece boyunca yol almış, sadece benzin için durmuştu. Dokuz saat aralıksız araba kullandıktan sonra sabah beşte Phuket Havalimanı'na varmıştı. Orada, Su-zukisinin içine kıvrılarak,

yağmurluğunun altında sıkı sıkı tuttuğu şınngasıyla -ganimeti, tılsımı- iki saat boyunca uyumuştu. Bangkok'a kalkacak ilk uçağa yetişmek için yan terli, yarı donmuş bir vaziyette, tam zamanında uyanmıştı.

Ölüler adasına yaptığı ziyaretten beri, şırınganın içinde ne olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Çıplak gözle bakıldığında, lenf sıvısı ve pembemsi taneciklerle hafifçe renklendirilmiş uçucu bir gaz ihtiva ediyordu. "Gerçeğin Rengi", sahiden de bu muydu ? Kurbanın ciğerlerinin derinliklerinden ne örneği almıştı? Bu örnek ona ritüelin açıklığa kavuşmasında nasıl yardımcı olacaktı ?

Başkente varışı, ona görece bir sükûnet getirdi. Yeniden hayata dönmek, arabaların kulaklarda uğuldayan sesleri, gökdelenlerin alışılmış kayıtsızlıkları onu mutlu etti. Otoyoldan, megapolün görüntüsü ona, insanı sakinleştiren bir maviliği hatırlatıyordu. Kuşkusuz, cam kulelerin etrafından akıp giden duru gökyüzünün etkisiydi bu.

İşte yeniden şehirdeydi, vardığı yargıyı gözden geçirmesi gerekiyordu. Bangkok, kendi basıncı altında çatırdıyordu. Binalan, trafiği, tık nefesi bunaltmıştı onu. Devasa beton köprüler, binaları aralayarak, zorla caddelere dalıyor, tartışma götürmez ve muzaffer yeni dünyanın gücünü kabul ettiriyordu. Bütün semtler, daracık sokaklara kadar her taraf asfaltlanmıştı. Burada geçmiş, sanki, utanılacak bir cesetmiş gibi toprağın altına gömülmüştü.

Takside sarsıla sarsıla ilerlerken, Marc altıncı dosyadaki talimatları okuyordu:

Siriraj Hastanesi'ne doğru git. Havaalanından şehre gelirken, bir nehir otobüsü durağı bulana kadar taksiyle kıyıyı izle. Durağı bulunca, "Wang Lang" da denilen "Pran Nok" için bir bilet al. Pran Nok'a ulaşınca bir sonraki dosyayı aç.

Marc şoförün parasını ödedi ve bir tekneye atladı. Afallamıştı, şehrin zıtlıklarını kayıtsızlıkla seyrediyordu. Modern kulelerin diplerine, yeşil adalar üzerine kondurulmuş, kahverengi ahşap barakalar. Çelik ve beton gökdelenler arasına yerleştirilmiş stu-palar ve pagodalar. Güçlü motorlan olan sürat tekneleriyle aynı sularda seyreden yaprak biçiminde sandallar...

Bu dünya, ona heyecan verici olduğu kadar hastalıklı da geliyordu. Çevresindeki yolcular bile, donuk, solgun ve kirliydi. Pran Nok'ta pazar kurulmuştu. O kadar kalabalıktı ki, tekneden zorlukla indi. Marc, dip tarafta, garın parmaklıklarla çevrili bekleme yerinde bir bank buldu ve yedinci dosyayı açtı. Yuhan-na'nın Vahyi'nin Yedinci Mührü'nü düşündü.

Okuduğu şey kanını dondurdu, ama seçme şansı yoktu.

Kalabalığın arasına daldı. Pazarcılar, dükkânlar kaldırımlardan caddeye taşmıştı. Küçük dükkânların sergilemek için dışarıya yanar halde bıraktıkları mangallar, maltızlar, gaz ocaklan havanın boğuculuğunu dalıa da artırıyordu. Bu kargaşanın içinde, Marc'ın gözüne kokulu krepler, yakıcı buharlar, yansaydam rengârenk hamurlar, şişte pişirilmiş etler, kızarmış beyaz etli balıklar çarpıyordu...

Siriraj Hastanesi'ne vardı, ama yoluna devam etti. Gitmesi gereken yer orası değildi. Reverdi, ona, aynı sokakta, birkaç numara ilerde bulunan bir tıbbî tahlil laboratuvannı tarif etmişti. Orada Kantamala adında bir kimyacıyı bulması gerekiyordu; adam büyük sanayi şirketlerinin canını sıkan numune analizlerini yapan militan bir çevreciydi.

Reverdi onu nereden tanıyordu ? Bunun pek bir önemi yoktu ve Marc'ın yapacak başka işleri vardı. Kimyacının karşısında rolünü çok iyi oynamalıydı. İsimleri, terimleri, hatta araştırmasıyla ilgili söyleyeceği sözleri çok iyi ezberlemeliydi.

Laboratuvarın renkli cam kapısını itti ve bir bankiz blokundan daha beyaz bir bankoyla karşılaştı. Marc, Kantamala'yı sordu.

Birkaç saniye sonra tertemiz beyaz önlüğü içinde iriyan bir Taylandlı geldi. Esmer tenli, uzun saçlarım atkuyruğu yapmış, yüz ifadesi düşmanca bir adam. Marc, Reverdi'nin söylediği bir İngiliz çevrebilimcinin adını telaffuz edince Taylandlı gülümsedi.

Kaldırıma çıktılar. Kantamala bir sigara yaktı. Kron Tip adında, yerel bir markaydı. Entrikacı bir ses tonuyla İngilizce olarak sordu:

- Bugün neyimiz var?

- Bir ölü. Zehirlenme. Kantamala kaşlarını çattı:

- Bir... bir ölü mü? Nerede?

- Hiçbir şey söyleyemem.

Taylandlı sigarasını büyük bir iştahla içiyordu. Hava kirliliği son haddine ulaşmış sokakta, bu ikinci bir intihar demekti.

- Net bilgilere ihtiyacım var. Bir ölü, özel bir durum. Pek alışıldık değil de...

- Ben de fazla bir şey bilmiyorum. Sanırım söz konusu yer bir maden ocağı, Ranong yakınlarında... Bir anda aklına gelmiş, söyleyivermişti, ama isim Kantamala'yı memnun etmişti.

- Hiç şaşırmadım! Orada cıva kullanıyorlar ve...

- Ancak durum acil. Dava açmak için sonuçlan bekliyorlar. Adam başıyla onayladı. Sigara izmaritini ayağıyla ezdi, kuşkulu gözlerle sürekli çevresine bakıyordu.

- Ama bu ölü, diye devam etti. Ne olmuş ?

- Bir şey bilmiyorum. Bir gaz soludu. Ne olduğunu kesin bilmediğimiz bir şey.

- Örnek olarak ne getirdin ?

Marc şırıngayı kimyacının avucuna bıraktı.

- Akciğerlerine ponksiyon yapıldı.

- Kahretsin!

Marc kararlı bir hava takındı:

- Eğer senin için çok zorsa, ben...

Kantamala izmaritinin üzerinde bir kez daha yaylandı:

- İki saat sonra görüşürüz.

Marc, bir restoranın kaldırım üzerindeki masalarından birine oturdu; bulunduğu yerden laboratuvarın füme renkli camlarını görebiliyordu. Bu gözlem mevkii, eğer Kantamala "kanıtı"yla birlikte kaçmaya kalkarsa, onu görmesini sağlayacaktı.

Bir çay ısmarladı. Midesinin kahveyi kaldıracak hali yoktu. Bir anda kafasının içinin boşalmış olduğunu hissetti. Düşünmekten,

ipucu peşinde koşmaktan, sürekli korku duymaktan yorgun düşmüştü. Neşideler Neşidesi'nin mısralannın bilincinde yankılanmasına aldırış etmedi.

Bu kim çölden çıkıyor, Duman direkleri gibi, Tütsülenmiş mür ile günnükle Satıcının her çeşit baharatı ile.

işte bunu hiç beklemiyordu. Reverdi'nin kullandığı kokunun veya tütsünün ne olduğunu anlamayı. Bir mucizenin gerçekleşeceğinden artık emindi. Bu son bilgi çemberi kapatacak, bütünde bir tutarlık sağlayacaktı.

Bunu, dua eder gibi sürekli yineliyordu. Ama inanmadan. Kirlilik, sıcak, yorgunluk onu bir uyurgezere dönüştürmüştü.

Uzun duasından uyandı ve saatine baktı. İki saat, hiç farkına varmadan geçivermişti. Sokakta değişen bir şey yoktu. Pazarye-rinden hâlâ dayanılmaz kokular yükseliyor, arabalar hâlâ zehirli gazlarını yaymaya devam ediyordu. Marc bacakları titreyerek la-boratuvara doğru yöneldi.

- Benimle alay mı ediyorsun ?

Kimyacı öfkeli görünüyordu, izmariti ağzmdaydı.

-Ne buldun?

-Hiç.

- Ne demek, hiç ?

- Ciğerlerde herhangi bir kirlilik söz konusu değil, hatta yabancı bir madde bile yok.

- Bu imkânsız... Örnek akciğerlerden alındı. O...

- Doğru, sana inanıyorum. Ama senin adam zehirlenerek ölmemiş. Ölüm nedeni asfiksi.

Marc bakışlarını kaldırdı; adam gezinip duruyordu.

- Şırınganda miyoglobin vardı, oksijeni depolayan bir kas dokusu molekülü. Analiz ettim. Yüzde seksen karbondioksit yüklüydü.

Marc verecek cevap bulamıyordu. Kantamala, sigarasından üst üste birkaç nefes çekerek devam etti:

- Bir entoksikasyon söz konusu değil. Senin herif hiçbir şey solumamış. Hem de hiç. Hatta ölüm nedeni de bu. Boğulma. Ama yüzüne kapatılan bir yastıkla değil. Herhangi bir travma belirtisi de yok. Plevra sıvısına da rastlamadım: bu sarımsı bir sıvıdır ve şiddet sonucu ölümlerde, akciğerlerin çevresinde görülür. Hayır,

senin herif ağır ağır ölmüş, oksijen yetersizliğinden, kendi karbondioksit gazını soluyarak.

Bütün sokak ayaklarının altında sallanıyordu sanki. Kimyacı ses tonunu yükseltti:

- Ne dümen çevirdiğinizi bilmiyorum, ama beni suçunuza ortak edemeyeceksiniz. Bu işin çevrecilikle bir ilgisi yok. Bu bir cinayet, anlıyor musun ?

Marc, arabalann, tezgâhların, yayaların arasına, yola doğru geriledi. Şaşırtıcı gerçekle yüz yüze gelmişti.

Cinayet aleti bıçak değildi.

Kulübeydi.

Arınma Odası, boğma odası işlevi taşımıştı.

Dalma üstadı, kurbanlarını oksijensiz bırakarak öldürüyordu.

65

Marc kalabalığın arasına karıştı ve Pran Nok Sokağı'ndan nehir otobüslerinin durağına kadar yürüdü. Burada, biraz önce oturduğu, parmaklıkların gölgesinde kalan bankı buldu ve son verileri bir araya getirdi. Nihayet, Reverdi'nin yöntemini en ufak ayrıntısına kadar anlamaya başlıyordu. Önce katil, kurbanını, bütün delikleri, açıklıkları özenle tıkanmış bir barakaya hapsediyordu. Büyük bir sabırla, kurbanın Oda'daki oksijen rezervini tüketmesini bekliyordu. Bu işkence ne kadar sürüyordu? En azından saatlerce. Belki de günlerce...

Marc, gitgide daha zor nefes alan, ciğerlerinin karbondioksitle dolduğunu hisseden, ağzı tıkaçla kapatılmış, elleri ve ayaklan bağlı kadını hayal ediyordu. O sırada Jacques Reverdi onu gözlüyordu. Ölümün bir esere dönüşmesini hayranlıkla seyrediyordu. Kulübenin diğer ucunda, bağdaş kurmuş, sessiz çığlıklar atan kızın görüntüsünün tadını çıkarıyordu...

Peki yaraları ne zaman açıyordu? Şüphesiz bu bekleyiş sırasında. Ama Marc'ın düşündüğünün tam tersine, yaralan yeniden açmak için acele etmiyordu. Kanını akıtmadan önce, kurbanının boğulmasını bekliyordu.

Ama varsayım burada açmaza giriyordu. Boğulmanın kritik eşiğinin saatlerce sürmesine Reverdi nasıl dayanıyordu? Bu bekleyiş onun nefesini tutma kapasitesinin hayli hayli üstündeydi. Sonra bir anda, bütün taşlar yerine oturmaya başladı, önce ilk kulübede, ardından da ikincisinde gördüğü oksijen tüpleri gözünün önüne geldi. Bu aynntıyı az kalsın gözden kaçınyordu, ama tüpler üzerlerine düşen görevi yerine getirmişti. Kurbanı can çekişirken, katil, dudaklarının arasında detandör, sıkıştınlmış havayı soluyordu.

Bu aşamada, kadın havanın bileşimini ölçmek için bir tür barometreye dönüşüyordu.

Kıpırdandıkça, nefes almada zorluk çektikçe, Reverdi odanın havasının azaldığını anlıyordu. Kurbanın her sessiz çığlığı, her hınltısı, annma işleminin yolunda gittiğinin belirtisiydi. Kadının ölmesine birkaç saniye kala, Annma Odası hazır demekti.

Reverdi artık harekete geçebilirdi.

Maskesini çıkarıyor ve nefesini tutuyordu.

işte inanılmaz gerçek: Reverdi bu ölüm odasından korkmuyordu, çünkü dakikalarca nefes almadan durabiliyordu. Kulübenin annması "onun" arınması demekti.

Marc, bir kez daha Dr. Norman'ın cinayet mekânı hakkında söylediklerini düşündü; Reverdi'nin kişiliğinin bir tür dışavurumuydu. Psikiyatr hiç olmadığı kadar haklıydı. Annma Odası, onun bedeninin bir izdüşümü haline geliyordu. Varlığı, gücü hücrenin duvarlanna kadar yayılıyordu. Kurban, aslında Reverdi'nin "krallığı"nda ölüyordu. Kalesinin merkezinde; boğularak.

Marc yeniden cinayet mahalline döndü. Temiz hava hemen hemen hiç kalmamıştı, mumlann alevleri titriyor, kadının dayanma gücü azalıyordu.

Bu durumda, kadın son nefesini vermeden önce, Reverdi mumlardan birini alıyor ve kurumuş balı eriterek, yaralan yeniden açmak için alevi kadının bedenine yaklaştınyordu. Aynı anda da, kurbanının ağzındaki tıkacı, kalan son havayı soluması için çıkanyordu. Bu yöntemde de bir art niyet vardı, çünkü solumak için fınn gibi açılmış ağız ile mumun alevi kalan son oksijeni de tüketiyordu. Mum kadını iki farklı şekilde öldürüyordu: yaralardaki mântü eriterek ve kalan havayı ondan çalarak...

Marc bu görüntü üzerinde durdu. Neden Reverdi kurbanını iki defa öldürüyordu ? Onu boğarak ve kanını akıtarak.

Henüz her şeyi anlamamıştı.

Dikkatini biraz daha yoğunlaştırdı ve olaya katilin gözleriyle bakmaya çalıştı. Kollardan, uyluklardan, gövdeden fışkıran kanı hayranlıkla

seyrediyordu (Marc kulübelerde alın lambalannın bulunma sebebini de not ediyordu: gitgide havası azalan bir odada mumlar sonuçta sönerdi; eserini sonuna kadar seyretmek için Reverdi bunlan kullanmak zorundaydı). Marc, onun, dağlardan kopup gelen sel misali, birçok kaynaktan akan hemoglobini seyretmekten zevk aldığını biliyordu. Acı çeken bu vücut, ateşte eriyen bir kan buzuluna dönüşüyordu.

J

Kafasında yeni bir şimşek çaktı. Kırmızı. Ritüelin amacı sadece buydu. Tamamen arınmış bir mekânda bu kıpkırmızı rengi hayranlıkla seyretmek.

Oksijen yoksunluğunun kanm rengi üzerinde bir etkisi olmalıydı. Hemoglobin ile karbondioksit arasında kimyasal bir dönüşüm gerçekleşiyordu herhalde.

Marc'ın bir uzman görüşüne ihtiyacı vardı. Aklına tek isim geliyordu: Alang, adlî tabip. Ceplerini yokladı ve Phuket'te kiraladığı cep telefonunu buldu.

Tabip hemen açtı. Sesi tanır tanımaz da bir kahkaha patlattı. Bu içtenlik, bu neşe Marc'ı derinden etkiledi. Az kalsın ağlayacaktı, ama kelimelere sığındı:

- Bir şey danışmak için arıyorum. Bir sorum var.

- Benim de: kırmızı paltolu, İskoçyalı bir trubadur, somon yetiştirmeye başladı.

Marc içini çekti. İçinde bulunduğu durumdan uzaklaştı ve müzik belleğini harekete geçirerek düşündü. Durumun saçmalığı her şeyin üstündeydi:

- İan Anderson, Jethro Tull grubu.

- Sana tapıyorum. Ne öğrenmek istiyorsun ?

Marc gözlerini kapattı. Sıcak bütün şiddetiyle yüzüne çarpıyordu. Gözleri ter perdesiyle örtülmüştü.

- Düşün, bak iyi dinle, düşün, tamamen oksijensiz bir odaya kan akıtılırsa...

- Açık konuş. Laboratuvardaki bir kandan mı yoksa bir yaralının kanından mı söz ediyorsun ?

- Bir insandan. Bir yaradan.

- Reverdi'yle mi ilgili?

- Başka kim olabilir? Kan yaralardan, kapalı, oksijensiz bir ortama akıyor.

- Anlamıyorum: bu durumda kurbanın ölü mü ? Marc az kalsın küfredecekti, ama kendine hâkim oldu:

- Her şey bir anda, tek bir harekette oluyor: kurban nefes almakta güçlük çekerken kan kaybetmeye başlıyor. Olay, tamamen havasız bir odada gerçekleşiyor, anlıyor musun ?

- Devam et.

- Bu oksijen yoksunluğunun, kanın rengi üzerinde bir etkisi olur mu ?

- Çoğunlukla evet.

- Bu durumda kan ne renk olur ?

- Renksiz.

-Nasıl?

- Kan siyah olur. Tamamen siyah. Hemoglobine kırmızı rengini veren oksijendir. Oksijen olmadan kan simsiyah bir renge dönüşür. İşte bu yüzden cildimizin yüzeyindeki damarlar mavidir; az oksijen aldığından kan buralarda koyu renklidir. Yine bu yüzden boğularak ölen birinin cildi gridir. Herkes tarafından bilinen bir olgu: siyanoz yani morarma, "koyu mavi" demek olan Yunanca "kuanos "tan gelir. Benim düşünceme göre, senin vakanda da kan koyu renkli olmalı.

Marc, kuşkulu bir sesle yineledi: -Neden?

- Çünkü hemoglobin, ne vücudun içinde ne de dışında oksijen moleküUeriyle temas halindedir. Bu da dezoksihemoglobine yol açar. Kan o kadar koyulaşır ki siyah bir renk ahr. Malezya'da, bu "siyah kan" birçok efsanenin de ana temasıdır. Bu aynı zamanda ölümün de rengidir ve...

Marc, artık Alang'ın sözlerini dinlemiyordu. Öğrendikleri onu çok etkilemişti. Paris'te yaptığı araştırma sırasında tanıştığı jinekolog ona söylemişti: koyu renkli bir kan. Az oksijenli, toplardamar kanı.

Siyah.

Siyah Kan.

Jacques Reverdi araştırmasının sonucu.

Her kadını bir siyah kan çeşmesine dönüştürmek.

"Aynı zamanda Yalanın Rengi de olan Gerçeğin Rengi."

Marc telefonu kapattı. Güneşin beyaz ve yakıcı ışığında sarhoş gibi sallanıyordu. Gözkapaklannm altında siyah gölgeler dans ediyordu. Bayılmak üzereydi. Kesinlik, tutarlılık ve çılgınlıkla tıka basa doymuş gerçek, ağır ve çok zengin bir özsu gibi bedenine nüfuz ediyordu.

Bu çılgınlığa, deliliğe alışması gerekiyordu.

Çünkü, büyük bir arzuyla görmek istediği bu cinayet itkisi artık hep gözlerinin önünde olacaktı. Reverdi, bu kusursuz siyah karşısında kendinden geçmek için kaç kadını öldürmüştü?

66

ı

Kaçmak.

Sırnyla birlikte kaçmak.

Marc bir taksiye atladı ve havalimanına doğru Bangkok'u boydan boya kat etti. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey işitmiyor, hiçbir şey hissetmiyordu. Kalp atışları kulaklarını sağır edecek kadar güçlüydü. Parmaklarıyla çantasının sapını o denli sıkı kavramıştı ki, bileği bembeyaz olmuştu. Bu ülkeyi terk etmek. Sırrını olabildiğince uzağa götürmek.

Havalimanına varınca rahatladı. Ekonomik sınıf biletlerinin satıldığı bankoya doğru yöneldi, sonra vazgeçti. Durumunu ve cebindeki parayı göz önünde bulundurarak, kendine lüks bir seyahat hediye etmeye karar verdi.

Asya'daki en prestijli havayolu şirketlerinden biri olan Cathay Pacifıc'in gişesine doğru yöneldi, ve birinci sınıftan bir bilet aldı. Sanki kumbarasına şiddetli bir çekiç darbesi inmişti; basit bir geri dönüş için yaklaşık beş bin avro ödedi. Ne yazıktı ne de iyi; yayıncılardan koparacağı telif avansını harcamanın bir yöntemiydi sadece. İçgüdüsel olarak hâlâ çantasını sıkı sıkı tutuyordu.

Bilgisayarım. Kitabını. Geleceğini.

Bu tür bir bilet ona havalimanının VİP salonundan yararlanma imkânı tanıyordu. Burası, her şeyin çok düzgün ve titiz bir simetri içinde olduğu, altın parıltılarla süslü, çok büyük bir mekândı.

Marc bu abartılı mekânın bir simge olduğunu anladı. Düzen ve kurumlaşma çağı başlamıştı. Uçuş saatini beklerken, romanının son ve kesin halini oluşturmaya karar verdi. Artık geldiği bu noktada, kesin satırları saptamak kolaydı.

Bara doğru yöneldi ve kendine bir tabak çerez hazırladı. Bir kadeh de şampanya doldurdu, sonra bilgisayarların, telefonların,

faksların VIP yolculannm hizmetinde olduğu camlı bir bölmeyle ayrılmış "business-centre"a gitti. Bir masaya yerleşti, bilgisayannı prize taktı. İşe başlamadan önce, temizlik yapmalıydı. "Voilâ" server'ıyla bağlantı kurdu ve ana sayfayı açtı. Birkaç tuşa basarak aboneliğini iptal etti. Program ona kararının kesin olup olmadığını sordu ve son bir mesajının olduğunu bildirdi: şüphesiz Reverdi onu Kanara Hapishane-si'ne görüşmeye

çağınyordu. Tek hareketle, Marc mesajı reddetti. Reverdi'nin bu mesajını ve e-posta adresini sonsuza dek sildi.

Artık Elisabeth'le temas kurmak imkânsızdı.

Elisabeth Bremen ölmüştü.

Ölmüş ve gömülmüştü.

Birkaç hafta sonra, sıra Jacques Reverdi'deydi.

Yargılanmış ve idam edilmiş olacaktı.

Bu tutkulu mektuplaşmalardan, bu büyük sanal aşktan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Eğer Marc biraz sıkı çalışırsa, başarıyı yakalayabileceği bir roman dışında, hiçbir şey.

Ama Elisabeth güzel bir cenaze törenini hak ediyordu. Bilgisayannı kapattı, çantasına koydu, sonra tuvalete gitmek üzere yerinden kalktı, makine koltuğunun altındaydı, geçerken bar tezgâhından bir paket kibrit aldı. Kabinin kapısını kilitledi ve çantasının arka cebini kanştırdı. Şans getirmesi için Hatica'nın fotoğrafını burada taşıyordu.

Tavanda bir ısı algılayıcı olup olmadığını kontrol etti, sonra büyük bir dikkatle, resmi klozetin üzerine getirdi ve yaktı. Parlak kâğıdı yavaş yavaş yok eden, Mağripli kızın yüzünü kemiren alevi büyük bir hayranlıkla seyrediyordu. Mınldanarak, kıza gülümsedi:

- Elveda Elisabeth.

Kömür haline gelmiş son parça da klozetin içine düşünce, sifonu çekti ve yıllar önce yaşadığı benzer bir sahneyi hatırladı. Ünlü bir mağazanın tuvaletinde de, Lady Diana'nın ölüm raporunu aynı şekilde imha etmişti. O dönemde, bu küçük kor parçasıyla hem Prenses'e hem de paparazziliğe veda etmişti.

Bugün, kaderi bir kez daha değişiyordu.

Elisabeth'i terk ediyor ve bir yazar oluyordu...

"Business-centre"a geri döner dönmez, romanının planıyla ilgilenmeye başladı. Sakinliği onu şaşırtıyordu. Aslında bu yüzeysel, insanı tedirgin eden bir sükûnetti. Bulantısı hâlâ ben buradayım diyor, iç sıkıntısı, her geçen saniye uzun bir çığlığa dönüşüyordu. Bir katilin suç ortağıydı. Dünya üzerinde, onun sırnna vâkıf olmuş tek kişiydi.

Bir an kısa bir süreliğine de olsa gitmekten vazgeçmeyi düşündü: belki de Malezya'ya geri dönmeli, yargıçla temasa geçmeli, namusu ve şerefi üzerine yemin edip kanıt olarak mektupları mahkemeye sunmalıydı... Ama bu durum fazla sürmedi. Kadehin-deki şampanyayı bitirdi ve yazmaya başladı. Muhteşem bir "thril-ler" yazmak varken, kararını çoktan vermiş bir mahkemeye cinayet kanıtlarını sunmanın kime ve neye yaran vardı?

Sinopsisi üzerine yoğunlaştı. Metni yazması en fazla bir saatini aldı. Kafasını hiç kaldırmadan. Sonunda, büyük bir memnuniyetle yazdığı yirmi sayfayı yeniden okudu. Hayır, memnuniyet kelimesi çok zayıf kalırdı. Transa yakın bir coşkuyla her kelimenin tadını çıkardı. Elleri titriyordu. "Olağanüstü" bir örgü oluşturduğundan emindi. Bu küçük bir devrimdi. Buna inancı arttıkça boşuna gayret sarf etmediğine kanaat getiriyordu.

Bilgisayarının harelenen ekranında, hayranlıkla saf parıltıyı seyrediyordu. Bütün saydamlığıyla Jacques Reverdi'nin çılgınlığını. Bu çılgınlığı o bulup ortaya çıkarmış, yalıtmış ve temizlemişti; şimdi hayranlıkla seyrediyordu onu.

Marc bu coşkuyla, artık metni görünce iştahı kabaracak bir yayıncı bulması gerektiğini düşündü. Böyle birini tanıyordu, farklı konularda yayınları olan biriydi, onun için birçok metnin son okumasını yapmıştı.

Mesaj kutusunda, Marc Dupeyrat'nın hâlâ geçerli olan elektronik posta adresini aradı.

Sinopsisini elektronik mesaja dönüştürdü ve başına birkaç satırlık bir giriş cümlesi ekledi, Güneydoğu Asya'ya yaptığı bir yolculukta, bu fikrin aklına geldiğini yazdı. Mesajını "Bu sizi ilgilendiriyor mu ?" diye bitirdi.

Cevabı biliyordu. Mesajı yollamaya hazırlanıyordu ki bir isim koymadığını fark etti. Hiç tereddüt etmeden, metnin başına büyük harflerle yazdı:

SİYAH KAN

I

Dönüş

67

Gözlerini açtığında, uçak Paris semalarmdaydı.

Marc, üzerindeki eskimiş, paçavraya dönüşmüş giysileri düşündü. Şehrin kirliliği hâlâ gözlerinin önünde, kokusu burnun-daydı; hatta uçağın içinde, yolculuk yaptığı "business" sınıfta bile sanki gelip onu bulmuştu. Pencereden baktı: île-de-France'ın minik noktalar halinde görünen ışıklan puslu tan ışığında dans ediyordu. 5 haziran perşembe sabahı Marc hiçbir şey düşünecek durumda değildi.

Koltuğunda döne döne birkaç saat uyumuştu. Yolculuk gerilim içinde başlamıştı. Kolları ve bacaklan kaskatı kesilmiş, avuçlan terlemişti. Uçağın havalanışıyla birlikte VİP salonundaki coşkusu yerini iç sıkıntısına bırakmış ve hiçbir şey onu bu durumdan kur-taramamıştı: ne saray usulü pişirilmiş şişler ne çok güzel hostesler ne de kendi ekranında seçtiği filmler. Her şeyi, yaşadığı krizin bir parçası olarak değerlendiriyordu. Yolculuğu on dört saat sürecek bir hastalığa dönüşmüştü.

- Lütfen kemerlerinizi bağlayınız.

Marc söyleneni yaptı. Uyanıp kendine geldikçe, düşünceleri de yerli yerine oturuyordu. Yan koltuk masasına bırakılmış kahvaltı tepsisini gördü. Haşlanmış yumurtalannı ve kruvasanlanm yerken, yaşadığı macerayı, yaptığı keşifleri ve kitabını düşündü. Başarmıştı. Bir katilin ruhuna sahip

olmuştu. Bir kraliçenin mezar odasına giren bir arkeolog gibi o da katilin çılgın dünyasına dalmıştı. Ve şimdi çok uzaktaydı. Katilden on iki bin kilometre uzakta. Şehrinin himayesi altında. Elde ettiği ganimetin efendisiydi. Hayalî olarak yolculuğuna devam edebilirdi. Romanı sayesinde, incelemesini daha da derinleştirebilir, katilin dünyasına ait en ufak bir işaretten, en ufak bir bağlantıdan yararlanabilirdi.

Uçak piste tekerlek koyduğunda, önsezilerinden artık emindi. Bütün sıkıntılar sona ermişti; ışık onu bekliyordu, gerçek bir üne, zenginliğe, en nihayet sükûnete kavuşacaktı.

Sabahın altısında Roissy Havalimanı, Giorgio de Chirico'nun metafizik tablolarına benziyordu. Devasa yuvarlak yapı bomboştu, insan kendini kaybedebilirdi. Kabuk biçimindeki bu koskoca boşluğun içinde insanın varlığı bile sonsuz bir yankı oluşturuyordu.

Döner bandın üzerinde, çantası ilk görünenler arasındaydı: "birinci" ve "business" sınıfların bir ayrıcalığı. Çantasını aldı ve kendini belirsiz bir günün akışına bıraktı. Takside, üzerindeki paçavraların pisliğini biraz daha hissetti. Arabanın camları, iç karartıcı gün ışığı yüzünden puslu gibiydi. Otoyol boyunca, unutulmuş boş arazilere, cesetlerden temizlenmiş savaş alanlarına benzettiği dümdüz ovalar uzanıyordu. Çoğunlukla, uzun bir yolculuktan sonra, şafak vakti şehre döndüğünde, hep aynı duyguya, dünyanın sonunun gelmiş olduğu duygusuna kapılırdı. Yokluğu sırasında bir şeyler olduğu hissine. Bir nükleer savaş, bir deprem... Büyük bir yıkıma uğramış dünyanın son çırpınışları olarak sadece reklam afişleri ayaktaydı.

Marc onlara bakıyor, ama görmüyordu. Bunlar, bir geminin sabah rüzgârından yararlanması için açılmış, halatlarla gerilmiş yelkenleri andıran devasa panolardı.

Birden şoföre bağırdı:

- Durun!

Adam yerinde sıçradı: -Nasıl?

- Durun!

- Rahatsız mısınız? Kusmak... kusmak mı istiyorsunuz? -DUR! istemeye istemeye, adam yavaşladı ve arabayı emniyet şeridine soktu.

- Geri gidin.

- Bunu yapamam.

Marc kapıyı açarken sövüp saydı:

- Tanrı'nın cezası...

Asfalta atladı, bilgisayarı hâlâ elindeydi. Biraz önce gördüğü afişe kadar kat etmesi gereken yol. Üç yüz metreden fazlaydı. Heyecandan afişi geçti, geri gelmek için biraz daha koştu.

Nihayet, soluk soluğa geri döndü.

Hatica oradaydı, siyah gözlerini ufka dikmiş, dört metre yüksekliğinde bir afişte.

Marc'ın nefes alışları düzelmemişti, midesi ağzına gelmişti. Kafasının içinde buna bir açıklama bulmak istiyordu. Ama tahmin etmesi hiç de zor değildi: Vincent iyi iş çıkarmıştı. Yokluğu sırasında, bu acemi manken için çok önemli bir sözleşme yapmıştı.

Birkaç hafta içinde de Hatica bir star olmuştu.

Bütün Paris sokaklarını süsleyecek bir yüz.

Ve o buna layıktı. Bu saçma saptama bir anda aklına gelivermişti. O yüce bir varlıktı. Hafifçe yana dönmüş, profilden, ateşli gözleriyle insanlara bakıyordu. Simsiyah gözbebeklerinde bir yumuşaklık, lakenin yansımalarını andıran bir parlaklık vardı. Çıkık elmacıkkemikleriyle korunan, erişilmez bir sevecenlik. Bu kale gibi dimdik görünüş, bu korunma içgüdüsü, jöle sürülmüş, şakaklara yapıştınlmış ve ilk bakışta çini mürekkebinden dövmeleri andıran -stilistin veya fotoğrafçının fikri olmalıydı- siyah saç bukleleriyle bir kat daha güçlendirilmişti.

Resim, altın rengine çalan sepyaydı. Hatica'nın zayıf yüzüyle ve kostümüyle -tam beline oturan, Mao yakalı, kaşmir motiflerini andıran arabesk işlemeli beyaz bir ceket- uyum içinde olan kınaya yakın hafifçe Araplaştırılmış bir renk.

Hem hippi yıllarının ilham perisine hem de Hint prensinin sarayından prensin kostümünü çalarak kaçan bir begüme benziyordu. Afişin alt

kısmında, süslü harflerle yazılmış bir parfüm ismi, Elegie, okunuyordu; yazının hemen yanında Alaaddin'in lambasını andıran bir parfüm şişesi vardı.

Marc dizlerinin üzerine çöktü.

Kız yüce bir varlıktı; o ise bir solucan.

Aniden kasıldı, uçakta yediği kahvaltıyı kustu: haşlanmış yumurta, kruvasan, portakal suyu. Bu felaketin doğurabileceği sonucu henüz değerlendiremiyordu. Ama bir ritmi ve çarkları olan cehennem makinesine bindiğini kafasında canlandırabiliyordu.

Sallanarak, sendeleyerek, ağzını koluna silerek, Marc taksiye ulaştı. Koltuğa oturur oturmaz, adam ona kâğıt mendil uzatırken patladı:

- Tuhaf birisiniz, siz...

- Sürün.

- Tamam tamam, sorun yok! Bu yüzden buradayım.

Marc hiçbir şey duymuyordu, beyni pelteleşmişti. Yemek borusu yanıyor ve kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

- Cep telefonunuz var mı ? Şoför sırıttı:

- Bu kadan da fazla. Siz ne sanıyorsunuz ? Bir limuzin kiralamadınız, dostum ve...

Marc bir avuç avroyu şoförün yanındaki koltuğa fırlattı:

- Bana cep telefonunuzu verin! Şoför banknotlara şöyle bir baktı:

- Tamam. Sinirlenmenize gerek yok.

Elini ceketinin iç cebine soktu ve sol eliyle telefonu uzattı. Marc, Vincent'ın numarasını tuşladı; yatağının yanındaki sabit telefonun. Sekiz kez çaldıktan sonra, kocaoğlan açtı:

- Ne var?

- Benim. Marc.

- Marc mı? Nereden arıyorsun? Paris'te, saat çok erken, burada, ben...

- Ben Paris'teyim.

Yatak çarşaflarının hışırtısı duyuldu: ayı uykudan uyanıyordu.

- Bu saatte mi ? Aklını mı kaçırdın ?

- Uçaktan yeni indim. Afişler için seni arıyorum.

- Afişler mi ?

- Hatica'nın kampanyası. Ses artık daha anlaşılırdı:

- Gördün mü ? Delice, değil mi ? Kibrinden kasılıyordu, ilk kez tam isabet, söyledikleri gibi tam usta işi. Sana söylemiştim... Bu yavru, yeni Laetitia Casta olacak. Sözleşmedeki rakamı bir görsen!

- Benim öğrenmek istediğim kampanyanın yaygınlığı: ulusal mı yoksa uluslararası mı ?

Bir sessizlik oldu.

- Neden ? diye sordu sonunda Vincent.

- Bana cevap ver. Kocaoğlan bıkkın, içini çekti:

- Yolculuğun iyi geçmedi anlaşılan. Ulusal. Fransa'da büyük bir tanıtım kampanyası yapıyorlar. Sonra, bakacaklar. Farklı parfüm şirketlerinden oluşan bir konsorsiyum. Bütün imkânlarını kullanıyorlar ve... Sustu. Ama bütün bunlar seni neden ilgilendiriyor, anlamıyorum? Paris'e henüz geldin ve sen...

- Peki ya gazeteler: hangileri ? Vincent yeniden iç geçirdi:

- Klasik yayınlar. Kadın dergileri, haftalık dergiler, gazeteler... Gerçekten, bu soruların, çok...

- İlanlar, bu yayınların uluslararası baskılarında da çıkacak mı?

- Hayır. Sözleşme bu konuda çok katı. Sadece Fransa ve Fransızca konuşulan yerlerde.

-Emin misin?

- Sözleşmeyi hazırlayan benim. Bir kahkaha attı. Ajans, dostum, ajans. Bu sana bir şey ifade ediyor mu ? Artık ben farklı bir adamım. Tamamen değişime uğradım. Ya sen, yolculuğun nasıldı?

Marc cevap vermeden telefonu kapattı. Porte de Bagnolet'ye yaklaşıyorlardı. Çevreyolunun hemen kenarındaki üç panoda daha Hatica'nın resmi vardı.

Mao yakalı kıyafetiyle göz kamaştırıcı bir ölüm meleğine benziyordu.

I

68

- Sizi anlayamıyorum. Marc'ın yayıncısı bir kadındı.

Renata Santi. Kulağa bu isim bir takma ad gibi geliyordu; gerçekten de bu bir takma addı. Renata bu ismi, mesleğe ilk başladığı yıllarda uydurmuştu. Önce Santi Yayınlan'nı kurmuş, daha sonra evlenmiş ve kocasının soyadıyla yeni bir şirket kurmuştu: Casal. Bir süre sonra boşanmış ve her iki şirketteki hisselerini de satmıştı; artık genç kızlık soyadını kullanabilirdi. Ancak kimsenin onun kim olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Bu nedenle savaş yıllarında kullandığı adla bir üçüncü yayınevini kurmuştu: Lorenzo. Bu oğlunun da adıydı.

Her şey oldukça karışıktı; Marc onun durumu tam olarak anladığından emin değildi. Güncelleştirilmek üzere acilen yeniden yazılması gereken birçok metin üzerinde Renata'yla çalışmıştı.

- Sizi anlayamıyorum, diye yineledi yayıncı kadın. Sinopsisiniz çok heyecan vericiydi. Neden vazgeçtiniz ?

Marc cevap vermedi. Renata'nın 6. Bölge'deki bürosundaydı-lar; beşikkemerli pencereleri olan bir binanın birinci katında.

- İşin zorluğundan çekmiyorsanız, diye devam etti. Size yardım edebilirim. Böyle konularda uzmanlaşmış editörlerimiz var. Ancak sizin hızlı ve disiplinli çalıştığınızı biliyorum.

Marc yapılan iltifatlar karşısında gülümsedi. Renata'ya cevap vermek için bir sonraki salı gününü, tatil olan pazartesiden sonraki 10 haziranı beklemişti. Bu arada, her zamanki gibi, tahminleri doğrulanmıştı; Hatica'nın yüzü Paris'in bütün duvarlanndaydı. Bu kampanyaya karşı yapılacak hiçbir şey yoktu. Reverdi'nin, bir Fransız dergisinde Hatica'nın fotoğraflarıyla karşılaşmamasını dileyerek gözlerden uzak bir yerlerde saklanmak dışında.

- Yayınevimiz için, bu uzun zamandır beklediğim bir fırsat. Roman dünyasına büyük bir darbe indirmek. Eylül ayında kitabı ha-zılayabiliriz ve yeni sezondan önce piyasaya çıkarabiliriz.

Marc kadını inceliyordu. Gerçek bir vakaydı. Altmışlarında olmalıydı, boya olduğu kuşkusuz simsiyah, uzun ve bukle bukle saçlan, pudralanmış beyaz yüzünü gizliyordu. Geniş omuzlanyla bir hard rock şarkıcısına benziyordu; sürekli siyah giyen bir kadındı, Kıyafetinde tuhaf bir şıklık dikkati çekiyordu: vücuda yapışan bir jile, uzun bir denizci ceketi, Petit Pateau marka bir tişört ve parlak çoraplannı açıkta bırakan, vücuduna iyice oturan bir bisikletçi pantolonu.

- Eğer bu bir para sorunuysa...

- Paranın bununla bir ilgisi yok.

Koltuğunda arkaya doğru gerinerek, hükmedici bir pozisyon aldı. Dolgun, koyu kahverengi dudakları ona asık suratlı bir hava veriyordu.

-O halde ne?

- Bu proje artık beni ilgilendirmiyor. Hepsi bu.

- Yazık. Gerçekten yazık.

Bilinçsizce, Marc'ın Bangkok havalimanından gönderdiği si-nopsisi kanştırdı. Öyleyse neden o gün sabırsız davranmıştı?

- Mutlak bir başanydı. Kişiliğinizi hesaba katmasak bile...

- Kişiliğim mi, neden ?

- Çok iyi biliyorsunuz...

- Hayır. Bilmiyorum.

- Geçmişiniz... pek parlak sayılmaz. Eski bir paparazzi. Bir skandal avcısı. Ve şimdi ise farklı alanlarda faaliyet gösteren bir gazeteci. Bütün bunlar kitabınıza aynca bir inandıncılık kazandıracaktı.

- Ancak bu bir belgesel roman değil.

Kadın gülümsedi; üstdudağı altdudağından daha ilerideydi.

- Elbette. Ama sizin nereden ilham aldığınızı biliyoruz. Marc, birden kanının donduğunu hissetti:

- Ne demek istiyorsunuz ?

- Şu dalgıç katil, Malezya'da yakalanan. Jacques Reverdi'den ilham aldınız, değil mi ?

Bu sıradan hatırlatma bile midesine kramp girmesine neden oldu. Bu tür bir benzetmeyi neye dayanarak yapmıştı?

- Eğer sizi korkutan buysa, diye devam etti kadın, Reverdi çok yakın bir gelecekte sadece bir hatıra olacak.

îriyan kadın masanın üzerindeki bir gazeteyi ona doğru itti.

- Bugünkü Le Monde. Reverdi'nin ölüm cezasından hiçbir şekilde kurtulma şansı yok. Avukatı intihar etmiş.

Marc az kalsın oturduğu sandalyeden düşüyordu. Haber, birinci sayfada, gazetenin sol sütunundaydı. Sadece haberin giriş cümlelerini okuyabildi. Jimmy Wong-Fat, hafta sonu, Cameron Highlands'te, babasının garajında kendini asmıştı.

Bu haberi nasıl yorumlaması gerektiğim bilmiyordu. Sadece birkaç gün öncesine ait anılar aklına geliyordu. Kelebekler. Seralar. "Ölmesini isterdim!" diye bağıran, baba Wong-Fat'ın böceklerin delik deşik ettiği yüzü.

Baş döndürücü bir misk kokusu duydu. Renata ona doğru eğilmişti.

- Şans biraz bizimle olursa, diye fısıldadı çatallı sesiyle. İdam edildiği gün piyasaya çıkarız. Kadının nefesinden biraz uzaklaşmak için Marc geri çekildi. Elinde olmadan avukatın neden hayatına son verdiğini düşünüyordu. Reverdi ona gereğinden fazla yüklenmiş ve vekâletini geri çekmiş olmalıydı. Sapık muhallebi çocuğu da, bir "birliktelik" beklerken, onun öfkesinin kurbanı olmuştu. Ve bu öfkenin tek bir sebebi vardı: Elisabeth'ten artık hiç haber alamaması.

İhanete uğraması.

Kesin olan bir şey vardı: bu intihalin sorumlusu Reverdi'ydi. İnsanları uzaktan da öldürebiliyordu. Hapishanenin duvarları arasındayken bile. Onun bu gücü ona da ulaşabilecek miydi ?

Gazeteyi kadına doğru itti:

- Üzgünüm Renata. Bu kitabı yazmayacağım.

69

Bir hafta sonra kararını değiştirmişti.

Renata onu yaklaşık on defa telefonla aramıştı. Teklif ettiği parayı elli bin avroya kadar yükseltmişti. Bu olağanüstü bir rakamdı. Diğer kitaplarından,

Marc on bin avrodan fazla hiç kazanmamıştı. Böyle bir miktar yayıncının bu kitapla ilgili umutlarının güzel bir göstergesiydi. Ama paranın, Marc'ın karanyla bir ilgisi yoktu.

Bu birkaç gün boyunca, Wong-Fat'ın intiharının yeniden gündeme taşıdığı Reverdi olayıyla tekrar ilgilenmeye başlamıştı. Gazetelerde çıkan bütün yazıları okumuştu. Kuala Lumpur'daki tanıdığı bütün muhabirlerle ve gazetecilerle temasa geçmişti; tabiî Malezya'ya yaptığı yolculuktan söz etmeden.

Hatta, Jimmy hakkında bir "alt dosya" oluşturmuş ve onun bu son karanyla ilgili bütün aynntılan elde etmişti. Avukat 8 haziran pazar günü, babasının Cameron Highlands'teki evine dönmüştü. Depolann bulunduğu yerde de kendini asmıştı; Marc, kelebekler, bokböcekleri ve akreplerle dolu bu evi gözünün önüne getirebiliyordu. Kötü bir ölüm için kâbus dolu bir yer. Ardında tek kelime bile bırakmamıştı ve kimse Jacques Reverdi için hazırladığı savunma dosyasını bulamamıştı. Gazetelerde çıkan haberlerden, Kanara Hapishanesi güvenlik şefi Raman adında birinin de birkaç gün önce öldürüldüğünü öğrenmişti. Malezyalı gazetecilere göre bütün şüpheler Reverdi'nin üzerinde yoğunlaşıyordu, ancak hiçbir kanıt bulunamamıştı. Yine bir öfke anı mıydı? Hayır. O sırada Jacques'ın Elisabeth'in ihanet ettiğini düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Buna karşılık, Marc, Reverdi'nin 3 haziranda hapishanede, bir "kargaşa" çıkacağını Elisabeth'e haber verdiğini hatırlıyordu. Öyleyse Raman'ın öldürüleceğini biliyordu. Çünkü katil kendisiydi.

Ama asıl önemli bilgi başkaydı. Jacques Reverdi ölüme doğru yürümüyordu; koşuyordu. Yeni avukat istememişti ve News Stra-its Times ile Star muhabirlerine göre, Reverdi kimsenin açıklayamadığı derin bir sessizliğe gömülmüştü. Sadece hapishanedeki din görevlileriyle -imamlarla ve vaizlerle- görüşüyordu. Bu esnada hazırlık soruşturması tamamlanmıştı. Suçu kesinleşmişti.

Marc'ın artık bu canavardan korkması için herhangi bir sebep yoktu. Şu ya da bu şekilde çevirdiği dolabı anlaması gibi bir tehlike de kalmamıştı. Bundan böyle ve sonsuza dek sessizliğe gömülmüş, etrafı dindar Müslümanlarla çevrilmiş Reverdi'nin dış dünyayla tüm bağları kesilmişti.

Bu sebeple, projesini tamamlamaya karar verdi.

Ve çalışmaya koyuldu, bütün yaz boyunca.

İlk başlarda, kendi atölyesinde.

Daha sonra, Güney Fransa'da, Renata'nın ona tahsis ettiği evde.

Tuttuğu notlar oldukça açık ve ayrıntılıydı, bu da onun çok hızlı ilerlemesini sağlıyordu. Günde yirmi sayfadan fazla. Sürekli, trans halinde yazıyordu. Bazen duruyor ve yazdıklarını okuyordu; kendisinden korkuyordu. Bölümler ilerledikçe katille özdeş-leşiyordu. Cinayetlerin şiddet ve sadizm içeren ayrıntıları üzerinde duruyordu. Kullandığı üslupla, özel bir günlüğün gerçekliğini yakalıyordu. Bu tür zamanlarda da, Patang'ı, geçirdiği krizi, sokaklarda fahişelerin peşinden koşturduğu anları hatırlıyordu...

Yine de, bu özdeşleşmeye rağmen, Marc hep bir hayal kırıklığı yaşıyordu. İşin özünü kavrayamamıştı; katili cinayet işlemeye iten nedenin özünü. Bir şekilde, Ölüm Çizgisi'ni aşmıştı. Ama bu başarısına karşın, bu öldürme arzusuna, bu acı çektirme tutkusuna hâlâ yabancıydı. Sadece korkuya yaklaşmış, fakat bu duyguyu ne anlayabilmiş ne de hissedebilmişti. Kötülüğün tadını asla alamamış, kanın yol açtığı ereksiyonu hissedememişti.

Bundan zevk alması gerekmez miydi ?

Oysa, tam tersine tuhaf bir acı duyuyordu. Görevini tamamlamamıştı. Sophie adma, mesafeyi gerektiği kadar koruyamamıştı.

Temmuz sonunda kitabın ilk hali hazırdı.

İki ay boyunca dış dünyayla ilişkisini tamamen koparmıştı. Ne Avrupa'yı kavuran sıcaklar ne sevgilisinin yumruklanyla ölen Marie Trintignant az da olsa ilgisini çekmişti.

Marc artık başka bir dünyada yaşıyordu.

"Siyah Kan"ı yazıyordu: dalgıç bir katilin hikâyesini.

Sinopsisin örgüsünü genel hatlarıyla korumuştu.

Asya'da seri cinayetler işleyen bir katilin izini süren yalnız bir gazetecinin maceraları. Jacques Reverdi'nin resmî kayıtlardaki hikâyesini değiştirmiş, ancak gerçek katille doğrudan bir bağ oluşturan iki anahtar öğeyi korumuştu: her şey Güneydoğu Asya'da geçiyordu ve katil, bir dalış hocası, eski bir dalma rekortmeniydi.

Araştırmasının etaplarına sadık kalmıştı. Hayat Yolu. Sonsuzluğun İşaretleri. Arınma Odası. Siyah Kan. Mekânlar, izlenimler için, Marc defterindeki notlardan yararlanmıştı; bunlar gittiği ülkelerde bizzat kendisi tarafından tutulmuş notlardı. Sadece isimleri ve yer adlarını değiştirmişti.

Dramatik bir yapıyla gerilimi hep canlı tuttuğu bir üslup kullanmıştı. Kahramanın araştırmasına koşut olarak katil, tutsağı genç bir turist kızı kurban ritüeline hazırlıyordu. Final bölümünde birleşene kadar, kitapta bu iki olay birbirinden bağımsız iki hikâye olarak sürüyordu.

Kitaptaki tek zayıf gerçek, Marc'ın bütün cinayetleri bağlamak zorunda kaldığı olaydı; katilin psikolojik travması. Jacques Reverdi'nin acımasız, siyah kana susamış bir katile nasıl dönüştüğünü bilmiyordu. Tıpkı "ÇABUK SAKLAN, BABA GELİYOR!" cümlesinin ne anlama geldiğini bilmediği gibi. Veya bambu yapraklarının onun öldürme itkisini neden tetiklediğini çözememesi gibi.

Bir kez daha gerçeğin kırıntılarından yola çıkıyordu. Katilin, yeniyetmelik çağında, annesini, bileklerini kesmiş bir halde buluşunu hayal etmişti: işte Reverdi'nin gerçeği buydu. Ama kitabına kadının henüz son nefesini vermemiş olduğunu eklemişti. Müstakbel katil can çekişmekte olan

annesiyle karşılaşmış; kadın kanlı elleriyle çocuğun yüzünü okşarken, ona babasının, o iğrenç adamın kim olduğunu açıklamıştı. Siyahımsı, kemikli ellerinin teması, onda siyah kan ve yapraklann hışırtısı gibi çift yönlü bir travmaya neden olmuştu.

Marc ilk taslağı bir kez daha okuduğunda artık tatmin olmuştu. Büyük bir edebî eser değildi, ama korku sahnelerinde, özellikle de şiddet içeren

bölümlerde kendini aşmıştı. Reverdi olarak mı yazıyordu ? Yoksa efendisi tarafından gizli şeyleri görmesi sağlanan Elisabeth olarak mı ?

Sürekli çalıştı. O korkunç sıcakları hiçbir şey hissetmeden geçirdi. Sıcağın kurbanı olmuş binlerce ölüden söz edildiğini şöyle bir işitti. Gazetelerde, Rungis'deki soğuk hava depolarına konmuş cesetleri gördü. Kayıtsız kaldı. Kafası tamamen romanıyla meşguldü. Yazıyordu, nefes alıyordu, zayıflıyordu ve sadece sayfalarda cisimleşiyordu.

Eylül ayının başında kitabım bitirmişti. Dört yüz sayfalık bu kaldırım taşını Renata Santi'ye bizzat kendi götürmeye karar verdi. Kendini hafiflemiş hissediyordu; hem mecazî hem de gerçek anlamda. Yedi kilo vermişti. Ve yanmış tenine rağmen çok zayıf ve solgun görünüyordu.

Cehennem sıcakları biraz azalmıştı, ama hava kirliliğinin de etkisiyle, ağzından alevler saçan bir hayvanın ağır nefesi gibi hâlâ şehirde varlığını hissettiriyordu.

Taksi Saint-Georges Meydanı'na açılan dar sokakları terk edip Haussmann Bulvan'na ulaştı; Hatica'nın yüzü hâlâ şehrin duvarlarını süslüyordu.

Bu reklam tarihinin en uzun kampanyası olmalıydı.

70

- Muhteşem.

Renata Santi okuma kopyasını iki günde okumuştu. Kafasını kaldırdı, teatral bir edayla uzun buklelerini salladı: parodilerdeki XIV. Louis'lere benziyordu.

- Bu katil ve siyah kan olayı, gerçekten... Bu fikri nereden buldunuz ?

Marc, alçakgönüllü bir şekilde omuzlarını silkti.

- Hayal gücünüz... ürpertici. Yağ çekmek için söylemiyorum, okuduğum en iyi "thriller"lardan biri, belki de en iyisi. Bu bir bestseller olacak, yavrucuğum, bana inanın. Üzerinde birlikte çalıştığımız sefil kitapları düşünüyorum da... Ama kaybettiğimiz zamanı yakalayacağız!

Marc somurtuyordu. Kadının bütün komplimanlarına rağmen, kitabı bitirmiş olmaktan içten içe üzüntü duyuyordu. Renata devam etti:

- Çok hızlı hareket etmeliyiz. Büyük bir darbe indirmeliyiz. Düzeltecek pek bir şey yok. Ekimde yayımlayabiliriz. Siz ne düşünüyorsunuz ?

Marc cevap vermedi; midesi kasılıyordu, korkudan.

- Bu yıl, sezon açılışı oldukça yavan. Biz bir olay yaratacağız. Göz kamaştırıcı bir ufku gösterir gibi kollarını iki yana açtı. Önce, reklam kampanyası. Afişler. Radyoda "teasing"ler. Ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi ?

Marc başını "evet" anlamında salladı. Renata, soluğu tıkanmış gibi gırtlaktan konuşuyordu:

- Kafamda bir şeyler var... Kanın rengi üzerine. Size, epey ürkütücü bir numara olacağına dair söz veriyorum.

Marc suskunluğunu koruyordu. Kadın mahrem bir şey söyleye-çekmiş gibi devam etti:

- Şansımız biraz yaver giderse, tam üstüne denk geliriz.

- Neyin üstüne ?

- Pekâlâ biliyorsunuz... Reverdi davasının. Marc gerildi:

- Sanırım anlaşmıştık, siz ve ben. Bu olayla kitap arasında en ufak bir bağlantı kurmak söz konusu değil.

Renata ellerini havaya kaldırdı:

- Tamam, sorun yok. Ama gazeteciler bu bağlantıyı kuracaklar. Size soracakları ilk soru bu olacak.

- Bu durumda, ben de mülakat yapmam.

- Tedirginliğinizi ve korkunuzu anlayamıyorum. Öncelikle katil demir parmaklıklar ardında. Ve özellikle de romanınız gerçek bir kurgu. Reverdi'yi akla getirebilir, tamam, ama ilk başta. Sizin yazdıklarınız ise oldukça... özgün. Herkes sizin hayal gücünüzü yakından tanıyacak.

Marc'ın boğazı kurumuştu. Sonuna kadar yalanını sürdürecek cesareti olacak mıydı ? Kitabını başkalarından koruma yürekliliğini gösterebilecek miydi ?

- Şimdi, diye devam etti Renata. İş başına. Avucuyla okuma kopyasına vurdu. Buraya, üzerinde çalışacağınız yerlere post-it yapıştırdım. Önemsiz şeyler. Bu arada biz de kapak üzerinde yoğunlaşırız. On beş gün içinde de matbaaya gideriz!

Marc koltuğunda donup kalmıştı. Reverdi'yi anımsamak içinde büyük bir boşluk yaratmıştı. Aklına bir anısı geldi. Vincent'la birlikte büyük başarılara imza atıyordu: zengin, kibirli ve hayat doluydular ve de çılgın. Bir gece, Chatou Köprüsü üzerinden "bun-gee jumping" yapan bir gruba katılmaya karar vermişlerdi.

Ama o gece orada cesaretini kanıtlamak istememişti. Kayışlarla, tokalarla bağlı bir şekilde korkuluklara tırmanmıştı, boşluğa karşı. Atlamadan önce, öleceğini hissetmişti. Kırk küsur metre aşağıda, ayaklarının altında uzanan siyah dalgalar onun hayatının aynası gibiydi. Onu hem çekiyor hem de korkutuyordu.

Bugün de aynı duyguları hissediyordu.

Tek fark şimdi üzerinde ne kayışlar ne tokalar ne de ayaklarında "bungee" vardı.

71

- Selam Elisabeth!

Marc arkasına döndü, afallamıştı. ismi duyunca, ensesine bir cop darbesi yemiş gibi olmuştu. Saint-Georges Meydanı'nda yürüyordu ve bir el omzuna dokunmuştu. Karşısına dikilen adamı tanımak için çaba gösterdi, gözkapaklannm altında kıvılcımlar dans ediyordu.

Alain.

Posta memuru.

- Kız nasıl ? diye sordu gülerek.

Marc, bir zamanlar kaderini elinde tutan bu adamı unutmuştu. Her şey sanki bir asır önce olup bitmişti. Kaldırımda karşılıklı duruyorlardı, Alain bankonun ardında otururken göründüğünden çok daha ufak tefekti. Mat bir ten, atkuyruğu saçlar; minyatür bir Yerli.

Marc, gayri ihtiyarî perçemini arkaya attı ve söyleyecek bir şeyler aradı; aklına bir şey gelmiyordu. Posta memuru gerçek Eli-sabeth'i mi yoksa onun uzun süredir ortalarda görünmeme nedenini mi soruyordu, anlamamıştı.

Kem küm etti:

- Ee... her şey yolunda, şimdilik. Alain ona göz kırptı:

- Gelip mektuplarını alması gerekiyor. -Mektup mu geldi?

Vietnamlı yeniden güldü:

- Yirmi sekiz tane!

Otuz dakika sonra, Marc eli kolu mektup dolu bir halde postaneden çıkıyordu. Postrestant sözleşmesi biteli uzun bir süre olmuştu, ama Alain mektuplan ona seve seve vermişti.

Zarfların üstünü okumak için durdu. Hepsi aynı başlığı taşıyordu, Arap harfleriyle yazılmış bir simge. Kuşkusuz Reverdi, Jimmy'nin ölümünden sonra mektuplanm gizlice yollamak için bir Müslüman derneğinden yararlanmıştı. Jacques'ın islamcılarla çok sıkı fıkı olduğunu yazan makaleleri şimdi daha iyi anlıyordu.

Marc pulların üzerindeki tarihlere baktı. Yaklaşık üç aydan bu yana âşık katil her üç günde bir mektup yazmıştı. Hepsi tarihlerine göre sıralanmıştı. İçlerinden birkaçını hemen orada, kaldırımda açmaktan çekinmedi.

ilk mektupla başladı, 12 haziran tarihliydi:

Aşkım,

On günden beri senden hiç e-posta almadım. Önce kaygılanmış-tım. Başına, son gittiğin adada bir kaza geldiğini düşündüm. Ama hayır; öyle olsaydı duyardım. Şüphesiz teknik bir arıza oldu. Şu ya da bu sebeple, mesajların benim adresime ulaşmıyor. Sen, benimkileri alıyor musun, bilmiyorum. İşi garantiye almak için, yeniden Paris'teki adresine yazıyorum.

Marc mektubu zarfına koydu. Bir sonraki mektubu açtı. 15 haziran. Gözleri rasgele şu satırlara takıldı:

... Yavaş yavaş sessizliğinin sebebini anlıyorum... Phuket'te neler oldu? Beni habersiz bırakma sebebin ne?..

Üçüncü mektup. 19 haziran. Üslubunda köklü bir değişiklik vardı:

... Bunun bir arıza olmadığını, e-posta adresini isteyerek kapattığını biliyorum...

Marc birkaç paragraf atladı ve okumaya devam etti:

... Bu bir oyun mu? Eğer oyunsa, böyle bir çılgınlık yapacağını sanmazdım. Artık benim kim olduğumu biliyorsun. Kuralları benim koyduğumu biliyorsun...

Mektubun sonunda katil yumuşuyordu:

... Seni artık okuyamamak büyük bir acı, ama başlarda olduğu gibi sana elle yazmak hâlâ bir mutluluk...

Marc mektubu buruşturdu. Ardından temmuzun başında yazılmış bir zarfı açtı. Yazı biraz bozuktu. Elisabeth,

Bu sessizliğin, hiç düşünmek istemediğim bir şeyi aklıma getiriyor. Telaffuz etmek istemediğim üç heceyi. Çünkü, çok iyi biliyorsun, bu üç hece geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurabilir. Sen benim seçil-mişimsin. Seni ben seçtim. Sana bir şans daha veriyorum...

Marc, mektubun son satırlarına kadar hızla geçti:

... Hâlâ e-posta adresime yazabilirsin. Çok geç olmadan hemen yaz. Ne sen ne de ben bunu isteriz. Diğer mektuplan okumak istemedi. Tepeden tırnağa titriyordu. Çevresine bakındı: gelip geçenler, arabalar, mağazalar... Her şeyi, bir akvaryumun içindeymişler gibi bulanık görüyordu. O bu sıradan dünyaya ait değildi. Artık, onu bu dünyadan ayrı tutan, onu ölüme yaklaştıran kırmızı bir damga taşıyordu.

Bir duvara yaslandı ve aklının sesini dinledi.

Olanlar tahmin etmediği şeyler miydi? Bu öfkenin olacağını en az bin kere düşünmemiş miydi? Tam olarak neden korkuyordu? İşte bir kez daha, Reverdi'nin doğaüstü güçleri olduğunu düşünüyordu. Halbuki, demir parmaklıklar ardında bir hiçti. Üstelik Marc Dupeyrat'nın varlığından bile habersizdi.

Birkaç hafta içinde, düşman yargılanmış ve asılmış olacaktı.

Böylece de dosya kapanacaktı.

Bu düşünceler bile onu rahatlatmadı. Mektupları sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu. Onlardan kurtulmalıydı. Mektupları yakmalıy-dı. Bir felaketi önlemeliydi.

72

Taksi, Defense Tüneli'nin sonuna vardığında, Marc hiçbir yeri tanıyamadı. Yanlış yola girmiş olmalıydı. Çocukluğunun geçtiği boş arsalan bulması artık imkânsızdı. Nanterre bambaşka bir yer olmuştu. Binalar o kadar çoğalmıştı ve o kadar ışıl ısıldı ki, hatıralarında bile silinmiş olan yerleri boşuna arıyordu.

- Tam olarak nereye gidiyoruz ?

- Dümdüz devam edin, diye cevapladı şoförü. La Boule Meyda-nı'na kadar.

Bunu rasgele söylemişti. Semtleri hatırlamaya çalışıyordu. Kuzeydeki kuleler bölgesinde yer alan blokların şiirsel adlan vardı: "Fontenelles", "Champs-aux-Merles", "bulut kuleleri" de denilen "Aillaud" kuleleri... Batıdaki eski Nanterre, birbirlerine yaslanmış tuğla binalardan oluşuyordu. Sonra, buranın biraz daha ilerisinde, vilayetler binası ile üniversiteyi geçince, kelimenin tam anlamıyla ıssız bir bölge vardı, boş arsalan, yıkık dökük binalan, terk edilmiş fabrikalarıyla bir getto. Gitmek istediği yer, şehrin en meşhur mahallesi La Folie'ydi.

- Peki şimdi ?

La Boule Meydanı'na varmışlardı. Eskiden üzerinde bir köprülü kavşak bulunan göbek, tamamen düzleştirilmiş ve park haline getirilmişti. Parkın çevresinde ise mavi camlı binalar, yeşil alanlar ve elden geçirilmiş köşkler vardı.

- Nanterre-ville Gan'na kadar gidin. Sonra bakarız.

- Sonrası kenar mahalleler.

Bu kadarını tahmin etmiyordu. Anne ve babasının eczanesinin bulunduğu, büyüdüğü sokağa büyük bir dikkatle bakıyordu şimdi. Anne ve babasının da gömülü olduğu Mont-Valerien Mezarlı-ğı'na adım atmayalı kaç yıl olmuştu ? Ne kadar zamandır kız kardeşini görmüyordu? Kendisini hep ailesine ve kökenlerine yabancı hissetmişti. Bununla birlikte, bugün dünya üzerinde görülmez olmak, evrende gizlenecek bir yer bulmak istiyordu; doğal olarak Nanterre'e gelmişti.

- Sen Bulvan'na doğru.

- Emin misiniz ?

- Komarov Blokları yönünde ilerleyin.

İsim bir anda dudaklannın arasından dökulüvermişti. Bunlar nehirden önceki son bloklardı. Araba RER Köprüsü'nün altından geçti ve beklenmedik bir manzarayla karşılaştı: gri renkli apartmanlar, fabrikalar, demiryolları... Marc cesaretini topladı.

- Benzin bulmam gerekiyor. Şoför kuşkuyla ona baktı.

- Arabamın benzini bitti, diye açıkladı Marc. Beni yolda bıraktı. Bana bir benzin istasyonu bulun. Taksi bir benzincide durdu. Marc bir bidon satın aldı ve doldurdu. 0 sırada fırtına patladı. Ufukta kapkara bulutlar belirmişti. Şimşekler çakıyor, bulutlar birleşiyordu. Marc ölüler adasını düşündü, oraya yaptığı son keşif gezisinde de muson fırtınası vardı. "Yeni bir işaret" diye düşündü.

Kasanın yan tarafından bir çakmak aldı ve hepsini birlikte ödedi. Sonra taksiye kadar koştu, yağmur başlamıştı.

- Dümdüz devam edin ve ilk sağdan sapın.

Hatıralan canlanıyordu. Çocukken, diğer çocuklarla, diğer burjuva oğlanlarla buraya gelirler, köpekleri ve garibanları korkutur, kızdınrlardı.

Sen Bulvan, bir tarafında devasa sarnıçlann, diğer tarafında pencerelerine duvar örülmüş, artık kullanılmayan küçük evlerin bulunduğu ıssız bir sokakla son buluyordu. Sanki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Mucizesiz bir sürü mucize.

Komarov Bloklan'nın küp biçimindeki siyahımsı binalarını görünce şoföre seslendi:

- Beni burada indirin.

Şoför iyice kuşkulanmaya başlamıştı:

- Sizi uyanyorum. Sizi bekleyemem.

Marc, arabasının biraz uzakta olduğunu tekrarlayarak taksinin ücretini ödedi. Arabadan indiğinde yağmur iyice hızlanmıştı. Yağlı, karanlık, yapış yapış. Yere düşen damlalann kaldırdığı kırmızımsı bir tozla karışıyordu.

Kapılan kınlmış binalan görmezden geldi ve dar bir sokağa saptı. Bir elinde mektuplan, diğer elinde benzin bidonu, bu şekilde yaklaşık on dakika yürüdü. Graffıtilerle ve pornografik yazılarla dolu bir duvar boyunca ilerliyordu. Aşağıda, Sen Nehri'nin gri balçığı onu bekliyordu.

Kırmızı-beyaz boyalı bir bariyerle karşılaştı, üzerine sıkışık harflerle "Ulu Tanrım, günahlarım için beni affet..."yazılmıştı. Her şey duruma uygundu.

Engelin altından geçti ve yamaçtan aşağı kıyıya indi. Burada dar ve ıssız bir yedekte çekme yolu vardı. Karşıda Saint-Martin Adası'mn sık ağaçlan görünüyordu. Şehrin göbeğinde, böyle yalıtılmış bir yer oldukça şaşırtıcıydı; sanayinin terk ettiği kırsal bir alan. Hiçbir yerde rastlanılmayacak bir yerdi ve o buradaydı.

Nehir boyunca indi, biraz daha yürüdü, büyük halat babalarıyla karşılaştı. Karşı yakada, içinde illegal olarak evsizlerin barındığı pas tutmuş bir mavna vardı, yağmur altında köpekler havlıyordu. Bir kilometrelik bir daire içinde tek canlı varlık bunlar olmalıydı. Uzaklaştı ve biraz ileride bir

"yangın istasyonu" gördü; suya gömülü kazık ayakların üzerine oturtulmuş, penceresiz bir yapıydı. Binanın altına doğru süzüldü ve kazık ayaklardan birini kendine siper etti.

Orada, demir merdivenin üzerine ilk grup mektupları -kaldırımda aceleyle okumuş olduklarım-yaydı ve benzin döktü. Bir zarfı tutuşturdu, iyice alevler alınca da benzinle iyice ıslanmış kâğıt yığınına doğru tuttu. Alevler kâğıtları çıtırdatmaya başladı. Alevler, demir merdivenin altından akan iç karartıcı suyun üzerinde yükseliyordu.

Marc alevlere dikkatle bakıyordu. Çektiği vicdan azaplarını yakmak onun kaderiydi herhalde. Lady Diana'nın ölüm belgesi. Hatica'nın resmi. Ama bu kez, alevlerin işe yarayacağından pek emin değildi.

Diğer mektupları da ateşe atacaktı ki, durdu. Temmuz sonu tarihli bir zarfı açtı. Yazı artık iyice titrek, eğri büğrüydü.

... Sadece seni korumak için telaffuz etmekten çekindiğim üç hece artık beynimin içinde bir bomba gibi infilak ediyor: ihanet.

Marc İpoh'taki psikiyatrın sözlerini hatırladı: "Ona asla ihanet etmeyin. Bu onun asla affedemeyeceği bir şey." Sonraki birkaç paragrafı daha okudu, duman gözlerini yakıyordu:

... Kaçtın, beni terk ettin. Senin asla yapmanı istemediğim şeyi yaptın; beni kırdın. Bende nasıl bir istikbal gördün ? Durumumdan yararlanmış olman beni öfkelendirdi, kilit altındaki bir adamdan kaçmak için tehlikeyi nasıl göze aldın ? Ama, sanırım unutmuş olmalısın: sende bana ait olan şeyler var. Bana Sırrımı geri vermelisin... Marc kâğıdı top yaptı ve alevlere attı. Öfke içinde paketin tamamına yakınını ateşe fırlattı. Ter içinde kalmıştı, nehirde akıntıyla gözden kaybolmakta olan, kömürleşmiş kâğıt parçalarına bakıyordu. Bu nemli alevlerin, yanmış kâğıtları belirsiz bir yere sürükleyen bu ağır akıntının içine atlamak istedi.

Elinde sadece iki mektup kalmıştı. Birini açtı. Elektrik akımına kapılmış birinin yazısını andırıyordu; duraklaya duraklaya yazılmıştı sanki.

... Beni hiç istemediğim kararlar almaya zorluyorsun. Benim için çok değerli olan bir şeyi benden kopardın... Ve onu geri almanın tek yolu var...

Marc artık nefes alamıyordu. Göğsü kaburgalarını kıracak denli sıkışıyordu. Reverdi ne demek istiyordu? Birkaç satır atlayarak okumayı sürdürdü:

... Elisabeth'im... Şu satırları hatırla: "Bu kâğıt senin tenin, bu mürekkep benim kanım." Aramızda bir anlaşma vardı. Şu veya bu şekilde yeminine sadık kalmalıydın...

Marc tehdit dolu bu mektubu da ateşin içine attı. Yazı alevlerin içinde büzüştü. Biraz önceki düşüncesi iyice belirginleşti: hayır, bu kez ateş yeterli olmayacaktı. Hiçbir şey silinmeyecekti. Hiçbir şey unutulmayacaktı.

Geriye artık tek mektup kalmıştı. Onu da açmadan alevlere attı. Jacques'ın yaptığı alıntı aklına takılmıştı:

"... Bu kâğıt senin tenin, bu mürekkep benim kanım..."

Ne zaman ve nasıl bilmiyordu, ama adam peşine düşecekti, bundan emindi.

Şu veya bu şekilde, kan akacaktı.

73

Renata Santi her şeyi çok iyi hazırlamıştı.

Ofisinde veya modası geçmiş bir restoranda bir edebiyat kokteyli düzenlemek yerine, Sen Nehri kıyısında, Tolbiac Köprü-sü'ndeki son dokların bulunduğu yerde yeni açılmış bir gece kulübünü, Les Remises'yi kiralamıştı. 14 ekim salı akşamı, Siyah Kan'm, Marc Dupeyrat'nın bestseller olarak ilan edilen ilk romanının tanıtım kutlaması yapılıyordu.

Mekân, bu tür kutlamalar için alışılmamış bir yerdi, ama Rena-ta'nın stratejisiyle uyum içindeydi; klasik yayınevlerinden farklı olduğunu vurgulamak istiyordu. Kibrini gizleme gereği duymaksızın, "thriller"ım tam sezon başlangıcına yetiştirerek putkıncı rolü oynuyor, olay yaratacağını var gücüyle haykırıyordu.

Şimdiye dek her şey yolunda gitmişti.

Söz verdiği gibi bir ay içinde kitabı yayımlamayı başarmıştı. Marc çok etkilenmişti. Bu el yakan dokümanlar üzerinde çalışmış, birkaç hafta içinde elden geçirmişti, ama bir romanın hazırlanmasının daha çok zaman alacağını düşünüyordu.

Bir yandan da kapak ve sayfa düzeni yapılıyordu; Renata bütün cephelerde tam yol ilerliyordu. Her seferinde Marc'a danışıyordu, ama sadece şeklen. Marc, gerçek patronun o olduğunu anlamıştı. Eylül ayının sonunda her şey hazırdı, geriye sadece baskı işi kalmıştı, marketingin başlaması için gazetecilere "okuma kopyası" bile yollanmıştı.

Bu akşam, sonuç ortadaydı; henüz satışa çıkmadan kitap büyük sükse yapmıştı. Basın organlarında bu romandan söz ediliyordu ve "polisiye" sezonunun açılışının en iyi kitapları arasında yer aldığı kulaktan kulağa fısıldanıyordu. Renata ellerini ovuşturuyordu; yazarlar edebiyat ödülleri listesinde yer bulmak için itişip kakışırken, o sipariş listelerini yetiştirmeye çalışıyor, hiper-marketlere palet palet kitap yolluyordu. "Bir olay!" "Kıyamet gibi !" diye bağırarak ofisini çınlatıyordu.

Marc'ın etekleri zil çalıyordu. Mutluluktan sarhoş olmuştu, bu tatlı yalpalamaya bırakmıştı kendini. İltifatlar, pohpohlamalar, teklifler ve çek; telifinin kalan ikinci kısmını da almıştı. Aklına ilk gelen, yolculuk için Vincent'dan aldığı borcu -kitabı artık bittiğine göre- ödemek olmuştu. Bu Reverdi olayını kapatmanın bir başka yoluydu.

Nanterre'de mektuplardan kurtulduğu o uğursuz geceden sonra bütün sıkıntıları yok olmuştu. Jacques'ın dava tarihi 5 kasım olarak belirlenmişti. Katil DPP tarafından sorgulanmış, ama cevap vermeyi reddetmişti; bu durumunu daha da "ağırlaştıran" bir tutumdu. Geriye artık cinayet tatbikatının yaptırılması kalıyordu, sonra sanık davanın görüleceği Johor Bahru Hapishanesi'ne nakledilecekti. Malezya basınına göre, yargıçların onu idam sephası-na yollaması en fazla birkaç günlerini alırdı.

Bir başka olay daha vardı Marc'ı rahatlatan: Hatica'nm afişleri sonunda Paris duvarlarından kaldırılmıştı. Ve basın kampanyası da sona ermişti, ihtiyatla bir ayrıntıyı tahkik etmekten de geri kalmamıştı: gerçek Elisabeth Bremen -hâlâ pasaportunu saklıyordu- üniversite kampüsünden haziranda ayrılmış ve bir daha ortalarda görünmemişti. İşte bir kapı daha kapanıyordu.

En son olarak hâlâ ilk kullanıcısının adına kayıtlı olan bilgisayarım satmaya karar vermişti. Böylece alet, ismi bir yerlerde görünmeden bir anda el değiştirmişti. Geçmişi gömmüştü. Artık gelecekteki başarısının tadını çıkarabilir ve hatta yeni bir roman düşünmeye bile başlayabilirdi...

Bara doğru, ağır adımlarla ilerledi. Bu biraz çılgın görünen yerden hoşlanmıştı. Müziğin, çinko bir çamaşır teknesinin içinde ça-lınıyormuş gibi çınladığı, boyasız duvarlarıyla ve çelik armatürle-riyle bir tür ambardı burası. İçeride yosun ve küf kokusu vardı; şüphesiz, binanın kazık temellerini yalayan Sen Nehri'nden geliyordu. Üstelik spotlardan yayılan ısıdan uzaklaşılır uzaklaşılmaz da, nem yüzünden tir tir titreniyordu. Gülümsedi; edebiyat çevresini, pek alışılmış olmayan bir ortamda titretmek fikri epey hoşuna gidiyordu. Ve sonra müzik o kadar yüksekti ki konuşmak imkânsızdı. Herkesi susturmanın, eleştirileri ve dedikoduları daha başlamadan bastırmanın iyi bir yoluydu. Marc, yerçekimsiz bir ortamdaymış gibi ilerleyerek bara ulaştı.

Hatica kalabalığın arasına daldı.

Les Remises'i biliyordu. Manken arkadaşlarının piyasa yapmaya geldikleri bu büyük çarşıya bayılıyordu. Kimi "hayatlarının erkeğini aramaya gelir, kimi bir "para babası" peşinde koşar kimi de sadece koca bir "babafıngo"su olan bir herif bulmak isterdi. Rahatsız edici bir biçimde sarsılan bu buz gibi soğuk doklar, her tür ilişkiye sonsuz seçenek sunan bir trafiğe sahipti.

O da, bu gece piyasa yapacaktı. Onu yeniden göreceğinden emindi. Yaz başında, Marc'ın döndüğünü öğrenince ona bir hoş geldin e-postası yollamıştı. Cevap alamamıştı. Ardından telesekreteri-ne bir mesaj bile bırakma cesaretini göstermişti. Yine cevap yoktu.

Temmuz ayının sonunda, bir fotoğraf çekimi sırasında, çaktırmadan Vincent'ı sorgulamıştı; Marc, güneyde bir yerlerde, kitabını bitirmek için inzivaya çekilmişti. Hangi kitap ? Vincent bilmiyordu. Asıl sebep başkaydı: Marc'ın bir mazereti vardı. Elde olmayan bir neden. "Sanatçı"yı rahatsız etmemek gerekiyordu.

Şimdi her şey resmîleşmişti: Marc Dupeyrat, çok olumlu eleştiriler alan, Siyah Kan adında bir roman yazmıştı. Onu kutlama fikri Hatica'yı titretiyordu. Geçmişe sünger çekmeye karar vermişti. Onun sevimsiz tavrını, suskunluğunu, kabalığını unutacaktı. Geçen ilkbaharda, polaroidini çalması dışında. Birçok kez bu sahneye geri dönmüş, bu birkaç saniye, Mısır komedi filmlerini içeren VHS kasetleri gibi kafasında canlılığını korumuştu.

Kalabalığın içinde kendine yol açıyordu. Artık bir yazar olmuş o ufak tefek adamı bulmak için sabırsızlanıyordu. O da değişmemiş miydi ? Her hafta, magazin dergilerinin parlak sayfalarına giriyor, podyumlarda boy gösteriyordu. Büyük parfüm ve kozmetik markalan tarafından ona özel kontratlar teklif ediliyordu. Taşınmıştı; bir hizmetçi odasında üç yıl hapis hayatı yaşadığı apartmanda dört odalı bir daire tutmuştu. Ehliyet sınavında başanlı olmuş ve tezini savunmayı bir yıl ertelemeye karar vermişti. Para mankenlikteydi; kazanmalıydı. Freud ve Levi-Strauss biraz daha bekleyebilirdi.

Evet, Marc ve o işlerini yoluna koymuştu.

Şimdi sıra zirvede yeniden buluşmaya gelmişti.

Ama Marc neredeydi ?

Bir köşeye çekilmiş, müziğin ritmiyle başmı sallıyor ve dekoru hayranlıkla seyrediyordu. Kalabalığın üstünde, set benzeri bir çıkıntı vardı, birkaç dansçı müziğin ritmine uyarak Çinlilerin gölge oyununu andıran hareketler yapıyordu. Bali'ye özgü gerçek bir

teatral gösteri. Bir aynntı bu büyüyü tamamlıyordu; dev vantilatörler, kâğıt bebekler gibi siluetleri sallıyordu. Sağ tarafta, sahnenin biraz üstünde, bir DJ dirsekleriyle disklerini parlatıyor, bu gece için seksenlerin parçalannı çalıyor ve metal boruların ağırlıkta olduğu mekânı eski sintizayzırlardan yayılan parazitli ve tiz seslerin bombardımanına tutuyordu.

Şampanya etkisini gösteriyordu. Marc bir süre insanları seyretti. Kimseyi tanımıyordu. Ve bu nedenle, Renata her şeyle ilgilenmişti. Yayınevlerinin ünlü simalarını ve "jetsefin meşhurlarını davet etmişti. Zaten Marc edebiyat dünyasından kimseyi tanımıyordu ve sosyete âlemini de epeydir takip etmiyordu.

Ama birden, bir kafa ona tanıdık geldi. Sonra ikinci. Sonra üçüncü. Canı sıkıldı; bu herifler onun meslektaşlarıydı. Adliye muhabirleri, gazeteciler, haber fotoğrafçıları. Burada ne arıyorlardı? Verghens'i bile gördü, halbuki onu davet etmemişti...

Kalabalığın arasında zorlukla ilerledi ve büfenin yanında, biriyle fısıltıyla konuşan Renata'yı gördü. Onu kolundan yakaladı ve bir kenara çekti.

- Bu boktan durum da neyin nesi ? diye bağırdı. Bana edebiyat çevrelerinin davetli olduğu bir kokteyl demiştiniz. Paris'in bütün akbabaları burada. Bütün polis ve adliye muhabirleri. Reverdi'yle bir ilişki kurulmayacağına dair anlaşmıştık!

Renata rahatsız olmuştu, Marc'ın elinden kurtuldu.

- Ben de ne olduğunu anlamadım, sizi temin ederim! Bazı gazeteciler içeri sızmış, ben...

- Beni aptal mı sanıyorsunuz ? Benim kitabım bir roman. Tanrım ! Bir kurgu! Gerçekle hiç ilgisi yok!

Renata'nın yüz ifadesi değişti, dudaklarında aldırmaz bir gülümseme vardı.

- Siz bir oyunbozansınız. Şunlara bakın! dedi, Marc'ın koluna girerek. Hepsi kıskançlıktan kireç gibi olmuş. Siz, içlerinden hiçbirinin başaramadığı bir şeyi başardınız. Arazi deneyimlerinizi sanatsal bir yapıta dönüştürdünüz. Çünkü sizin roman yazmak için yeterince hayal gücünüz vardı. Bu bir gerçek!

Marc ürperdiğini hissetti. Bu kez o, kadının kolundan kurtuldu ve kalabalığın arasında kayboldu. Omuzlar, dirsekler, kumaşlar her yanına sürtünüyordu. Tayland'daki cangılı hatırladı. Bambu yapraklarını. Alevin etkisiyle eriyen altın renkli balı...

Barı görmek için ayakuçlarmda yükseldi.

Bir kadeh içkiye ihtiyacı vardı, acilen.

Hatica hâlâ zorlukla ilerliyordu.

Birçok insanı tanıyordu, en azından göz aşinalığı vardı. Starlarla, ünlü kişilerle, Gala'da. ve Voici'de gördüğü şahsiyetlerle karşılaşıyordu. Hafif gülümsemelerle selamlanıyor, bu üzerinde elektrostatik bir etki yapıyor ve o da aynı şekilde karşılık veriyordu.

Kokteylde entelektüeller de vardı. Felsefeciler, yazarlar, asla karşılaşabileceğini düşünmediği insanlar. Onlar da Hatica'ya gülümsüyor ve kadeh kaldırıyorlardı. Bundan çıkartılacak küçük bir ders vardı: bu parlak adamlara revaçta bir manken olarak yakınlaşması, bir felsefe doktoru olarak yakınlaşmasından çok daha kolaydı. Bu ayrıntı hücuma geçmesi için onu cesaretlendirdi. Fiziğini bir silah olarak kullanmalıydı: "meşalesi vücudu olacaktı."

Dev gibi bir karaltı yolunu kesti. Sanki aniden güneş tutulmuştu.

- Neredeydin ? diye çıkıştı Vincent. On dakikadır seni arıyorum. Her iki elinde de kabarcıklar saçan kadehler vardı. Hatica adamın kulağına bağırdı:

- Hayran oldum. Muhteşem, değil mi?

- Dâhice. Ona kadehlerden birini uzattı. Şampanya.

Hatica hiç içki içmezdi. Müslüman olduğundan değil alışkanlığı yoktu, aynca anne ve babası da bunda etkiliydi; müptelaydılar. Başını "hayır" dercesine salladı, sonra aklına Marc geldi.

Onu yeniden görebileceği düşüncesiyle kadehi aldı ve bir dikişte içti.

- Dans edelim mi?

Üçüncü viski.

Marc, elinde kadehi, bir sütuna yaslanmış, gülümsemeleri, tebrikleri başıyla cevaplamayı sürdürüyordu, ama ruhu başka yerdeydi. Neyse ki, müzik bütün konuşmaların kısa sürmesini sağlıyordu. İç sıkıntısının bu kadar çabuk yeniden başlaması onu şaşırtmıştı. Gerçeğin basit bir imasıyla -Reverdi davası- bir saralı gibi titremeye başlamıştı. Son haftalarda yaşadığı rahatlık duygusu ince bir cila tabakasından başka bir şey değildi. Jacques Reverdi onu asla terk etmemişti ve asla etmeyecekti.

Bir adam ona doğru yaklaştı:

- Dengeleri sevmem. -Nasıl?

- Burada olağanüstü bir ortam var, diyorum.

Marc adamı onayladı, susamıştı, bir bardak dolusu viskiyi gövdeye indirdi. Müziğin ritmi gittikçe artıyor, alkolün yakıcılığı damarlarında yayılırken, müzik de onu istila ediyor, her yanını kaplıyordu.

Başka bir davetli omzuna dokundu:

- Yerinde olmak istemezdim. -Ha?

- Duyduğuma göre sana önemli bir yatırım yapmışlar!

Marc geriledi. Soluk yüzler görüyordu; ışıkta kınş kınş görünen karnaval maskeleri, kemiklerin üzerine yapışmış, porsumuş deri parçaları. Dönen, yanıp sönen spotlar yüz ifadelerini donduruyor, hatları abartılı bir hale getiriyor, insanların hareketlerini ağırlaştınyordu. Bardağına baktı: parmaklarının arasında altın renkli pırıltılar oynaşıyordu. Elindeki bir tılsım, bütün halüsinas-yonlannın kaynağıydı sanki, bir yudum daha aldı. Artık hiçbir şey duymuyordu, korkunun girdabında sürüklenmeye başlamıştı.

Tam o sırada, onu gördü.

Silueti, vantilatörlerin esintisiyle dalgalanıyordu. Vücudu, kahverengi bukleleriyle uyum içinde salınırken, bileziklerinin şıkırtısı kimi zaman bu uyumu bozuyordu. Her hareketi, elbisesinde parlak yansımalar oluşturuyor, kalçalarının salınımmı daha da belirgin kılıyordu. Marc, üzerinde sadece birkaç altın tanesi barındıran bir kum eleğini düşündü.

Onlara biraz daha incelik, çekicilik katmak için, resmettikleri kadınların sırtına fazladan bir omur ekleyen XIX. yüzyıl ressamlarını hatırladı. Hatica'ya acaba kaç omur eklenmişti? Marc hipnotize olmuştu. Gözlerini hâlâ ondan ayıramıyordu, kalçalarını sallarken, önce hafifçe sol ayağının sonra sağ ayağının üzerinde yaylanıyor, bir Venüs gibi çevresinde dönüyor, o sırada ince kollarındaki gümüş bilezikler eski bir terazinin kefeleri gibi inip çıkıyordu...

Birden gözlerinin önüne başka bir görüntü geldi. Hatica şimdi, etine gömülen bağlarını hissederek, bir koltukta, baldan pırıl pırıl, kıpırdanıp duruyordu. Balla kapatılmış yaraları her geçen saniye şişiyor, o ise nefes alabilmek için vücudunu yay gibi geriyordu. Esmer vücudunun her yerinde açılıveren, öldürücü yaralardan oluk oluk siyah mürekkep akmaya başlıyordu...

Marc başını önüne eğdi, boş bardağında biçimsiz yansımasını gördü. Bu baştan çıkarıcı esmerle bir katilin arzularını tahrik etmişti. Onu kaçık bir caniye kendi elleriyle sunmuştu. Ve aynı zamanda da, haftalarca onun gibi düşünerek, onun gibi davranarak ve yazarak "o" olmuştu.

Parmaklarının arasında sıktığı bardak kınlıverdi.

Şaşkın bir halde, avucundan akan kana baktı.

"O" olmuştu.

Ve onu sevdiğini şimdi fark ediyordu.

Setin üzerinde olmasına ve projektörler gözünü kamaştırmasına rağmen, ölü bölgedeki kızıl saçlı ufak tefek adamı seçebildi. Tek başına bırakılmış, yaramaz bir çocuk gibi üzgündü.

Bir sıçrayışta yere atladı. Az kalsın yuvarlanıyordu, sarhoşluğunu belli etmemeliydi; sivri topuklar ve şampanya, bu denklem felaketi kolaylaştırsa da. Yine de, avına saldırmadan önce bara kadar sendeleyerek ilerledi; bir garsonun elinden yeni bir şampanya aldı. Kadehi kalabalığın üstünde tutarak, içkisinin bir damlasını bile dökmeden döndü.

Marc'a birkaç metre kalınca, bir kolonun arkasına süzüldü sonra belli etmeden arkadan yaklaştı.

- Selam! diye bağırdı, kahkaha atarak.

Marc arkasına döndü, tek kelime bile etmemişti. Düşmanca bakıyordu.

- Her zamanki gibi çok naziksin!

Arkasından kahkahayı bastı ve düşmemek için Marc'in omzuna tutundu.

- Sana uzun süreden beri bir şey söylemek istiyordum, diye Marc'ın kulağına bağırdı. Sen gerçekten, korkuyorsun!

Kikirdedi, sonra bir dikişte kadehini bitirdi. Yaşadığı vicdanî karmaşa arasında, bir de bu olanlar son derece tuhaftı. Kıza öfkeyle baktı:

- Sen içtin mi ?

- Bulabilirsem içiyorum! Bir saatte ancak iki kez bara ulaşmayı başardım.

Yeniden güldü, ama Marc gülmüyordu. Bir masanın üzerine bırakılmış viski şişesini kaptı ve büyük bir öfkeyle Hatica'nm bardağını doldurdu. Onun ince kadehindeki yoğun içkinin görüntüsü Marc'a çok müstehcen geldi. Kız sanki bir anda ayıldı; bütün bunlar çok onur kinci, çok kasvetliydi. İçini derin bir hüzün kapladı. Halbuki yeniden kavuşmalarını başka türlü hayal etmişti. Gözleri doldu, ayaklarının altındaki zemin sarsılıyordu. Bir an ambarın kıyıdan kopacağı ve Sen üzerinde yüzeceği duygusuna kapıldı. Sıcak viskisinden bir yudum aldı ve dayandığı sütundan ayrıldı:

- Bizim de Vincent'la kutlayacak bir şeyimiz var, biliyor musun ? -Ne?

- Yeni bir kampanya. Elegie. Uzun ve kapsamlı bir kampanya. Marc, kızı bileğinden yakaladı. Hatica, bileziğinin etine gömüldüğünü hissetti.

- En azından yurtiçinde, öyle değil mi ?

Hatica kendini kurtardı ve bileğine baktı; kolunda kan izi oluşmuştu.

- Bu ne demek oluyor?

Marc yeniden kızın bileğini tuttu; bu kez Hatica'nm canı iyice yandı, yaralanmıştı. Marc kızın kulağına doğru bağırdı:

- Yurtdışında mı ?

"Bu herif deli" diye düşündü. Bir saniyede ondan tiksinmişti.

- Asya'da çok büyük bir kampanya, dostum, diye suratına tükürür gibi konuştu. Japonya, Çin, Tayland, Malezya. Büyük bir iş. Ve sana paradan söz bile etmiyorum! Ses tonu değişmişti, boğazına bir şeyler düğümlenmişti sanki. Marc! Marc! Nereye gidiyorsun?

74

İlk zil sesiyle Marc gözlerini açtı; yatağındaydı. Bir mucize olmalıydı. Eve nasıl döndüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kolunu hareket ettirdi, elinin sargılı olduğunu gördü. İkinci mucize. Ne hastaneye gittiğini ne de o kâbus dolu gecede eline pansuman yapan doktoru hatırlıyordu.

Tekrar zil sesi.

Kımıldamaya çalıştı ve kendindeki değişikliğin farkına vardı. Kafatası - sadece kemikli kısmı değil, beyni ve beyin zan da- taşlaşmıştı. Ağırlaşmış ve sertleşmiş başı yastığı ezmiş, içine gömülmüştü. Ensesi bu ağırlığı kaldırabilecek kadar güçlü değildi.

Bir zil sesi daha.

Yakınlardan, kulakları sağır edici ve katlanılmaz. Belleğinde Hatica'nın görüntüsü canlandı. Sahnede dans ediyordu, vücudu gizemli bir biçimde dalgalanıyordu. Yorumu hâlâ kulaklarındaydı, üzerine eğilmişti: "Sen gerçekten korkuyorsun!"

Dördüncü zil.

Şimdi gözlerini kırpabilirdi. Hayata geri dönüyordu. Hatica'nın haberini verdiği felaketi hatırlamasına birkaç saniye yetti. Elegie Asya'da yeni bir kampanya başlatıyordu. Bu kâbus asla bitmiyordu. Elisabeth'in yüzü Jacques Reverdi'nin hücresine kadar ulaşacaktı. Görmemesine imkân yoktu.

Reverdi'nin öfkesini şimdiden hissedebiliyordu. Çölde, kum fırtınasının gelişi gibi öfkesinin kabardığını görüyordu. Ufku kaplamış ağır, karanlık, can sıkıcı bir toz bulutu. Çok yakında üzerine çökecek ve onu bir böcek gibi ezecek müthiş bir öfke.

Marc hafifçe kıpırdamayı başardı. Ona çok uzun gelen bir süre sonunda, ağırlığını yana verdi ve karnından yaralanmış bir asker gibi iki büklüm oldu. Bu tek hareket, midesindeki viskinin, ona yer değiştiriyormuş gibi gelmesine yetmişti. Ağzının içi yapış yapıştı, karaciğeri ağnyordu.

Zil çalmaya devam ediyordu.

Bir dirseğinin üstünde doğruldu, diğer kolunu uzattı. Güneş, eğik çizgiler halinde atölyeyi dolduruyordu. Saat kaç olmuştu ? Ahizeyi aldı.

-Alo?

- Verghens.

Ses, beynin uyanmayı sağlayan bölgesine ulaşıncaya kadar birkaç sis tabakasının içinden geçti. Marc, adamın akşamki davette olduğunu hatırladı. Şaşırmıştı:

- Ne var?

- Umarım uyandırmadım. Ses tonu alaycıydı. Dünkü davetin çok güzeldi. Ama artık kendini göstermen gerekiyor. Senin için bir iş var.

Marc biraz kendine gelmişti. Zımpara gibi bir sesle konuştu:

- Artık gazeteye yazmıyorum.

- Önemli birisin, biliyorum dostum, ama önemli bir durum. Bir ölüm.

-Kim?

Verghens derin bir iç çekti, birkaç saniye konuşmadı. Marc, onun yazı işleri toplantılarında da bilgilerin hepsini hemen vermediğini, uzun uzun beklettiğini hatırlıyordu. Sonunda baklayı ağzından çıkardı:

- Reverdi dün öldü. Saat on altıda, Malezya saatiyle. Ajanslar haberi bu gece geçti.

Marc yataktan yere doğru kaydı, parkenin sert zeminini hissetti. Reverdi idam edilememişti, hatta yargılanamamıştı bile. -Nasıl?

- Araba kazası. Cezaevi arabası, tatbikat için onu güneye götürüyormuş, bir köprüden geçerken birden yoldan çıkmış. Korkulukları parçalamış ve nehre uçmuş.

Buzdan bir perde bilincini kararttı. Artık her şey çok açıktı. Suyun tek anlamı vardı: Jacques Reverdi yaşıyordu. Sordu:

- Ceset bulunmuş mu ?

- Henüz, hayır. Sadece gardiyanlarınla. Nehri tarıyorlar. Ama akıntı çok güçlüymüş, öyle görünüyor ki... Ne var? İyi misin?

Marc, bir müddet sonra, kahkahalarla gülmekte olduğunu fark etti. Kahkahaları her geçen saniye şiddetleniyor, yükseliyor, gırtlağında patlıyordu. Bütün bunlar, artık ona o kadar komik geliyordu ki... Hikâyesi, ikiyüzlülüğü, yalanlan ve şimdi de gelecekteki başarısı şanssızlığı nedeniyle elinden kayıp gidecekti. Bundan en ufak bir şüphesi yoktu. Jacques Reverdi, nehrin de suç ortaklığıyla firar etmişti. Ve şimdi ona doğru geliyordu.

75

İlk tepkisi atölyesine kapanmak oldu.

Katili beklemek için.

15 ekimde, bütün gün, New Straits Times'ta. ve Star'da çıkan yazılara baktı, çeşitli basın ajanslarının geçtiği haberleri takip etti. Reuters. Associated Press. AFP.

Haberi yeniden oluşturdu: 14 ekim sabahı, Jacques Reverdi, ertesi gün, Çin Denizi kıyısındaki Papan'da cinayet tatbikatı yaptırılmak üzere Kanara'dan Jahor Bahru'ya nakledilmiş olmalıydı. Cezaevi arabası sabah saat altıda yola çıkmış ve güneye gitmek için "North South Expressway"e girmişti. İki yüz kilometre sonra da, Tangkok yakınlarında, saat dokuzda, Muar Nehri üzerindeki büyük köprüde, sebebi hâlâ açıklanamayan bir nedenle araç aniden yoldan çıkmıştı. Korkulukları parçalamış ve yirmi metre yükseklikten aşağı düşmüştü.

Şüphesiz çarpmanın etkisiyle şoför ve önde oturan gardiyan hemen ölmüştü. Tanıkların ifadelerine göre araç, batmadan önce birkaç saniye yüzeyde kalmışsa da akıntı onu düştüğü yerden uzağa sürüklüyormuş. Arkada oturan iki gardiyandan biri, Rever-di'ye kelepçelenmiş olan, beş kilometre aşağıda boğulmuş olarak bulunmuş. Peki Fransız neredeydi ? Neden zincirin diğer ucunda değildi? Kimse henüz firardan söz etmiyordu. Onun ve ikinci gardiyanın cesetlerinin bulunması için aramalar sürüyordu. Uzmanlara göre sağ kurtulma ihtimalleri oldukça azdı; akıntı orada çok güçlüydü ve timsahlarla dolu mangrov ormanlarına dökülen çok sayıda menderes vardı.

Bu resmî açıklamaydı. Ama gerçekte neler olduğunu hayal edebiliyordu. Şu veya bu şekilde Reverdi köprü üstünde kaza olmasını sağlamıştı. Araba nehre düşer düşmez güç dengesi tersine dönmüştü. Efendi artık Reverdi olmuştu. Silahlı ve zincirli, üniformalı gardiyanlar paniklemişti. Su arabanın içini doldururken onlar panik içinde, sürekli kıpırdanıp durmuşlardı. Birkaç dakika içinde de boğulmuşlardı.

Dalgıç ise tam tersine sükûnetini korumuştu. Nefesini tutmuş, kalp ritmini yavaşlatmış ve sulara gömülmeyi beklemişti. Sonra çevresindeki cesetlerin ceplerini karıştırmış ve kelepçelerinden kurtulmuştu. Aracın kapısını açmış veya camı kırmış; kıyıya kadar yüzmüştü. Belki de kafasını sudan hiç çıkarmadan bunu başarmıştı. Su altında böyle bir kaçış onun ne kadar zamanını almıştı? Üç dakika mı? Dört mü? Her halükârda, onun çapında bir dalgıç için makul bir zamandı.

Marc'ın hiç kuşkusu yoktu: Jacques Reverdi hayattaydı.

Ve o, artık ölü bir adamdı.

Telefonlara cevap vermiyordu. Ne cep telefonuna ne de ev telefonuna. Öğleden sonranın ilk saatlerinde bir çağrı aldı: Vin-cent'dan. Onu, Hatica'yla birlikte Les Remises'in merdivenlerinde bulmuş ve Cochin Hastanesi'nin acil servisine götürmüştü. Sonra onu evine getirmiş ve baygın bir halde bir bebek gibi yatağa yatırmıştı.

Marc, telefonda ona teşekkür etti, ama Reverdi olayından bahsetmedi. Hiç kuşkusuz kocaoğlan haberi duymamıştı. Saat on yedide aniden aklına bir şey geldi; daha önce beş kez aramış olan Renata Santi'nin telefonuna cevap verdi. Felaketi önlemek için son bir girişimde bulundu.

- Yayını durdurmak gerekiyor, dedi paldır küldür. -Efendim?

- Her şeyi durdurmak gerekli. Kadın bir kahkaha attı:

- Çıldırdınız mı ? Neden ?

- Haklı sebeplerim var.

- Sebep Reverdi'nin ölümü mü ? Gerçekten Marc, sizi anlayamıyorum...

- Yayını durdurun!

- İmkânsız. Kitaplar, bu sabah itibariyle kitapçılarda.

- Bir sonraki dağıtımlar durdurulabilir, değil mi ?

- Yirmi bin kitap yerlerine ulaştı. Çocukluk yapmayı bırakın Marc. Beni kızdırıyorsunuz. Ayrıca Malezya'daki şu kaza, mükemmel bir fırsat. Röportaj talepleri yağmur gibi yağıyor ve...

Marc telefonu kapattı. Yere çökmüştü. Ve birkaç saat boyunca hiç kımıldamadan oturdu, yıkılmıştı; sadece telesekretere gelen

mesajları dinledi. Renata'nın histerik ısrarları,1'Verghens'in bitmek tükenmek bilmeyen talepleri, gazeteci meslektaşlarının hücumları ve aynca, nasıl olduğunu öğrenmek için arayan Hati-ca'nın sevgi dolu çağrılan.

Sonunda, perdeleri sıkı sıkı kapatılmış atölyenin içi kararmaya başladı; gece oluyordu. Hâlâ kıpırdamıyordu. Kendisine bir kahve hazırlayacak hali bile yoktu. Kurduğu tuzak ters tepmiş, içine düşmüştü, ama büyük bir dinginlik hissediyordu. En başından beri biliyordu aslında; her şey çok kötü sonuçlanacaktı. Ölümü beklemekten başka çaresi yoktu.

Bavullarını toplayıp kaçmayı hiç düşünmemişti. Polise haber vermeyi de. Aslında en akılcı yol buydu. Ama aynasızları inandırmak zor olacaktı, gerçi elinde Reverdi'nin mektuplarından oluşan bir dosya vardı. Ancak bu dosyadaki dokümanlar ona karşı da kullanılabilirdi: kanıtlan saklamak, cinayetlere suç ortaklığı yapmak... Ölüler adasında cesedi mezarında çıkanşı hâlâ aklın-daydı.

Evet o bir suç ortağıydı. Soruşturmanın ilerlemesini sağlayacak kanıtlan vardı, ama o hiçbir şey yapmamıştı. Ölen kızlann ailelerini bilgilendirebilir, davayla ilgilenen Schrecker gibi avukatlara yardımcı olabilirdi, ancak kılını bile kıpırdatmamıştı. Ne davanın gidişatını ne de ailelerin yaşadığı acıyı düşünmüş, sadece kitabını yazmayı tercih etmişti. Egoistçe davranmıştı. Boktan bir "Pulitzer Ödülü", işte buna layıktı. Ve buna ek olarak birkaç yıl hapis yatmaya...

Marc, daha önce de, Fransız adaleti tarafından, haneye tecavüzden ve kapıyı kınp hırsızlık yapmaktan iki kez mahkûm edilmişti. Artık cezası tecil edilemezdi. Hapis veya ölüm; kuşkusuz ikisi arasında fazla tereddüde gerek yoktu.

Elbette yoktu. Yine de gece boyunca düşündü, sonra vazgeçti. Hapse girme fikri onu korkutmuştu. Ve kesin bilgilere ulaşmadan polise teslim olmak bir çözüm değildi. Her şeye rağmen, bütün sorunlar sona ermiş de olabilirdi. Reverdi ölmüştü ve yolundan çekilmişti.

15 ekim perşembe.

İkinci günü de yatarak geçirdi.

Sadece internet üzerinden gazeteleri incelemek için kalkıyordu; yeni bir şey yoktu. Polis, aramaya sona vermekten söz etmeye başlamıştı bile.

Bir sonraki gece, saat ikide -Malezya'da saat sabahın dokuzuydu- aniden canlandı. Harekete geçmeliydi. En azından ilk ağızdan bilgi toplamalı, tanıdığı kişilerle temasa geçmeliydi. Aklına doğal olarak Alang'ın ismi geldi.

Adlî tabip, her zamanki neşeli havasında değildi. Marc'ın aklına, hemen adamın "bir şeyler" bildiği geldi.

- Neler oluyor?

- Cezaevi arabasının şoförünün otopsisi. Jahor Bahru'daki adlî tabip beni aradı... Bir şey danışmak için.

- Hangi konuda?

- Bir... bir anormallik var. Şoför boğulma sonucu ölmemiş. Çarpma sonucu da.

- Ne olmuş peki ?

- Ensesine saplanmış bir şırınga iğnesi bulundu. Yapılan tetkikler sonucunda da, doktorlar omuriliğinde hava kabarcıklanna rastladı. Boyun omurlarına hava enjekte edilmiş. Ölüm hemen o anda gerçekleşmiş.

Marc, Reverdi'nin revirdeki telefon aracılığıyla bağlantı kurduğunu hatırladı. Şırıngaları oradan almış olabilir miydi ?

- Jacques şoförün ensesine ulaşabilir mi ? diye sordu. Alang tereddüt etti. Sesi buz gibiydi:

- Reverdi, bilinen klasik cezaevi arabasıyla değil, ön koltuk ile arka koltuk arasında sadece tel bir kafes bulunan, güvenliği artırılmış bir arabayla naklediliyordu. Kafesin gözenekleri arasından iğneyi batınp kazaya sebep olmuş olabilir. Bilgi henüz gizli ama...

Marc, Alang'ın sıraladığı tedbirleri kısa kesti; birbirlerini anlamışlardı. Ona teşekkür etti ve yeniden arayacağına söz verdi. Jacques'ın firarı artık kesindi.

Bu kesin bilgi, onda elektroşok etkisi yapmıştı.

Cuma sabaha karşı, elini çabuk tutmaya karar verdi.

Hayır kaçmayacaktı.

Polise de haber vermeyecekti.

Ama Jacques Reverdi'ye meydan okuyacaktı.

Ve her şeyden önce ne yapması gerektiğini düşünmeliydi.

Onun Avrupa'ya gelmesi ne kadar zaman alırdı ?

Sıradan bir firarinin Malezya'yı gizlice terk etme şansı çok azdı. Ama Reverdi bu ülkeyi çok yakından tanıyor ve dilini konuşuyordu. Üstelik Tayland, Vietnam, Birmanya gibi komşu ülkeleri de biliyordu... ve gizlice buralara ulaşmanın yollarını da. Öte yandan bu tür durumlara hep hazırlıklı bir adamdı. Hatta bir "B planı" bile vardı belki de.

Marc, Güneydoğu Asya haritasını aldı; onun izleyeceği güzergâhı ve bu güzergâhı kat ederken harcayacağı süreyi tahmin etmeye çalıştı. Parmağıyla Muar Nehri'ni takip etti. Deniz yoluyla Reverdi Endonezya'ya ulaşabilirdi. Ayrıca iyice güneye inip Singapur'a gidebilirdi; ama Marc, onun bunu yapacağını sanmıyordu, çünkü Johor Bahru'ya çok yakındı. Tabiî bir de Kuala Lum-pur'a dönebilir ve şehirde izini kaybettirebilirdi...

Ama Marc, nedenini bilmeden, onun sınırdaş ülkelerden birine kaçacağını ve orada, cangıla gireceğini düşünüyordu.

Oradan da turistik bölgelere doğru yoluna devam edecekti. Bir ağaç ağaçların arasında görünmez olurdu. Bir Beyaz da, Beyazların arasında. Uluslararası oteller, kulüpler, tur operatörleri... Reverdi yeni kimlikler - pasaport, sürücü belgesi, nakit para- edinecek ve Batılı bir turist kafilesinin içinde kaybolup gidecekti.

Bu tür bir gezi onun iki veya üç gününü alırdı, daha fazlasını değil. Sonra Bangkok'a veya Hanoi'ye uçabilir ve bir Avrupa ülkesine ulaşabilirdi. Belçika. Hollanda. İngiltere. Almanya. Ardından da trenle veya karayoluyla Paris'e gelebilirdi. Harekete geçmek için ortalığın yatışmasını bekleyen sıradan bir kaçağın tersine, Reverdi mümkün olduğunca hızlı hareket edecekti. Malezya polisi onun kaçtığına karar vermeden önce.

Üç gün Asya için, üç gün de yeni bir kimlikle bir Avrupa ülkesine gitmek ve oradan da Paris'e doğru yola çıkmak için gerekliydi. Bu da altı gün yapıyordu.

Jacques Reverdi 14'ünde kaçmıştı.

Bugün ayın 17'siydi.

Marc'a hazırlanmak için üç gün kalıyordu.

Ama nasıl ?

Biraz daha düşündü.

Reverdi Paris'e varır varmaz ilk olarak ne yapardı ?

Cevap basitti: Elisabeth'in adresine gidecekti.

9. Bölge'ye, Hippolyte-Lebas Sokağı'ndaM postrestanta.

Marc ceketini aldı ve koşarak evden çıktı.

Alain'i uyarmalıydı.

Ve korumalıydı.

76

- Ne demek, burada değil?

Marc ter içindeydi; postaneye kadar koşmuştu. Alain'in yerinde oturan kadına sabit gözlerle bakıyordu:

- İzinli mi ?

Posta memuresi, sürekli düşen gözlüklerini burnunu kırıştırarak yukarı kaldırıyordu. Çelişik bir yüz ifadesi vardı, hem şaşkın hem de kuşkucu.

- Burada değil, hepsi bu. -Hastamı?

Kadın camlardan ona baktı: cam bölme ve gözlükleri.

- Bu soruların sebebi ne ?

Marc hızla tavır değiştirme gereği duydu. Elisabeth Bremen'den bahsedemezdi; postaneyle olan ilişkisinden de. Aklına bir fikir geldi:

- Pazar günkü törenle ilgili. Ben, ayinlerini düzenledikleri yerin sahibiyim.

Marc uzun yıllar, Montreuil Sokağı'nda, hemen yakınında bir Vietnam Katolik kilisesi bulunan bir apartmanda yaşamıştı. Burası cemaatin her pazar toplandığı bir depoydu. Posta memuresinin gözleri parladı:

- Vanves'da mı ?

Marc tam on ikiden vurmuştu, ama fazla aceleci olmamalıydı;

- Hayır. Montreuil Sokağı'ndaki kiliseden söz ediyorum. Ayinin cumartesi yapılması düşünülmüş, ama bu imkânsız. Alain'le konuşmam gerekiyor. Adresi veya telefonu var mı ?

Kadın, bir taahhütlü mektup formunun arkasını çevirdi ve ona doğru uzattı:

- Buraya yazın. Ona iletirim.

- Onunla bizzat konuşmam lazım.

- Bu imkânsız. -Neden?

Burnu, bir kez daha bir kumaş şeridi gibi kırıştı:

- Bugün, onun diyaliz günü.

Marc bir anda yıkıldı; Alain'in sağlık sorunlarından ve "boşaltma" sisteminden birçok kez söz ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Ama o sırada onu anlamamıştı. Hatta doğruyu söylemek gerekirse dinlememişti bile.

- Diyaliz hastanede mi yapılıyor?

- Hayır. Evinde. Bir hemodiyaliz makinesi var. Ve gerekli gereçler.

- Bana adresini verin.

- Bilmiyorum.

- Sadece soyadını. Onu bile bilmiyorum! Memure tereddüt ediyordu. Marc bankoya vurdu:

- Tanrım! yüz Vietnamlı yarın boşuna gelecek. Bağırmıştı. Ses tonundaki içtenlik memureyi ikna etmişti sanki.

- Adı Alain van Hem.

Marc, tezgâha küçük bir zincirle bağlanmış kalemi aldı ve sordu:

- "Nem" mi dediniz ?

- Çok komik.

Marc öyle bir baktı ki, kadın koltuğunda büzüldü.

- Şaka yapmıyorum. Bana harfleri tek tek söyleyin.

- "V.A.N." sonra "H.E.M.". "E"nin üstünde bir "şapka" işareti var. 13. Bölge'de oturuyor. Çin Mahallesi'nde.

Marc kapıya doğru koştu. Eşikte durdu, kararsızlık içinde sordu:

- Elisabeth Bremen adına mektup soran biri oldu mu ?

- Bu ismi hiç duymadım. Burnunu yine kırıştırdı, gözlüklerini yukarı kaldırdı. Bunun kiliseyle ne ilgisi var ?

Marc dışarı fırladı. Paris'in kirli havasında titriyordu. Düşüncesizce söylediği yalanlardan. Korkudan. Gelip geçen arabalardan. Ellerini ceplerine soktu ve yürümeye başladı, sigara da satan bir bar arıyordu. İlk gördüğüne daldı ve bar tezgâhında hiç duraklamadan bir espresso ısmarladı. Doğruca bodrum katına indi ve telefon kabinine girdi. Rafın altında bir rehber buldu. Sayfalan hızla karıştırdı, daha yavaş nefes almaya gayret ediyordu. Diyaliz için veya başka bir şey için, Alain van Hem'in işe gelmemesi canını sıkmıştı. En azından bugün. İşte:

ALAİN VAN HEM JAVELOT SOKAĞI, NO: 70 SAPPORO KULESİ

Telefon numarasını çevirdi. Cevap yoktu. Çin Mahallesi'ne gitmek için yola koyuldu.

Apartmanın avlusuna vardığında saat on üçtü.

Korku peşini hâlâ bırakmıyordu. Vücudu ter içindeydi, tıpkı dalgıç elbisesi ile vücudun arasına giren ve bedeni ısıtan ince bir su katmanı gibi. Ancak buradaki tek fark terinin soğuk olmasıydı. Hızlı adımlarla ilerledi, kule yaklaştıkça büyüyor, tüm ufku kaplıyordu. Yunus balığının karnına giren Yunus gibi o da kulenin gölgesine girdi.

Camlı ilk kapıyı itti, sonra bir küfür savurdu. İkinci kapıyı açmak için şifreyi bilmiyordu. Yaşlı bir Çinli gelip kapıyı açana kadar, iki kapı arasında beklemek, terlemek ve dolanıp durmak zorunda kaldı.

Apartmanın girişinde, yüzlerce mektup kutusunu görünce az kalsın bir küfür daha savuracaktı. Sabırla, her ismi, soldan başlayarak sıra sıra okumaya başladı. Dördüncü sıranın ortalarına geldiğinde adamının ismini gördü: on ikinci kat, kapı numarası 12 238.

Dört asansörden birincisini çağırdı, ama sadece tek numaralı katlara çıktığını fark etti. Diğer asansörün düğmesine bastı. Yine yanlış asansör: bu da doğrudan yirminci kata çıkıyordu. Bu kule tam bir cehennemdi. Marc sonunda doğru asansörü buldu ve bindi.

On ikinci kat. Marc, hepsi birbirinin aynı olan kırmızı kapılarla dolu koridor boyunca ilerledi. Kapı numaralan, sağ tarafta, bakır levha üzerinde yazılıydı: 12 236... 12 237... 12 238. Marc biraz soluklanmak için bir eliyle kapının pervazına yaslandı. Sonra zili çaldı.

Cevap yoktu.

Kulağını kapıya dayadı. Ses gelmiyordu. Bir daha zile bastı. Acaba "boşaltım" işleminin tam ortasında onu rahatsız mı ediyordu. Midesinden ekşi bir asit tadı geldi ağzına. Bu kez kapıyı yumruklamaya başladı, sonra dikkatle kilide baktı. Yuvarlak göbekli basit bir emniyet kilidiydi. Elini kapının üst kısmına dayadı ve bastırdı. Kapı hafifçe pervazından ayrıldı; kilitli değildi. Marc cebinden bir kartvizit çıkardı ve kilit dilinin altına soktu. Aynı anda omzuyla yüklendi ve kapıyı zıvanalarından oynattı. Mekanizma açıldı.

Aniden burnuna tuhaf bir koku geldi.

Yemek ve metal karışımı bir koku.

Ve kan.

Hemodiyaliz aklına geldi. Bu yöntemi biliyordu: kan çok sayıda özel gözenekleri olan zarlardan geçirilip süzülerek temizleniyordu. Eğer Alain bu yöntemi uygulamışsa, bu pis koku şaşırtıcı değildi. Yine de korku peşini bırakmıyordu. Hole doğru ilerledi. Kalp atışları ölçülü bir ritme kavuşmuştu, Ravel'in Bolero'su tarzında bir kreşendo.

Bebek evlerini andıran küçücük bir salonla karşılaştı. Çizgili duvar kâğıtları, çiçekli bir kanepe, alçak sehpa, camekânlı bir dolabın içinde biblolar; büyük bir olasılıkla posta yoluyla satın alınmış, ciltleri birbirinin benzeri olan kitaplar. Koridoru takip etti. Solda mutfak vardı. Sağda bir oda. Her ikisi de boştu. Dip tarafta, yan aralık bir kapıdan beyaz yer karoları görünüyordu: banyo.

Şimdi burnuna ağır bir boya kokusu geliyordu.

Marc'ın bütün duyulan faaliyetteydi.

İki parmağıyla kapıyı itti ve kapının pervazına dayanmak zorunda kaldı.

Evet gerçekten diyaliz günüydü.

Ama Alain bu yöntemi uygularken ciddi bir yardım almıştı.

Çıplaktı, bir tıbbî koltuğa çamaşır ipi ve televizyon kablosuyla bağlanmıştı. Yanında uzun bir tüp ile kuvars sayaçlan ve iki pompası olan bir cihaz vardı: kan temizleme makinesi.

Vietnamlının kolundan kanı çekip makineye ileten boru kesilmiş ve ayaklarının dibine konmuş kaplara bir sulama borusu gibi bütün kanı boşaltmıştı. Baharat kavanozlan. Sos şişeleri. Ortadan ikiye kesilmiş plastik soda şişeleri. Hepsinin içleri boşaltılmış ve yapışkan sıvıyla damla damla ağzına kadar doldurulmuştu.

Marc fayasın köşesine doğru geriledi.

Yaptığı hesaplan ciddi olarak gözden geçirmeliydi.

Çünkü Jacques Reverdi çoktan Paris'teydi.

Sahneyi gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Katil kurbanını sorguya çekerken, kestiği borunun ucunu başparmağıyla kapatıyordu. Eğer Alain cevap vermezse parmağını çekip kanı serbest bırakıyor ve bir kabı dolduruyordu. Başka bir soru, başka bir şişe. Ve bu şekilde sürüp gitmişti. Ama Reverdi çok daha kötüsünü de yapmıştı.

Sorduğu sorulann cevaplannı alınca, boruyu Alain'in gırtlağına sokmuş, onu kendi kanını içmeye zorlamıştı. Posta memuru kendi kanıyla boğulmuştu. Hâlâ taze olan kan ağzından, burnundan ve kulaklarından çıkıyordu. Kafası şişmiş, yanakları tombul-laşmış, şakakları patlayacak hale gelmişti.

Marc biraz yaklaşınca makinenin hâlâ çalışmakta olduğunu gördü: basınçla pompalanan son santilitreler Alain'in beynine dolmaya devam ediyordu. Suratı her an bir bomba gibi infilak edebilirdi.

Hâlâ bilincini kaybetmemek Marc'ı şaşırtmıştı. Onu ayakta tutan durumun vehameti olmalıydı. Posta memuru ne söylemiş olabilirdi ki? Pek fazla bir şey değil; sadece Elisabeth'in mektuplarını bir adamın aldığını. Zaten Alain, Marc'ın soyadını bilmiyordu. Sadece bir kere, o da sekiz ay önce, "postrestant sözleşmesi"ni hazırlarken pasaportunu sormuştu. Hatırlaması imkânsızdı.

Öyleyse Marc bu durumdan yararlanmalıydı. Dikkatli bir şekilde banyodan çıkarken bir yerlere dokunup dokunmadığını düşünüyordu. Hayır. Eskiden her şeye burnunu sokmuş biri olarak arkasında asla iz bırakmazdı.

Banyonun eşiğinde durdu, son felaketi önlemek için makineyi kapatmayı düşündü. Geri döndü, ama kumanda düğmesinin önünde hareketsiz kaldı. Sistemin nasıl çalıştığı hakkında en ufak bir fikri yoktu, üstelik yanlış bir hareket yapıp, mesela basıncı artırıp kafatasının patlamasına sebep olabilirdi, bu nedenle vazgeçti.

Salona geri döndü, ceketinin koluyla sokak kapısını açtı ve sahanlığa bir göz attı; kimse yoktu. Evden çıkmadan önce, Alain'in kendisini bağışlaması için bir dua hatırlamaya çalıştı, en azından birkaç kelime.

Aklına bir şey gelmedi.

Vietnamlıyı basıncıyla baş başa bırakıp evi terk etti.

77

Büyük bir dikkatle merdivene yöneldi ve yürüyerek bir kat aşağı indi. On birinci kattan asansörü çağırdı. Kabine girince olduğu yere yığıldı. Sırtını kabin duvanna dayayarak yere çömeldi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Kurtulma umudu kalmamıştı ve bunu biliyordu, bir ölüydü artık. Onu bekleyen acılan hayal bile etmek istemiyordu.

Beşinci katta asansörün kapısı açıldı. Marc aceleyle doğruldu. İki yeniyetme Çinli sıntarak kabine girdi. Marc nefesini ve hıçkırıklarını tutarak kabinin duvarına yapıştı. Çocuklar ona hiç bakmadan zemin katta inip gittiler. Kapılar yeniden kapandı. Asansör hâlâ aşağı iniyordu. Kule o kadar devasaydı ki ikinci bir zemin kat daha vardı...

Kapılar yeniden açıldığında bahçede kurulmuş bir alışveriş merkezi karşısına çıktı. Birkaç adım attı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendini bir anda Hongkong'taymış veya Pekin'deymiş gibi hissetti. Herkes Çinliydi. Herkes Çince konuşuyordu. Kırmızı, mavi veya san ışık saçan neonlar Çince'ydi. Sarımsaklı ve soyalı yemeklerin kokulan duyuluyordu.

Marc sendeliyordu. Bir adam ona çarptı. İster istemez DVD ve CD satan bir mağazanın vitrinine yapıştı. Hoparlörlerden romantik bir müzik yayılıyordu. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, donup kalmıştı.

Zorlukla yürümeye başladı, müziğin tiz ve çiğ sesi sanki onu takip ediyordu. Gözleri onu önüne çıkan engellere çarpmaktan kurtanyor, ama karşılaştığı yüzleri ve cisimleri algılayamıyordu. Bir uyurgezer gibi ilerliyordu, hiçbir aynntı onu daldığı düşüncelerden koparamıyor, hiçbir tepki veremiyordu.

Birden artık yürümediğini fark etti. Tam önündeki vitrinde bü-

yük bir gururla aynı kitabın dört nüshası duruyordu. Kapağında, siyah zemin üzerine kırmızı harflerle SİYAH KAN yazılıydı. Zaman ve yer farklı olsaydı, Marc bu görüntüden mutlu olur ve heyecanlanırdı.

Ama şimdi ne mutlu ne de heyecanlıydı.

Sadece korkmuştu.

Jacques Reverdi de, Alain'in evinden ayrılırken bu alışveriş merkezinden geçmiş miydi ? Bu kitabı görmüş müydü ? Her şeyi anlaması ne kadar sürmüştü acaba? Posta memurunun ismini söylediğinden Marc'ın şüphesi yoktu. Roman sayesinde de Reverdi soyadını öğrenmişti.

Marc kemerlerin altında ilerledi. İki adım atmamıştı ki, yeni bir şok yaşadı. Karaciğerine aparkat almıştı. Bir parfümerinin vitrininde, Hatica'nın yüzü ona bakıyordu.

Sallanarak yaklaştı. Bir ayak üzerine yerleştirilmiş karton bir afişti. Marc'm yolu bir parfümeriye hiç düşmemişti; demek Ele-gie'nin reklam kampanyası şimdi de satış noktalannda devam ediyordu. Kitabının kapağı ile Hatica'nın karton afişleri arasında sıkışıp kalmıştı, koşarak kaçmak istedi. Kendini, kurduğu kapanın demir kıskacına bir bacağını kaptırmış avcı gibi hissediyordu.

Birden arkasına döndü; vitrinde kafası dazlak bir adamın yansımasını gördüğünü sanmıştı. Reverdi olabilirdi. Hayır; kimse yoktu. En azından Avrupalı biri.

O anda, aklı başına geldi.

Dudaklarından tek kelime çıktı:

- Hatica.

Jacob Sokağı'na doğru giderken, Marc sürekli Vincent'ı arıyordu. Hiç cevap yoktu. Herhangi bir telesekreter mesajı da. Ama bu fotoğrafçının stüdyoda olmadığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine, çalışırken cep telefonunu ve sabit telefonunu kapatırdı. Marc, Paris'in sadece insanın bunalmasına ve sinirlenmesine neden olan ve "gitgide daha da boktanlaşan" trafiğinde biraz daha hızlı gitmesi için şoföre bağırdı.

Marc yeniden düşüncelerine gömüldü, aklında bir tek şey vardı: Hatica'yı kurtarmak. Onu saklamak, korumak; şu veya bu şekilde ona durumu izah etmeliydi. Paniğe kapılacaktı, evet; ama en zoru ona durumu açıklamak olacaktı.

Olan biteni ona nasıl anlatacaktı ?

Taksi artık hiç ilerlemiyordu. Saint-Michel Bulvarı'nda trafik tıkanmıştı. Bir kez daha Vincent'm numarasını tuşladı. Kocaoğlan mutlaka Hatica'nın yerini bilirdi. Ayrıca onu da uyarması gerekiyordu. Marc katilin ne şekilde hareket edeceği üzerinde kafa yoruyordu: afişler, parfüm şirketiyle veya reklam ajansıyla temas kuracaktı. Sonra da Vincent'ın, hatta Hatica'nın telefon ve adreslerini elde edecekti.

Araba hâlâ aynı yerdeydi. Marc taksinin ücretini ödedi ve yürüyerek devam edeceğini söyledi. Şoför "Merhaba dayanışma" diye homurdandı. Marc hızlı adımlarla bulvardan yukarı doğru yürüdü, sonra sağa, Medicis Sokağı'na saptı, Luxembourg Bahçesi boyunca aşağı doğru indi. Tournon Sokağı'nın köşesine vardığında, aklına Renata Santi geldi. O da tehlikedeydi. Numarasını tuşladı, bir yandan da yürüyordu.

- Marc? Nerelerdesiniz? Üç gün oldu, ben...

- Kitabı gördüm.

-Beğendiniz mi?

Kadının akciğerlerinden gelen ses, onun aceleciliğinin bir göstergesiydi. Marc oyunu sürdürmek zorundaydı, tartışma zamanı değildi:

- Süper.

- Ama röportaj isteklerine cevap verme...

- Renata size sormak istediğim bir şey var.

- Söyleyin. Kitapçılardan aldığım ilk bilgiler hatırına, istekleriniz bir emirdir.

- Bir adam kitapla ilgili olarak sizinle temas kurmaya çalıştı mı? Tuhaf bir adam.

- Tuhaf mı? Nasıl tuhaf?

Marc; yanlış yolda olduğunu anladı. Reverdi'nin asla tuhaf ve şüphe çekici bir hali olamazdı. Tam tersine. Yine de, devam etti:

- Bilmiyorum. Medya ilişkilerinden sorumlu arkadaşlarınızın bugüne kadar karşılaşmadığı bir gazeteci. Şu veya bu sebeple bana yaklaşmak isteyen bir tip. Bu tür bir talep oldu mu?

- Hayır.

- Peki yayınevinin önünde dikkatinizi çeken bir şey?

- Beni korkutuyorsunuz... Marc, Bonaparte Sokağı'na saptı.

- Bakın. Eğer beni gerçekten memnun etmek istiyorsanız, ofisinizi terk edin ve kendinize sakin bir köşe bulun, ama eviniz olmasın. Ve özellikle bu gece evinizde kalmayın.

- Bütün bunlar, ne demek oluyor? Gerçekten can sıkıyorsunuz, Marc.

- Size yarın her şeyi anlatacağım. Söz. Ama bu gece, lütfen dediklerimi yapın, tamam mı ?

- Ee... peki... Soluğu telaştan hırıltılı çıkıyordu. Bir istek olarak son derece ilginç, ama tamam... Bugüne dek birçok tuhaf insanla karşılaştım, ama siz, siz en tuhafısınız!

Marc telefonu kapattı: Jacob Sokağı'na varmıştı. Sola döndü, kapıya ulaştı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bacakları titriyordu. Stüdyonun görünüşü her zamanki gibiydi: perdeleri sıkı sıkı kapalı geniş pencereler. Elini zile uzattı.

Sonra aniden durdu.

Camlı kapı açıktı. Marc bacaklarının titremesinin geçtiğini hissetti. Kendi etrafında döndü ve vitrine yaslandı. Vücudunun çatır-dadığını, kol ve bacak kemiklerinin birer birer kırıldığını hissediyordu.

Jacques Reverdi ondan önce davranmıştı.

Ve belki de hâlâ içerdeydi...

Buradan yüz metre ilerde, Abbaye Sokağı'nda bir karakol olduğunu hatırladı. Ama aklına Vincent geldi ve geri döndü. Bu kâbusun tek sorumlusu kendisiydi.

Gürültü etmeden kapıyı itti. Stüdyoya bir tapınak sessizliği hâkimdi. Bütün perdeler çekiliydi. Sadece, birkaç tavan penceresinden içeri zayıf bir ışık sızıyordu. Durumu anlaması için iki adım atması yeterli oldu: Reverdi buraya uğramış ve çoktan gitmişti.

Yerde yüzlerce fotoğraf vardı. Katil, Hatica Kacem'in, yani namı diğer "Elisabeth Bremen"in fotoğraflarını ve adresini bulmak için Vincent'ın arşivini altüst etmişti.

Ama çok daha vahim bir şey daha vardı.

Sönük projektörlerin biraz ilerisinde, Vincent koltuğunda oturur haldeydi; Reverdi tarafından platonun tam ortasına itilerek getirilmiş tekerlekli bir koltukta. îriyan adamın sırtı dönüktü, başı öne düşmüştü, tavandan yere uzanan renkli, büyük fon perdelerine bakıyordu. Durumu her şeyi açıklıyordu; öldürülmüştü. Çevresine bir sürü fotoğraf bir gökkuşağı gibi yayılmıştı.

Marc ilerledi, o da canlıdan çok bir ölüydü artık. Kafasının içi bir karanlık oda gibiydi, sadece ölüm fotoğraflarının tab edildiği bir oda.

Vincent da, Alain gibi çıplaktı, ama tek farkla; onun bedeni XXL'tı ve çok daha korkunç görünüyordu. Kat kat vücudu koltuğuna koli bandıyla sımsıkı bağlanmıştı. Bir balinayı andıran gövdesinde çok sayıda yara izi vardı. Ancak bunlar Reverdi'nin kadın kurbanlarının vücuduna kusursuz, ölümcül ve belirgin bir biçimde açtıklarından çok farklıydı. Bu kez, güzel görünümlü gerçek birer bıçak yarasıydı. Öfkeli, vahşi ve derin. Bazen iki metre uzağa kadar fışkıran koyu renkli kanlara bakılırsa, Reverdi bu kez toplardamarları değil atardamarları tercih etmişti; yüksek debili ve basınçlı damarları.

Bununla birlikte Marc, burada da Reverdi'nin, yaraları önce koli bandıyla kapattığmı anlıyordu. Bir kez daha, sorularının cevaplarını beklerken kanın akmasına izin vermeyerek kan şantajına başvurmuştu. Cevapsız bıraktığı veya cevaplamayı reddettiği her soruda yapıştırdığı koli bandını çekmiş ve ölüm vanasını açmıştı.

Biraz daha yaklaşınca Marc şaşırtıcı bir ayrıntıyı fark etti. Uzun saçlan öne eğik yüzünü tamamen örtüyordu, ama bazı saç tutamlan, Jamaikalı dreadlock'lar gibi saçak saçak ve sert görünüyordu. Yavaş; çok yavaş, Marc Vincent'ın çenesini tuttu ve başını kaldırdı.

Katil, fotoğrafçının gözlerini oymuş ve göz çukurlanna rulo yaptığı filmleri sokmuştu. Derken Marc, cesedin kafasının belli bir noktaya çevrilmiş olduğunu gördü. Gözleri çıkarılmış bu yüz, Marc'ın arkasındaki bir şeye "bakıyordu".

Arkasını döndü ve renkli fon perdelerin etrafındaki kan izlerini fark etti. Hiç tereddüt etmeden perdeleri teker teker kaldırdı ve yazıyı gördü.

Menekşe renkli sonuncu fon perdesinin üzerine, katil kurbanının kanıyla bir mesaj bırakmıştı: GÖRMEK BİLMEK DEĞİLDİR!

Marc geriledi ve cesede çarptı. Bütün stüdyo sanki sallanıyordu, bayılacağını anladı. Son anda, işkenceyle öldürülmüş arkadaşının omzuna tutundu. Bu temasla ulur gibi bağırdı; Alain'in evinden beri içinde tuttuğu

çığlığı sonunda atmıştı. Bağırdı, bağırdı. Öfkeden, korkudan iki büklüm olmuştu. Ses telleri yırtılana kadar bağırdı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, kurumuş kanla yere yapışmış dağınık fotoğrafların üzerinde hıçkırarak ağlamaya başladı.

O anda, bu mesajın kıssadan hissesini anladı.

Bütün bu fotoğraflar tek bir ismi işaret ediyordu: Hatica.

Vincent kızın adresini vermiş miydi ? Şüphesiz, evet.

Peki başka ne söylemiş olabilirdi ? Hiç. Bir şey bilmiyordu ki. Boşu boşuna işkenceye maruz kaldığını düşününce Marc'm gırtlağında yeni bir hıçkırık dalgası düğümlendi; ama buna engel oldu. Belki hâlâ Hatica'nın hayatını kurtarabilirdi.

Ayağa kalktı, çalışma masasına doğru yürüdü ve Vincent'ın sabit telefonunu kullandı. Hatica'nın cep numarası telefonun hafı-zasındaydı. Cevap yoktu. Marc'ın aklına, kızın özel makyözü Ma-rine geldi. Onun numarası da hafızadaydı. Üçüncü çalıştan sonra cevap verdi.

- Marc! Nasılsın ?

Marc, Vincent'ın oyulmuş gözlerine, kanla yazılmış mesaja, Hatica'nın pıhtılaşmış fotoğraflarına baktı.

- İyiyim, dedi.

- Ne istemiştin ?

Katliama sırtını döndü ve sesine güvenli bir hava verdi:

- Hatica'yı arıyordum.

- Ha, ha, ha... diye güldü makyöz.

- Nerede olduğunu biliyor musun ?

- Yanımda. Fotoğraf çekiliyor. Derin bir rahatlama hissetti.

- Neredesiniz ?

- Daguerre Stüdyosu'nda. -Adres?

- Daguerre Sokağı, 56 numara, ama...

- Geliyorum.

- Çalışma henüz bitmedi, ben...

- Geliyorum.

Marc telefonu kapatmadan önce sordu:

- Bu öğleden sonra onu biri aradı mı? Cep telefonundan.

- Hiçbir fikrim yok. Neden ?

- Beni iyi dinle. Ben oraya gelene kadar telefona cevap vermesin. Mesajlarını dinlemesin. Fotoğraf ekibi dışında kimse ona yaklaşmasın. Anladın mı ?

Marine alaylı alaylı güldü:

- Bakıyorum kıskanç biri olmuşsun. Bundan hoş-la-na-cak!

79

Stüdyodaki set yansıtıcı paravanlarla çevriliydi. Tüm mekâna parlak, kırık bir ışık yayan ve bir uzay gemisi havası veren büyük alüminyum yapraklardı bunlar.

Bu parıltılı dekor önemli teknik sorunlara sebep oluyordu sanki. Beş asistan sağa sola koşuşturuyordu; projektörlerden biri bile sete çevrili değildi, hepsi ışığın doğrudan gelmemesi için eğik açılarla yerleştirilmişti.

Stüdyoya bir ameliyathane sessizliği hâkimdi. Her şey "profesyonelce" görüntü almak içindi. Sanki işinin ehli cerrahların bir araya geldiği bir ameliyathaneydi burası. Marc, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, ışık körlüğünün başladığı yere kadar birkaç adım attı.

Hatica oradaydı, tek başına, beyaz ışığın içinde.

Üzerindeki gümüş renkli kombinezonuyla dünyanın dışından gelmiş bir yaratığa benziyordu, sanki. Mükemmellikler gezegeninden dünyaya ayak basmıştı. Kusursuz vücut ölçülerine sahip insanların yaşadığı bir gezegenden gelmişti; her hareketiyle yan-saydam bir zarafet timsaliydi.

- Okey. Biraz önceki pozisyonu alıyoruz. Işık burada iyi mi?

Marc birden kendini suçlu hissetti. Karanlıkta çevresine emirler yağdıran fotoğrafçının sesi ona arkadaşını hatırlatmıştı. Birçok kez onun stüdyosuna da gitmişti... Flu fotoğraflar çekerken uyduruk felsefî yorumlarda bulunan Vincent geldi gözlerinin önüne. Bira kutusunu açarken kahkahalar atan Vincent. Buruşuk pantolonunun cebinden pornografik fotoğraflar çıkanp ona gösteren Vincent. Ağlamamak için nefesini tuttu ve bütün dikkatini Hatica'ya verdi.

Elleri kalçalarında, bacakları aynk, yetmişli yılların James

Bond kızları gibi duruyordu. Sanki başının üstünde, siluetinin kıvrımlarını belirsizleştiren beyaz bir hale taşıyordu.

- Şimdi bir adım ilerliyorsun. Yarım bir dönüş yapıp duruyorsun. İşte. Gülümsüyorsun. Herkesi küçümseyen bir gülümseme bu...

Fotoğrafçının görmek istediği ifade güzel dudaklannda belirdi. Dolambaçsız, hüzünlü iç dünyasından kopan ve de bir yerlerde unutulmuş bir gülümsemeydi bu. Tıpkı dünyanın derinliklerine inen ve içi fosil sıvı dolu, karanlık yer altı kayaç ceplerini bulan sondaları andırıyordu.

- Güzel. Yeniden bana dönüyorsun. Hafifçe vücudunu yay gibi geriyorsun.

Hatica söyleneni yaptı. Sırtı bir yay gibi gerildi. Hareket biraz işveli ve basit olabilirdi, ama burada, gülümseyen dudaklarından vücudunun en ufak noktasına kadar yayılan doğal bir gevşeklik hissediliyordu. Marc sabırsızdı; sete fırlamak, onu elinden tutup kaçırmak istiyordu. Bu hazineyi çok geç olmadan saklamalıydı.

Fotoğraf makinesinin "klik" sesi, ardından flaşın ıslığı ve sarma mekanizmasının vızıltısı duyuldu. Klik. Islık. Vızıltı. Üçlü bir ahenk. Ama aynı zamanda da bir yas çanı. Vincent'ın görüntüsü yeniden gözlerinin önüne geldi. Karanlığa doğru geriledi; bu kez kendini tutamayacaktı. Ağlayacak veya kusacaktı. Veya ikisini birden.

- Güzel. Kesiyoruz!

Marc duvara dayandı. Yoğun bir parfüm kokusu duyduğunda hâlâ iki büklümdü. Dönüp baktı; Hatica tam karşısındaydı. Pırıltılı ilmikleri olan kombinezonunun içinde hem gerçekdışı hem de çok gerçekti.

- Olası ziyaretçiler içinde, sen listenin en sonlarındaydın. Şaşırmış bir hali yoktu, Marine haber vermiş olmalıydı.

- Acil bir mesajın varmış, nedir? diye devam etti kız.

- Seni bu hafta sonu için davet etmeyi düşünüyordum.

- Muhakkak öyledir!

Marc gülümsemeye çalıştı, ama bu çaba ona sadece ıstırap verdi.

- Ben... Ben sadece sana çok sevdiğim bir yeri göstermek istiyordum. Paris'e oldukça yakın.

- Ne zaman?

- Şimdi, hemen.

- Bak sen. Büyük yazarımız şimdi de genç kızları kaçırıyor demek.

Ironik alaycılığı sarakaya dönüşmüştü. Marc bu kez yaralanmış gurur kartını oynamayı seçti.

- Dinle, dedi kararlı bir ses tonuyla. Bu sadece içten bir istek. Ve benim için zaten yeterince zor bir durum. Eğer istemiyorsan gitmeyiz. Sorun değil.

Kız gözlerini ondan ayırmadan kafasını salladı. Siyah bukleleri yüzüne döküldü.

- Bekle. Eşyalarımı toparlayayım.

80

Marc yeri çok iyi hatırlıyordu.

Orleans yakınlarında, onlarca hektarlık bir alana inşa edilmiş bir ana bina ile ek binalardan oluşan bir otel-şato. Paparazzilik yaparken sık sık bu otelin çevresinde gizlenmişti. Ünlü şahsiyetlerin gayri meşru ilişkilerini meraklı gözlerden uzak yaşadıklan gizli ve seçkin bir sığınaktı burası. O yıllarda otel çalışanlarını yemleyerek "meşhur" çiftlerin gelişlerinden düzenli olarak haberdar olurdu.

Onu şehir dışına davet etmişti etmesine de otomobili yoktu; neyse ki şanslıydı Hatica'nın arabası vardı. Twingosunun arkasında kocaman bir "A" harfi taşıyan genç kadın büyük bir zevkle sürüyordu arabasını. Ehliyetini yeni aldığını söylemişti; bu onun ilk uzun yolculuğuydu.

Yol boyunca Marc sohbeti koyulaştırmaya çalıştı, ama bir yandan duyduğu korku ve içinde bulunduğu ruhsal karmaşa, diğer yandan da çektiği acılar benliğini o denli ele geçirmişti ki, başladığı cümlelerin sonunu zor getiriyordu. Sağ taraftaki dikiz aynasını arkayı görebileceği şekilde ayarlamıştı. Takip edilme olasılığına karşı bir önlemdi bu. Hatica dikkatini yola o denli vermişti ki, bu ayrıntının farkına varmamıştı.

Otoyoldan çıkınca devlet yoluna saptılar. Gecenin karanlığına rağmen Marc yolu bulmakta en ufak zorluk yaşamadı. Sonunda, bir virajın bitiminde, ağaçlann kamufle ettiği yosun tutmuş duva-n ve şatonun yeşil dallannın arasından seçilen iki kulesini gördü.

Tvvingo ana kapıdan geçti ve çakıl döşeli avluda süzüldü. Hatica, binanın sarmaşık kaplı cephesini görünce ıslık çalarak hayranlığını belirtti. Marc, içinde bulunduğu duruma rağmen bu kadının cazibesini hissediyordu; ağzından çıkan her kelimede, her

davranışında, Mağripli tannça görünüşüyle hiç alakası olmayan bir doğallık, insanı şaşırtan bir tazelik vardı. Onu tanıdıkça, o dokunulması yasak ikon hali yerle bir oluyordu. Her şeyden önce o, neşeli, kültürlü, açık sözlü, güzelliğini sırtından her an atmaya hazır olduğu hafif bir manto gibi taşıyan genç bir kadındı.

Hatica arada bir söverek, lastikleri gıcırdatarak bin bir zorlukla arabayı park ettikten sonra indiler ve aydınlatılmış binaya doğru gecenin karanlığında ilerlediler. Ana bina, sol taraftaki eski ahırları bugün toplantı salonu ve restoran olarak kullanılan, "U" biçimli bir çiftlik binasıydı. Odaların pencereleri, birinci katta, binanın ana bölümü boyunca sıralanıyordu. Şatonun tam karşısında, bahçenin içinde, süit odaların yer aldığı ek yapılar vardı. Marc biraz olsun rahatladı; yüksek duvarlarla ve yüzyıllık meşe ağaçlarıyla çevrili bu yerde, gün boyunca ilk kez kendini güvende hissediyordu.

Otel lobisine rustik bir hava hâkimdi, gereksiz hiçbir süs yoktu. Taş duvarlar, parke zemine serilmiş uzun tüylü halılar, zırhlar. Marc'in tek korkusu vardı: kapıda duran adamın veya kat görevlisinin onu tanıması ve eski günlerde olduğu gibi kulağına gizli bir haber fısıldaması. Ama hayır; personel tamamen değişmişti ve onları mum ışığında bir hafta sonu geçirmeye gelmiş sıradan bir çift gibi karşıladılar.

Marc ara kapısı olan iki oda seçti, resepsiyon görevlisiyle konuşurken Hatica'nın uzakta olmasına dikkat etmişti; kızın onu, ağlarını ören zavallı bir kadın avcısı gibi görmesinden korkuyordu. Kafasından korkuyu hâlâ atamamıştı, sekreterini baştan çıkarmaya çalışan züğürt bir kadın avcısı olarak algılanmaya tahammülü yoktu.

Odalara şöyle bir bakmak bile durumu daha da gülünçleştiri-yordu. Tavanlıklı bir karyola, kadife yatak örtüleri, ağzına kadar şampanya dolu bir minibar; tuzak için gerekli bütün malzeme. Marc Hatica'yla göz göze gelmemeye çalıştı. Utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Kat görevlisi çocuk çıkmca ve Hatica odasına yerleşince Marc kendi odasını baştan aşağı aradı. Aslında bu çok saçmaydı; Rever-di'nin dolaba saklanacak hali yoktu. Pencereden dışarı, sağ tarafa, otoparka bir göz attı. Dikkat çekici bir şey gözüne çarpmadı. Ne yeni gelmiş bir araba ne bir ziyaretçi ne de şüpheli bir gölge.

Marc saatine baktı: yirmi otuz olmuştu. Birazdan akşam yemeğine ineceklerdi. O zaman Hatica'yla konuşacaktı. Kız nasıl bir tepki verecekti? îşi polise gitmeye kadar vardıracak mıydı? Şüphesiz. Başka çözüm yoktu; o da bunu biliyordu.

Ama önce her şeyi açıklamalıydı. Bu gece.

Hatica sessizce mönüye bakıyordu.

Aslında gözucuyla Marc'ı inceliyordu. Başka koşullarda olsa gülmekten ölebilirdi. Masanın dekorasyonu bile başlı başına bir seçkiydi: beş kişinin ağırlanabileceği sofra takımı, sanki bir po-tansiyometreyle düzenlenmiş mumlar, masaları birbirinden ayıran perdeler.

Evet, başka koşullarda olsa, gülmekten yerlere yatardı. Ama bu akşam böyle bir şey söz konusu olamazdı: çünkü bu berbat akşam yemeği, bu dokunaklı pusu ona bizzat Marc tarafından hazırlanmıştı. Ve her şey, davranışları, Paris'ten yola çıktıklarından beri yapmacıktı. Daveti, ona karşı tutumundaki değişiklik, neşeli ses tonu, her şey. Bütün çabasına rağmen, burada olan bitenlere yabancıydı sanki.

Neyin peşindeydi?

Onu neden buraya getirmişti?

Bir hafta önce olsa, bu hafta sonu kaçamağı onu mutluluktan veya şaşkınlıktan çıldırtabilirdi, ama şimdi hayır. O can sıkıcı geceden, o kaotik kokteylden sonra bu cep herkülü onun gözünde dibe vurmuştu; saldırgan tavırları, kanayan eli gözünün önünden gitmiyordu. Artık ona sadece acıyordu. Onda, hiç kimsenin dele-meyeceği bir katılık, bir gizem vardı. Kabuğuna dokunulmaya cesaret edilemeyecek bir adamdı o. Yalnız, umutsuz, anlaşılmaz. Ve bu sıkıcı gece bu duyguyu daha da perçinliyordu.

Hatica doğrudan konuya girmeye karar verdi:

- Bana söyleyecek bir şeyin var herhalde, değil mi?

Bu soruyu arabada da sormuş, ancak cevap alamamıştı. Marc bir kez daha geveledi:

- Hayır, diyerek güldü. Veya evet, ama şimdi değil. Yemek için bir şeyler seçtin mi ?

Sesi yumuşak, ancak riyakârdı. Neden bu şekilde davranıyordu, Tanrım? Hatica yeniden mönüye bakmaya başladı:

- Bu zımbırtılardan bir şey anlamıyorum. Marc neşeli bir sesle öneride bulundu:

- "Portakal suyuyla tatlandırılmış, av eti garnitürlü istiridye" denemek istemez misin ?

Hatica güldü.

- Veya "az pişmiş paça eşliğinde, ağızda eriyen piliç süprem" ? Kız üste çıkmaya çalıştı:

- Ben "trüf mantarı eşliğinde muskatla tatlandırılmış tavuk butlan"nı denemek istiyorum.

- Anlıyorum. Ama "koruk suyunda pişirilmiş etli hindiba"yı ihmal etme.

- Tabiî "yufka üzerinde servis edilen yaban ördeği sucuğu"nu saymazsak.

Kahkahalarla güldüler. Bir anda, aralarında bir yakınlık oluşmuştu. İçten, duru, gerçek bir yakınlık. Bir tür geç kalmış bir yakınlık. Tıpkı yemek borusundan ağır ağır geçip mideye inen bir yudum içki gibi. Ama Hatica bunun fazla sürmeyeceğini hissetti.

Gerçekten de, Marc'ın yüzü bir anda dondu sanki. Dişçi koltuğunda oturan biri gibi yüzünün rengi attı.

- Özür dilerim, dedi.

Birden ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı.

Emindi.

Pencerede onu görmüştü. Dazlak kafasını. Uzun ve gri suratını. Uzun gövdesini. Hiç şüphe yoktu. Reverdi'ydi. Marc restorandan geçti. Ne yapacağını bilmiyordu, herhangi bir silahı bile yoktu. Ama emin olmalıydı.

Basamaklı sekinin üzerinde, bir boşluğun kenarındaymış gibi durdu. Avlunun ışık alan kısmına baktı. Gri çakılları inceledi, nemli havayı soludu, yaprakların hışırtısını dinledi. Dikkatini çeken bir

şey olmadı. Daha uzağı, karanlığın ötesini görmeye çalıştı. Etrafta kimse yoktu. İnsanları rahatsız edecek hiçbir şeyin olmadığı sıradan bir kır gecesiydi.

Bir el omzuna dokundu.

Bağırarak döndü, basamakta kaydı ve geriye doğru büküldü. Kıl payı düşmekten kurtuldu ve lambanın ışığı altında savunma pozisyonu aldı. Bir adam gülümseyerek ona doğru yaklaştı:

- Üzgünüm. Sizi korkuttum. Ben otelin müdürüyüm. Marc bir şeyler söylemeye çalıştı, ama başaramadı.

- Kaygılanmanıza gerek yok; otopark gece gündüz kontrol altında.

Adamın söylediklerini güçbela anladı. Giysilerinin altında bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Ter yüzüne, iğneli bir maske gibi batıyordu. Yeniden konuşmaya çalıştı; imkânsızdı. Müdür yanma geldi, hâlâ anlaşılmaz bir dilde konuşuyordu. Marc, nihayet "Çok güzel, çok güzel" diye mırıldandı, sonra başı önde içeri girdi, az kalsın bir garsonla çarpışıyordu.

Gelip masaya oturdu. O kadar titriyordu ki, ne ellerini ne de

ayaklarını hissediyordu. El ve ayakları sanki ona ait değildi, ama aynı zamanda da acı veriyorlardı. El ve ayaklarından biri kesilmiş askerlerin hâlâ kesilen uzuvlarının kaşındığını hissetmeleri geldi aklına.

- Ne oldu ? diye sordu Hatica. Sana bakan hayalet gördüğünü sanır.

- Acil bir telefon. Her şey yolunda.

Soğukkanlılığını korumak için yeniden mönüyü aldı, ama hemen bıraktı. Elleri bir böceğin kanatlan gibi titriyordu. Ellerini bacaklarının arasına soktu ve bütün dikkatini, gözlerinin önünde dans eden kelimelere verdi.

Onunla konuşmalıydı.

- Eğer seni rahatsız etmezse kapıyı açık bırakabilir miyim ? Soru, geri kalan her şey gibi çok gülünçtü. Bugüne kadar, hiç

bu denli saçma bir akşam yemeği yediğini hatırlamıyordu. Zorlukla yapılan konuşmalardan çok sıkılmıştı, sessizlik ise bir mezar taşı kadar ağırdı. Ne olup bittiğini anlayamıyordu. Halbuki bir zamanlar onunla baş başa yemek yemeyi ne kadar çok istemişti...

Banyoya geçti, aynada kendine baktı. Yüzünde hâlâ fotoğraf çekiminden kalma makyaj vardı. Düşündü. Bu gece sevişecekler miydi ? Hayır. Bundan şüphesi yoktu. Ama bir gecede, ortam tamamen değişebilirdi de... İçini bir sıkıntı kapladı; çantasını açtı. İlaçlarını yanına almamıştı, kremi de yanında değildi. Aralarında bir şeyler geçerse, ne yapacaktı?

Küvetin musluğunu açık bırakıp odaya döndü. Odanın dekorundan keyif almaktan başka çaresi yoktu. Kadife yatak örtüsü örtülmüş kocaman bir karyola. Bir aşk sahnesinin tasvir edildiği duvar halısı. Yastığın üzerine saplan çaprazlanmış iki gül bile bırakılmıştı.

Su hâlâ akıyordu. Yan odadan hiç gürültü gelmiyordu. Mantosunu dolaba astı ve yatağını açmaya karar verdi.

Örtüyü kaldırmadan önce gülleri aldı.

Çığlığı duyduğunda Marc avluya bakıyordu.

Koşarak odasından çıktı ve Hatica'yı taş kesilmiş bir halde buldu, gözleri yataktaydı. Marc da o tarafa doğru baktı ve midesinin bulandığını hissetti.

Gözler.

Yatak örtüsünün üzerinde duran gözler.

Marc bunların kime ait olduğunu biliyordu. Vincent'm göz çu-J

kurları boş yüzü geldi aklına. GÖRMEK BİLMEK DEĞİLDİR. Dağınık bir şekilde duran iki kırmızı gülü fark etti. Taçyapraklanna kan bulaşmıştı. Gözler bu iki çiçeğin içine gizlenmişti. Jacques Reverdi onlara hoş geldin diyordu.

Kendi yöntemiyle.

Marc kapıya doğru atıldı ve iki kez kilitledi, ardından odasına koştu, oradaki kapıyı da kilitledi. Hatica'nın yanına döndü ve onu kollarının araşma aldı. Kız titriyordu, bütün ağırlığını, bütün kütlesini yitirmişti sanki.

Elinde olmadan yeniden yatağa baktı. Örtünün kenarında kan izleri gördü. Bunlar taçyapraklardan damlamış olamazdı. Stüdyodaki fon perdesini ve Reverdi'nin ihtarını hatırladı. Mesaj, henüz bitmemişti.

Hiç tereddüt etmeden, yatak örtüsünü ve pikeyi tuttu. Tek hareketle, gülleri ve gözleri yere fırlatarak yatağı açtı.

Çarşafın üzerinde kanla yazılmış bir yazı vardı: ÇABUK SAKLAN BABA GELİYOR

- Neler oluyor?

Marc cevap vermeden genç kadım elinden tutarak odadan çıkardı. Marc kapının kilidini açarken Hatica da son anda banyodan çantasını almıştı. Merdivenleri inerek resepsiyondaki adamın şaşkın bakışları arasında holü geçtiler.

Kapının eşiğinde Marc aniden durdu. Aydınlatılmış avluyu köşe bucak dikkatle inceledi. Park etmiş arabalar. Hışırdayan ağaçlar. Ve her şeyin ötesinde, karanlık sanki biraz daha derinlik kazanmıştı. Marc gözlerini Hatica'nın arabasına çevirdi. Bir an için, arabaya atlayıp Paris'e dönmeyi düşündü. Ama Reverdi arabaya bir tuzak kurmuş olabilirdi. Veya arabanın içinde olabilirdi. Kalın gövdeli meşe ağacına baktı. Bir türlü emin olamıyordu; işte oradaydı, kabuğu ışıkta parlayan ağacın ardında. Sonra gözlerini ahırların karanlığa gömülmüş kapılarına çevirdi. Her yerde olabilirdi. Varlığı yaşamın her alanında onlar için bir tehditti.

Otelde mi kalmalıydılar? Polise haber mi vermeliydiler? Yoksa odalarına çıkıp gün ışığmcaya kadar orada mı kalmalıydılar ? Marc'ın kafasında bir şimşek çaktı: yataktan yere yuvarlanan gözler ile kahverengiye yakın kırmızı renkli titrek harfler: ÇABUK SAKLAN BABA GELİYOR.

Kaçmak. Kaçmak gerekiyordu. Özellikle de şatoda asla kalmamaları gerekiyordu.

Hatica'nın parmaklarını sıktı ve koşmaya başladılar. Uzaklarda fırtına patlamak üzereydi. Her geçen saniyede karanlık sanki biraz daha çoğalıyor, biraz daha yoğunlaşıyordu. Otoparkı boydan boya kat ettiler. Marc her arabayı, her karanlık noktayı dikkatle inceliyordu. Binanın köşesine geldiklerinde, gecenin karanlığında yok olan bir patika gördü.

- Ayakkabılarını çıkar, diye emretti.

Ağaçların, gölgelerin, yaprak hışırtılarının arasında koştular. Tam bir kır gecesiydi. Sıcacık bir evde, pencereden ürpererek izlenen bir dünya. İnsanın, içinde olmadığı için mutluluk duyduğu o güzel karanlık. Oysa onlar, artık camın ardında değildiler; bu dünyanın içindeydiler. Karanlığın içinden geçiyorlar, kâh yürüyor kâh koşuyorlar, karanlığa tecavüz ediyorlardı. Tıpkı kimsenin yıkamayacağı kutsal bir tabuyu çiğner gibi.

Kuru dallar ayaklarının altında çatırdıyordu. Çalıların dikenleri bacaklarını çiziyordu. Ayaklan yerdeki bitki köklerine takılıyordu. Nerede olduklarını nereye gittiklerini bilmeden ilerliyorlardı. Ağaçların tepeleri sert rüzgârla sallanıyor, yapraklar hışırdıyordu, sanki rüzgâr karanlık gökkubbeyi kırbaçlıyordu.

- Kahretsin.

Tam önlerinde, yerlere kadar uzanan dallan ağır ağır sallanan bir söğüt ormanı vardı. Bambulan hatırladı. Yapraklarının katilin tenini gizleyişi gözünde canlandı. Dallann, kötülük fışkıran yüzünü yalayışı. Marc, onun bambulann arasında duruşunu, bu yumuşak temasın tadını çıkanşını ve bitkilerin okşayışlanyla içindeki öldürme arzusunun yavaş yavaş uyanışını bir kez daha görüyordu.

- Oradan değil, diye fısıldadı.

Yeniden Hatica'nın elini sımsıkı kavradı ve sol tarafa, tarlalara doğru yöneldi. Kız sızlanmadan onu izliyordu. Marc, Hatica'nın sessizliğinden ve cesaretinden hoşnuttu.

Şimdi, açık arazide düşe kalka, bir tarladaki saban izlerini takip ederek koşuyorlardı. Çıplak arazileri geçtiler ve yeniden ağaçların altına daldılar. Marc, rüzgânn uyandırdığı, yağmurun hayat

verdiği, düşmanca davranan bu kırsala lanet okuyordu. Ama ne durmaya ne de geri dönmeye cesareti vardı. Bu, kelimenin tam anlamıyla, geri dönüşü olmayan bir kaçıştı.

Saman ambannı görünce, aradığı yerin burası olduğunu anladı. Bir sığınak veya bir çıkmaz sokak. Eğer Reverdi onlan kaybettiyse, gün ışıyana kadar bu dört duvar arasında bekleyebilirlerdi, yok eğer peşlerindeyse her şey burada sona erebilirdi. Elinden tutup Hatica'yı çekti. Onun güçlükle soluduğunu, kesik kesik nefes aldığını duyuyordu, ama hiç sızlanmıyordu.

Bir omuz darbesiyle kapıyı açtı. Gırtlağını yakan pis kokuya ve dondurucu soğuğa rağmen bir anda gücü yerine gelmişti. Bu çatının altında oturup gecenin bitmesini beklemekten ötesini düşü-nemiyordu. İçerisi neredeyse zifirî karanlıktı. Yer yer kurumuş tezek kaplı zeminde ilerleyerek, iyice sinmiş kötü kokunun içine süzüldüler.

Marc kapıyı gecenin üzerine kapattı. Nanterre'de kullandığı çakmağın, şans eseri ceplerinden birinde kalıp kalmadığını düşünürken karanlıkta bir alev yükseldi. Hatica'nın saç bukleleri ışıkta parladı; Hatica'nın da elinde bir

çakmak vardı. Çakmağı yeniden yaktı, zayıf ışık bir anda gerçek bir ocağa dönüştü. Marc bağırmaya yeltendi, ama Hatica onu uyardı:

- Sakın bana, fark edileceğimizi söylemeye kalkma.

Marc'ın ağzı bir kanş açık kaldı. Kız haklıydı. Av yasalan hakkında ne biliyordu ? Ya savaş kuralları hakkında ? Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Aynca bulutlar o kadar alçaktı ki, Hatica'nın yaktığı çalı çırpının dumanı pencereden çıkar çıkmaz, bu bulutlar tarafından alıp götürülüyordu. Kız gelip ateşin yanına oturdu. Marc da ateşe yaklaştı; Hatica, ateşi iyice kurumuş tezeklerle besliyordu.

İçerisi biraz olsun ısınmıştı, ama kız hâlâ tir tir titriyordu. Marc ceketini çıkardı ve onun omuzlanna koydu; elinden başka bir şey gelmiyordu. Sonra, aniden ayağa kalktı. Kafasının içinde bin bir düşünce vardı. Kuşatmaya hazırlanmak. Direnişi örgütlemek. Ama nasıl ? Yanlannda hiçbir şey yoktu. Ne silah ne kendilerini savunacak bir alet ne de yiyecek...

- Otur. Böyle dolanıp durmanın bir yaran yok.

Marc kalakaldı. Bu otoriter, aynı zamanda da sakin ses tonu onu şaşırttı. İnanılması zor olsa da kız korkmuyordu. Tam karşısına oturdu. Aralannda, yeşilimsi parlamalar eşliğinde, küçük ancak canlı alevler yayarak yanan tezekler çıtırdıyordu.

- Seni dinliyorum, dedi Hatica. Bütün hikâyeyi anlatmanı istiyorum.

Marc anlattı. Kimliği ele geçirişini. İlk mektuplan. Fotoğrafı çalışını. Reverdi'yle yaptığı anlaşmayı. Yengeç Dönencesi ile Ekvator çizgisi arasında yer alan "Siyah Kan'la çizilmiş yol" boyunca yaptığı yolculuğu.

Sonra siyah kanın sıımnı.

Her aynntıyı, katilin ritüelinin etkisinden kurtulamadığının anlaşıldığı tavırlarla anlattı. Yaraları. Balı. Annma odasını. Ve son olayı.

Hatica, kollanyla bacaklarını sarmış, çenesini dizlerine dayamış sessizliğini koruyordu. Bir görünüp bir kaybolan alevlere bakıyordu. Onda paniğe

kapılmasını engelleyen bir şeyler vardı. Tüm bunlara göğüs gerebilecek yapıdaydı sanki. Marc, Dali'nin resimlerindeki, sırlarını vücut kıvnmlannda saklayan "çekmece-

li kadınları" düşündü. Hatica bu gücünün kaynağını nerede saklıyordu acaba?

Ardından bugüne geçti. Reverdi'nin firarını. Elisabeth'le ve onun postrestant adresiyle tek bağ olan Alain van Hem'in öldürülüşünü. Sonra, parfümeri vitrinlerinde Hatica'nın yüzünü ve kitapçılarda Siyah Kan romanını gören katilin duyduğu öfkeyi. Marc, başka cinayetler olmaması için elinden geleni yaptığını, Vincent'ı kurtarmak ve Hatica'yı korumak istediğini açıklamaya çalıştı... Birkaç saniye tereddüt etti ve sonra en kötü olanı itiraf etti: fotoğrafçının öldürüldüğünü.

Hatica, gözlerini ateşten ayırmadan titriyordu. Hiç soru sormadı, ama bu işin sonunun nereye varacağını kestirebiliyordu. Marc gözleriyle onu izliyordu. Ondan hiçbir şey saklamak istemiyordu. Vincent'ın maruz kaldığı işkenceden söz etti. Vücudundaki yaralardan. Yuvalarından çıkarılmış; yatak örtüsünün üstündeki gözlerden. Yere atılarak çiğnenmiş Hatica'nın fotoğraflarından. Ve fon perdesi üzerindeki yazıdan: GÖRMEK BlLMEK DEĞİLDİR.

Şimdi Reverdi buradaydı, samanlığın çevresinde bir yerlerde.

İntikam arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Hatica hâlâ suskunluğunu koruyordu. Marc saatine baktı. Gecenin biri olmuştu. Ve henüz bir saldın, kaygı verici bir durum yoktu. Onu atlatmış olabilirler miydi ? Dizlerinin bağı çözülmüştü. Sıcak onu etkilemeye başlamıştı. Yanık bok kokusuna alışmışlardı. Ölümü beklemeye alışmışlardı.

- Bana en önemli şeyden bahsetmedin, dedi Hatica aniden. Bütün bunların sebebi ne? Neden bu araştırma?

Marc birkaç kelime geveledi, yaptığı araştırmaları haklı göstermeye çalıştı. Kız onu susturdu:

- Bana neden Sophie'den söz etmiyorsun ? Marc, gözüne kıvılcım sıçramış gibi irkildi:

- Sana ondan kim söz etti ?

- Vincent.

Marc durumu ağırbaşlılıkla kabullendi. Öyleyse Hatica hikâyeyi ana hatlarıyla biliyordu. Bir şeyler fısıldadı; kelimeler alevlerin çıtırtısına karışıyordu.

- İki kez ölümle karşılaştım. Kanlı ölümle. Sıradan bir hayat için iki kez çok fazla. İlkinde on altı yaşındaydım. En iyi arkadaşımdı, bir müzisyendi, lisenin tuvaletinde bileklerini kesmiş. Adı d'Amico'ydu. Tanıdığım en iyi viyolonselciydi. Onu ben buldum. İkincisi, Sophie'ydi. O da... neyse...

Sesi boğuklaştı. Hatica hoşgörüyle yaklaştı:

- Vincent bana anlattı. Ama neden bu şekilde tepki gösteriyorsun ? Unutacağın yerde, neden tam tersini yapıp acıların, kötülüklerin peşinden gidiyorsun ?

- Bu iki olay bende marazı bir ilgi uyandırdı. Ölümün büyüsüne kapıldım. Özellikle öğrenmek ve anlamak istiyordum. D'Ami-co'nun ölümünün cinaî bir itkiyle alakası yoktu, ama benim için bir başlangıç oldu. Korkunun bekleme odası. Sophie'nin cesedi ise bir ululaştırmaydı. Bir yara gibi açık bir soru. Bu nasıl mümkün olabilirdi ? Böyle bir şey nasıl yapılabilirdi ? Bu olaylar bende olan bir şeye dikkat çekti. Ben, şiddetin derin doğasını anlamak için tercih edilmiş, seçilmiş biriydim. Aslında bunda vicdan azabı da var.

- Vicdan azabı mı ?

Marc hemen cevap vermedi. Yüreğinin en derin katmanlarına iniyordu. Bugüne dek hiç yüksek sesle dile getirmediği katmanlara.

- Arkadaşımın ve Sophie'nin cesetlerini bulunca bayılmışım. Dünyadan kopmuşum. Anlık bir bilinç kaybından bahsetmiyorum. Gerçek bir koma.

İlkinde altı gün. İkincisinde üç hafta. Önemli ruhsal travmalarda böyle olabilirmiş. Ama bu koma geriye doğru bir bellek yitimine sebep oldu.

-Yani?

- Yaşadığım şok, cesedi bulduğum anın yanı sıra o andan önceki saatleri de sildi. Sanki bilincim, zaman olarak, her iki yönde de bulanıklaşmıştı, anlıyor musun ?

- Benim anlamadığım, şu senin vicdan azabın. Marc sesini yükseltti:

- Onlann ölümünden önce tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum. Yumruğuyla avucuna vurdu. Belki de bu olayların önüne geçebilirdim... Belki de onlann ölümüne ben sebep oldum. D'Ami-co'ya söylediğim ağır bir söz belki veya Sophie'nin yanında kalabilirdim, bilmiyorum. Tannm, en son neler konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum.

Hatica susuyordu.

- Her halükârda, diye devam etti Marc, birkaç kelimeyle hayatını özetlediğini biliyordu. Bu araştırmayı onlara borçluydum. Onların ölümü kafamda bir kara sayfaydı. Bu unutkanlığımı telafi etmek için ölüm, kan ve kötülük hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmalıydım. Sophie'nin katilini bilmiyorum. Zaten onunla ilgili bir ipucu bulunamadı. Ama en azından onu öldüren kötücül şiddete yaklaştım. Bütün katillerin içindeki aynı şiddettir ve ben bunu içeriden görebildim. Reverdi sayesinde.

Hatica doğruldu. Söylediği son kelimeler ona bir şeyler hatırlatır gibiydi.

- Biraz önceki şu yazı, çarşafın üstündeki: ÇABUK SAKLAN BABA GELİYOR. Bunun anlamı ne?

- Bilmiyorum. Bu Reverdi'nin henüz keşfedemediğim karanlık yüzü.

- Neden bir tehdit olarak bunu yazmış ?

- Hiçbir fikrim yok. Ya da var; bizi öldürmeden önce bize son bir ipucu veriyor. O bir kaçık, anlıyor musun ?

Hatica cevap vermedi. Ellerini arkaya dayamış, kafasını omuzlarına gömmüş Marc'a bakıyordu. Çevresi altın şansı gözbebek-leri gözkapaklannm altında sürekli hareket halindeydi, sanki Marc'ın yüzünün en ufak ayrıntısına kadar fotoğrafını çekiyordu.

Hatica saman yığınının yanındaki çatı penceresinden dışarı baktı: hava işiyordu.

- Polise gidelim. Bizi hapse atmaları ve korumaları için Tan-n'ya yalvaralım. Ve özellikle de seni evine yollamamalan için Tann'ya dua edelim.

82

Hatica elleri direksiyona kenetlenmiş arabayı sürüyordu.

Marc'ın direksiyona geçme önerisini reddetmişti: bu onun ara-basıydı ve arabayı kullanacak olan da kendisiydi. Aynca Marc'ın ondan daha iyi durumda olduğu da söylenemezdi.

Saat altıda gizlendikleri samanlıktan çıkmış ve tekrenkli ağa-ran günün içine dalmışlardı. Çamura bulanmış, çiyden sınlsıklam olmuş bir halde, korku içinde tarlalardan geçmişlerdi. Bilmedikleri kırlık bir alanda, birbirine destek olan iki başıboş Parisli. Acınacak haldeydiler. Özellikle de otelin sadece birkaç yüz metre ötede olduğu düşünülürse, Bu ıstırap gecesinde yaptıklan tek şey aynı yerde dönüp durmak olmuştu. Acınacak haldeydiler.

Otel personeli yorum yapmaktan kaçınmıştı. Marc ve Hatica, geceyi çok ama çok zor geçirmiş bir çifte benziyordu. Günün ilk ışıklanna kadar tartışmış ve şimdi de yaralannı sarmak için Paris'e dönen bir çifti çağnştınyorlardı. Marc yukan çıkıp odalan "temizlemiş" ve solgun, durgun ve allak bullak olmuş bir suratla aşağı inmişti. Hatica odaya çıkacak cesareti bulamamıştı. Oda fiyatına dahil olan kahvaltıyı yapmadan hesabı kapatıp arabaya binmişlerdi. Fazla oyalanmadan.

Manzara gerçek renklerine kavuştukça Hatica'nın düşünceleri de kafasında şekilleniyor, belirginlik kazanmaya başlıyordu. Her şeyden önce hâlâ kendisi olarak kalmak zorundaydı. Dışandan gelecek saldınlar, ne kadar delice olursa olsun, ona zarar vermemeliydi, yıkılmaz bir kaya gibi dimdik ayakta kalmalıydı. Hayat insanın dişlerini kıran sert bir çekirdekti. Zor durumlardan hep bu şekilde sıynlmıştı. Mücadele devam ediyordu, hepsi buydu.

Ama Marc'ın bu gücü yoktu, Hatica bunu hissediyordu. Mücadele etse de artık inancı kalmamıştı. Sadece genç kadın için dire-J

niyordu, bir görev olarak, gerekli olduğu için, ancak inançsızca. Bir kere mahkûm olmuştu. Kendi kafasında.

Hatica'nın emin olduğu bir şey daha vardı: artık onu sevmiyordu. Bu adamın çevresinde çok fazla kasvet, çok fazla hayalet vardı. Yine de ona acıyor ve onu terk etmek istemiyordu. İnsan bu kısırdöngüden kurtulamıyordu. Ondan isteseydi Marc'a iyi davranmaya hazırdı, tıpkı yıllar boyunca ayak parmaklarının arasına iğne yapmak ve kaşıkla beslemek zorunda kaldığı pis herif gibi ona bakardı.

Orleans Kapısı.

General-Leclerc Caddesi.

Alesia.

14. Bölge'de Maine Caddesi üzerindeki karakol, Paris'in en önemli polis merkezlerinden biriydi. Hatica'nın aklına dönüş yolu üzerindeki bu karakol gelmişti. Yeniyetmelik çağlarında, polisin, cumartesi akşamları "Mağriplilerin takıldığı yerler"e düzenlediği baskınlar sonucu, birkaç kez buraya getirildiğinden bu karakolu biliyordu.

Karakolun tam karşısına, caddenin diğer tarafına, La Maree Restoranı'nm önüne park etti. Marc, arabadan çıkmakta tereddüt ediyor gibiydi. Hatica ona doğru döndü:

- Ya burası ya da Reverdi, seçim senin.

Marc saatine baktı; yaklaşık bir saatten beri ayakta dikiliyorlardı. Polis merkezi tıklım tıklımdı. Aynasızlar, hırsızlar, yankesiciler, davacılar. Tüm mekâna bir gün önce, yani sıradan bir cuma akşamı Montparnasse'da tutuklanmış insanların uğultusu hâkimdi.

Gözaltı hücrelerinden düzenli olarak elleri kelepçeli şüpheliler çıkıyor, başları önde veya bağınp çağırarak holden geçip bitişik bürolarda gözden kayboluyorlardı. Ayrıca, müracaat bankosunun önünde, ısmarladığı birayı bekler gibi adalet bekleyen "namuslu vatandaşlar" da vardı. Ve sabahki bu kaynaşmayı sakinleştirmeye çalışan üniformalı ve sivil aynasızlar.

Bir komiser, mümkün olduğunca çabuk onları kabul edeceğine dair söz vermişti. Marc sinirlenmiyordu, zaten "istisnaî" bir davada henüz "önemli tanık" rolü oynamamıştı. Bu nedenle çok sakindi. Üstelik ne öfkeli ne de sabırsızdı; sadece bitkindi. Algıladığı gerçek, sanki suyun dibindeymiş gibi, tuhaf, hiç duymadığı çınlamalarla onu hem sağırlaştınyor hem de seslere karşı hassaslaş-tınyordu. Karakolun gürültüsü, kokusu sanki sıvılaşmış duvarları aşarak ona ulaşıyordu. Bununla birlikte, o olağanüstü geceden sonra gerçekler yavaş yavaş suyun yüzüne çıkıyordu. Bu işten ne tür bir zarar göreceğini düşünüyordu. Alain'in öldürülmesi, Vincent'ın maruz kaldığı işkence, bunlar silinmesi imkânsız ebedî birer borçtu. Dün gece, kahraman bir savaşçı, dövüşmeye hazır bir samuray rolü oynamıştı. O sırada her şeyi göze almıştı, çünkü öleceğinden emindi.

Ancak bu sabah hâlâ hayattaydı.

Ve bedelini ödemek zorundaydı.

Bunu ne kanıyla ne de canıyla ödeyecekti, sadece küçük bir kapıdan geçecekti. Önce savcının bürosunun, sonra da hapishanedeki hücresinin kapısından girecekti. Büyük önem taşıyan tek soru şuydu: neden daha önce polise gitmemişti ? Alain'in ve Vincent'ın öldürülmelerini engelleyebilir miydi ?

Ama tehditkâr bir gizem daha vardı: neden Reverdi dün gece onlann işini bitirmemişti ? Onu atlatmış olduklarını sanmıyordu. Kan dökücü onların peşindeydi. Bütün gece onları gözlemişti. Neden ? Öldürmek için ne bekliyordu ?

Hatica ayağa kalktı.

- Nereye gidiyorsun ?

- Çişe. Gidebilir miyim?

- Hayır.

- Şaka mı yapıyorsun?

Üniformalı adamları, ellerinde tutanaklarla geçen komiserleri işaret etti:

- Sanınm burada biraz olsun emniyetteyiz, öyle değil mi ?

Marc, onun koridorda uzaklaşmasını seyretti. Kelepçelere, tabancaların kabzalarına, polislerin gümüş armalarına baktı ve sa-kinleşti. Sırtını duvara yasladı. Uyuklamaya başladı. Yorgunluk vücuduna ılık bir dalga gibi yayılıyordu. Uyumamalıydı. Asla...

Sıçradı.

Gerçekten uyuyakalmıştı. Saatine baktı; onu geçiyordu. Sağına soluna göz gezdirdi; karakol daha da kalabalıklaşmıştı, ama Hatica yoktu. Onsuz görüşmeye başlamış olabilir miydi ? İmkânsız. Ayağa kalktı ve nöbet tutan polislere sordu. Kimse Hatica'yı görmemişti. Tuvaletlerin yerini öğrendikten sonra, salona göre biraz daha tenha olan bir koridora girdi. İlk dönemeçte koridor tamamen ıssızlaşıyordu. Beyaz ışıklar. Kir pas içinde borular. Demir parmaklıklı pencereler. Marc biraz daha ilerledi. Bu karakolda kadın ve erkek tuvaletleri ayrıydı. Bir tarafta erkekler, diğer tarafta kadınlar. Görünürde kimse yoktu.

Kapının eşiğinde durdu, seslendi:

- Hatica!

Bir sifon gürültüsü ona cevap verdi. Solda kabinler vardı. Sağda, aynalanyla lavabolar.

- Hatica!

Kapılardan biri açıldı; üniformalı bir kadın çıktı ve ona düşmanca gözlerle baktı. Lavabolara doğru yöneldi. Marc, farkına varmadan bakışlarını ondan kaçırdı ve erkekler tuvaletinin girişine doğru

ilerledi. Musluktan akan suyun sesini duydu. Havlu distribütörünün şaklamasını. Kadın aynasızı kollarken koridorda gidip geliyordu.

Tam arkasından geçip giderken ona seslendi:

- Affedersiniz... Acaba buralarda uzun boylu, esmer, çok güzel genç bir kadın gördünüz mü? Biraz önce tuvalete gitti ve...

Kadın aynasız "uzun boylu" ve "güzel" kelimelerinden pek hoşlanmamıştı. Bir metre elli santim boyundaydı ve koca bir kıçı vardı. Cevap vermeden fermuarını çekti ve koşar adımlarla uzaklaştı. Marc yeniden yalnız kaldı. İçeri girmeyi göze almaktan başka çaresi yoktu. Tuvalete tam bir sessizlik hâkimdi. Hatica neredeydi ? Belki de kabinlerden birinde uyuyakalmıştı. O da oturduğu bankın üzerinde uyumamış mıydı?..

-Hatica!

İlk kabinin kapısını itti; boştu.

-Hatica!

Diğer kabinin kapısını açtı; kimse yoktu.

Bir adım daha attı.

Arkasında bir hışırtı duydu.

Jacques Reverdi oradaydı.

Çok kısa saçlar; artık dazlak değildi. Gri renkli bir yağmurluk. Polisten daha polis bir görüntü.

-Ben...

Ensesinde bir acı hissetti.

Her yer karardı.

83

ı

Petekler.

Devasa petekler. Çelik veya alüminyum bir duvarın içine oyulmuş birkaç metre yüksekliğinde oval oyuklar. Işıkta tatlı tatlı parlayan gümüş renkli bir malzeme.

Marc güçlükle kendine geldi. Önündeki duvara biraz daha dikkatle baktı ve yeni ayrıntılar fark etti. Sanki elipsler sonsuz sayıdaydı. Yerde, tavanda çok daha küçük olanları da vardı ve hepsi aynı hipnotik düzene sahipti. Vasarely'nin bir tablosundaki gibi göz yanılsaması sonucu hareket ettikleri izlenimi uyandırıyorlardı.

Gözlerini kırpıştırdı ve başka şeyler de gördü. Duvar sadece yuvarlak değildi; tabanında ve tepesinde hafifçe kamburlaşıyor-du. "Bir kürenin içindeyim" diye düşündü. Sonra bu düşüncesini değiştirdi; bulunduğu oda tam anlamıyla küresel değildi. Daha çok eğri, ama aynı zamanda da düzdü. Üzerinde kraterler ve somunlar bulunan, krom kaplı metalden bir tür ragbi topu. Bugüne dek hiç böyle bir yer görmemişti.

Havada, şekerli, tuhaf bir koku vardı.

- Bir değişim tankı.

Ses arkasından gelmişti. Kafasını çevirmeye çalıştı. İmkânsızdı. Bir sandalyeye bağlanmıştı.

Sadece vücudu değil kafası da. Bağlanmamış yapıştırılmıştı. Sırtı, kıçı, kolları ve ensesi. Soğuk, metalik bir yüzeye temas ediyordu. Çıplaktı ve zemine sabitlen-miş çelik bir koltuğa sıkıca bağlı olduğunu fark etti.

- Bir değişim tankı, diye yineledi arkadan gelen ses. Ağır kimyasal tepkimelerin gerçekleştirildiği tamamen sızdırmaz bir tank.

Neler olduğunu hatırladı: Hatica'nın ortadan yok olması, karakolun tuvaletleri, yağmurluk giymiş Reverdi, şırınga... Hatica neredeydi ?

Yeniden kendini kaybetti, ama ayılması uzun sürmedi. Yine o tatlı, ağır kokuyu duydu.

- Burada, yüksek basınç altında çok tehlikeli gazlar birbirine karıştırılıyor.

Ses gittikçe yaklaşıyordu. Ipoh'ta dinlediği kasetteki sesti bu. Kalın, güçlü bir ses. Bir kez daha kafasını çevirmeyi denedi; derisinin gerildiğini ve yandığını hissetti. Saçları sanki metale kaynamıştı. Vücudu tutulmuştu, her yerine kramplar giriyordu.

Reverdi onu iyice dövmüş olmalıydı.

- Ama bugün, diye konuşmasını sürdürdü, töreni hızlandırmak için karbondioksit vereceğiz.

Marc, ortama yayılan CO2 gazının sesini gayet net duyuyordu. Jacques Reverdi sistemini harekete geçirmişti. Oksijen karbondioksit tarafından hızla emilecekti.

Teninin üzerindeki ter damlalarını fark etti. Bulunduğu oda yavaş yavaş bir Arınma Odası'na dönüşüyordu. Birkaç dakika içinde içerideki hava ölümcül bir hal alacaktı. Siyah kan ritüeline maruz kalacaktı.

Güçlükle gözlerini aşağı, bedenine doğru çevirdi; vücudunda sayısız yara izi vardı. Hayır bedenine herhangi bir darbe almamıştı. Sadece delinmiş, yarılmış, kesilmişti. Yaralar kapatılmıştı, tabiî bir süre sonra yeniden açılmak üzere...

İçerideki şekerli kokuyu tanıdı: bal.

Yaraları balla sıvanmıştı. Gözlerini yana doğru çevirdi ve yerdeki altın sarısı şişeyi gördü; onun için sürpriz olmamıştı. Şişenin yanında bir fırça ile yanmakta olan bir gaz lambası vardı.

Bakınmaya devam etti: küresel duvarın dibinde, eğik bir şekilde duran bir oksijen tüpü ile ona bağlı bir detandör vardı.

- Hatica... diye mırıldandı Marc. Hatica nerede?

Jacques Reverdi görüş alanına girdi. Siyah neoprenden bir dalgıç elbisesi giymişti. Her nefes alışında, göğsü, kalın bir mazot tabakasının yüzeyindeki yansımalar gibi mat parıltılar yayarak inip kalkıyordu.

Marc şaşkındı. Katil şaşırtıcı bir gerçek olarak tam karşısındaydı. Gri şakaklar, göz çevresindeki kırışıklıklar, bronzlaşmış teninin altından görünen damarlar. Evet; Jacques Reverdi yaşıyordu. Etiyle kanıyla gerçekti. Hayal mahsulü bir cani değildi. Tuhaf bir ayrıntı ona gülünç bir hava veriyordu; kolunda kocaman bir sayaç vardı. Dalmaya hazır gerçek bir dalgıç. Ama hangi dipsiz derinliğe?

- Hatica nerede? diye yineledi Marc.

Reverdi belli belirsiz bir hareket yaptı. Elinde gümüş renkli bir şey parladı. Bir dalgıç bıçağı.

- Burada. Bizimle.

Marc, bıçağın işaret ettiği yönü gözleriyle takip etti. Kafasını hafifçe geriye doğru çekerek onu görmeyi başardı. Hatica sağ tarafta, üç metre uzaktaydı, o da çıplaktı ve çelik bir sandalyeye sıkıca bağlanmıştı. Kafası öne eğikti, siyah buklelerinden yüzü görünmüyordu. Kendinde değildi. Hayatta olduğunu biliyordu; esmer teni üzerindeki kapatılmış yaralan görüyordu. Reverdi, daha sonra, odadaki oksijen azalmaya yüz tuttuğunda yaraları açıp kanamalarını sağlayacaktı.

- Uyanacak, merak etme, dedi kısık bir sesle. Ama bizim gevezeliklerimizle sıkılmaması için önlem aldım. Kadınlar nasıldır, bilirsin...

Marc, kızın siyah saçlarının arasından, Reverdi'nin aldığı önlemi ürpererek gördü. Katil genç kızın dudaklarını sanayi agrafıyla zımbalamıştı. Artık güzelliği sonsuza dek bozulmuştu. Ama zaten "sonsuz" diye bir şey olmayacaktı; bütün bunlar sona ulaşılmadan önceki dolambaçlı yollardan başka bir şey değildi.

- Onun bir suçu yok, diye inledi. Sadece fotoğrafını sana yolladım. Ben...

- Kes sesini.

Reverdi yan tarafa doğru ilerledi ve iki kurbanına da eşit mesafede durdu. Siyah, dar ve uzundu; kusursuz bir üçgenin üçüncü kenarı gibiydi.

- Onun ne yaptığının önemi yok, dedi, çok yumuşak bir ses tonuyla. Biz, üçümüz, başlangıç üçgenini yeniden oluşturuyoruz. Baba, anne, çocuk. Ana yalan üçgeni. İlk ihaneti yeniden canlan-dırabileceğiz. Ve son arınmayı.

- Sana yalvarıyorum... O hiçbir şey bilmiyor! Bıçağını dudaklarının üstüne yapıştırdı:

- Şişşşt! Dinle... Gürültüyü işitiyor musun? Fazla zamanımız yok. En fazla yanm saatte, içerideki oksijen miktan yüzde on seviyesine inmiş olacak.

Hatica kafasını kaldırdı. Gözkapakları ağır ağır açıldı, gözlerinin akı göründü. Esmer teni ile saydam aklar arasında derin bir kontrast vardı. Sessiz bir çığlık attı. Soluğu dudaklarını şişirdi, agraflar etine biraz daha gömüldü.

- İşte prensesimiz de uyandı. Çok güzel. Her şey programa uygun gidiyor.

Reverdi, arkaya doğru kaykılarak bir uzaktan kumanda aldı.

- Hiç korkmayın, diye yorumda bulundu, sanki Marc'ın düşüncelerini okumuştu. Bu makineleri bilirim. Dalgıçların yüksek basınç odaları gibi çalışırlar. Şimdilik oksijen miktan yüzde yirmi. Terlemeye başlayacaksınız...

Kafasını kaldırdı. Gözlerinde hem coşkulu hem de mutlu bir parıltı vardı. Ayaklarının dibindeki lambanın mavi alevi titriyordu.

- Önce size birkaç aydınlatıcı bilgi vermeliyim. Buraya nasıl geldik ? Hangi sihir bizi bu dairesel tankın içine getirdi ?

Birkaç adım attı. Profilden, bir elektrik kablosu kadar ince görünüyordu. Marc, okyanusun altında, kuma gömülü olarak enerji ve teknoloji ileten siyah kabloları düşündü. Sonra Reverdi'nin ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Dalgıç, dalmaya hazırdı...

- Paris'teki ilk karşılaşmamızın üzerinde durmuyorum. Sizin, her ikinizin izini bulmam çok kolay oldu. Vitrinlere bakmak yeterliydi... Sonra, kırlık alandaki şu gülünç kaçma kovalama olayı yaşandı. O samanlıkta gizlenirken sizi gözledim. Gerçekten o sırada tam bir avdınız... acınacak halde birer av.

Marc bir şeyler söylemek istedi. Ama onun yerine öksürdü. Oksijenin azaldığı gitgide daha fazla hissediliyordu. Vücudu ter içindeydi. Migreni, beyninin en küçük kıvrımlarında bile kendini hissettiriyordu. Gırtlağını temizledi ve konuşmayı başardı:

- Neden bizi o sırada öldürmediniz ?

- Henüz kurban edilecek durumda değildiniz. Korku sizi biraz daha anndırmalıydı. inançlarınızı, güveninizi kaybetmeliydiniz. Dün, sabahın griliğinde çamurlara bata çıka sizi takip ederken, artık kıvama gelmeye başladığınızı düşündüm...

Kolundaki sayaca bir göz attı. Dijital bir atmosfer göstergesiydi.

- Sonra, işler biraz zorlaştı. Dayanma gücünüzün tükeneceğini, polise gideceğinizi biliyordum. Ama hangi karakola ? Maine Caddesi'ndekine, elbette. O en büyüklerinden biriydi. Ve en bilinenlerinden. Üstelik dönüş yolunuz üstündeki tek karakoldu, içeri girişinizi seyrettim. Birkaç dakika geçmesini bekledim, sonra ben de girdim.

Hem de karakolun ana kapısından, meşgul ve kararlı bir edayla. Bir komisere veya hücrelerin birinde rahatsızlanmış bir tutuklu için acil olarak çağrılmış bir doktora benziyordum. Hatırla, sana bir keresinde "Elisabeth, ne kadar az gizlenirsen o kadar az görülürsün" diye yazmıştım.

İçeriyi şöyle bir kolaçan ettim. Sizi bankta otururken gördüm. Uzaktan sizi izlemeye, fırsat kollamaya başladım. O sırada henüz

belli bir planım yoktu, ama her türlü olasılığa karşı önlemimi almıştım. Hatica ayağa kalkıp tuvalete doğru yönelince, vaktin geldiğini anladım. İğneyi batırdım, artık müşfik bir doktor rolü oynayabilirdim. Onu yan uyuşuk bir halde arka kapıdan çıkardım ve doktor amblemi yapıştırdığım arabama kadar götürdüm. Hiç sorun çıkmadı.

Sonra karakola döndüm ve tuvalette seni beklemeye başladım, Marc. Ama gelmekte gecikiyordun, salona gelip baktım. Seni uyurken görünce, az kalsın kahkahalarla gülecektim. Gizlendiğim yere döndüm. Ensene iğneyi yaptıktan sonra, seni omuzlann-dan tutarak, mümkün olduğunca telaş etmeden arabama götürdüm. Ve işte buradayız.

Marc gitgide titremelerini engellemekte zorlanıyordu. Her titreyiş, her çırpınış, derisini yapıştığı metalden ayırdığı için acı veriyordu. Mümkün olduğunca fazla oksijen solumak için daha güçlü ve daha sık nefes almak zorundaydı. Aynca derisinin altındaki, vücudundaki yaralar da ona büyük ıstırap veriyordu. Delinmiş damariardaki balla kapatılmış yaralan alev yeniden açtığında akmaya başlayacak olan kanın, derisinin altında fokurdadığım hissediyordu. Reverdi devam etti:

- Ama bence asıl soru şu olmalı: buraya nasıl girdik ? Tabiî ilk önce sorulması gereken, neredeyiz, sorusu. Size söyleyebileceğim tek şey buranın yüksek risk arz eden bir sanayi bölgesi olduğu. Paris'in banliyösünde bir yerlerde, nehrin yakınında. Nehir çok önemli. Bunu biliyorsun, Marc ve belki de Hatica'ya da söy-lemişsindir. Suyun olduğu yerde ben yenilmez olurum.

Buraya girmek, karakola girmekten daha zordu, inan bana. Ama imkânsız değildi. Tahrif edilmiş birkaç evrak ile uygun sözcük ve terimler, bekçileri bunun bir acil durum tatbikatı olduğuna ikna etmeye yetti. İçeri girince de, şmngalar konuştu. Birkaç saat içinde kendilerine gelirler, pabuç kadar bir dil ve baş ağnsıy-la. Tıpkı sizin şu anki haliniz gibi. Ama bunun sizin için artık bir önemi yok. Reverdi bir kez daha uzaktan kumandaya bastı. Gazın fısırtısı arttı.

- Yüzde on beş. Birazdan mide bulantısı başlayacak... Marc'ın göğsü bir körük gibi havayı çekiyordu. Karnı ise tam

tersine ağırlaşmış, midesi bulanmak ile bulanmamak arasında bocalıyordu.

Katil bağdaş kurup yere oturdu; önüne bal kavanozunu, fırçayı ve gaz lambasını koydu. Artık çok daha can sıkıcı konulara girmek zorundaymış gibi bıkkın, içini çekti:

- Kitabını okudum, Marc. Daha doğrusu benim, kitabımı.

Bir peteğin dibine dayanmış çantaya uzandı. Siyah Kan elindeydi. Dalgın dalgın romanın sayfalarını karıştırdı, bıçağını sayfalara sürtüyordu:

- Aslında, fena iş çıkarmamışsın. Bilgileri ilk elden aldığını söylemen gerekirdi. Ama aydınlatmak istediğim bazı gerçekler var. Gerçi metinde düzeltmeler yapmak için çok geç. Bıçağı kitaba batırdı. Sadece senin kafanda bu değişiklikleri yapacağız. Kurban ritüeline geçmeden önce tamamen arınmanız gerekiyor. Bütün yalanlardan temizlenmiş olmanız lazım.

Marc, Hatica'ya baktı: gözleri kan çanağma dönmüştü. Siyah buklelerinin üzerinde pembemsi parıltılar vardı. Debelenirken, metal sandalyeye bağlı saçlannı koparacak kadar şiddetle çekmiş olmalıydı.

Reverdi, iki elinden destek alarak geriye doğru kaykıldı, gözlerini kurbanlarından ayırmıyordu.

- Her şey annemle başladı, dedi, masalcılara özgü bir ses tonuyla. Ama senin tasarladığın şekilde değil. Kendi kendine güldü. Ben serbest dalış dünyasında bir efsaneyken, bir gazeteci denizin benim içimde olduğunu yazmıştı. Denizle yaşadığımı, hep denizi düşündüğümü, hayatımın deniz olduğunu söylemek istiyordu. Haklıydı, ama imla hatası yapmıştı.1

Başını arkaya attı ve tavandaki elipslere baktı:

- Evet, oldum olası annem benim içimdeydi.

I. Fransızca'da deniz (Is mer) ve anne (7a mere) yazım olarak farklı, ama okunuş olarak aynıdır,

(çn)

- Sen, Marc, benim hikâyemi biliyorsun. En azından bildiğini sanıyorsun: miras olarak kalmış bir toplu konutta, annesinin yanında büyümüş bir yetim. Ama bundan sonrasını çok romanlaştırmışsın. Bunu söylerken, çocukta, yani müstakbel katilde takıntı haline gelmiş, aileden ayrı baba figürünü, oğlu annesinden ayırma tehdidinde bulunan hayaleti kastediyorum. Sana biraz okuyabilir miyim ?

Kitabın, köşesini kıvırdığı bir sayfasını açtı ve yüksek sesle okumaya başladı:

- "Claude her kapı çalmışında babasının geri döndüğünü düşünüyordu. Yatağa her yatışında karanlık ve kocaman bir gölgenin üzerine eğildiğini hayal etmeden uyuyamıyordu. Okul arkadaşları, anne ve babalarından her bahsedişlerinde ürperiyordu. Hep bir eksiklik hissediyor, hep bir hasret duyuyor, içinde telafisi imkânsız bir yara açılıyordu ve bundan da gizli gizli annesini sorumlu tutuyordu. Babasınm gitmesine göz yuman o değil miydi?"

Kitabı bıraktı:

- Fena değil, Marc, fena değil... Ama benim durumum çok daha basitti. Ve çok daha bayağı. Bizim hayatımızın bir hikâyesi yoktu. Hatta dengeliydi bile. Ne olursa olsun, en azından bu bakımdan.

Babamdan hiç bahsedilmezdi. Biz iki kişiydik, hepsi bu. Ve tam tersine, annem kitabındaki gibi dindar bir iyilik meleği değildi, hem kendine, hem de başkalarına karşı çok katıydı.

Sırtını dikleştirdi, ama hâlâ bağdaş kurmuş, oturuyordu:

- Hayır, özetlemek gerekirse, annemin tek bir kusuru vardı: sevişmeyi çok seviyordu.

Bıçağını, sapını karnına dayayarak bir levye gibi doğrulttu; gözlerini, başını öne eğmiş Hatica'ya dikmişti:

- Bunun bacaklarının arasına girmesi gerekiyor, anlıyor musun ? Etini parçalayacak sert bir yarak. Gırtlağına kadar ulaşacak.

Gözlerini kapattı, bu düşünceyi kafasında tartıyor gibiydi:

- Evet, annem, çok sevgili ve yardımsever o kadın bir nemfo-mandı. Seks düşkünü bir kadın. Ve mesleği, sözüm ona yeteneği, sadece ve sadece işsizlerin, aylak heriflerin, bir yığın aygırın altına yatmaktı...

Marc artık duyduklarını, gerçekten duyuyor muydu emin değildi, ama içerde CO2'nin fısırtısına kansan bir başka gürültü daha vardı. Çok daha tiz bir ses... Evet hiç şüphesiz Reverdi dişlerini gıcırdatıyordu. Annesini düşündükçe çenesini öfkeyle sıkıyordu.

- Penisin daveti, diye devam etti. Her gün sokakları arşınlarken onu heyecanlandıran tek şey buydu. Yeniden, korku dolu gözlerle ona bakan Hatica'ya doğru döndü. Etine gömülmüş agraflar kızın dudaklarında ürkütücü bir kırmızılık oluşturmuştu.

- Sen de yarağı seviyor musun, ha? Yeniden Marc'a baktı. Onu becerirken bacaklarını iyice açıyor mu ? Siz ikiniz üst üsteyken beni düşünüyor muydunuz ? "Annesfni hiç anlayamamış küçük Jacques'ı düşünüyor muydunuz ?

Birden sesini alçalttı:

- Onun melankolik güzelliğine ve kapalı yakalı giysilerine inanmamak gerekiyordu. Göt deliği bir eviye deliğinden farksızdı. Bir kanalizasyon borusu. Bağırsaklarına kadar herkese açılan bir delik... Kendini toparlamak ister gibi ayağa kalktı. Yürümeye başladı; oksijen gitgide azalıyordu, ama bu onun umurunda değildi. Omuzlarını sükti:

- Her şeye rağmen neden olmasın. Bu tür şeyleri küçük çocukların görmemesi gerekir. Zaten adamlar anneme geldiklerinde, ben çoğunlukla uyuyor oluyordum. Ama bu yoldan çıkancı bir şeydi. Şu veya bu şekilde, ister istemez onun zevkleriyle ilgilenmek durumunda kalıyordum. Ona, gece seni kim görmeye geldi diye sorduğumda, bana gizli bir şeymiş gibi fısıldıyordu: "Baban." Sonra da kahkahalarla gülüyordu. Altı vpya yedi

yaşlarında olmalıydım. Bana bahsedilmeyen, bu hoyrat baba görüntüsü beni altüst etmişti. Artık aklımda tek şey vardı: onu görmek.

Her gece odamda, kulağım kirişte bekliyordum, onu görmek, sesini işitmek, kokusunu duymak istiyordum. Ama kapıyı açmaya çekiniyordum. Algıladığım tek şey boğuk sesler ve inlemelerdi. Bunlardan kendime göre bazı sonuçlar çıkarıyordum. Babam geceleri anneme kötülük yapmak için geliyordu. Güçlü, çengel gibi kollarıyla anneme acı veren, onu hırpalayan, inleten bir tür iblis gibi hayal ediyordum babamı. Bütün benliğimle ondan tiksinmeye başlamıştım.

Ama buna rağmen ona duyduğum hayranlık azalmıyordu. Ondan başka bir şey düşünemiyordum. Gece, onu duymak için kulağımı kapıya yapıştırıyordum. Sabah, salonda, annemin odasında, seksle kirlenmiş kokular arasında iz sürüyordum. Yatağın altında, çarşaf kıvrımlarının arasında, halının altında bir şeyler arıyordum. Ona ait eşyalar buluyordum. Bir çakmak. Sigaralar. Bir PMU gazetesi... Hepsini bir kutuda muhafaza ediyordum. Hazine kutumda.

Bir gün bütün cesaretimi toplayıp, anneme babamın ona neden kötülük yaptığını sordum. O kötü bir adam mıydı? Önce ne söylediğimi anlamadı, sonra o tiz sesiyle kahkahalarla gülmeye başladı. Başını arkaya atmıştı. İnce yüzünde sanki sadece kalın dudakları vardı. Bu gülüşünden, evet o çok kötü bir adam manasını çıkardım. İşte bu yüzden onu asla görmemeliydim... O günden sonra, babamı beklerken uyutmadı beni, sonra kapı çalınınca yapmacık bir panik havasıyla "Çabuk saklan baba geliyor!" diye fısıldıyordu. Korkuyla odama kaçıyordum. Kapının arkasına büzülüyor, en ufak bir gürültüyü, en ufak bir konuşmayı kaçırmadan, onun yaptığı kötülükleri hayal ediyordum. Ve beni yakalamasından korkuyordum...

Ama artık dayanacak halim kalmamıştı; onu görmem gerekiyordu. Kapımda bir delik açtım.

Kıymık dolu bu yarıktan nihayet onu gördüm. Çok esmer, çok kıllı, iriyarı bir adamdı. Ondan hemen hoşlanmıştım. Bir ayı gibiydi.

Ancak o gece, ilk kez, görmemem gereken şeyi gördüm. Birbirine dolanmış kollar ve bacaklar, vücutların çalkantısı, mora çalan renkler. Annemin

ağzında bir şey vardı. Esmer kalçalar. Tahriş olmuş bir yarayı andıran bir kız "amcığı". Ve hayvani çığlıklar, hırıltılar, kesik kesik soluklar... Ne olduğunu tam olarak anlaya-masam da, seyrettiğim şeyin bir tecavüz olduğunu düşünüyordum: "büyükler" hakkında bildiğim şeylere göre bu insan türüne özgü bir tecavüzdü.

Kendimi kötü hissediyordum. Buna daha fazla tahammül etmek istemiyordum. Bununla birlikte, her akşam kapımın arkasında yerimi alıyordum. Babamı yeniden görmek istiyordum. Ama

artık yavaş yavaş bütün güven duygumu kaybetmeye başlamıştım. Çünkü her seferinde babam farklı biriydi. Kimi kez, küçük, cılız, bembeyaz bir adamdı. Bazen de vücudu yağlı, kel, bakır tenli biriydi. Bir başka akşam ise ağır hareketleri olan iriyan bir Zenci. Delirecek gibi oluyordum. Düşünüyordum: eğer babamın birbirinden farklı birçok görüntüsü varsa, ben de "birden fazla" olabilirdim. Yerinde duramayan, kararsız biri haline gelmiştim. Sabah, dişlerimi fırçalarken, yüzümün diş fırçamın etkisiyle ufalandığını hissediyordum. Bütün benliğimi kaybetmiştim. Parçalanıyordum...

Reverdi, hâlâ çelik odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Başı öne eğik konuşuyordu.

Sanki anılarının altında eziliyordu. Mavimsi yansımalar yayan uzun siyah silueti acı çeken bir hayvanı andırıyordu. Karanlık, güçlü ve derinliklerden gelme.

- Bir gün, diye devam etti, annem beni kapının arkasında suçüstü yakaladı. Kikir kikir gülüşü hâlâ kulaklarımda. Bu cürmü meşhut aklına bir şey getirmişti. Mademki bu işle o kadar ilgileniyordum, öyleyse onlarla birlikte kalabilirdim. Odada. Gardıroba gizlenmiş olarak. Bu, o yıllarda çok moda olan, yatağın tam karşısına yerleştirilmiş rotang elyafından örülmüş bir dolaptı.

O tarihten sonra, hep aynı ritüel gerçekleşti. Her akşam kapı çalınıyor ve annem beni, asılı elbiselerin arasına, dolabın içine iteklemeden önce fısıldıyordu: "Çabuk saklan, baba geliyor..." Bu cümleyi kaç kez duydum,

bilmiyorum ? Bu, açlık, öfke, arzu gibi içgüdülerin merkezi olan ilkel beynimin derinliklerinde yer etti...

Reverdi'nin sesi yavaş yavaş kısılıyordu. Hareketsiz kaldı, kendinde değildi, sanki anılarının içine gömülmüştü.

Marc gırtlağındaki tahrişin arttığını hissediyordu. Başı sanki büyük bir mengeneyle sıkılıyormuş gibi baş ağnsı gitgide artıyordu.

Tuhaf bir şekilde, Malezya'daki psikiyatr geldi aklına. Türbanlı kadın gerçeği görmüştü. Reverdi bir şizofrendi; kişilik parçalanması; baba figürüne ait birçok görüntü. Ama birer hayal olarak düşündüğü şeyler gerçekti.

Dalgıç hafif bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başladı:

- Annem neden bunu yapıyordu ? Bunun tek cevabı var: çünkü o bir deliydi. Ama bu açıklama, çok basitti. Başka şeyler vardı. Hepimizin paylaştığı bir şeyler. Yetişkin biri olduğumda, ben de bütün engelleri yıkan ve tutkuyu açığa çıkaran bu uç duyguların, bu bastırılmış arzuların cazibesine kapılmıştım. Neden bilmiyorum, ama bu sapkınlıklar aldığımız zevki artırıyordu. Bugün, artık o dolapta bulunmamın, onun özel hayatına bir aykırılık getirdiğini, tatmini şiddetlendiren bir deliliğin göstergesi olduğunu biliyorum. Benim, onun yakınlarında olmam çıplaklığını, kırılganlığını, vücudunu sergileyişinin anlamını bir kat daha artırıyordu; bütün bunlann temelinde, kadının erkeğin verdiği acıdan zevk alması vardı.

Sesi boğuklaştı. Reverdi başını ellerinin arasına aldı, sanki şiddetli bir baş ağnsı çekiyordu. Birkaç saniye bu şekilde kaldı, hâlâ dişlerini gıcırdatıyordu. Sonra doğruldu, yüz hatlan gergindi:

- Benim için, o dolabın içinde geçirdiğim anlar, nasıl söylesem... Çok yaratıcıydı. Binlerce kez, oradan çıkıp annemi kurtarmayı düşündüm; çünkü hâlâ canının yandığını sanıyordum, ama korkudan yerimden kıpırdayamıyordum. Adamdan korkuyordum. Ve özellikle de annemden. Öfkelendiğinde olacaklan biliyordum: pis yemekler, buz gibi banyo, dürtülerek uyandınlma... Annem hep beni sevdiğini söylüyordu, ama bu

yalandan başka bir şey değildi. Yalanın somut bir örneğiydi o. Tıpkı diğer bütün kadınlar gibi.

Reverdi Marc'm karşısında ayakta duruyordu, gözlerini gözlerine dikmişti:

- Aynntılan sevdiğim biliyorum. Benim ikinci derim haline gelmiş olan bu örme dolaptan sana saatlerce bahsedebilirim. Benim Pandora Kutumdan. Karanlıkta nasıl titrediğimi, vücuduma giren kramplan ve istemesem de ilmiklerin arasından nasıl bakmaya çalıştığımı sana anlatabilirim. Babamın yeni yüzünü gördüğümde, yüz hatlannın nasıl derimden kemiklerime nüfuz ettiğini de. Bazen adam yatakta doğruluyor ve "Bir gürültü duydun mu ?" diye anneme soruyordu. Sonra ayağa kalkıyor, iyice dolaba yaklaşıyordu. Ben saklandığım yerde büzülüyor, nefes bile almıyordum.

Bana o kadar yaklaşıyordu ki, birayla ve esrarla ağırlaşmış pis nefesini duyuyordum. Annem arkasından gülerek sesleniyordu: "Boş ver, bir fare herhalde." Sonra bana duyurmak istercesine daha kuvvetli bağınyordu: "Kokuşmuş, küçük, pis bir fare olmalı !" Ve arkasından yeniden kahkaha atıyor; hödük herif de yatağa dönüp ona sanlıyordu.

Reverdi bütün sesleri taklit ediyordu: adamın, kadının seslerini, çocuğun kesik kesik soluk alışını. Bu sporcunun, olimpiyat ruhuyla yaptığı gösteri, her kimliğe ayn ayn bürünüşü korku dağla-nnın zirvesini oluşturuyordu. Dr. Norman bir kez daha haklıydı: Jacques Reverdi'nin tek kişiliği yoktu. Farklı farklı kişilikler asla tek bir varlık oluşturmadan onun içinde bir arada yaşıyordu.

Marc kasılıyordu. Migreni artık dayanılmazdı. Dairesel odanın

içinde siyah lekeler dans ediyordu. Hikâyeyi sonuna kadar dinlemeye ömrü yetmeyecekti, bundan emindi.

Dalgıç, sanki Marc'ın düşüncelerini okumuş gibi yeniden konuşmaya başladı:

- Ama oksijensiz de kalıyordum. Gizlendiğim yerde hava yetersizdi. Zorlukla nefes alıyordum. Panikliyordum. Ölümü düşünüyordum. Sonra,

nasıl bilmiyorum, bir savunma yöntemi buldum... Birden yüz hatları yumuşadı, gülümsedi; gözleri parlıyordu, gururluydu:

- Beni yenilmez kılacak savaş silahını. Apneyi, yani nefesini tutmayı. Yaşamöykümde bu yöntemi, Marsilya'da, annemin ölümünden sonra keşfettiğim yazılı. Elbette bu efsaneyi bizzat yaydım. Ama yanlış. Apneyi Paris'in banliyösünde keşfettim. Bir dolabın içinde.

Nasıl bilmiyorum, ama bir gün, rotang hasırının arasından umutsuzca nefes almaya çalışmak yerine soluğumu tuttum. İşte o anda bir mucize gerçekleşti. Birden kendimi olağanüstü güçlü hissettim. Annemin inlemeleri artık duyulmaz oldu, babamın hoyratlığı, yüzler, her şey kayboldu... Apne dış dünyayla aramda bir duvar örüyordu, hiçbir şeyin sızamayacağı bir duvar. Her şey zırhıma çarpıp parçalanıyordu. Nüfuz edilemez biri olmuştum.

Gizlendiğim dolapta, her gece antrenman yapmaya başladım. Artık çığlıklarını, inlemelerini, hakaret dolu sözlerini işitmiyordum. Sadece nefes tutma rekorumu geliştirmeye çalışıyordum. Küçük bir ayrıntı: "babalarım"dan birinin unuttuğu saatle zaman tutuyordum. Her gece biraz daha iyiye gidiyordum. Her gece biraz daha güçleniyordum. Artık dolaptan korkmuyordum: ben de kapalı, içine girilmez bir sandık olmuştum, böylece benliğimi başkalarına karşı koruyordum.

Bu yöntem sayesinde, büyümeyi başardım. Gitgide kaygı verici hale gelen kâbuslarımdan, ruhsal gerginliklerimden kurtuldum. Buluğ çağım sevgi ve aşkla değil, ölümle uyanmıştı. Tabiî öldürme isteğim anneme odaklanıyordu. Bazı sesler bana onu öldürmemi söylüyor, fısıldıyordu. Ama ne zaman bu arzum had safhaya ulaşsa, ne zaman eyleme geçecek duruma gelsem, apne daima beni bundan uzak tutuyordu.

Evde de işler değişiyordu. Annem benimle ilgilenmiyordu. Artık onun iğrenç oyunlarına katılamayacak kadar büyümüştüm. Yavaş yavaş sakallarım uzuyordu. Sesim değişiyordu. On iki yaşındayken boyum bir metre altmış beş santimden fazlaydı. Tuhaf bir çocuk değildim artık. Tam tersine güç dengeleri değişmişti.

Beni bir köle gibi kullanamıyor, itip kakamıyordu. Zaten annem de çok değişmişti. Güzelliği solmuştu. Aşın makyaj yapıyordu. Çok içiyordu. Sokaklarda palyaço gibi boyadığı suratıyla aylak aylak dolaşıyordu, cazibesi artık bir işe yaramıyordu. Eli boş, umutsuz bir şekilde eve dönüyor, sızana kadar içiyordu.

On üç yaşında, onunla ben ilgilenmeye başladım. Ona bakıyor, onu besliyor, yatağına yatınyordum. Onu hayatta ben tutuyordum, tıpkı bir besicinin kazını kaçınılmaz sonuna hazırlamak için semirttiği gibi. Tam kıvamına gelmesini bekliyordum. Onu kurban etmek için. Ama şanslıydı. Dolap olmayınca, itilip kakılma olmayınca, seks sahneleri olmayınca öfkem yavaş yavaş azalmıştı. Hatta bu enkaza, evin içinde dolanan bu insan müsveddesine acıyordum bile. Özellikle de ona sıkıntı veren hastalığı, içini kemiren onulmaz kanseri öğrendiğimde. Ama seks. Doymak bilmeyen annemin aklı eskisi gibi hâlâ bacaklarının arasındaydı.

On dört yaşındaydım. Pek düzenli olmasa da liseye devam ediyordum. Ama bu bile öğretmenlerimin bendeki zekâ pırıltılarını görmesine yetmişti. Ailevî durumumu biliyorlardı. Beni, annemden ayırmaktan söz ettiler bize. Beni yatılı okula, annemi de özel bir bakımevine vereceklerdi. Belki de çözüm buydu. Evden ayrılınca, kâbuslarımın, ruhsal gerginliklerimin üstesinden gelebilir, normal bir insan olabilirdim. Belki. Ama o, her zamanki gibi buna kulak asmadı.

Tuhaf bir şekilde bana candan ve tatlı davranmaya, beni okşa-yıp sevmeye başladı. İçgüdüsel olarak, tehlikeyi hissettim. Yanılmıyordum; bu kaçık kadın, tatmine ulaşmak için şimdi de bana musallat oluyordu. Bana karşı ilk atağa geçtiğinde, elini organımın üstüne koyduğunda ölüm fermanını imzaladı. Öfkem yeniden kabardı. Kafamda bir şimşek çaktı, ona ne yapacağımı biliyordum. Elini tutup, yaşlı bir tavuk butu gibi kenara koyarken, bir yandan da onun ölümünü planlıyordum.

Jacques Reverdi gülmeye başladı.

Marc büyülenmiş gibi ona bakıyordu; ölüm kaçınılmazdı, nefes almak bir ıstıraba dönüşmüştü, ama bütün bunlara rağmen düşmanına merhamet duyuyordu. Siyah dalgıç elbisesi içindeki bu uzun boylu adam, bu kaçık kan

dökücü, onun gözünde ruhsal travma yaşamış bir çocuktan başka bir şey değildi; rotang elyafından bir dolabın içinde korkmuş bir çocuktu.

- Çalışmaya koyuldum. İki yıl önce onun için düşündüğüm plana geri döndüm. Bu iş birkaç haftamı aldı: malzeme, hazırlıklar, denemeler. Bir akşam, annem iyice kafayı çekip yatağında sızmıştı, sonra birden uyandı. Hiç kımıldayamadığını fark etti; karyolaya bağlanmıştı. Kafasını kaldırdı ve beni gördü; yere oturmuştum. Büyük bir sükûnet içinde onu seyrediyordum. Gülmeye, sonra bir hayvan gibi ulumaya başladı; ardından da hem gülüp hem ulurken rengi solmuş elbisesine kustu. Başlangıçta başının ağnsı ona tuhaf gelmemişti, ağzının çiriş gibi olmasına da alışkındı. Ama öksürmeye, havayı yutar gibi solumaya başlayınca, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

Oğlunun şaka yapar gibi bir hali yoktu.

İki hafta boyunca, odasındaki en küçük deliği bile tıkamıştım. Havalandırma ızgaralarını, kapı aralıklarını, pencere doğramasın-daki çatlakları. Bütün bu delikleri rotang elyafıyla doldurmuştum. Dolabın anısına. Benim bir zamanlar hissettiklerimi annemin de hissetmesini istiyordum. Boğulma duygusu. Korku. Karanlık. O yatağının üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken, ben yerimden kıpırdamıyordum; gecenin karanlığının odaya dolmasını izledim. Ağzına, beynine dolmasını.

Azap daha yeni başlıyordu. Hesaplarıma göre, boğulma kırk sekiz saatten önce gerçekleşmeyecekti. Ama ciğerleri bu çağrıya daha önce cevap verdi; ertesi akşam, saat on bire doğru soluğu tıkanmaya başladı. Ben hâlâ kımıldamıyordum, karanlık karanlığı kovaladı. Belki fark etmemişti, ama ben nefes almak için artık oksijen tüpü kullanıyordum, o ise kısa soluklar alarak geberiyordu.

Birkaç saat daha geçti. Onun sarsıldığını, ağzını kocaman açtığını, odayı dolduran karbondioksitle zehirlendiğini gördüm, bana seslendiğini işittim. Ne kadar çok çırpınırsa, ölüme o kadar hızla yaklaşıyordu. Onu uyarmaya çalıştım, ama beni dinlemiyordu. Ağlıyor, kusuyor, şehvetli ve yaşlı bir dişi köpek gibi bakışlarıyla benden merhamet dileniyordu. Birkaç kez daha sarsıldı, sonra kolları bacakları sökülen oyuncak bir bebek gibi yığıldı kaldı.

Bense kelimelerle anlatılması imkânsız bir mutluluk içindeydim. Gözlerimin önünde yaldız parçalan dans ediyordu. Kalbim, geceleri kıyıya vurup çatlayan dingin dalgalar gibi ağır ağır çarpıyordu. Detandörümü çıkardım ve nefesimi tuttum. Onun son nefesini verişini yakından görmek istiyordum. Çocukluğum boyunca benden çaldığı oksijenin zerresini bile emişini görmek istiyordum. Gözlerini bana doğru çevirmişti; bense ölüm kararımı gerçekleştirmek için neden bu kadar beklediğimi düşünüyordum.

Planımın bir de ikinci aşaması vardı. Onun ölümünü intihar gibi göstermeliydim. Tamamen ölmeden önce, iple bağlı yerlerinden bileklerini kesmeyi düşünmüştüm. Hâlâ nefes almıyordum, bağlarını çözdüm ve önceden hazır ettiğim, annemin soğan ve sarmısak doğramada kullandığı en keskin bıçağı aldım. Damarları görene kadar bileklerini kestim.

Olağanüstü, mucizevî bir şey olmuştu.

Hiç oksijen kalmamış bu odada, akan kan siyahtı.

Simsiyah.

Önce korktum, geri çekildim, sonra gördüğüm bu olay karşısında kendimden geçtim. Bir tür nektar salgılayan bu vücudu hayranlıkla seyrettim. Bugüne dek hiç bu kadar güzel bir manzarayla karşılaşmamıştım. Son derece saf, son derece gerçek bir tabloydu. Bu anoksiye bağlı basit bir morarmaydı, ama benim gözümde, annemin vücudu içindeki kötülüğü dışarı atıyordu. Kötülük işte bu katran renkli siyah sıvıydı. Bu kadının gerçeği -kötülük ve yalan- işte bu siyah kanda gizliydi. Ayağa kalktım, gözlerim dolmuştu ve pantolonuma boşalmış olduğumu fark ettim. İlk kez boşalıyordum. Apnenin anlığı içinde. Benim için, artık başka bir yol yoktu. O anda, ensemde, gayet iyi hatırlıyorum, bir iz oluştu. Kafatasımın arkasında, çizgi halinde bir tutam saç dökülmüştü ve bir daha asla çıkmadı. Bu çizik, benim yeni kaderimin de bir işaretiydi.

Marc'ın düşünme yetisi ağırlaşıyordu. Beyni oksijenle yeterince beslenemiyordu. Reverdi ona doğru yaklaştı. Sesi hâlâ çok netti:

- Kitabında yeterince derine inmemişsin. Benimle belli bir noktada birleşmek istemedin veya bunu beceremedin. Halbuki benim olayımda

gerekçeler çok belirgindi. Yine de, bana öyle geliyor ki Elisabeth'e çok şey anlattın...

Marc, Hatica'ya baktı. Sudan çıkmış bir balık gibi nefes alıyordu, dayanılmaz bir hınltısı vardı. Yetersiz oksijen acı veriyordu. O da bayılmak üzereydi. İki öksürük nöbeti arasında, zorlukla mınldandı:

- Kaç... kaç kişiyi öldürdün?

- Her yıl, diye gülümsedi Reverdi. Güneydoğu Asya'da binlerce insan kayboluyor. Bu rakamın içinden ben de payımı aldım. Benim için Siyah Kan ne fiziksel bir olgu ne bir rastlantı. Ne de baştan savma bir olay. Yaşam boyu sürecek bir araştırma, Marc. Bedenimle derin sulara dalıyorum. Ama benim için gerçek apne bu, yüz metre barajını bu dalışla aşıyorum...

Yuvarlak odada, solunabilecek çok az hava kalmıştı. Gaz lambasının mavi alevi hâlâ sönmemekte direniyordu. Katil sayacına bir göz attı:

- Yüzde on. Zaman azalıyor. Hatica'ya doğru döndü. Sen Müslüman'sın değil mi, güzelim ?

Kız hiç tepki vermedi. Baygındı. Belki de çoktan ölmüştü. Sanki onu duyuyormuş gibi devam etti:

- Değil misin ? Kutsal bir kitapta şöyle der, biliyor musun ? "Der ki, peygamber, vahiy inmeden önce bir yerde derin bir

uykuya dalmış. Ve bedeninin sağında ve solunda beyazlar giymiş iki adanı belirmiş, gökten inmişler; onu tutmuşlar. Ve solundaki beyazlı adam altın bir bıçakla onun göğsünü yarmış ve kalbini çıkarmış, oradan siyah bir kan akmış. Ve sağındaki beyazlı adam altın bir bıçakla karnını yarmış ve bağırsaklarını çıkarıp arındırmış. Ve sonra bütün organları yerlerine koymuşlar ve bundan böyle, peygamber bütün kötülüklerden arınarak dinini yaymaya başlamış..."

Reverdi oksijen tüpüne bağlı detandörü aldı. İlk kez sesinde öfke vardı:

- Bana teşekkür et, Marc. Hem kendin için hem de onun için. Bütün yalanlarınızdan, kutsal şeylere yaptığınız saygısızlıklardan sonra yine de sizi arındıracağım, temizleyeceğim, tıpkı, o kutsal kitaptaki beyazlı adamlar gibi...

Marc'm kafasını kaldıracak gücü kalmamıştı: gözleri kararıyor, bilinci gidip geliyordu. Aklında sadece tek bir düşünce vardı: zaman kazanmak. Birkaç saniye. Ve, ne olursa olsun, Hatica'yı kurtarmak için bir hamlede bulunmak.

Katil tam solunum cihazını dişlerinin arasına alacakken, Marc soluk gibi fısıldadı:

- Bekle.

85

Sesi zorlukla çıkmıştı:

- Bambular, neden ? Niçin yapra?".ar sana öldürme dürtüsü veriyor?

Reverdi hareketsiz kaldı ve gülümsedi:

- Elbiseler yüzünden.

- Elbiseler mi?

Parmaklarını, yukarıdan aşağıya, hafifçe yüzünde gezdirdi.

- Annemin Laura Ashley elbiseleri. Dolabın içindeyken, korkudan büzüşmüşken, zorlukla nefes alırken, onlar askılarında duruyor ve yüzümü okşuyorlardı. Bu sürtünme bana daima acı verdi. Bambu yapraklan da yüzümü her okşayışında, kendimi yeniden dolabın içinde buluyorum. Elbiselerin yüzümü okşadığını hissediyorum. Annemi ve onun zevkten inleyişini hatırlıyorum. Ve siyah kana susuyorum.

Reverdi detandörü dişlerinin arasına aldı. Sonra Asya usulü, dizlerini yere koyup topuklarının üstüne oturdu ve gözlerini Marc'ın gözlerine dikti.

Sona yaklaşıyorlardı.

Hatica belki de çoktan ölmüştü. Ve onun da en fazla birkaç saniyesi kalmıştı. Reverdi'nin solunum cihazının sesini duyuyordu, acı çektikçe karbondioksitle zehirlenmekte olduğunu biliyordu.

Reverdi, her ikisinin de soluk alışlarını dikkatle takip ediyordu. Artık oksijen sayacına ihtiyacı yoktu. Marc'ın yüzüne bakmak yeterliydi. Yüz hatları donuklaştığında, katil de maskesini çıkaracak, nefesini tutacak ve siyah kanı akıtmak için gaz lambasının alevini bal sürülmüş yaralara yaklaştıracaktı.

Kan.

Son çare olarak Marc'ın aklına bir fikir geldi.

Yapacak hiçbir şey yoktu, Reverdi'nin ritüelini berbat etmek dışında.

Kurban törenini baltalayacaktı.

Umutsuzca bir gayretle ciğerlerini şişirdi, adalelerini kastı. Ama bu gayret pek bir işe yaramadı, ikinci kez denedi, tamamen gevşedi, sonra ciğerlerini, patlatırcasına karbondioksitle doldurdu. Yine bir sonuç alamadı; sadece bilincinde, karbondioksitin etkisiyle bir kara delik oluştu.

Hemen yeniden başladı, göğsünü şişirdi, adalelerim kastı. Artık nefes alamıyordu, ölüyordu; ama ölmeden önce, odanın içi tamamen oksijensiz kalmadan önce yaralarını kanatmalıydı. Morarmaya başlamadan elini çabuk tutmalıydı.

Çabası sonuç verdi; cildindeki aşırı gerilme, balla yapıştırılmış yaralan açtı. Yaralann kenarlan yumuşayıp, kan teninin üzerinde belirene kadar bir kez daha ciğerlerim şişirdi, vücudunu kastı. Reverdi detandörü ağzından çıkardı ve hava sayacına bir göz attı. Oksijen yetersizliğinden sesi bozulmuştu.

- Hayır! Şimdi değil!

Marc cimnastiğine devam ediyordu: kasılıyor, gevşiyor, kasılıyor, gevşiyordu... Yaralan iyice açılmıştı, ılık kanın teninin üzerinde aktığını

hissediyordu. Gözlerini zorlukla aşağıya çevirdi. Kanı koyulaşmıştı, ama hâlâ kırmızıydı. Tören bozulmuştu.

- Şimdi değil!

Reverdi, elinde bıçakla onun üzerine çullandı. Marc gülümsedi. Ne yapabilirdi ? Onu öldürecek miydi ? Sandalye devrildi, iki adam yere yuvarlandı. Katilin suratı kana bulanmıştı. Marc'ın yaralann üstüne düşmüştü. Reverdi'nin ağırlığı altında ezilen Marc'ın vücudunun her yerinden kan fışkınyordu. Reverdi'nin sesi titriyordu:

- Şimdi değil... şimdi değil...

Elleriyle yaralan kapatmaya çalışıyordu. Ama kan parmaklarının arasından inatla akmaya devam ediyordu.

Marc gözlerini kapattı. Sıcak dalgalar köprücükkemiklerini, kaburgalannı, uyluklannı yalayıp geçiyordu. Bal ve metal kanşı-mı bir kokuya bulanmış vücudu bitkindi. Altında ılık bir yatak vardı ve ona ıslak, yapış yapış bir mezar sunuyordu. Hem zemine hem de kendi içine gömüldüğünü, uçtuğunu, özgürleştiğini, bütün kaygılanndan kurtulduğunu hissediyordu.

Gözlerini yeniden açtı. Reverdi, hâlâ Marc'ın gövdesinin üstündeydi ve ulur gibi bağınyordu. Ama Marc artık onun sesini duymuyordu. Ağırlığını da hissetmiyordu. Sanki katil artık ona veda ediyor, odadaki devasa petekler de dans ederek onu uğurluyor-lardı.

Son çırpınmalan sırasında, kürenin içinde boğuk bir gürültü duydu.

Başını çevirdi.

Ve beyaz siluetler gözünü kamaştırdı.

İçeri bazı adamlar giriyordu. Bembeyaz tulumlar giymiş, beyaz eldivenler takmış gaz maskeli adamlar. Otomatik tüfekler taşıyan Alpli avcılara benziyorlardı.

Marc artık çok geç olduğunu biliyordu.

Ölüm yolculuğu başlamıştı.

Ama, üzerine çöreklenmiş Reverdi'nin maskeli adamlar tarafından kollanndan yakalandığını gördü. Kandan yapış yapış olmuş bedenine onun sımsıkı sanldığını hissetti. Dudaklannın aralandığını, sessiz yakanşlarda bulunduğunu gördü. Bunun oğlundan kopanlan bir babanın yürek paralayıcı çığlıklan olduğunu düşündü.

Beraberinde götürdüğü son görüntü buydu.

86

Beyaz bir oda.

Ama beyaz olan hem bu oda hem de kafasının içiydi.

Beyaz bir ışık.

Ama ışık hem bu odada hem de gözkapaklarının altındaydı.

Flaşlar. Kuyrukluyıldızlar. Bilincini delip geçen fosforlu ışıklar. Karanlıkları yırtan göz kamaştırıcı ışık patlamaları. Bağırdı. Her çığlık başka bir çığlığa neden oluyordu. Birincisini ikincisi izliyordu. Çığlık içinde çığlık atıyordu. Gerilen derisinin çığlığı. Yanan dudaklarının çığlığı. Yırtılırcasına acıyan gırtlağının çığlığı.

Rüya başlıyor. Çelik pensler kafatasını açıyor. Eldivenli eller içine dalıyor ve beynini dışarı çıkarıyor. Gözlerini kırpıştırıyor. Tuhaf bir şekilde bütün olup bitenleri, ameliyatı yukarıdan izliyor. Bazı ellerin beynini bir yere taşıdıklarını görüyor; Beyni ona esmer, mor ve terli gözüküyor. Doktorlar organı çelik bir kaba koyuyorlar. Bu ona, çırpınan siyah bir yumurtayı hatırlatıyor.

Birden her şeyi anlıyor. Tehlike çok yakında. Hatica bağırmak, cerrahları uyarmak istiyor: bu bir ahtapot! Beyni, doktorların yüzüne saldırmak üzere. Bağırmak istiyor, ama bunun imkânsız olduğunu anlıyor; dudaklarında hâlâ kancalar var.

-Hatica!

Biri üzerine doğru eğilmişti.

Ufak tefek solgun yüzlü bir adamdı, kararsızdı.

Keldi; sanki onu daha önce bir yerlerde görmüştü. Belki de rüyasında. Şimdi onu çok daha yakından görüyordu: solgun, çiçek-bozuğu bir yüz. Ponza taşı gibi. Mırıldandı:

- Marc!

Dudaklarında büyük bir acı hissetti. Adam gülümsedi. Marc'ı,

"Ork" veya "Orgh" diye telaffuz eATiişti. Boğuk bir sesle.

- Dikişler yüzünden. Konuşmayınız.

Gözlerini kapattı. Hatırladı. Etine girmiş çelik agrafları anımsadı. Dudaklarını zımbalayan çelik pensleri.

Gözlerini yeniden açtı, bir denemede daha bulundu: -Mork!

- Yoğun bakımda. Doktorlar bir mucize gerçekleştirdiler.

Gözlerini kapattı. "Mork..." Karanlığa susamıştı. Sükûnete susamıştı. Ama dudakları hâlâ yanıyordu. Sanki söylediği her hece dikenli tellerin arasından çıkıyordu.

Birden aklına yüzünün bütün güzelliğini kaybettiği geldi. Bayıldı.

Günler, geceler geçti.

Kâbusları sayıklamalar izledi. Beyin hırsızlan. "Bu bir ahtapot!" Reverdi dalgıç elbisesi içindeydi, elinde bıçağıyla. Ateşi vardı, onu tüketen, her yanını kaplayan yakıcı bir örtü gibiydi ateş. Yanıyor, terliyor, örtünün altında buharlaşıyordu.

Ve cam yanıyordu.

Acı, canlı bir yaratık gibi bütün vücudunu vuruyordu, gece ve gündüz saatlerinde farklı farklı noktalan etkiliyordu. Sanki, güçlükle kapatılmış yaralarından dışan çıkmak isteyen, etine hapsol-muş, boyun eğmez, öfkeli bir yaratıktı.

Gırtlağını yırtmak istiyordu.

Dudaklannı parçalayan, görünmez bir kıskaç, dayanılmaz bir ısınktı.

Yeniden şuurunu kaybetti.

Ama bu kez çok daha kolay atlattı.

Yattığı hastane odası beyazdı ve hemen hemen hiç eşya yoktu. Duvarlar kirli beyaz, yatak armatürleri gümüşî beyaz, Venedik storlu pencereler çizgili beyazdı.

Ponza taşı suratlı adam karşısında ayakta duruyordu. Gülümsemesi daha içtendi ve artık pek alaycı sayılmazdı. Varlığıyla odaya bir ilaç kokusu yayılıyordu sanki. Hüzün ve kaygıyla karışık teselli eder bir hali vardı.

- Birkaç gün içinde dikişlerinizi alacaklar.

Hatica ne cevap verdi ne de bir tepki gösterdi. Bütün güzelliği mahvolmuştu, biliyordu. Doktor yavaşça elini tuttu:

- Üzülmeyin, çok güzelsiniz. Bir süre sonra en ufak bir yara izi bile kalmayacak. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Sizi ameliyat eden doktor en iyisi. Salpetriere'in en parlak plastik cerrahı. Küçük şahesere imzasını attı. Hatica hâlâ dikkatle ona bakıyordu. Gözünü her kırpışı sessiz bir soruydu. Adam devam etti:

- Ben sizin tedavinizle ilgilendim. Yaralarınızı iyileştirmekle. Vücudunuzda onlarca yara vardı, ama hepsi yüzeyseldi. Damarlarınız çok çabuk kaynadı. Zamk birçok yerinizi tahriş etmişti, ama onlar da derin değildi. Yavaşça elini sıktı. Hızla iyileşiyorsunuz. İnanın bunları sizi avutmak için söylemiyorum.

Hatica zorlukla konuştu:

-Marc!

Daha iyiydi demek. Yaraları da kapanmak üzereydi.

- Hâlâ komada. Ama uyanacak. Elimizde tıbbî dosyası var. Daha önce bu durum iki kez başına gelmiş. Önceki komalardan kurtulduğuna göre aksini düşünmemiz için bir sebep yok.

- Ya... yaraları?

- Hemoraji. İç kanama. Ama iyileşti. Her damara teker teker dikiş atıldı. Cerrahlar karınca gibi çalıştılar. Çoktan yaralan kapandı bile.

Hatica gözlerini kapattı. Hâlâ acı duyuyordu, ama bu coşku dolu bir acıydı. Bir anda gözlerinin önüne yüreğini ferahlatan görüntüler geldi: bir ev, çocuklar, Marc'la mutlu bir hayat... Görüntüler bir balon gibi patladı; böyle bir ilişki yürümezdi. Asla birlikte yaşayamazlar ve özellikle de peteklerle dolu o odayı unutamazlardı.

- Re... verdi?

Doktor belli belirsiz yüzünü buruşturdu:

- Öldü. -Nasıl?

Yatağın ayakucundaki hasta grafiğini alırken omuzlarını silkti:

- Ayrıntıları bilmiyorum. Ateş eğrisine baktı. Polis sizi görmeye gelecek. Açıklama yapacaklardır.

Hatica yeniden gözlerini kapattı. Düşünceleri karmakarışıktı. Reverdi ölmüş, Marc yaşıyordu; bu durumda mutlu olması, sükûn bulması gerekiyordu. Ama huzursuzluk onu dibe çekiyordu. Karanlık bataklığın yüzeyine çıkmak için bir akıntıya, bir desteğe ihtiyacı vardı.

- Fazla düşünmeyin. Dinlenin.

Kapıya doğru yürüdü ve eşikte durup geri döndü:

- Ve kısa saçlar size çok yakıştı.

Hatica kaşlarını kaldırdı, hiçbir şey anlamamıştı.

- Basınç tankının içinde, saçlarınız tamamen koltuğa yapışmıştı. Size müdahale eden doktorlar onları hemen oracıkta kestiler, o sırada siz oksijen alıyordunuz. Sonra burada daha özenle yeniden kesilip düzeltildi. Kuru bir kahkaha attı. Bununla ne kadar övünsek azdır!

Bir sabah -saati yoktu, ama duvardaki gölge ve ışık farklılıklarından sabah olduğundan emindi- bir adam onu görmeye geldi.

Sarı saçları, düzdü.

Kendini tanıttı. Polisti. Hatica adını aklında tutamadı: hâlâ belleğinde kısa süreli gelgitler oluyordu. Ona doğru yaklaştı. Yüzü uzun, hatları yumuşaktı, güneşte yanmıştı. Üzerinde bir duffle-coat vardı ve şekerli bir parfüm sürmüştü. Hatica'nın aklına yeniden anlar ve bal geldi. Nefesi daraldı; yeniden altın şansı şişe ve fırça gözünde canlandı.

- İki güvenlik sistemi vardı, diye açıkladı polis, sanki sağırmış gibi her hecenin üstüne basa basa konuşuyordu. Orası yüksek risk arz eden, çok sıkı korunan bir sanayi tesisidir.

Dikkatle yatağın ucuna oturdu: sırtını kamburlaştırmış, ellerini göğsünde kenetlemişti, hâlâ gülümsüyordu.

- Reverdi birinci sistemi, yani bekçileri, alarmları, kilit meka-nizmalannı devredışı bıraktı. Ama gizli sistemi bilmiyordu; atmosfer denetim sistemini. Eğer hava tüzüğe uygun standartlann dışına çıkarsa, bir yığın sistem otomatik olarak devreye giriyor. Özel bir kuvvet oraya intikal ediyor. Hatica nasıl kurtanldıklanm hatırlamaya çalıştı. Sadece hızla hareket eden, maskeli, beyazlar giymiş adamlan ve kendi kanında yatan Marc'ı anımsıyordu.

- Meslektaşlanm, Reverdi'nin bu ikinci alarm sistemini bilmediğini düşünüyor. Bense, bunun tam tersini. Reverdi, "size yapmak istediklerini yapacak" kadar zamanı olduğunu düşünüyordu. Yeniden gülümsedi. Size ne

anlattı bilmiyorum, ama bu anlattıkları ona her şeyi unutturdu. Zamanın geçtiğini anlamadı. Sizin hayatınızı kurtaran da işte bu oldu.

Hatica başıyla belli belirsiz, onu onayladı. Tekerlekli masanın üzerinde, küçük gardenyalardan bir buket gördü. İnanılmazdı; adam ona çiçek almıştı. Avucun içinde sıkılmaktan hafifçe buruşmuş bir buket. Polisi yeniden dikkatle inceledi: o da gülümseyerek Hatica'ya baktı. Adam sevimliydi, ama sonsuza dek reddedilecek bir nişanlıya benziyordu. Hatica, kendini monoton bir hayat sürerken ve kaçan fırsatların arkasından bakarken hayal etti.

Dikkatle dudaklannı araladı; artık hiç dikiş yoktu:

- Onu... öldür..dü...nüz... mü?

Polis ayağa kalktı. Parfümü yeniden odaya yayıldı. San saçlan havalandı. Ballı bir kahvaltıyı andırıyordu. Ses çıkarmadan yürüdü, ellerini ceplerine sokmuştu. Hatica, yeniden düzgün bir cümle kurmaya çabaladı.

- Onu... öldür...dü...nüz... mü, öldür...me...diniz... mi?

- Evet. Elbette. Bir süre sustu. Ama cesedi bulunamadı.

Hatica gözlerini kapattı, panik dalga dalga bütün vücuduna yayılıyordu. Polis, korkuyu yüzünden okumuş gibi, konuşmaya devam etti:

- Bakın. Tankın içinde Reverdi kaçmayı başardı. Bizimkiler, gaz maskeleri ve tulumları içinde ağır kaldılar. O ise, çıplak ayak, hafif kıyafetleriyle, soluğunu tutarak ustaca kaçtı. Koridorda, kimse ateş açmaya cesaret edemedi; bu çok tehlikeliydi.

Hatica yuvarlak labirentleri, çelik koridorları, makineleri düşündü. Reverdi, siyah dalgıç elbisesi içinde ve nefesini tutmuş olarak krom yansımalar arasında sırra kadem basmıştı...

- Dışarı çıkınca, avluda nişancılar onu vurdular. Karnına en az beş kurşun yedi. Size seçkin nişancılardan söz ediyorum. Son derece yetenekli adamlar. Her zaman güvenilirler.

- Peki... neden... neden ceset yok?

- Aldığı yaralara rağmen, batıdaki telleri aşmayı başardı. Fabrika Nogent-sur-Marne'da, biliyorsunuz, değil mi ? Tesis boyunca uzanan nehre atladığını düşünüyoruz.

Sustu, tekerlekli masaya doğru yaklaştı ve düşünceli bir şekilde çiçekleri okşadı:

- Bir anlamda, düşünmek epey ürkütücü olsa da dalgıç elbisesi içindeki bu herif, suyun çekimine kapılarak, bir hayvan gibi kendi ortamına geri döndü.

Polis farkında olmadan birkaç taçyaprağı kopardı:

- Suya düştü. Ve öldü. Bu kesin. On gün önce. Nehri tarıyorlar. Hatica gözlerini kapattı. Polis, sanki onun düşüncelerini okur

gibi konuşmayı ısrarla sürdürdü:

- O öldü, Hatica. Hiç şüphen olmasın.

Bir şeyler daha söyledi, ama Hatica, tankın içinde ayakta durmuş "Nerede su varsa, ben orada yenilmez olurum" diyen Rever-di'nin sesini duyuyordu.

87

Kasım ayının başında Marc komadan çıktı.

Hatica ayağa kalkalı birkaç gün olmuştu. Onu görmeye gitti. Marc, hemen yanındaki odadaydı, ama ilk kez onu görmesine izin veriyorlardı. Hatica, Marc'la karşılaşınca korktu. Ama bu korkusunun nedeni ne Marc'ı kuşatmış makineler ne vücut fonksiyonlarının işleyişini gösteren ekranlardı, sebep Marc'tı. Yüzüydü. Fırça gibi saçlarının altındaki çarpılmış, yara bere içindeki suratıydı; onun da saçlarını tıraş etmişlerdi. Her ikisi de esir kampından sağ kurtulmuş insanlara benziyordu.

Dudaklarının titremesine rağmen gülümsemeye çalıştı. Marc çok zayıflamıştı. Derisinin altından pırtlamış yüz kemikleri beyaz teninde karanlık gölgeler oluşturuyordu. Kafası bir ölü kafasını andırsa da, san

saçlarının altındaki solgun yüzünde neredeyse ışıl ışıl bir canlılık vardı. Aklına bir portakal kabuğunun içine yerleştirilmiş, hiç sönmeden yanan ampuller geldi.

Hatica ona doğru yaklaştı. Her yaranın üstünde bir pansuman vardı. Şakaklannda, boynunda, kürekkemiklerinde, kollarında. Bu yaralann, vücudunun örtünün altında kalan kısmında da devam ettiğini biliyordu. Çünkü kendisinde de bu yaralann aynısından vardı, ama doktor yalan söylememişti; hepsi birkaç gün içinde kapanmıştı. Bunu kaderin bir cilvesi olarak değerlendirilebilirdi; doktora göre ise, katilin yaralann üstüne sürdüğü bal iyileşmeyi hızlandırmıştı. Marc'ın ilk cümlesi Hatica için şaşırtıcı olmadı:

- Onu bulamadılar. Cesedi bulamadılar.

Hatica yeniden gülümsedi, hüzünle. Gözlerini açar açmaz takıntısı aklına gelmişti. Reverdi yaşıyordu. Reverdi peşlerindeydi. Reverdi onlan bulup gebertecekti...

Genç kadın Marc'ın umutsuz bir psikoz içinde olduğunu anladı. Katilin cesedi bulunsa bile, ondan korkmaya devam edecekti, çünkü caninin doğaüstü güçleri olduğuna inanıyordu. Marc komadan çıkmıştı, ama kâbuslarından kurtulamamıştı.

Asla da kurtulamayacaktı.

O iflah olmaz biriydi.

Hatica hastaneyi terk etti.

Marc'ı, solgun suratlı doktoru, altın saçlı polisi terk etti.

Ona travmasını hatırlatacak her şeyi, herkesi terk etti.

Segur Caddesi'ndeki dairesine kavuştu. Çalışma masasına. Tezine. Felsefe kitaplarına. Ama bunlann hiçbiri ona tanıdık gelmiyordu. Bütün bu yaşadıklarından sonra, felsefî kuramlar ona çok soyut geliyordu. Saçma kelimesini kullanmak istemiyordu.

Buna karşılık, moda dünyası onunla yakından ilgilendi. Demek onu unutmamışlardı. Birçok ajans Vincent'ın yerini almak için ona başvurmuştu. Artık eski güzelliğinin olmadığını bilmiyorlar mıydı? Bu "misli geçmişler" dünyasında, dudaklan delik deşik olmuş bir kızı kim isterdi ?

Ama yanılıyordu. Makyözü, işinin ehli Marine, ona bu izlerin fotoğraflarda görünmeyeceğini söyledi. Bu bir makyaj, bir ışık sorunuydu. Ama özellikle de fiziği hâlâ "cezbediciydi"; o kadar çekiciydi ki bacaklarından biri tahta olsa bile fotoğrafçılar bunun farkına bile varmazdı.

Zaten, hiç beklenmedik bir başka olgu daha vardı, kısacık saçlarıyla yüzü güçlü bir ifade kazanmış, daha büyüleyici olmuştu. Çarpıcı güzelliği nefes kesiyordu.

Reverdi olayı büyük bir gürültü koparmıştı; ona bir gerçeklik kazandırmış ilgiyi üzerine çekmişti, bu durum meslektaşı kızların arayıp da bulamadığı bir şeydi. Hatica hiç bu kadar revaçta olmamıştı. Şimdi, 2003 kışındaki halinden çok daha baş döndürücüydü.

Teklif edilen bütün sözleşmeleri meydan okurcasına kabul etti.

Ve ışıklı yolda yeniden yürümeye başladı.

Çabucak, aldığı bütün kararlara rağmen, Marc'ı yeniden görmeye gitti.

Sadece ona destek olmayı düşünüyordu.

Her gün onu güneşli odasında ziyaret ediyordu. Havadan sudan birkaç cümleden sonra odaya büyük bir sessizlik hâkim oluyordu. Beyaz, pürüzsüz bir sessizlik. Marc konuşmamaktan mutluydu. Hatica da onu rahatsız etmek istemiyordu. Bu black-out'un2 ardında sökülüp atılması güç düşünceler olduğunu biliyordu ve onları öğrenmek istemiyordu.

Koridorda kimi kez karşılaştığı doktorlar Hatica'mn kaygılarını gideriyorlardı. Marc iyileşiyordu. Çok yakında taburcu olabilirdi. Ona doğrudan söylenmeyen şeyler de işitiyordu. Marc müşahede altındaydı. Herkes onun akıl sağlığından endişe duyuyordu.

Konuşmuyordu, çok az yiyor, çok fazla uyuyordu. Sanki uykuya sığınıyordu. Hatica'yla aynı kâbusları yaşıyorsa eğer, bunlar katlanılacak şeyler değildi. Ama, onun kendi isteğiyle bu kâbusları yaşadığına inanıyordu. Sanki en marazî anılarının çekimine kapılmıştı. Sanki Reverdi'yle rüyalarının aracılığıyla iletişim kuruyordu.

Aslında Marc'ın kuşku götürmez bir korkusu vardı. Avukatı aracılığıyla kapısının önüne bir koruma polisi istemişti. Sorgu yargıcı, herkesin kaygılandığı, Reverdi'nin Nogent-sur-Marne'da-ki çatışmadan sağ kurtulmuş olma olasılığını göz ardı etmemiş, hiç nazlanmadan isteğini yerine getirmişti.

12 kasımda, Hatica, Marc Dupeyrat'yla ilgilenen psikiyatra ulaşmayı başardı. Ufak tefek, kara kuru, çok esmer, çenesinde kare bir sakalı olan ve Alman aksanıyla bazı hecelerin üstüne basa basa konuşan bir adamdı.

Piposunu temizlerken bir yandan da konuşuyordu.

- Aklen hiçbir rahatsızlığı yok. Sadece bir çatışma yaşıyor. Hatica bacak bacak üstüne attı. Aynı anda adam ona dikkatle

baktı. Hiç kuşkusuz yaralarını fark etmişti. Üstdudağında altı küçük delik, altdudağında da altı küçük delik, dudaklarına kına sürülmüş gibiydi. Hatica itiraz etti:

- Çatışmaya gelince, sanınm Marc kendisiyle hesaplaşıyor.

- Haklısınız. Bir yay gibi gergin, ayağa kalktı. Tamamen haklısınız.

Piposunu yakarken çalışma masasının etrafında dolandı.

- Marc'ın böyle bir şiddeti kabullenmesi çok zor. Ruhen kabullenmek yerine onu reddediyor. Piposundan derin bir nefes aldı. Püfff! Geçmişte komayla bunun üstesinden geliyordu. Karanlık bir alan. Silinmiş bir bant gibi. Ama bugün, işte bu yüzden bu kadar çok uyuyor: zihni bir kez daha şuurunun arkasına gizleniyor. Üstbeni...

Hatica bu jargonu kısa kesti:

- Acı çekmesinin tam olarak sebebi ne ?

Doktor gülümsedi, sanki bu soruyla can alıcı noktaya dokunmuştu.

2. Geçici olarak şuurunu kaybetmek anlamında ingilizce sözcük, (ç.n.)

- Hiç. Herhangi bir psikoz söz konusu değil. Ne de nörolojik bir bozukluk. Marc'a acı verenin "gerçek" olduğu söylenebilir.

- Gerçek mi ?

- Olaylar karşısında ruhsal durumunu dengeleyebiliyordu, ama hep olumsuz yönde. Özellikle de şiddet içeren olaylar karşısında, kuşkusuz.

- Kuşkusuz.

- İşte olan biten bu, dedi ellerini iki yana açarak. Bugün, süreç tam tersine döndü. Her şey onun çok uzağmdaydı. Ama Rever-di'nin saldırganlığı, kafasındaki engelleri, korunma sistemini yok etti. Şiddete karşı artık kayıtsız kalamıyor.

- Somut olarak, bunun anlamı ne? Piposunu şakağına dayadı:

- Şiddet artık onun beynine nüfuz etmiş durumda. Marc başka bir şey düşünemiyor. Bazı hayvanlar kızılaltmda görür, normal ışıkta göremezler. Marc, o da, artık günlük hayatı algılayamıyor. Basit duygulan da. Beyni onların ayırdma varamıyor. Tamamen Reverdi'nin ve onun kan dökücülüğünün etkisi altında.

Aslında adamın aksanı daha çok İtalyan'a benziyordu. Hatica, birkaç yıl önce İtalyan antipsikiyatrisi hakkında bir çalışma yapmıştı. Altmışlı yılların Franco Basaglia ekolü üzerine bir çalışma. Bütün düşkünlerevlerinin kapılanmn açıldığı yıllar. Ama bu tipin bu tablo içinde yeri yoktu.

- Bir kez daha söylüyorum, diye kestirip attı. Marc'm aklî hiçbir rahatsızlığı yok. Sadece bir iç çatışma yaşıyor...

- Sizi uyanyorum: eğer onu burada alıkoymaya kalkışırsanız, ben...

- Hiçbir şey anlamamışsınız. Marc'ın normal bir yaşama ihtiyacı var. Bu onun tek reçetesi. Yarın taburcu oluyor.

Marc evine döndüğünde, Hatica onu bekliyordu.

Onun onayını alarak atölyeye taşınmıştı. Bir gece önce etrafı toplamış, temizlemiş, hale yola koymuştu. Marc'ın özel kitaplan-nı ve "dosyalannı" yerleştirdiği bodrum odasını bulmuştu. Merakına engel olamamış ve Marc'ın arşivini kanştırmıştı. Kendini Marc'ın beynine nüfuz ediyormuş gibi hissetmişti. Yıllar öncesine ait cinayet dosyalan, tecavüz dosyalan, akıtılan yüzlerce masum kan. Tanıklıklar, kanıtlar, biyografiler, psikolojik analizler: hepsi özenle sınıflandınlmış, dosyalanmış, türlerine göre aynlmıştı. Kan dökücülüğün sımflandınlması.

Ama Hatica özellikle Reverdi'nin dosyasını aramıştı. Hakkında

çıkan yazılan, gazete kupürlerini okumuş, fotoğraflanna bakmıştı. Kumlan tuzağın boyutunu anlamıştı. Marc'm yaptığı gazeteciliğin ötesinde bir şeydi. Marc'ın dolap çevirdiği gün gibi ortadaydı.

Elisabeth'in el yazısıyla kaleme alınmış mektuplann kopyalarına takılıp kalmıştı; evet bu herif, kesinlikle bir kaçıktı. Bir sapkın. Bir deli. Ama yine de onun bu şekilde davranmasının hafifletici bazı nedenleri olduğunu düşünüyordu. Gün ışıyana kadar "Sop-hie"nin dosyasını aramış, ama bir şey bulamamıştı. Ne bir fotoğraf ne de "hayatının kadını"nın öldürülmesi hakkında tek bir satır yazı. Sabaha karşı saat beşte, bir sayfayı çevirir gibi bodrum odasının kapısını kapatmıştı.

Marc atölyenin eşiğinden içeri adımını attığında her şey hazırdı. Kusursuz bir şekilde. Marc gülümsedi, ona teşekkür etti ve Hatica'nın dokunmaya cesaret edemediği makinesinde kahve hazırladı. Sonra, kahve fincanıyla kaldınm taşı döşeli avluya bakan pencerenin karşısına geçip oturdu ve sustu.

Hatica, Marc'ın artık hiç konuşmayacağını biliyordu.

Kurallar belliydi.

Ahenk kurulmuştu. Karşılıklı merhamete dayanan sessiz bir birliktelik. Günlerin okumayla ve çalışmayla geçtiği bir nekahet dönemi. Marc günlerini bilgisayarının başında geçiriyordu: yazmıyordu. Sürekli internete bakıyordu. Gazeteleri okuyor, basın ajanslarının geçtiği haberleri

inceliyordu. Reverdi'yle ilgili en ufak bir aynntıyı, en küçük bir haberi atlamamak için saatlerini bilgisayar başında harcıyordu.

Marc çok ender olarak bir iki cümle söylüyordu, o da telefonda, avukatına. Avukat, Malezya Adalet Bakanlığı'na yaptığı sayısız başvuru sonucunda Marc'ın "adaleti engelleme ve kanıtlan saklama"

nedeniyle suçlanmasının önüne geçmişti. Çünkü bir ara Malezya suçlunun iadesini bile talep etmişti.

Şimdi Fransa'da dava açılmasını önlemeye çalışıyordu, sorgu yargıçlığına başvurmuş ve Marc Dupeyrat'nın, eğer bir hatası varsa, bunun bedelini fazlasıyla ödediğini bildirmişti. Hatica kulak misafiri olduğu konuşmalardan, Alain van Hem ile Vincent Tim-pani'nin öldürülmelerinden Marc'm dolaylı bir sorumluluğu olmasına rağmen, işlerin yolunda gittiğini anlamıştı.

Hatica'ya gelince o, atölyenin diğer ucundaki bir çalışma masasına yerleşmiş, bügisayannı bağlamıştı. İnternete bağlı yeni bir telefon hattı almıştı, böylece tezi için gerekli kitaplara, felsefî çalışmalara ulaşabiliyor ve konusuyla ilgili uzmanlarla yazışabiliyordu. Zamanının çoğunu tezini yazmaya ayınyordu: yazdıklan-

nın tamamını kullanabileceğinden emin değildi, ama en azından vakit geçirmesini sağlıyordu.

Marc internete bakıyordu.

Hatica tezini yazıyordu.

Bilgisayarların klavyelerinin gürültüsü atölyenin içinde yankılanıyordu.

Ölüm dansı yapan iki iskeletten yayılan kemik sesleri gibi.

Ve Marne Nehri'ndeki aramalar sürüyordu.

Sonuç yoktu.

Bu arada, tepelerinde, gökyüzünde atmosfer değişiklikleri olmaya devam ediyor, dünyada sayısız olay meydana geliyordu. Onları doğrudan ilgilendiren, ancak kayıtsız davrandıkları olaylar.

Siyah Kan, kitapçılarda hâlâ satış listelerinin tepesindeydi, "yaşanılan son olaylar" satışları bir kat daha artırmıştı. Marc'ın yayımcısı Renata Santi'ye göre tiraj üç yüz bini aşmıştı; bu büyük bir başarıydı! Marc taş gibi tepkisizdi; röportaj tekliflerini, imzalan reddediyor, kim olursa olsun görüşmüyordu.

Hatica ise son bir yılın en başarılı mankenlerinden biriydi. Birçok modacı defilelerinde onu tercih etmiş ve dünyanın dört bir yanından fotoğraf çekimleri için teklif almıştı. Yeni ajansına sadece Paris'teki işleri kabul etmesini söylemişti. Fransa'dan ayrılması ve Marc'ı yalnız bırakması söz konusu bile olamazdı.

Marc, bir bestseller yazarıydı, zengindi ve çevresi tarafından pohpohlanıyordu.

Hatica, bir yıldız manken, gelecek vaat eden etnik kökenli bir prensesti. iki star, 9. Bölge'deki bir atölyede manastır hayatı yaşıyordu.

Hâlâ yaşadıkları travmanın gölgesi altındaydılar ve yalanın hâkim olduğu dünyaya karşı ihtiyatlı davranıyorlardı. Başarının, zaferin, konforun hiçbir çekiciliği yoktu.

Marc internete bakıyordu.

Hatica tezini yazıyordu.

Ve Marne Nehri'ndeki aramalar sürüyordu.

Sonuç yoktu.

88

Saat yirmi birde, Hatica atölyenin kapısını açmak için anahtarı çeviriyordu.

Günlerden cumartesiydi. Bir Japon moda dergisi için yapılan çekimlerden geliyordu. Yorgunluktan bitmişti ve yakaladığı basandan hem şaşkın hem de memnundu. Bugün fotoğrafçı ışığı kasıtlı olarak hep yara izlerine yoğunlaştırmış ve makinesinin üzerine eğilerek "Muhteşem bunlar. Süper yara izleri" diye fısıldamıştı.

Bu sözler Hatica'yı gözyaşlanna boğmuştu. Bu boşboğazlıklar ona Vincent'ı hatırlatmıştı; bu onun tarzıydı. Bu yüzden de bu boşboğazlıklar çekilir hale gelirdi. Hatica onun yokluğunun yarattığı boşluğa bir türlü alışamamıştı. Geçen her saat, her gün acısını biraz daha artınyordu.

Kapıyı açarken kendini çok kötü hissediyordu. Bu tuhaf ortama daha ne kadar tahammül edecekti ? Bu duruma bir mazeret bulmak için, bunun kişisel bir terapi olduğunu kendi kendine yineledi. Yara izlerini sergileyerek fotoğraflannın çekilmesini kabul etmekle içindeki yaralann üstesinden geleceğini düşünüyordu.

Reverdi ölmüştü, o yaşıyordu.

Reverdi nehrin dibindeydi, o afişlerde.

Bu madalyonun görünen yüzüydü. Daha derinlere inildiğinde ise bu, bilincinin bir köşesinde hâlâ duyduğu korkuya ve Jacques Reverdi'nin hayatta olduğu şüphesine meydan okuma biçimiydi. Reverdi bir yerlerde olabilirdi. Yaralı. Öfkeli. Ve kararlı. Eğer hâlâ yaşıyorsa yeni fotoğraflarında Hatica'yı görebilirdi. Canlı. Ve ayakta.

Anahtarlarını, bu iş için düşünülmüş kupanın içine koydu ve bugün aldığı bir karan kendi kendine yineledi: Marc'ı terk edecekti. Aksi takdirde birlikte bu işten kurtulamayacaklardı. Cesedin bulunmamış olması yüzünden, ellerinde olmadan boşuna bir çabayla birbirlerine Ulumuyorlardı. Bu şekilde devam ederlerse her ikisi de kaybedecekti.

Bu gece kararını ona söyleyecekti.

Sessizliğini, anlaşılmaz suskunluğunu duymaya başlamıştı bile.

- Marc! Cevap yoktu.

Kararlı adımlarla ilerledi ve yeniden seslendi:

- Marc!

Marc, çalışma masasının yanında, yerde, büzülmüş yatıyordu. Vücudu bir tahta gibi sertti. Hatica onun bu kaskatı görüntüsü karşısında ölmüş olabileceğini düşündü, ama avucunun içinde teninin ılıklığını hissetti. Elini boynuna götürdü, nefes alıyordu; yavaş ve zayıf.

Ölmemişti: komadaydı.

Telefona koştu. SAMU'nun3 numarasını çevirdi. Bu, babası veya annesi aşındozdan fenalaştığında defalarca aradığı numaraydı.

Telefona çıkan adamla konuşurken, olacakları hayal edebiliyordu: acil yardım ekibi gelecek, adamlar atölyenin içinde sağa sola koşuşturacaklardı. Her yeri altüst eden, günlük yaşantıyı ihlal eden, evin düzenini bozan kaotik bir müdahale... Gennevilliers'de-ki muz mahallesi döneminde sık sık tekrarlanan o panik ve kurtarma anı.

Telefonu kapattı. Hâlâ üzerinde çekimler sırasında giydiği kıyafetlerin olduğunu fark etti: karaca derisinden çizmeler, yakası kürklü deri ceket, bu kış çok moda olan, kanı ve ölümü hatırlatan acımasız, organik maddeler. Onu daha güçlü, daha vahşi gösteren kıyafetler.

Yeniden, yerde hareketsiz yatan Marc'ın yanına döndü ve altına bir yastık koyduğu omuzlarının arasına gömülmüş kızıl kafasını seyretmeye başladı. Uzun sözün kısası "davası için ölmüştü".

Hiç olmadığı kadar kararlıydı.

Hastaneye yatırılmasıyla ilgilenecek, atölyesini derleyip toplayacak ve vakit kaybetmeden çekip gidecekti.

- Histeri nöbeti.

Acil müdahale doktoru üzerindeki parkasını çıkarmamıştı. İri-yarı, karmakarışık, gür saçları olan, koca kafalı bir adamdı, elbiseleriyle uyumuş gibi bir hali vardı. Hatica, az önce ona ve olayı

3. Fransızca Service d'aide medicale d'urgence (Acil tıbbî yardım servisi) kelimelerinin baş harflerinden, (ç.n.)

duyunca hemen koşup gelen, şu hastanede karşılaştığı sarı saçlı Başkomiser Michel'e kahve ikram etmişti, iki hastabakıcı Marc'ı sedyeyle götürüyorlardı.

- Histeri mi? diye yineledi Hatica.

Doktor çok sıcak olan kahvesini bir dikişte bitirdi:

- Kocanız, katatoninin bütün klinik belirtilerini gösteriyor. Ancak organik hiçbir belirti yok. Her şey kafasında. Bir bakıma bu iyi bir haber. Komadan çıkacak; sorun yok. Ya yarın ya da bir sonraki gün ayağa kalkar. Onu Sainte-Anne Hastanesi'ne götürüyoruz. Bu tür vakalar "psikiyatr dostlanmız"ın ilgi alanına girer.

- Hayır. Orası özellikle olmaz.

- Peki neden?

- Bakın, diye açıklamaya çalıştı Hatica. Marc'ın daha önce de bazı sorunları oldu... psikiyatrik sorunlar.

- Ciddi misiniz ? diye sırıttı doktor, boş fincanı ona doğru uzatırken.

- Bakın!

Sesi bağırır gibi çıkmıştı. Ses tonunu biraz alçaltına gereği duydu:

- Eğer Sainte-Anne'da kendine gelirse, bu durumunu daha da kötüleştirebilir. Daha önce Salpetriere'de tedavi görmüştü. Onunla ilgilenen doktorların adını verebilirim. Aralarında bir de psikiyatr var.

Adam içini çekti ve cep telefonunu çıkardı:

- Yerleri var mı, bir bakalım.

Saat yirmi üç olmuştu.

Hatica artık yalnızdı. Aç değildi. Uykusu da yoktu. Aklına alakasız düşünceler geliyordu.

Valizlerini hazırlamaya karar verdi.

Ama önce temizlik yapmalı, etrafı toplamalıydı.

Odaya adamların kokusu sinmişti, havalandırmak için pencereleri açtı, mobilyaları yerlerine yerleştirdi, Marc'ın masasını düzenledi, notlarını, çıkış aldığı kâğıtları, bilgisayarın klavyesini düzeltti.

Tek dokunuş ekranın aydınlanmasına yetmişti.

Bir anda atölye dönmeye başladı.

Marc'a bir mesaj gelmişti.

Yeni bir krize girmesine neden olan bu mesajdı demek.

Ekrandaki yazı şöyleydi:

"Her şey sona ermedi."

89

- Kahretsin!

Hatica ışıklı saatine baktı. Gecenin ikisiydi. Işığı henüz söndürmüştü. Bilgisayar ekranındaki o yazıyı bulunca hemen Başkomi-ser Michel'i aramış, o da derhal gelmişti. Hatica ona mesajı göstermiş; o ve adamları Marc'ın bilgisayarını alıp götürmüştü. Ve büyük bir ihtimalle de bu saatte arayan oydu:

- Kahretsin, dedi başkomiser.

Hatica, gayri ihtiyarî buklelerini geriye atmaya çalıştı, artık saçlarının uzun olmadığını hatırladı. Gözlerini koyu renkli parkeye dikti.

-Ne oldu?

- Mesajın yollandığı bilgisayarı ve kullanılan telefon hattını belirledik.

Hatica sırtının alt kısmında bir acı hissetti:

- Mesaj nereden geliyor? Reverdi nerede? Polis cevap vermedi.

- Ağzınızdaki baklayı çıkartın; mesajı nereden yollamış ?

- Sizin oradan. Atölyeden.

Hatica yüzünün donduğunu hissetti. Adam konuşmayı sürdürdü:

- Yeni açtırdığınız telefon hattını kullanmış. Modeminizin bağlı olduğu hattı. Uzmanlarımız çok emin. Adam mesajı sizin bilgisayarınızdan yollamış. Yani sizin e-posta adresinizi kullanmış. Bunun için bir şifre gerekiyor mu ?

- Hayır.

- Öğleden sonra saat üçü on geçe evde değil miydiniz ? Hatica, ona o saatte çekimde olduğunu söyledi, sesi kendisine

çok yabancı geliyordu. Vücudunun ağırlaştığını, midesinin ağrıdığını hissediyordu.

- Hiç şüphe yok, bu Reverdi, diye devam etti polis. Bu, onun tarzı. Tam bir provokasyon. Size, hiçbir zorlukla karşılaşmadan evinize girebildiğini gösteriyor. Size göz kulak olmaları için birkaç adam yolladım. Birkaç dakika içinde orada olurlar. Ayrıca bazı teknisyenler de gelecek; sizi dinlemeye alacaklar. Şimdi.

Telefonu kapatmadan önce yatağın yanındaki komodinin üstündeki gece lambasının düğmesini el yordamıyla buldu. Yanan ışıkla, atölyenin eksiksiz yerinde durduğunu hayretle gördü. Gerçek buradaydı, bütün içtenliği ve katılığıyla.

- Benim de gelmemi ister misiniz ?

Polis, bunu hem ciddi hem de müşfik bir ses tonuyla sormuştu; bu Hatica'ya buruşmuş çiçek buketini hatırlattı. Tam bir acımasızlıkla Hatica, ona sorusunu yineletti:

-Nasıl?

- Gelmemi ister misiniz? Yani bizzat benim gelmemi... ister misiniz, diyorum?

- Hayır.

Hatica, artık korkmamaya yemin etmişti.

Çok eskiden verilmiş bir sözdü. Kişisel bir meseleydi.

Ayağa kalktı, bir blucin giydi ve ona yatak görevi gören, mutfak tezgâhının yanına, yere serilmiş kamp şiltesini terk etti. Bu yatak onu rahatsız ediyordu, bazı yeni düzenlemeler yapmalıydı. Bir an kulak kabarttı, dışarıdan, kötüye yorulabilecek bazı sesler geliyordu.

Jacques Reverdi geri dönmüştü.

Birden dondu kaldı; ya da hiç gitmemişti.

Kalbi, göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Rasgele etrafı karıştırmaya başladı, mümkün olduğunca çok gürültü çıkarmaya çalışıyordu, tıpkı çocukken evde yalnız olduğunda, korkusunu yenmek için kapıları çarptığı, televizyonun sesini açtığı gibi...

Elbette hiç kimse yoktu.

Etrafın sessiz olduğuna kanaat getirdi. Birkaç tıkırtı, güvencin kuğurdaması ve kanat çırpışı dışında. Beyaz perdelerinin çekili olduğu pencerenin önünde durdu. Ya avludaysa? Ya içeriyi perdenin aralığından gözlüyorsa?

Hatica anahtarlarını, elektrik sayacının yanında duran el fenerini aldı, sonra, hiç tereddüt etmeden, üzerinde blucini ve tişör-tüyle, ayakları çıplak dışarı çıktı.

El fenerinin ışığı karanlığın içinde titriyordu. Göğüs kafesinin

içinde çarpan kalbinin gürültüsünü duyuyordu. Marc'ı düşünüyordu. Artık onu terk edemezdi. Hele şimdi asla. Onu deliliğiyle baş başa bırakıp gitmek istemişti, ama Reverdi hayattaysa, Marc iyice aklını kaçırırdı; oysa şimdi krizleri arada bir ortaya çıkıyordu.

Avluda ilerledi. Atölyenin karşısındaki apartmanın pencerelerinde hiç ışık yoktu. El fenerini sola, avlunun giriş kapısına çevirdi. Kimse yoktu. Sadece, uzaktan, Paris'in hiç bitmeyen trafiğinin sesi geliyordu. Şehrin, mayhoş, kirli ama bu saatte insana çok daha tatlı ve hafif gelen kokusu -uykunun kokusu- duyuluyordu.

Hatica lambayı aşağı eğdi. Korkusunu yenmişti. Her şey kafa-sındaydı. Her şey... Ayak seslerini duyunca bağırdı.

El feneri yere düştü ve eğimli zeminde yuvarlandı.

Burun kısımlarında demir bulunan ayakkabılara çarpıp durdu.

- Matmazel Kacem ? Bizi Başkomiser Michel yolladı.

Saat sabahın beşi olmuştu.

Bu hayatı boyunca yaşadığı en uzun geceydi.

Teknisyenler, sabit telefonlara, cep telefonlarına, bilgisayarlara ve modemlere dinleme aleti takmışlardı. Hatica, onlara kahve ikram etmiş -artık makineyi kullanmayı öğrenmişti- sonra da uğurlamıştı. Şimdi kapısında iki polis bekliyordu.

Hatica yorgun, lambaları söndürdü ve yatağına uzandı. Anında uykuya daldı.

Telefon sesiyle yatağında sıçradı. Hemen kendini toparladı ve ahizeye uzandı:

-Alo!

Perdelerin aralığından içeri ışık sızıyordu. Sabah olmuştu. Gözü saate takıldı; dokuzdu. Bir kez daha "Alo!" diye yineledi, kaygı dolu bir sesle.

- Madam Kacem? Adım Solin. Komiser Solin. Sizinle Quai des Orfevres'de karşılaşmıştık, bilmem hatırlıyor musunuz?..

- Adamlarınız hâlâ burada.

- Biliyorum, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizi aradım... Bir haber vermem gerekiyor... Ben... Her neyse, hemen öğrenmeniz daha iyi; Başkomiser Michel öldü.

-Öö... öldü mü?

Hatica konuşamıyordu. Agraflar sanki yeniden dudaklarınday-dı. Ağzını açamıyordu:

- Nee... ne olmuş?

- Sabah sekizde ona uğramam gerekiyordu. Onu evinde ölü buldum... Ölmüş... yani... öldürülmüş.

- Evinde mi ?

- Ben olay mahallindeyim. Sanırım size gelmek üzereyken hazırlıksız yakalanmış.

Bıçak darbeleri. Yaralar. Yanık izleri. Dudaklarını güçlükle aralamayı başardı:

- Reverdi mi öldürmüş ?

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra polis fısıldar gibi konuştu:

- Bunu söylemek için çok erken, ama...

- Bana adresi verin.

Adam duymamış gibi davrandı ve konuşmayı sürdürdü:

- ... ama evet, olabilir, önemli benzerlikler var, cinayet...

- BANA ŞU KAHROLASI ADRESİ SÖYLEYİN.

90

Adamın sarışınlığından eser kalmamıştı.

Duvarlara, halının üstüne, tavana saçılmıştı.

Daireden içeri girince Hatica'nın ilk düşüncesi bu oldu. Başko-miser Michel, Convention Sokağı'nda, modern bir apartmanda oturuyordu. Duvarları beyaz boyalı, az mobilyalı ve üç odalı bir daireydi.

Ama odalardan birinde değişiklik yapılmıştı.

Salonun duvarlarına altın sarısı bir renk püskürtülmüştü.

Katil mobilyaları kenara çekmiş ve kurbanını çıplak bir halde sorgun dalından bir koltuğa bağladıktan sonra salonun tam ortasına yerleştirmişti. Çevresine de boyları yirmi ila altmış santim arasında değişen doğal balmumu kalıplan yerleştirmiş, üzerlerine de bazıları hâlâ yanmakta olan mumlar dikmişti. Alevler, yanındaki balmumu kalıbının yüzeyine yansıyor ve odaya hafif bir kızıllık veriyordu.

Hatica, kendini dev bir an kovanındaymış gibi hissetti. Bir tek anlann vızıltısı eksikti. Balmumunun şekerli kokusu, kokulu bir reçine gibi her şeyin üzerine sinmişti. Mumlann küçük alevleri de, yerçekimine karşı çıkarak, beyaz tavana doğru yükselen sıvı bir balı andınyordu.

Polisin başı öne düşmüştü. Düz san saçlan, odaya hâkim renklerle uyum içinde bir parlaklığa sahipti. Keza güneşte yanmış vücudunun bakır rengi de bu tabloda yerini alıyordu. Tüm göğsünü kaplayan kan, mumlann ışığında, parıltılı tuhaf bir renk alıyordu.

- Çarpıcı, diye fısıldadı Komiser Solin, beyaz tulumlar giymiş olay yeri inceleme ekibi kanıt ve numune toplamaya çalışırken. Katil trakeotomi uygulamış. Adlî tabibe göre, önce koli bandıyla ağzmı kapatmış sonra da gırtlağını kesmiş. Keser kesmez de yarayı kapatmış. Özel bir balmumuyla,

öyle anlaşılıyor. Ardından aynı balmumunu burun deliklerine doldurmuş. Michel hava alabilmek için var gücüyle ciğerlerini, gırtlağını şişirmiş ve böylece de yaranın açılmasına neden olmuş. Yani bizzat kendisi, nefes almaya çalışırken yarasını kanatmış. Katil de vücudundaki kanın boşalmasını seyretmiş.

Hatica yere baktı: sandalyenin çevresinde bir metre yarıçapında bir kan gölü oluşmuştu. Sakin oluşuna şaşınyordu. Belki de bu bir mizansendi. Her şey bir oyundu. Pembenin ve altın şansının hâkim olduğu bu tiyatroda bir oyuncuydu. Ama hiç sanmıyordu. İçinde bulunduğu durumu kabullenmeliydi; yalnızdı. Katile karşı artık tek başınaydı. Kendisine güven veren tek polis de ölmüştü. Ve Marc, o ise ne ölü ne de canlıydı.

- Bir yerlerde bir yazı falan var mı ?

- Hayır.

- Pencere ve kapı boşlukları, aralıkları tıkanmış mı?

- Hayır. Odayı bu şekilde hazırlayacak zamanı yoktu. Zaten Michel'i o koltuğa zorla oturtması bile şaşırtıcı. Normal koşullarda pek kolay değil. Michel, o...

Adam ağlamamak için kendini zor tuttu. Sıradan bir yüzü, ses ve tavrı vardı. Şüphesiz mesleğinde başarılı biriydi, ama Hatica onu bir gün sokakta görse tanıyamazdı.

- Daha da şaşırtıcı olan, diye devam etti. Komşulann hiçbir şey duymamış olması. Belki de ona ilaç verdi. Otopsi sonucunda bunu öğreneceğiz. Ama her halükârda bu Reverdi'nin işi. En ufak bir şüphe yok: pislik herif yaşıyor.

Hatica hiç kımıldamıyordu. Sanki bir kutup soğuğu ellerini ve ayaklannı dondurmuş, şimdi de bütün vücuduna yayılıyordu. Fotoğraf çeken sonra da büyük bir dikkatle mumları üfleyip söndüren ve balmumu kalıplannı plastik torbalara koyan adamlan izliyordu.

- Bu balmumu kalıpları önemli birer ipucu, diye yorumda bulundu polis. Bu tür ürünleri her yerde bulamazsınız. Arıcıları sorgulayacağız ve...

- Sizden bir talebim var, diyerek sözünü kesti Hatica. -Nedir?

- Marc Dupeyrat'ya bunu ben söylemek istiyorum.

91

-Ne yapıyorsun?

- Çantamı hazırlıyorum. Buradan gidiyorum.

Marc hastane odasında ayakta durmuş eşyalarını topluyordu. "Hafif koma"dan iki saat önce çıkmıştı.

- Haberim var.

- Nereden öğrendin ?

Kısa bir süre durakladı, başıyla kapıyı işaret etti:

- Dışarıda herkes bundan söz ediyor.

- Ben...

Marc ona doğru yürüdü ve kızı omuzlarından tutup sıktı:

- Sizi uyarmıştım, değil mi? Sesini alçalttı... Herkesi uyarmıştım. Tanrım. Reverdi yaşıyor. Hepimizi öldürecek.

- Onun eline geçmek istemiyorsan, dedi Hatica yumuşak bir sesle. Hastaneden çıkmamalısın.

- Bunu yapmaktan kimse beni alıkoyamaz.

- Peki nereye gideceksin ?

- Yurtdışına.

- Yurtdışına mı? Ama... ama doktorlar buna izin vermez.

- Doktorların yatağa ihtiyacı var ve ben bu sabah psikiyatrla görüştüm. Ona göre, bana acı veren "gerçek"miş. Bu yüzden normal hayatın içine girmeliyim. Öyleyse vakit kaybetmeyelim!

Hatica başka bir kart sürdü:

- Polisler senin Fransa'yı terk etmene izin vermez. Sen en önemli tanıksın. Ve hakkında dava açılma olasılığı da var.

Çantasını kapattı, ceketini giydi:

- Senin bir şeyden haberin yok, Hatica. Böyle bir şey söz konusu değil. Avukatım bütün sıkıntıları giderdi, dava yok. Malezya'ya bile gidebilirim. Burada, Fransa'da ben bir kurbanım. Bir

kurban! Tanıklığıma gelince, polis ifademi aldı. Ekleyeceğim başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Şu anki korkum dışında. Marc kapıya doğru yöneldi. Hatica yolunu kesti:

- Nereye gidiyorsun ? Bunu bilmek hakkım!

- Sicilya. Gururla gülümsedi. Bu pislik herifin beni asla bulamayacağı bir yer biliyorum.

Gözler her şeyi anlatır. Gerçi Marc'ın bakışlarında hep anlaşılmaz bir şeyler vardı, ama Hatica onlardan bazı ipuçlan yakalamayı öğrenmişti. Onun gerçek niyetini anladı.

Marc, Reverdi'den kaçmıyordu.

Tam tersine onu, çok iyi bildiği bir alana çekmek istiyordu.

Ona tuzak kurmak istiyordu.

Hatica şaşkındı, sadece ağzından çıkan kelimeleri işitti:

- Ben de seninle geliyorum.

Sonbahar dediğin Sicilya'daki gibi olmalıydı.

Hatica, bunu, ertesi gün saat on yedide uçaktan iner inmez anladı.

Uçak bulut kümelerinin arasına dalmış, hafifçe burnunu kaldırmış, sonra sonsuz dinginlikteki yumuşak bir ışık yayının içinde süzülmüştü. Uçağın penceresinden görünen manzara bakınmsı bir renk alıyor, iki bulut arasından çivit rengi deniz görünüyordu. Biraz uzakta, adanın kıyılan ayırt ediliyordu; yaz boyunca güneşte kavrulduktan sonra, artık limon yeşili bir renk almış ovalar. Ardından toprak hizasından gri binalar ve kayalar göze çarpıyordu. Adanın kabuksu yapısı. Suyun üzerinde yüzen, etrafı otlarla çevrili hem siyah hem de parlak bir taş parçası.

Catania.

Hatica buranın adını bile duymamıştı.

Uçaktan inip piste ayak basınca, tuz ve yosun kokusuyla karışık deniz havasını ciğerlerine çekti ve bir anda kendini memleketinde hissetti. Köklerinin dayandığı ülkelerde de sonbaharın böyle ılık bir okşayışı olacağını düşündü. Aslında ne Cezayir'e ne de Mısır'a ayak basmıştı, ama çocukluğundan beri hep böyle bir sonbahar hayal etmişti.

Bindikleri taksi bile çok hoşuna gitti: küçük, gri, hafifçe çarpılmış, markası belirsiz bir araba. Ona, ilk erkek arkadaşlarının, Gennevilliers'deki apartmanların önünde duran arabalarını hatırlatıyordu: berbat görünümlü Fiat'lar, Lada'lar... Koltuğa gömüldü ve gıcırdayan koltuk onu çok mutlu etti.

Bu kaçışa, içinde bulundukları tehlikeye, maruz kaldıkları şiddete rağmen hâlâ mutluydu. Aklında onu titreten, ama telaffuz etmeye cesaret edemediği bir kelime vardı: "balayı"...

Yol boyunca manzara can sıkıcı, iç karartıcı bir hal almaya başladı. Ölümü hatırlatan siyah, tekdüze bir manzara. Sanki bir kül fırtınası yaşanmış, en küçük engebeye kadar her şey küllerin altında kalmış, tepeler mat bir kabukla örtülmüştü.

- Burada neler olmuş ?

- Olağanüstü bir şey yok, diye cevapladı Marc, kafasını cama doğru çevirmişti. Etna buraya çok yakın. Bunlar volkanik kayaçlar.

O zaman anladı.

Yanardağ. Ufukta bütün haşmetiyle duran bir dağ. Çevresinde bulutlardan bir hale bulunan siyah dağ kütlesi. Sanki üzerinde gizemli olayların meydana geldiği bir mabet varmış izlenimi veren öfke dolu bir zirve. Nedenini bilmese de antik döneme ait bir yerde bulunduğunu hissediyordu: bazı semboller ve mesajlar sunarak hâlâ bir yürek gibi çarpan çok eski bir tarihteydi.

Bir kez daha Marc'ın, Reverdi'yi bu tarihî topraklara çekmek istediğini düşündü. Onunla, yanıcı gazlann arasında, yanardağın zirvesinde mi karşılaşmak istiyordu ? Ama hiçbir kuvvet Reverdi'yi yukan çıkartamazdı. Denizi düşündü. Bu çok daha saçmaydı; burası da Reverdi'nin en sevdiği yerdi. Peki ya şehir ? Aklına dar ve karanlık sokaklar geldi. Acaba Marc, labirenti andıran sokakları katili tuzağa düşürebilecek kadar biliyor muydu ?

Gayri ihtiyarî eli çantasındaki cep telefonuna gitti. Yola çıkmadan önce, gizlice Solin'i aramıştı. Komiser onu caydırmaya çalışmış, ama ses tonundan Marc'ın doğruyu söylediğim anlamıştı; avukatı her şeyi yoluna koymuştu, Marc ve o, her türlü davadan artık muaftı. İstedikleri yere gitmekte özgürdüler.

Hatica, polise, vanr varmaz otelin telefon numaralannı fakslayacağına dair söz vermişti. Buna karşılık Solin de İtalyan polisini haberdar edecek, Sicilyalıların her şeye hazırlıklı olmalarını sağlayacaktı. Ama yine ses tonundan mesajı almıştı; Catania polisinin başka önemli işleri de vardı. Şehre girerken hâlâ cep telefonuyla oynuyordu.

Ertesi gün, âşık olmuştu.

Çıkmaz bir sokakta yer alan, eski görünümlü, neredeyse tamamen boş olan pansiyondaki küçük odasına âşık olmuştu. Perdelerin ve yatak örtülerinin

motiflerine, bakır musluklara, havluluklara âşık olmuştu. Bir kartal yuvasını andıran ferforje demirli balkonundan gördüğü gri renkli çatılara, kilisenin haçına, uydu antenlerine âşık olmuştu.

Hatica şehirde başıboş dolaşıyordu. Caddeleri, daracık sokakları, meydanları arşınlıyordu; sanki buraları, hâlâ için için yanan,

çok eski dönemlerden kalma bir ateşe ev sahipliği yapıyordu. Bir demirci balyozuyla zorlukla yerlerine yerleştirilmiş gibi duran yamru yumru, kahverengi kaldırımları, moloz taşından örülmüş koyu renkli duvarları, avluları, soğumuş lavlarla çevrelenmiş bahçeleri seviyordu. Tuhaf bir şekilde, volkanik taşlar her köşede, şehrin her ayrıntısında ön plandaydı. Her şey burada, arduvaz rengin hâkim olduğu bir tabloda tebeşirle renklendirilmiş bir desen gibiydi.

Hatica Sicilya'daki hayatı, şehrin canlılığını, hem yaygaracı, hem sessiz, hem ateşli hem sakin bu şehri seviyordu. Paninilerin, şişte pişirilmiş etlerin, deniz mahsullerinin satıldığı küçük dükkânlardan çevreye yayılan kokuların hâkim olduğu meydanlara hayrandı. Kaideleri üstünde oturulmaktan grileşmiş Antik dönemden kalma heykelleri, çocukların birbirini neşeyle kovaladıkları anıtları seviyordu. Yağmur yağdığında parlayan, insanı zamanda bir yolculuğa çıkaran döşeme taşlarını hayranlıkla seyrediyordu.

Evet, Hatica Catania'ya âşık olmuştu. Günlerce, Reverdi'nin korkusunu unutarak, Marc'ın her gün ortadan kaybolmasını, göz ardı ederek sokaklarda dolaşıyordu. Her sabah Marc, gizemli bir yolculuğa çıkmak için Hatica'yı pansiyonda yalnız bırakıyordu. Bir araba kiralamıştı ve her gün şehir dışına çıkıyordu. Hatica ona nereye gittiğini sorunca da, etrafı kolaçan ettiğini söylüyor, korunma önlemlerinden bahsediyordu. Hatica ise, içten içe onunla dalga geçiyordu. Bütün masumiyetiyle, bu şehirde bugüne dek ertelediği bir hayatı yaşıyordu.

Catania'nın bir suç kenti olması onu cezbediyordu. Şehir, cinayet, hırsızlık ve gasp suçları açısından İtalya'nın en tehlikeli şehirleri arasındaydı. Garibaldi heykelinin dibinde bulunan kesik baş veya Trappetto Nord Sokağı'ndaki barda yaşanan katliam bunun en güzel örnekleriydi.

Işığın ve karanlığın şehri olan Catania, aynı zamanda mafyanın da şehriydi.

Bir hafta böyle geçti.

Sabah erkenden, Marc ve Hatica bir internet kafeye gidiyordu; yanlarında bilgisayarlarım getirmek istememişlerdi. Fransız gazetelerine göz atıyorlardı. Jacques Reverdi'nin yakalandığını okumak umuduyla bilgisayarın karşısına geçiyorlardı. Ya da bu korkuyla ilgili yeni gelişmeleri okumak için. Ama gazeteler bu konu hakkındaki haberleri hep kısa geçiyorlardı. Aslmda, soruşturmada herhangi bir gelişme yoktu.

Günler geçtikçe, Hatica da konuya olan ilgisini kaybetmişti.

Artık telesekreterini dinlemiyor, ajansının yaptığı yeni sözleşmelerle ilgilenmiyordu. Kendine bile yabancı olmuştu. Bir boşluktaydı ve onun için önemli olan tek şey, şu an yaşadığı bu şehirdi. Bu, onu gerçekten uzaklaştıran bir hastalık halini almıştı; yaşadıkları bu nekahet döneminde her şey belirsizdi, hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gerçek hayat Catania'daydı. Bu şehirde, her sabah fırınlarda satışa çıkan, üzerleri şeker kaplı, sıcak kruvasanlar gibi her an insanı tahrik eden bir ürperti vardı. Sabahtan öğlene kadar, buram buram kahve kokularının yayıldığı dükkânlann yakınındaki bir gelateria'da oturuyor ve çoğunlukla hiçbir şey anlamadığı İtalyan gazetelerini okuyordu.

Genellikle gazetelerin, Catania'nın banliyösünde kocasını asitle zehirleyerek öldüren eczacı kadın gibi haberlerin yer aldığı üçüncü sayfalarına bakıyordu. Gazetesini okurken, cevaplanması imkânsız hiçbir soruya yanıt aramaya çalışmıyordu. Burada Marc'la birlikte ne yapıyordu? Şefkatten, sevgiden eser olmayan bu birlikteliğin ne anlamı vardı? Ona yardım etmek, onu iblisten korumak mı istiyordu, yoksa gününü gün etmeye mi bakıyordu ?

Peki o, Marc nasıl bir oyunun peşindeydi?

Sonra, bir akşam, olan oldu.

Hayır, Reverdi ortaya çıkmamıştı. Henüz değil. Ama Marc, iki odayı birbirine bağlayan kapının eşiğinde belirivermişti.

Dört günden beri kapı açıktı. Dört geceden beri Hatica bekliyordu, aralarında geçecek her şeye hazırdı, içinde en ufak bir şüphe yoktu. Olağanüstü herhangi bir şeyin olmadığı, ama insanı tahrik eden bu şehirde, aralarında bir yakınlık doğacağını hissediyordu. Burası, vicdanın hiçbir önem

taşımadığı, kararların anlık alındığı, erkeklerin kendilerini ispatlama çabası içinde olduğu, kaderin kıyısında yer alan bir şehirdi.

Marc tek kelime etmeden Hatica'nın içine girdi. Tuhaf bir yakınlık vardı aralarında, birbirlerine sarıldılar; dudakları tek kelime etmiyor, ama tenleri haftalardan beri birbirini tanıyordu. Hatica, her zamanki gibi kupkuruydu, ama bedenleri, tam anlamıyla birbirine kaynamıştı. Marc'ın derisinin altındaki adalelerini, kemiklerini hissediyordu. Hatica, Etna'nın zirvesindeki çukurlarda kaynayan lav kabarcıklarını düşünüyordu. îki vücut da ter içinde kalmış, bedenlerinin her çukurluğu, her girintisi terle dolmuştu. Hatica'nın uylukları şehvetli, cinsel organı bir krater gibi açıktı. Hatica tükürüğüyle parmaklarını ıslattı ve cinsel organına sürdü. Sonbahar ateşi bir lav püskürtüsüne dönüşmüştü.

Marc son haftalarda yaşadığı gibi sevişiyordu, dişleri sıkılı, hiç konuşmadan. Hatica en ufak bir zevk duymuyordu. Ama, ona, Reverdi'yle geçirdikleri geceden bu yana davrandığı gibi davranıyordu. Aşk duymadan, ama uzak da olsa uysal bir hoşgörüyle. Sevişirken, hâlâ bir hemşire rolü oynuyordu.

Marc yavaş yavaş yatakta doğruldu, ellerinden destek alarak Hatica'nın üzerinde hareketsiz kaldı. Sonra kasları gerildi ve kalçaları gidip gelmeye başladı. Hatica orada değildi. Her şeye yabancıydı. Sayıklıyordu; her şeyi birbirine karıştırıyordu; babasının alevler içinde yanışını, ahtapota benzeyen beynini, kıpkırmızı olmuş Etna'yı görüyordu... Ama Marc'ın okşamalarına, inlemelerine, iç çekmelerine karşılık vermeyi de unutmuyordu. Bir tek dudaklarını ondan esirgiyordu: çünkü hâlâ acıyordu. Bir kere bile onu öpmemişti ve bundan dolayı bir rahatsızlık duymuyordu.

Birden Marc hareketsiz kaldı, sanki yaşadığı zevk onu esir almıştı. Homurdandı, inledi, sonra hayvani bir hırıltı çıkardı, bütün bunların Hatica'nın tanıdığı Marc'la bir ilgisi yoktu. Marc, Hatica'nın üstünden

kalkıp, yana devrildi. Hatica, Marc'ın bu sevişmeden zevk aldığından emin değildi. Ama vücudunun gevşediğinden, rahatladığından hiç şüphesi yoktu.

Hatica ateşin hâkim olduğu bu kentte rahatlıkla ölebilirdi. Bütün bunları büyük bir sükûnetle karşılıyor, asla içinden çıkamayacağı bir çemberin mantıksal bir sonucu olarak değerlendiriyordu. Evet; Marc'ın yanında, başına gelen her şeyin sorumlusu olarak gördüğü bu yabancının yanı başında son nefesini verebilirdi.

Marc hiç hareket etmiyordu. Hatica onun nefes alışlarını duyuyordu. Kaygı verici, kısa, hınç dolu soluklar. Tıpkı yeni yatışmış bir fırtına gibi. Hatica yüzünü duvara döndü ve mırıldandı.

- Randevun mu var? Cevap yoktu.

Elinin tersiyle duvar kâğıdına dokundu ve yineledi:

- Randevun olduğunu biliyorum. Onunla. Sessizlik ve karanlık.

Nihayet Marc fısıldar gibi konuştu. Sesi boğuktu:

- Buraya gelmen için sana baskı yapmadım. Ama Hatica işitmiyordu; çoktan uyumuştu.

93

Çan sesleriyle uyandı.

Tiz, kuru ve neşeli çınlamalar. Bugüne dek hiç çan sesleriyle uyanmamıştı. Yatağın içinde oturdu; Marc çoktan gitmişti. Böylesi daha iyiydi.

Sevişmelerini ve sevişmenin kendisinde yarattığı rahatsızlığı hatırladı. Marc'ı seviyor muydu, bilemiyordu. Üstelik o geceden sonra. Birbirlerine sımsıkı sarıldıklarında bile bir boşluğun kena-rındaydılar.

Çan sesleri gökyüzünü dolduruyor, ışıkta titreşiyordu. Hatica bugünün pazar olduğunu hatırladı. Yataktan çıktı, üstüne bir sabahlık aldı, sonra balkonun çift camlı kapısından dışarı baktı.

Hiç bu kadar güze.1 bir manzaraya şahit olmamıştı. Elektrik tellerinin altında sokaklar bir ışık seline dönüşmüştü. Siyah renkli lav, sanki altın renkli, ışıl ışıl bir sıvıyı andırıyordu. Ve bu tozlu sokakta bir grup insan tek sıra halinde yürüyordu. Erkekler, ama çoğunlukla da kadınlar. Siyahlar giymiş, yastaki karıncalar gibi en yakındaki kiliseye doğru minik adımlarla ilerleyen ufak tefek yaşlı kadınlar.

Hatica da pazar ayinine katılmaya karar verdi. Hiçbir dinin gereklerini yerine getirmiyordu: ne mensubu olduğu dinin ne de başka bir dinin. Ama bugün, kilisenin serinliğini hissetmek, tütsü kokulannı solumak, yaşlı kadınların siyah tüllerine dokunmak istiyordu.

Üzerine bir kazak ile bir etek geçirdi, botlarını giydi. Mantosunu, anahtarını aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Kapının tokmağını çevirirken odadaki telefon çaldı.

Hatica kalakaldı; bu numaradan kim arayabilirdi ?

Mütereddit bir sesle "Alo" diye mırıldanarak telefonu açtı:

- Hatica! Sizi bulabildiğim için ne mutlu bana.

Genç kadın, hemen Solin'in, anonim suratlı polisin sesini tanıdı. Ama sesi dışarıdan gelen gürültüye karıştığından ilk anda söylenenleri anlamadı.

- Ne söylüyorsunuz, duyamadım ?

Hatica yüzünü cama doğru döndü: sanki bütün büyü bozulmuştu. Çanlar, dul kadınlar, güneş, her şey kaybolmuş, çok uzakta kalmıştı.

- Müthiş bir haberim var, diye devam etti polis. Ceset bulundu. -Nasıl?

- Yani hemen hemen. Ölmeden önce, Michel tarafından yaptırılan analizlerin sonuçlan çıktı.

Fabrika alanında, bir çöp yakma makinesi de vardı. Michel, çatışmanın olduğu gecenin ertesi günü, fırındaki küllerin analizinin yapılmasını istemişti. İnceleme çok uzun sürdü. Teknik birtakım işler; ben pek

anlamam. Ama artık bir şeyden eminiz; o gece fırının içine biri gizlenmiş. Ve yapılan DNA testlerine göre de bu Reverdi. Onu hep nehirde aradık, ama yanılmışız. Fabrika alanından hiç çıkmamış. Fırına saklanmış ve içinde sıkışıp kalmış. Reverdi canlı canlı yanmış!

Hatica bir şeyler söylemek istedi, ama agraflar yeniden dudaklarına batmaya başlamıştı. Sesi çıkmıyordu. Sonunda kekeleyerek de olsa, bir şeyler söylemeyi başardı:

- Aaaama.... aaaama... bunun anlamı ne?

- Başka bir katil var. Bir taklitçi, bilmiyorum... Hatica? Orada mısınız ?

Genç kadın cevap vermedi.

Sanki ağırlığı on kilo birden artmıştı; kımıldayamıyordu.

- Artık geri dönmeniz gerekiyor. Siz ve Marc. Beni savcıdan uluslararası bir tutuklama emri çıkarmaya mecbur etmeyin. İtalya'yla anlaşmamız var ve... Hatica! Orada neler oluyor?

Uzun bir sessizliğin ardından, genç kadın nihayet düzgün bir cümle kurabildi:

- Sizi arayacağım. Telefonu kapattı.

Yapabileceği tek şey buydu. Bütün vücudu taşlaşmış bir lava dönüşmüştü.

Tam karşısında duran çift camlı kapının aralıkları özenle doldurulmuştu.

Rotang elyafıyla.

Evet, Jacques Reverdi'nin bir taklitçisi vardı.

Ve onunla aynı yatağı paylaşıyordu. iki odanın arasındaki kapı açıldı.

- Onu buldular mı ?

Marc'ın sesi yumuşak, ancak kaygı doluydu. Hatica "Ölmek istemiyorum" diye düşündü. Kapının kapandığını duydu. Kapının altının zemine sürtünmesi çok anlamlıydı: orası da doldurulmuştu. Her yer rotang elyafıyla tıkanmıştı. Ve birkaç saat içinde boğulma gerçekleşecekti.

- Önemli değil, diye devam etti Marc. Bedenin hiç bir anlamı yok. Sadece ruh, düşünce önemli. Genç kadın bir kez daha "Ben Hatica'yım ve ölmek istemiyorum" diye düşündü. Çaresizce ona doğru döndü.

Marc'ın paltosu hâlâ sırtındaydı, ona gülümsüyordu. Sol elinde bir kruvasan torbası vardı.

Diğerinde ise eğri ağızlı bir balıkçı bıçağı.

- Jacques Reverdi öldü. Ama misyonu devam ediyor.

Hatica geriledi. Çanlar hâlâ çalıyordu. Güneş, rüzgâr, hayat; camın öte tarafında binlerce kilometrelik bir alanda yaşam devam ediyordu. Marc, kruvasanlan komodinin üstüne bıraktı ve ona

doğru bir adım ilerledi. Gözlerinin önüne düşen perçemlerinin ardından Hatica'ya bakiye, du; genç kadın, adamın saçlarının saçma bir hızla çok çabuk uzadığını fark etti.

- Tankın içinde, Reverdi'nin elinde ölecektim, bunun hayatımın son aşaması olduğunu düşündüm. Ama yanılıyordum; son aşama, en son evre Reverdi olmaktı. Onun misyonunu sürdürmek. Jacques kendi reenkarnasyonuna inanıyordu ve haklıydı.

Biraz daha ilerledi. Hatica'nın sırtı çift camlı kapıya yapıştı. Elleri arkasındaydı, avuçlarıyla, kapının pervazı boyunca uzanan rotang elyafını hissediyordu.

- Bu imkânsız, diye mırıldandı, insan bir katile dönüşemez. Bu kadar etkilenmiş olamazsın...

Marc yeniden gülümsedi:

- Ama ben bir katilim. Kendimi bildim bileli.

Hatica hiçbir şey duymak istemiyordu. Tek kelime bile.

- Reverdi'nin ritüeli beni kendime getirdi. Ve tankın içindeki son komayla, hafızamı yeniden kazandım. Komadan çıktığımda her şeyi hatırlıyordum. Gerçek, bilinç kaybımın arkasında gizliydi. Lise arkadaşım d'Amico'yu ben öldürdüm. Kadınımı, Sophie'yi ben öldürdüm.

Hatica, "Hepsi yalan. O bir deli" diye düşündü. Ama arkasındaki kapının bütün aralıklarının doldurulmuş olduğunu fark etti. Havalandırma ızgarası tıkanmıştı. Parkelerin arasındaki boşluklar bile doldurulmuştu. Bütün bunları ne kadar sürede yapmıştı? O şehirde dolaşırken, Mârc işte bu nedenle dışarı çıkmıyordu: Arınma Odası'nı hazırlıyordu.

Sol eliyle komodinin üst çekmecesini açtı: içinden deri kaplı küçük bir kutu çıkardı ve yere koydu.

- Yıllar boyunca hep bir katil aradığımı sandım. Halbuki aradığım sadece bir aynaydı. Ondan yansıyacak görüntü, bana, benim gerçeğimi, ruhum ile bedenim arasındaki uyumu gösterecekti.

- Bu imkânsız, diye fısıldadı Hatica, inanmıyordu.

Bir dizini yere koymuştu, elinde, içinde kehribar renkli bir sıvı -bal- bulunan bir şişe vardı. Uzun bir fırça. Büret biçiminde küçük bir gaz lambası. Doğrulurken yeniden gülümsedi:

- Bütün bunları, Catania'nın merkezindeki bir antikacıda buldum. Sen de oraya gittin mi? Gerçekten çok güzel şeyler var...

Şişenin mantarım çıkardı ve kokladı. Gözlerini Hatica'dan ayırmadan hızlı hızlı konuşmaya başladı:

- D'Amico homoseksüeldi. Dostluğumuza ihanet etti. Lisenin tuvaletinde beni ilişkiye zorladı. Dövüştük. Yere düştü. Saçlarından yakaladım ve kafasını klozetin kenarına vurdum. Sonra aklıma bir fikir geldi. D'Amico tuhaf bir çocuktu; yanında hep bir ustura taşırdı. Usturayı aldım ve bileklerini kestim. Ama kan akmıyordu. Akıtmak için kalp masajı yaptım... Adlî tabibin, ensedeki çarpma izini fark edeceğini biliyordum, ama olayları

ters yorumlayacaktı. Önce bileklerini kestiğini, ardından da düştüğünü düşünecekti.

O anda boşaldığımı fark ettim. Şiddet, ölüm, onu küçük düşürmek; bilmiyorum... Emin olduğum tek şey vardı: kanı seviyordum. Ölümü seviyordum. Bu gerçeği hep reddettim. Öfkeden tuvalet fırçasını ağzına soktum. Kabinden çıktım, sanrıya tutulmuştum, kendimi lavabonun üstündeki aynada görünce komaya girdim. Gerisi, resmî yorum.

Bal kokusunu yeniden içine çekti. Hatica başını hayır dercesi-ne salladı:

- Sophie'yi sen öldürmedin.

- Yanılıyorsun, burada öldürdüm, diye sırıttı. Bu odada, yirmi yıl önce...

Uçurum büyüyordu. Hatica, eskimiş perdelerin, yatak örtüsünün desenlerine baktı, sanki tanıdık bir şeyler görmek istiyordu. Ama her şey ona yabancı ve düşman geliyordu.

- Beni terk etmek istiyordu. Sicilya'ya yaptığımız bu seyahati bir barışma fırsatı olarak görüyordum. Ama karan kesindi. Bir

akşam bana, hayatında başka biri olduğunu söyledi. Üzerine atladım. Vurmaya başladım, yumruklarımla, ama morarmış gözleriyle, kanlı ağzıyla beni tahrik etmeye devam ediyordu... Yeniden güldü ve alaycı bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdü:

- Ona küçük bir ders vermem gerekiyordu. Spor ayakkabılarımı çıkardım. Koridora çıktım ve temizlikçi kadının dolabında lastik eldivenler ve ovma tozu buldum. Sophie'nin yanına geri döndüm ve elektrik kablosunun üstündeki kauçuğu sıyırdım. Ağzını tıkadım, kablonun bir ucunu

elektriğe, diğer ucunu da vajinasına soktum. Onun girdiği her yere. Bu oldukça uzun sürdü. Çok uzun. Dayanma gücü gerçekten çok... şaşırtıcıydı. Son olarak karnını deştim ve iç organlarını yere saçtım. Karnının içinde ne olduğunu görmek istiyordum.

Sonra teı. izlendim ve eldivenlerin içine, parmak izlerimi silmek için ovma toz,u döktüm. Her şeyi olduğu gibi bıraktım ve Ca-tania sokaklarında kayboldum. Yaptığım şeylerin bilincinde değildim. Geri döndüğümde her şeyi unutmuştum. Ama içimi kelimelerle anlatılması imkânsız bir korku sarmıştı. Onu yanmış, tecavüze uğramış, bağırsaklan deşilmiş birjıalde bulunca, yeniden şuurumu kaybettim. Bu haftalarca sürdü. Fransa'da komadan çıktım; artık hiçbir şey hatırlamıyordum.

Şişeyi komodinin üzerine koydu. Hatica öksürdü; odada hava azalmaya başlamıştı bile. Çanlar şimdi, korkunç çınlamalarla beyninde çalıyordu. Ve balın kokusu odaya yayılıyordu.

Her şey yeniden başlıyordu...

Marc gaz lambasını yaktı. Alev mavi renkliydi: şüphesiz oksijen azlığı onu da etkiliyordu.

- Ama bu icraatların hepsi birer müsveddeydi, diye devam etti. Jacques bana yolu gösterdi. Şimdi artık yapacağım tek şey var: onun misyonunu sürdürmek. Bu ikinci doğuş, Hatica.

Marc eğildi, elini komodinin altına soktu ve üzerinde bir solunum cihazı bulunan küçük bir oksijen tüpü çıkardı.

- Bu kadar küçük tüplerle ne yapıyorlar, biliyor musun ? diye sordu havaya kaldırarak. Bunu limanda buldum. Bu şehir bir kaynak, aradığın her şey var.

Marc tüpü açtı, detandörü denemek için dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra bıraktı. Hareketleri kesin, kısa ve belirgindi. Hatica gitgide fenalaşıyordu. Bir çare bulmalıydı. Bu şehirden, bu odadan çıkmalıydı.

Boğuk bir sesle sordu:

- Neden Michel'i öldürdün?

- O iyi bir polisti. Bana göre, çok iyi. Benden kuşkulanıyordu. Benim psikiyatrik durumum hakkında ikinci bir bilirkişi raporu istemeyi

düşünüyordu. Sophie cinayetiyle ilgili arşiv dosyalarını elde etmek için İtalyan polisiyle bile temasa geçmişti. Buna izin veremezdim, anlıyor musun ? Sürdürmem gereken bir misyonum vardı. E-posta yolladım. Şuurumu kaybetmiş gibi yaptım. Ona hiç beklemediği bir baskın yapmak için hastaneden kaçtım, daha önce satın almış olduğum balmumu peteklerini sakladığım yerden çıkardım. Her şey çok kolay oldu.

Bütün algılama, kavrama yetilerini kaybediyordu. Beyin fonksiyonları birbiri ardına yok oluyordu. Düşünme fonksiyonunu. Ki düşünmesi gerekiyordu. Ve zaman kazanma yetisini.

- Ama dün gece, diye inler gibi konuştu. Biz... biz ne yapıyorduk? Sen bunu... nasıl?..

Marc atıldı:

- Ama seni seviyorum, Hatica. Seni hep sevdim, Vincent'ın stüdyosunda seni ilk gördüğüm andan itibaren. İşte bu nedenle, benim seri cinayetlerimin ilki sen olacaksın. Reverdi de onlan seviyordu. Biliyorum. Seyahatim boyunca bunu anladım. Köklü, ebedî, kötülüklerden armdıncı bir aşk.

Elinde bıçağıyla ona doğru ilerledi. Ter içindeki yüzü, bir ka-davranınki kadar solgundu, sanki bütün kanı, bıçağı tuttuğu elinde toplanmıştı:

- Korkma... Önce odanın hazır olmasını bekleyeceğiz. Sonra, sana söz veriyorum, canını yakmadan çalışacağım.

Hatica yana doğru sıçradı, yatağm yanına. Marc güldü:

- Hayır, güzelim. Hiç kıpırdama. Yoksa çok, çok daha fazla acı verici olur.

Genç kadın bir metre daha yana sıçradı. Oda büyük değildi -dörde beş metre, belki- ama kedi fare oyunu oynamak için oldukça genişti. Bilinci yavaş yavaş yerine geliyordu. Kavrayışı da. Bütün dikkatini toplamış, hazır bekliyordu. Asla bunu yapmasına izin vermeyecekti. En iyi olasılıkla bu durumdan kurtulurdu. En kötüsü de vahşeti biraz daha provoke ederdi. Marc'ın ritüelini bozmalıydı; tıpkı onun akıl hocasına yaptığı gibi.

- Sakin ol, Hatica, sakin ol...

Yolunu kesmek için kollarını iki yana açtı. Sırtını duvara vermiş, yan yan kapıya doğru ilerliyordu.

- Yanılıyorsun, Hatica. Eğer böyle davranmaya devam edersen, ölümünün hiçbir kutsiyeti kalmayacak. Senin kanını akıtacağım, ben...

Hatica kapı kolunu tuttu: kilitliydi. Bunu tahmin ediyordu. Marc, arkasından atıldı: kız ustaca sıyrıldı. Bıçak kapıya saplandı. Marc geriye dönene kadar, balkona açılan camlı kapının yanına ulaştı. Yatağın hemen yanındaki tek ayaklı sehpayı tutup kaldırdı ve camı kırdı.

- HAYIR! BUNU YAPMA!

Hatica vüzünü dışarıdan gelen havaya doğru çevirdi. Bu kısacık soluklanma bile onu kendine getirmişti. Korunmak için yatak örtüsünü bir ucundan yakalayıp koluna sardı, pencerede kalmış büyük bir cam parçasını yerinden söktü ve hızla geri döndü. O sırada Marc, bıçağını ona doğru tutarak Hatica'nın üzerine atladı. Cam parçası karnına saplandı. Ilık kan, büyük bir şiddetle genç kadının üzerine, bacaklarına fışkırdı.

Marc gözlerini ona dikti; Hatica, adamın gözbebeklerinin çevresinde yeşim taşı renginde bir hale olduğunu gördü. Marc ondan birkaç santimetre uzakta, felç olmuş gibi hareketsiz duruyordu. Dudaklarının kenarından, bıyığının altından kan sızıyordu. Bu adamı öptüğünü, omuzlarını okşadığını, bedenine dokunduğunu düşündü. Öfkesi arttı. Marc ile kırık camın arasından yavaşça geçti.

Adam beceriksizce onu yakalamaya çalıştı ve kolu kırık camdan öte tarafa geçti. Hatica çoktan odanın diğer ucuna ulaşmıştı bile; Marc'ın sırtı dönüktü, kendi kanının içinde iki büklüm olmuştu. Bu görüntü ona, dün gece üzerinde gidip gelen Marc'ın, hafifçe kamburlaşmış çıplak vücudunu hatırlattı, iyice sinirlendi. Ulur gibi bağırarak, sağ omuzu ilerde, üzerine çullandı. Marc'ın belinin önce doğrulduğunu, sonra arkaya doğru büküldüğünü ve çukurlaştığını hissetti. Marc'ın vücuduyla birlikte, kendisinin de öne doğru büküldüğünü hissetti. Adam balkon korkuluğuna çarptı ve doğruldu. Hatica "kartal pençesi"ni düşündü ve bu birkaç kelime

ona son ilhamı verdi. Marc'ın ayaklarına doğru hamle yaptı, onu dizlerinden sıkıca kavradı ve insanüstü bir güçle, öfkeyle ayaklarını yerden kesti.

Marc korkuluğa tutunamadan tepe taklak devrildi.

Hatica da sırtüstü düştü. Şok halindeydi, soluğu tıkanmıştı. Bir süre kıpırdamadan durdu. Sonra güneşi, soğuğu ve sessizliği fark etti; çanlar susmuştu.

Avuçlarına, bacaklarına, kalçalarına camlar batmıştı. Sanki yaralarının hepsi damağında toplanmıştı. Ağzında pas tadı vardı.

Sonunda ayağa kalktı ve balkondan aşağı baktı.

Her şey gerçekti. Yumruk yapılmış eli lavlı toprağın üzerinde

duran Marc'ın büzülmüş cesedi. Ona doğru yaklaşan yaşlı kadınlar. Boşluğun derinliğini daha da artıran dar sokaklar. Kötümser ve simsiyah bir tablo. Tek bir renk vardı; dul kadınların koca ayakkabılarının arasından, kaldırım taşının üzerinde akan kırmızı kan.

Hatica biraz daha eğildi. Kadınlar cesedin etrafında bir halka oluşturmuşlardı, sanki yerde yatan adam tanıdıklarından biriymiş gibi inceleyen hayaletlere benziyorlardı. İçlerinden bazıları düşman gözlerle ona baktı.

Balkon sallandı. Hayır, o titriyordu. Bir an, çok kısa bir an, her şeye son vermeyi düşündü: aşağı atlamayı, bütün dünyasını karartan, biraz önce burun buruna geldiği ölüme kavuşmayı aklından geçirdi.

Ama hayır.

Korkuluğu sımsıkı tuttu ve güneye doğru mırıldandı:

- Hatica.

Bu çölün ortasında hâlâ yaşıyordu.

Bir kuvars. Kumların arasında bir gül. Tertemiz bir kişilik.

Şüphe duymadığı tek şey buydu.

"Hatica."

Ve hâlâ hayattaydı.